

Tùy tiện
PHÓNG HỎA

Mặc Bảo Phi Bảo

Tùy Tiện Phóng Hỏa

[Giới thiệu](#)

[Tác giả](#)

[Mở đầu](#)

[Chương 1: Buổi họp báo khởi quay](#)

[Chương 2: Diễn viên không chuyên bất đắc dĩ](#)

[Chương 3: Làm bạn nhé!](#)

[Chương 4: Sức mạnh của tin đồn](#)

[Chương 5: Chuyển đi ngắn về Thượng Hải](#)

[Chương 6: Kì nghỉ dưỡng ở Thượng Hải](#)

[Chương 7: Tin đồn đột ngột](#)

[Chương 8: Sự khởi đầu bất ngờ](#)

[Chương 9: Yêu từ từ](#)

[Chương 10: Tình cũ và tình cũ](#)

[Chương 11: Không kìm nổi cảm xúc](#)

[Chương 12: Không khống chế nổi nhịp tim](#)

[Chương 13: Do dự không thôi](#)

[Chương 14: Giá trị tăng vùn vụt](#)

[Chương 15: Yêu chiều thêm chút nữa](#)

[Chương 16: Hết sức bất ngờ](#)

[Chương 17: Yêu nhiều thêm chút nữa](#)

[Chương 18: Khúc nhạc trước hôn lễ](#)

[Chương 19: Chuyển du lịch New Zealand](#)

[Chương 20: Bào thai song sinh nhà họ Dịch](#)

[Ngoại truyện 1: Mang thai](#)

[Ngoại truyện 2: Sinh con](#)

[Ngoại truyện 3: Dạy con](#)

Giới thiệu

Tùy tiện phóng hỏa là câu chuyện tình yêu lãng mạn giữa nhà biên kịch trẻ Giai Hòa và ngôi sao nổi tiếng Dịch Văn Trạch. Bản thân Giai Hòa thần tượng Dịch Văn Trạch hơn 10 năm, không ngờ rằng cô có cơ hội được hợp tác cùng anh trong bộ phim do chính tay cô viết kịch bản. Mặc dù luôn coi Dịch Văn Trạch là thần tượng - người đàn ông chỉ có thể mơ ước, nhưng cô không thể kiềm lòng âm thầm quan tâm đến anh, ở gần anh, an ủi anh những lúc Dịch Văn Trạch cảm thấy cô đơn.

Còn Dịch Văn Trạch, chưa ai biết anh đang cất giấu một bí mật ngọt ngào về Giai Hòa, bí mật lần gặp gỡ đầu tiên của hai người. Đối với anh Giai Hòa chính là một phần không thể thiếu trong cuộc đời này.

Có những khi, không cần quá nhiều lời nói. Nếu em yêu một người, em sẽ không thể kiềm chế nổi, cứ muốn lại gần người ấy, chạm vào tay người ấy, hôn lên mặt người ấy, nhìn người ấy lúng túng; cứ muốn chạm vào người ấy mãi, chỉ muốn hết lần này đến lần khác xác nhận chắc chắn rằng mình đang ở bên nhau, người ấy thật sự là của mình. Thế nên, cảnh “hot” hay nhất nên bắt đầu từ những động chạm cơ thể, rồi dần dần mới tạo dựng không khí.

Tình yêu là một thứ thật kì lạ, khi mới yêu người ta sẽ có cảm giác kích động và ham muốn vô tận, không ngừng xích lại gần nhau, không ngừng khám phá, chỉ muốn gần thêm chút nữa, còn có thể gần thêm chút nữa không, rốt cuộc phải gần đến mức nào mới có thể thỏa mãn...

Tác giả

Mặc Bảo Phi Bảo

Thuộc chòm sao Thủy Bình;

Biệt danh: Bảo Nhị Gia, A Bảo, Nhị Bảo, Mặc A Bảo;

Nghề nghiệp chính: tiểu thuyết gia; Nghề nghiệp phụ: biên kịch.

Có sở trường thiên biến vạn hóa nhiều dạng đề tài, cho dù đặt ra câu chuyện trắc trở, bi thương thế nào thì cuối cùng tất cả cũng sẽ trở nên ngọt ngào hạnh phúc. Bởi thế, cô có danh xưng là “tác gia làm ấm lòng người”.

Là biên kịch của nhiều bộ phim nổi tiếng như “Bên nhau trọn đời” , “Bộ bộ kinh tâm” ,...

Cô là người Bắc Kinh, nhưng lại sinh sống ở Thượng Hải; Cô rất thích viết kịch bản phim cổ trang, tiểu thuyết tình cảm, chỉ muốn viết lên câu chuyện ngọt ngào, bình lặng.

Cô thích sự yên tĩnh ghét ồn ào, thích ngủ và hơi lười biếng. Cô thích đọc sách, đặc biệt thích kinh Phật, chỉ viết những câu chuyện bản thân thấy hứng thú, gửi gắm ở trong đó một vài giá trị quan trọng của bản thân như lòng yêu nước, sự chính trực...

Các tác phẩm tiêu biểu:

- Trọn đời trọn kiếp
- Cốt cách mỹ nhân
- Một centimet ánh dương

Mở đầu

Ba giờ sáng, Giai Hòa đặt xong vé máy bay, tắt máy tính.

Hợp tác với biên tập thẩm định ba quyển, cuối cùng bộ phim lần này cũng đến lượt cô làm đại cường. Từ phân cảnh đến kịch bản, cả tổ làm việc thông ngày thông đêm suốt ba tháng thì được đạo diễn duyệt. Cô thở phào nhẹ nhõm và đặt vé máy bay đi Tam Á, chuẩn bị nghỉ xả hơi vài ngày. Chẳng nào một tuần sau cũng khởi quay, cô sẽ phải ở Hoành Điểm - cái nơi lạnh cóng ấy ba tháng liền, lúc này không tranh thủ làm biếng thì còn đợi đến khi nào nữa?

Đột nhiên, điện thoại rung lên, cắt ngang cả cơn ngáp của cô.

“Có một tin tốt và hai tin xấu, nghe tin nào trước?” , quản lí sản xuất Kiều Kiều phấn khích hét lên.

“Tin xấu”. Giai Hòa mở lại máy tính, nhanh chóng tìm tệp tin chứa kịch bản, giờ này còn nhận được điện thoại của quản lí sản xuất, chẳng cần nói cũng biết chắc chắn có liên quan đến kịch bản rồi.

“Tin tốt đi, lần này nhất định phải nghe tin tốt trước” , Kiều Kiều hiển nhiên coi cô như không khí, “Chọn được nam chính rồi, chính là thần tượng của cậu đấy”.

Giai Hòa bất giác buột miệng: “Justin Bieber?”.

“Shit, chúng mình làm phim cổ trang mà! Kịch bản đại nhân!”.

“Tại đạo này tớ mê giai đấy mà, màn biểu diễn của Justin Bieber tại giải Grammy, tớ xem phải đến hai mươi mấy lần rồi ấy chứ” , Giai Hòa nghĩ đến chàng shota[1] mười bảy tuổi kia mà hai mắt sáng rực, bắt đầu bắn liên hồi với Kiều Kiều: “Cậu không biết đâu, giai đấy vừa nổi trên YouTube cái là tớ mê liền...”.

[1] Shota: Từ ngữ có xuất xứ từ Nhật Bản, chỉ những bé trai có ngoại hình đẹp, dễ thương.

“Dịch Văn Trạch”.

Ba chữ này đủ để chặn họng cô.

Dịch Văn Trạch?

Giai Hòa vừa nhấp chuột mở kịch bản, nghe thế thì sững ra: “Không đùa chứ hả? Phim dở hơi như vậy?”.

“Chúc mừng cậu, cuối cùng cậu cũng nhận ra là bộ phim này dở hơi rồi đấy”. Kiều Kiều cười sáng khoái ở đầu dây bên kia.

Giai Hòa không quan tâm lời nói đùa ấy, cố hỏi thêm câu nữa: “Dịch Văn Trạch thật sao?”.

“Đương nhiên, mới kí hợp đồng xong” , Kiều Kiều nói tiếp: “Còn giờ là tin xấu đây. Anh ta có ý kiến về kịch bản, vừa mới nói chuyện với đạo diễn về việc sửa kịch bản xong, nên tin xấu thứ nhất là kì nghỉ của cậu kết thúc rồi, tin xấu thứ hai là cậu phải sửa xong kịch bản trước khi khởi quay. Nhân tiện tớ khuyến mãi thêm cho cậu một tin nữa, anh ta rất chuyên nghiệp và cũng nhiều chuyện lắm, nên ba tháng theo đoàn cậu cố mà chịu nhé”.

Trên màn hình máy tính, bức ảnh Dịch Văn Trạch sống động lạ thường, như thể anh đang mỉm cười với cô vậy.

Giai Hòa nhìn chăm chăm màn hình máy tính, chẳng thèm để ý đến câu nói cuối cùng của Kiều Kiều, cũng chẳng nhận ra cô ấy đã cúp máy, chỉ nhìn vào bức ảnh thần tượng mà mình thích từ hồi còn học cấp hai, đầu óc trống rỗng.

Giai Hòa lưu trong máy một tệp tin toàn ảnh Dịch Văn Trạch và một tệp tin toàn bản word lưu những bài báo viết về anh từ ngày anh mới vào nghề đến nay, bất kể tốt xấu, cô đều lưu hết. Đương nhiên, Giai Hòa không đến mức điên cuồng như một số fangirl bây giờ rình rập đón đưa thần tượng, hơn nữa, vì lí do nghề nghiệp, cô hầu như luôn tỏ ra không hứng thú với giới nghệ sĩ để thể hiện sự chuyên nghiệp của bản thân... Nhưng thật ra, trong mắt cô, ngoài Dịch Văn Trạch, những ngôi sao khác cũng chỉ là một phút huy hoàng rồi vụt tắt.

Góc trái màn hình bất chợt nhảy ra một cửa sổ nhỏ.

Là tin báo có email mới, Giai Hòa tiện tay mở ra, nhìn thấy email đạo diễn gửi tới.

Thư gửi đến... là phản hồi kịch bản của Dịch Văn Trạch.

Chương 1: Buổi họp báo khởi quay

Tắc đường, tắc đường.

Giai Hòa rầu rĩ nhìn đồng hồ trên điện thoại, tim đập càng lúc càng nhanh. Buổi họp báo khởi quay đã bắt đầu từ lâu rồi mà giờ này cô vẫn đang bị tắc đường, điểm đến thì còn xa lắc, ai bảo hôm nay là lễ Tình nhân cơ chứ? Taxi ở Thượng Hải toàn dành cho các cặp đôi, cô bắt taxi cũng mất đến cả tiếng đồng hồ, lại còn tắc đường, cứ tình hình này lúc đến nơi diễn ra họp báo e là chỉ còn mỗi đám nhân viên thôi.

Bác tài xế chắc cũng cảm nhận được tâm trạng sốt ruột của Giai Hòa, liên tục cười an ủi cô, nói là sắp đến nơi rồi.

“Lo gì, đàn ông là phải chờ đợi, nhất là vào ngày hôm nay”.

Giai Hòa ai oán nhìn ra ngoài cửa kính: “Nếu đợi được thật thì tốt biết mấy”. Buổi họp báo không có biên kịch thì đã sao, cô chẳng phải đạo diễn, cũng chẳng phải diễn viên, ai thèm đợi cô chứ?

“Cô còn mang theo cả hành lí thế này, cậu ấy dám không đợi sao?”.

Nhìn thấy ánh mắt sáng rực của bác tài xế qua gương chiếu hậu, cô vốn định giải thích, nhưng chẳng còn tâm trạng nói chuyện. Buổi họp báo kết thúc là cô sẽ theo đoàn đi Hoàn Kiếm, nên tất nhiên cô phải mang theo vali hành lí. Nhưng vào ngày lễ Tình nhân, một cô gái xách vali hành lí đến khách sạn Hilton, cả trăm người nhìn thấy đều sẽ có chung một suy nghĩ...

Đèn tín hiệu từ đỏ chuyển sang xanh, từ xanh chuyển sang đỏ, cũng chỉ để làm cảnh, chẳng chiếc xe nào nhúc nhích nổi.

Cứ như vậy, lúc xe đến được khách sạn cũng đã gần sáu giờ.

Giai Hòa kéo vali hành lí đi tới cửa khách sạn, nhìn thấy mấy tốp em gái đang đứng trong gió lạnh, em nào em nấy xinh xắn đáng yêu đứng đợi thần tượng, thầm đoán tốp nào là fan ruột của Dịch Văn Trạch, lại nghĩ bản thân cũng sắp được nhìn thấy anh, cô không khỏi ngượng ngùng, mãi tới khi bắt gặp ánh mắt dò xét của nhân viên bảo vệ, cô mới trở lại bình thường.

Hai năm làm biên kịch của cô coi như vô ích, trước nay cô rất giỏi giả vờ bình tĩnh nhưng lần này lớp vỏ nguy trang đó hoàn toàn đổ vỡ.

“Tớ bảo này, cậu cao su thật đấy”, cửa thang máy vừa mở, Kiều Kiều suýt chút nữa đập luôn điện thoại, “Họp được quá nửa rồi cậu mới tới”. Cô ấy vừa nói vừa giằng lấy hành lí từ tay Giai Hòa, chạy như bay vào hội trường.

Phòng nền là một bức tường cao vợi, có hơn mười hàng ghế, cả hội trường lộng lẫy ánh đèn.

Lúc này, buổi họp báo đã vào phần phỏng vấn riêng, các diễn viên chính đang ở các góc khác nhau trong hội trường, bị rất nhiều nhà báo vây quanh tranh giành phỏng vấn. Nữ chính là thần tượng mới nổi trong nước, cô ta chọn phần phong nền đẹp nhất, đứng pose rất chuyên nghiệp với nụ cười còn có phần ngượng ngùng trên môi. Lúc mới quyết định chọn nữ chính, Giai Hòa thậm chí còn không biết tên cô ta là gì, cô phải lên mạng để tìm kiếm thông tin, và cứ nghĩ mãi không biết cô ta sẽ diễn sao cho ra được một tiểu thư đời Đường, nhưng hôm nay nhìn, cô lại thấy ít nhất thì thân hình kia... có vẻ phù hợp.

Kiều Kiêu đột nhiên kéo cô, chỉ tay về phía bên phải sân khấu.

Người đang ở đó chính là Dịch Văn Trạch.

Phông nền phía sau lưng anh là cảnh cung Đại Minh đèn đuốc sáng rực trong đêm.

Tuy bị mười mấy phóng viên vây quanh, nhưng với chiều cao vượt trội của Dịch Văn Trạch, Giai Hòa vẫn có thể thấy rất rõ gương mặt nhìn nghiêng của anh qua những khe hở của ống kính máy quay và máy ảnh đan xen. Mái tóc ngắn màu đen, ánh mắt mạnh mẽ như nhìn thấu người đối diện đều chân thực tới mức khiến Giai Hòa ngẩn ngơ.

Lúc này có một phóng viên rất trẻ đang đặt câu hỏi, không biết có phải do kích động hay không mà cô ấy nói lắp ba lắp bắp, mặt còn hơi đỏ, nhưng anh chỉ mỉm cười, kiên nhẫn lắng nghe. Đến khi phóng viên hỏi xong, anh lập tức trả lời rất lịch sự, từ khoảng cách này Giai Hòa có thể loáng thoáng nghe được giọng nói của anh, giọng phổ thông không chuẩn lắm, nghe thật gần gũi mà cũng thật xa lạ.

“Đợi lúc nào phỏng vấn xong, tớ bảo đạo diễn giới thiệu cho hai người làm quen”, Kiêu Kiêu liếc mắt nhìn cô, “Nếu là một quản lí sản xuất nhỏ bé như tớ giới thiệu, sợ người ta chẳng nhớ nổi cậu, nên tớ phải nhờ đạo diễn”.

Giai Hòa cố gắng giữ bình tĩnh, tâm hồn như treo ngược cành cây, phát hiện lẽ ra mình nên đi giày cao gót đến đây. Vốn đã thấp hơn Kiều Kiều cả nửa cái đầu, giờ cô ấy lại mang giày cao gót đứng ngay cạnh mình, trông mình chẳng khác nào trợ lí của siêu mẫu.

“Bình tĩnh, bình tĩnh” , Kiều Kiều đưa cho cô ly nước, “Bọn mình phải xem anh ta như người bình thường, cậu mà để lộ ánh mắt sùng bái với anh ta là cậu thua chắc. Tớ thề là anh ta sẽ chơi trò ngày ngày bắt cậu sửa kịch bản...”.

“Chẳng phải lần nào cũng như thế sao?” , Giai Hòa uống một ngụm nước, rầu rĩ đáp: “Bất kể nam chính nữ chính, nam phụ nữ phụ, tay cầm được kịch bản thì câu đầu tiên sẽ là ‘kịch bản này có vấn đề’, họ chỉ khao khát những người khác trong mọi cảnh quay đều trở thành gỗ đá, chỉ có bản thân họ không ngừng đọc lời thoại, thế mới là kịch bản hay”.

“Hả? Cậu nói với tớ mấy chuyện này làm gì, đi mà nói với đạo diễn ấy”. Kiều Kiều giành lấy ly nước từ tay Giai Hòa, uống một ngụm. “Tớ là người đứng giữa à nha, cậu đừng làm khó tớ”. Kiều Kiều chớp chớp mắt nhìn Giai Hòa vẻ vô tội.

Giai Hòa nghiêng răng trợn mắt nhìn cô ấy: “Nếu bọn họ là khách làng chơi, thì cậu chính là mụ tú bà”.

Kiều Kiều suýt nữa thì phụt cả nước ra ngoài: “Được được, có giỏi thì khi Dịch Văn Trạch muốn sửa cậu đừng sửa”.

Giai Hòa đang định tiếp lời thì đạo diễn Khương đã tiến được một phóng viên đi, nhìn thấy hai cô, ông ta liền vẫy vẫy tay.

Kiều Kiều vội đẩy Giai Hòa một cái, hạ giọng nói: “Tớ ra xem nữ chính thế nào, em đó ra vẻ lắm, thích ‘được coi trọng’ mà”. Nói xong, không đợi cô kịp phản ứng, Kiều Kiều đã tươi cười chen vào giữa đám nhà báo.

Giai Hòa thấy đạo diễn Khương đi đến bên Dịch Văn Trạch, anh đang chụp ảnh cùng mấy phóng viên trẻ, thấy đạo diễn đi tới anh liền lịch sự tiễn đám phóng viên, rồi khẽ trò chuyện với đạo diễn.

Cô vừa thấy gương mặt nhìn nghiêng của Dịch Văn Trạch đã không nhắc nổi chân.

Mãi đến khi đạo diễn Khương ngẩng đầu gọi cô lần nữa, Dịch Văn Trạch cũng quay đầu lại, nhìn cô.

Như hiệu ứng đặc biệt trong kịch bản vậy, ống kính zoom sát vào nụ cười và ánh mắt của anh, ánh mắt chỉ tập trung vào một mình Giai Hòa làm cô tự nhiên thấy ngượng ngùng không yên. Nhưng chỉ trong nháy mắt, cô đã nở nụ cười, đi tới bên đạo diễn Khương.

Đạo diễn Khương vỗ vỗ vai Giai Hòa: “Đây là biên kịch, Giai Hòa”.

“Chào cô”. Dịch Văn Trạch gật đầu, trong đôi mắt đen sâu thẳm có nét cười, còn có chút dịu dàng ấm áp, không giống vẻ lịch sự khách sáo như khi nãy trò chuyện với mấy phóng viên, anh đưa tay ra, nhẹ nhàng bắt tay Giai Hòa.

“Chào anh”. Giai Hòa vừa từ ngoài bước vào phòng nên lòng bàn tay vẫn lạnh buốt, vừa được bàn tay ấm áp của anh nắm lấy, tim cô đập càng mạnh hơn.

“Kịch bản sửa thế nào rồi?” , hai người vừa buông tay, đạo diễn Khương đã lập tức bắt đầu truy hỏi.

“Cũng ổn rồi, tối nay em copy cho anh” , Giai Hòa điều chỉnh lại tâm trạng, lập tức vào trạng thái trực chiến công việc, “Nhưng có vài phân đoạn vẫn còn chút vấn đề...”.

“Tốt” , đạo diễn cười cười ngắt lời cô, “Đến Hoàn Hảo rồi tính tiếp”.

Giai Hòa ngượng ngùng gật đầu, phát hiện bản thân căng thẳng đến mức quên luôn lúc này còn đang trong buổi họp báo, phóng viên vẫn đứng quanh đó đợi phỏng vấn. Nhưng dừng lại thế này, cô cũng chẳng biết nói gì nữa, chỉ im lặng đứng cạnh hai người đó, giả bộ nhìn nữ chính đang được phỏng vấn ở phía xa, Dịch Văn Trạch và đạo diễn Khương bắt đầu trò chuyện bằng tiếng Quảng, cô nghe tiếng được tiếng chẳng, đại ý là nói về chuyện kịch bản.

Đúng lúc cô đang nghĩ cách làm sao để im im lên đi thì một phóng viên đã lao tới phỏng vấn đạo diễn.

Dịch Văn Trạch nhìn cô: “Chúng ta đi uống nước nhé”.

Giai Hòa không còn có gì để chuồn đi nữa, đành căng thẳng đi theo anh đến bên chiếc bàn dài, đón lấy ly nước cam anh đưa.

Anh cũng cầm một ly nước cam trên tay, những ngón tay thon dài đỡ lấy chiếc ly thủy tinh, các khớp ngón tay anh được chăm sóc rất tốt, nhưng bàn tay thì cũng giống như tất cả những diễn viên khác, đầy vết thô ráp và vết sẹo tích lại qua nhiều năm.

“Có vấn đề gì à?” , anh đột nhiên hỏi.

Giai Hòa ngẩng đầu đối diện với sự nghi hoặc của anh, mới nhận ra mình đứng nhìn tay anh đến gần cả người, liền cười cười: “Có gì đâu, em đang cảm thán về khó khăn của những người làm diễn viên như các anh thôi”.

Dịch Văn Trạch hiểu cô đang nói gì, liền cười: “Thực ra cũng chẳng là gì, nhưng anh thấy diễn viên nữ vẫn thiệt thòi hơn, mu bàn tay dù có được chăm sóc tốt đến đâu thì lòng bàn tay cũng vẫn thô ráp, đặc biệt là diễn viên phim cổ trang”.

Giai Hòa cười: “Vâng, ngày nào cũng bị kiếm, dây thừng và dây cáp treo hành hạ như thế, dù dưỡng da tay tốt đến mấy đi nữa cũng vô ích”.

Khiêm tốn nhã nhặn, cư xử lịch sự, dịu dàng mềm mỏng là đánh giá của rất nhiều người từng hợp tác với Dịch Văn Trạch về anh.

Và giờ, cô thấy đúng vậy thật.

Giai Hòa nói chuyện thoải mái với Dịch Văn Trạch vài câu như thế, cô làm bộ bưng ly nước cam lên, uống một ngụm nhỏ rồi không dám nói tiếp, cảm giác giống hệt như lần đầu phỏng vấn xin việc hồi cô mới tốt nghiệp đại học, bề ngoài ra vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng thì rối như tơ vò, chỉ sợ một ánh nhìn hay một động tác nhỏ thôi cũng để lại ấn tượng không tốt.

Huống hồ, bây giờ trước mặt Giai Hòa lại là người cô đã thần tượng mười mấy năm nay.

Năm Dịch Văn Trạch vào nghề, cô mới tốt nghiệp cấp hai. Thời cô còn là thiếu nữ, Dịch Văn Trạch là một thần tượng trẻ tuổi, khi ấy phim điện ảnh của đại lục vẫn chưa nhiều, anh bất ngờ gặp được cơ hội, nổi tiếng khắp Trung Quốc đại lục, Hồng Kông và Đài Loan trong suốt nhiều năm, nhưng dạo gần đây, các dự án anh tham gia đã ít đi rất nhiều. Tuy Dịch Văn Trạch đã gần như rút vào hậu trường, nhưng tiếng tăm của anh vẫn nổi như cồn.

Đột nhiên, tiếng Kiều Kiều vang lên, đại ý là nhắc nhở mọi người nhanh chóng kết thúc phỏng vấn, đoàn làm phim sắp phải rời đi.

Vì lời nhắc nhở này, rất nhiều phóng viên đang đứng từ xa nhìn vội vàng lao đến cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, muốn phỏng vấn riêng Dịch Văn Trạch thêm chút nữa. Giai Hòa rất biết ý nhường chỗ, đi ra sảnh tiệc, lấy chút điểm tâm trên chiếc bàn ăn dài, ăn no bụng xong liền ngồi vào một góc khuất, đợi trợ lý của Kiều Kiều đến đưa mình lên xe.

Không biết bao lâu sau, điện thoại của cô đột nhiên rung lên.

Cô bắt máy, là giọng Kiều Kiều: “Tìm Dịch Văn Trạch giúp tớ, trợ lý của anh ta đang ở chỗ tớ, ngốc không tả nổi, đến anh ta ở đâu cũng không biết”

, giọng Kiều Kiều bị át trong tiếng gió, có lẽ cô ấy đang ở bên ngoài, tâm trạng có vẻ vô cùng khó chịu. “Cô vợ mới ly hôn của anh ta đang được phỏng vấn, cậu tranh thủ lúc phóng viên chưa nhận được tin mau đưa anh ta lên xe, giám đốc bên tớ ghét nhất là dùng tin đồn thất thiệt tạo scandal đấy, phiền chết được!”. Kiều Kiều vừa gọi điện thoại vừa nói với người bên cạnh mau lái xe tới.

Giai Hòa nghe mà giật mình thon thót, cúp máy rồi mới phát hiện đường đường một biên kịch như mình lại bị Kiều Kiều sai bảo như trợ lý.

Nhưng cô cũng biết, bây giờ tốt nhất là tìm cho ra Dịch Văn Trạch, không chỉ giám đốc của Kiều Kiều ghét tin đồn ác ý, mà cả Dịch Văn Trạch cũng luôn căm ghét loại tin tức này. Ngay cả fan cứng như cô, nửa tháng gần đây đọc được tin anh chia tay mới biết anh và cô gái kia đã kết hôn được hai năm rồi.

Giai Hòa đã đến nơi này vài lần, nên cũng quen với không gian ở đây, cô đặt ly xuống, im lặng len vào giữa đám diễn viên và phóng viên, quan sát khắp mọi góc ngách, nhưng không thấy bóng dáng anh đâu.

Đi được hai, ba vòng hội trường, Giai Hòa mới sức nhớ ra, nơi đây có một lối cầu thang rất ít người qua lại.

Lúc cô đẩy cửa ra cầu thang, chỉ thấy ánh đèn sáng trắng, rất yên tĩnh.

Dịch Văn Trạch đứng ngay chỗ ngoặt, dứt khoát tắt điện thoại, từ lòng bàn tay anh, ánh sáng trắng lóe lên rồi tắt hẳn. Anh kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, im lặng giây lát, đến khi châm xong điều thuốc, anh mới nhìn thấy Giai Hòa đứng ở cửa ra cầu thang.

Bị anh nhìn, Giai Hòa bỗng thấy chột dạ: “Kiều Kiều nói em đưa anh xuống”.

Anh gật đầu: “Ừm, cảm ơn em”.

Anh chàng Dịch Văn Trạch cười nói lịch sự cả buổi họp báo ngày hôm nay, lúc này không còn chút nét cười trên gương mặt, anh chỉ im lặng hút thuốc, không nhìn Giai Hòa thêm lần nào nữa.

Dịch Văn Trạch không nói gì, Giai Hòa cũng chỉ biết đứng dựa cửa.

Không giống loại ánh sáng vàng ấm áp trong sảnh tiệc, ánh sáng ở đây sáng hơn một chút, nhưng vì là ánh sáng trắng nên không gian có vẻ lạnh lẽo.

Giai Hòa chợt nhớ hồi học đại học, Kiều Kiều chỉ vì muốn được tận mắt nhìn thấy Vương Lực Hoành một lần mà chấp nhận giữa đêm khuya theo đoàn phóng viên đài truyền hình đến tận sân bay đón thần tượng, về đến nơi cô ấy than ngán thở dài nói đúng là có gặp thật, nhưng đến câu “Em đã thích anh lâu lắm rồi” cũng chẳng dám nói. Lúc đó, Giai Hòa còn cười cợt trêu Kiều Kiều, giờ thì mình cũng y vậy, xem ra, thần tượng chỉ hợp để xem trên mạng và trên tivi thôi...

Điện thoại trong túi áo đột nhiên rung lên, cô vội nắm chặt lấy nó, được một lúc, Dịch Văn Trạch dường như cũng nghe thấy tiếng rung, bèn quay lại nhìn cô, ánh mắt có vẻ dò hỏi lịch sự.

Cô rút điện thoại ra, đầu dây bên kia là giọng nói lộ rõ vẻ nôn nóng của Kiều Kiều: “Tìm thấy anh ta chưa vậy?”.

Giai Hòa hạ giọng nói: “Tìm thấy rồi, đang ở ngay cạnh tớ”.

Ở đầu dây bên kia, Kiều Kiều rõ ràng không thể kiềm chế nổi nữa: “Thôi được rồi, đi thang máy xuống đi, xe đang ở trước cửa khách sạn”.

Giai Hòa ừ một tiếng rồi nhìn sang anh: “Xe ở dưới kia rồi”.

Anh dập thuốc, bước lại gần Giai Hòa: “Đi đường mất khoảng bốn tiếng đồng hồ đấy, có cần mang theo chút đồ ăn không?”. Ngỡ khí là hỏi han, nhưng tay lại giúp cô mở cửa.

Giai Hòa nghi hoặc nhìn anh, đứng hình mất ba, bốn giây mới hiểu ra: “Cũng được, tối nay mọi người chưa ăn được gì, em đi gói đồ, anh ăn gì?”. Phía ngoài có rất nhiều máy ảnh đang đợi sẵn, lúc này hai người đi tách nhau ra là tốt hơn cả, tránh rắc rối.

Anh cười: “Gì cũng được”.

Cô không dám nói gì thêm, bước ra khỏi cầu thang trước.

Có khi chỉ là một bức ảnh cũng đủ để thu hút nên những tin tức làm người ta cười ra nước mắt. Nhất là cô vợ cũ của Dịch Văn Trạch - Thiên Sở, trong nửa tháng trở lại đây hai người ly hôn, cô ta năm lần bảy lượt xuất hiện trên các chương trình truyền hình, khóc lóc khiến khán giả khắp Trung Quốc đại lục, Hồng Kông, Đài Loan đều thương cảm, Dịch Văn Trạch lại một mực từ chối phỏng vấn chính thức. Giờ nếu anh bị chụp ảnh đi cùng người phụ nữ khác, thì đúng là tự lao lên trước nòng súng.

Cô nhờ người gói giúp hai hộp đồ ăn, rồi mới cùng hai, ba nhân viên bước vào thang máy.

Lúc xuống lầu, tiếng fan la hét, tiếng phóng viên gặng hỏi vang khắp sảnh khách sạn sáng choang.

Dịch Văn Trạch lại bị phóng viên dưới lầu bao vây, họ không hỏi những câu liên quan đến kịch bản như khi nãy nữa, giờ đây đám người này ai cũng kích động, ai cũng cố hét thật to, không ngừng lặp đi lặp lại những lời Thiên Sở vừa nói mười phút trước trên một chương trình trò chuyện ở đài truyền hình, cố hỏi xem có phải Dịch Văn Trạch là người đề nghị ly hôn trước, đã sớm mỗi người mỗi ngả với Thiên Sở hay không.

Kiều Kiêu đứng ngay cạnh anh, giơ tay ngăn mấy người đứng quá gần, nụ cười trên khuôn mặt rõ ràng đã cứng đờ rồi tắt ngấm, đến bảo vệ của khách sạn cũng vừa bảo vệ mấy người bọn họ vừa hóng hớt nhìn Dịch Văn Trạch. Riêng Dịch Văn Trạch, trên mặt anh vẫn giữ nụ cười, không ngừng nhắc

nhở mọi người xung quanh cẩn thận dưới chân, ngoài ra, anh tuyệt đối giữ im lặng trước tất cả mọi câu hỏi.

Mãi đến lúc lên được xe, Kiều Kiều mới đóng sầm cửa xe lại, ánh đèn flash bị chặn ở phía ngoài, chỉ còn không khí yên tĩnh trong xe.

Dịch Văn Trạch ngồi ngay cạnh Giai Hòa. Giai Hòa chun mũi không dám nói gì, Kiều Kiều cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho cô: Đại tiểu thư, bảo cậu tìm người mà cũng khó khăn như thế, vậy mà còn bảo tớ cho cậu cơ hội tiếp cận thần tượng, toàn gây thêm phiền toái cho tớ thôi.

Giai Hòa đuối lí, trả lời: Anh ấy muốn hút nốt điều thuốc, tớ chẳng dám kéo anh ấy đi.

Kiều Kiều quay lại, không nói không rằng sắp xếp túi, lặng lẽ ném cho cô một ánh nhìn khinh bỉ.

Hai tòa nhà cao tầng che khuất tầm nhìn khiến bầu trời chỉ là một đường hẹp dài, đèn hiệu biến đổi đủ loại biểu ngữ, che lấp cả trăng sao. Kiều Kiều bắt đầu gọi điện thoại, nhỏ giọng giải quyết công việc, Giai Hòa chỉ biết ngượng ngáp nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên đường phố Thượng Hải vào ngày lễ Tình nhân, dường như ai cũng phải tay trong tay, ai cũng phải e ấp thẹn thùng và nơi nơi phải tràn ngập hoa hồng.

Thế nhưng tất cả những hình ảnh “phải” ấy khi được chất đồng trước mắt mọi người lại càng làm không khí trở nên ngượng ngùng.

Dịch Văn Trạch ngồi ngay cạnh cô, không hề động đậy, tới tận lúc ra khỏi Thượng Hải, anh vẫn giữ nguyên một tư thế.

“Điện thoại của chị Mạch” , trợ lí A Thanh bỗng nhận được một cuộc gọi, lập tức đưa điện thoại cho anh.

Chị Mạch là quản lí của Dịch Văn Trạch, không cần đoán cũng biết là có chuyện gì.

Anh đón lấy điện thoại, vì trong xe quá yên ắng nên giọng nữ ở đầu dây bên kia vang lên rất rõ, chị ấy nói lại những điều Thiên Sở vừa nói trên tivi với một tốc độ cực nhanh, Giai Hòa ngồi rất gần anh nên cô nghe rõ toàn bộ câu chuyện một cách bất đắc dĩ. Từ đầu tới cuối Dịch Văn Trạch chỉ “ừm” hai tiếng, không có phản ứng gì nhiều, mãi mười phút sau anh mới đổi điện thoại từ tai trái sang tai phải, hạ giọng nói: “Hết pin rồi, đến Hoàn Điểm rồi nói sau”.

Nói xong, anh dứt khoát tắt điện thoại.

“Tôi vừa sạc pin mà” , A Thanh đón lấy điện thoại, khẽ lầm bầm.

Xe chạy từ nội thành ra đến đường cao tốc, Giai Hòa cứ ôm hai hộp giấy đựng đồ ăn, đứng ngồi không yên.

Mãi đến khi nhìn thấy rặng núi trong đêm, Kiều Kiều mới làu bàu “Đói quá!” , Giai Hòa lập tức như được giải thoát, đưa hộp đồ ăn cho Kiều Kiều: “Ăn đi, lấy cho riêng cậu đấy”. Kiều Kiều nhìn cô nghi hoặc: “Cậu chu đáo thế này từ khi nào vậy?”.

Giai Hòa im bặt, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa xe.

Suốt bốn tiếng đồng hồ trên đường, cô không dám chớp mắt dù chỉ nửa phút, cố căng mắt ngồi đến tận khi tới khách sạn Hoàn Điểm.

Đến khi xuống xe, cô chạy tới bên cạnh Kiều Kiều: “Tớ với cậu một phòng nhé?”.

Kiều Kiều giễu cợt: “Mơ à, phòng cậu ở ngay cạnh phòng đạo diễn Khương đấy, bên biên tập - thậm định không đến, cậu cứ chuẩn bị tinh thần bị đạo diễn Khương hành hạ đi nhé”.

Giai Hòa đang định nói gì đó thì Kiều Kiều đã hạ giọng: “Nói cho cậu biết, lão Đài Loan kia sẽ tới, nên cậu đừng có làm phiền tớ đấy”.

Giai Hòa kinh ngạc nhìn Kiều Kiều, cứ nói đến lão Đài Loan đó là cô lại đau đầu. Kiều Kiều không biết quen đâu ra một ông anh gần bốn mươi tuổi, tự nhận là anh cả trong làng chơi bass Đài Loan, nhưng lần đầu gặp đã làm cô sợ phát khiếp.

Cô vẫn nhớ như in lần đầu tiên gặp anh ta ở quảng trường Lực Bảo, cánh cửa chiếc xe đen bật mở, một đôi chân gầy đét trong chiếc quần da rần thò ra khỏi cửa xe, tiếp đến là bộ mặt nhăn như quả táo tàu và cái đầu trọc lóc tóc gió thổi bay... Suốt bữa ăn, tay bass phóng khoáng cứ liên tục nhắc đi nhắc lại “Ăn cơm là phải ăn đủ dinh dưỡng”, sau đó rất dè dặt gọi một suất cơm rang, một suất phở, một suất cháo, ba người cùng ăn.

Tay bass Đài Loan, một bữa ăn mời khách chỉ gọi món chính, bạn tin không? Kiều Kiều thì tin...

Giai Hòa không muốn nghe thêm về cuộc sống ngọt ngào tuy biết mình bị lừa nhưng vẫn thấy hạnh phúc của Kiều Kiều nữa, cô kéo vali bước vào khách sạn.

Vội vàng tắm rửa xong xuôi cô mới nhìn thấy dòng chữ dán trên máy sấy tóc: Đã hỏng, đừng dùng.

Nhiệt độ ở Hoàn Kiếm thấp kinh người, máy sấy tóc là đồ thiết yếu, cô lập tức lấy khăn lau qua tóc, rồi vào phòng gọi điện cho lễ tân, ai dè mới nghe lễ tân nói câu “Xin chào” thì ngoài cửa lại có người gọi, cô chỉ có thể báo với đầu dây bên kia số phòng, sau đó vội chạy ra mở cửa.

Người gõ cửa không ai khác chính là nữ chính mà theo như Kiều Kiều nói cô ta rất thích “được coi trọng” - Liêu Tịnh. Cách hai bước phía sau cô ta là Dịch Văn Trạch mặc thường phục, anh thấy Giai Hòa đi ra thì khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

Liêu Tịnh đứng dựa cửa, nhìn cô cười: “Tôi và A Trạch định đi nói chuyện kịch bản với đạo diễn Khương, cô có muốn đi cùng không?”.

Thực ra cô rất muốn nói “Đợi tôi sấy khô tóc rồi qua” , nhưng lời nói đến cửa miệng lại thành: “Có chứ, đợi tôi mặc cái áo khoác”.

Cửa phòng mở, nhiệt độ không khí gần xuống mức không độ, lạnh buốt khiến cô phát run, Giai Hòa hít vào một hơi, đang định quay người vào lấy áo thì một nhân viên khách sạn mang máy sấy tóc lên, đứng ngay sau Dịch Văn Trạch: “Ai cần máy sấy?”.

Vì người này đã nhìn thấy nhiều minh tinh nên tỏ ra bình tĩnh hơn người thường, nói năng khá thô lỗ.

“Đưa tôi đi”. Cô ngượng ngùng đưa tay ra.

“Hả, tóc chị vẫn ướt nhỉ”. Liêu Tịnh hình như vừa phát hiện ra Giai Hòa mới tắm xong, liền cười với Dịch Văn Trạch, “VẬY mình đi trước đi, để biên kịch sấy khô tóc đã”.

Giai Hòa càng lúng túng: “Không sao đâu...”.

Cô chưa kịp nói hết, Dịch Văn Trạch đã ngắt lời: “Vào sấy khô tóc đi đã, không phải vội”.

Chiếc máy sấy tóc màu trắng, dây điện màu đen quấn quanh một cách qua quýt.

Anh thuận tay cầm chiếc máy sấy tóc từ tay nhân viên khách sạn, nói “Cảm ơn” , rồi đưa tới trước mặt Giai Hòa. Giai Hòa bất giác nhận lấy, đến khi họ đi rồi, cô mới nghĩ ra mình ngay đến câu “Cảm ơn” cũng chưa nói... Cô đóng cửa lại, buồn bực hết mức, đập trán vào tường, thầm chửi mắng mình đúng nửa phút.

Giai Hòa nhanh chóng làm xong mọi việc, lúc cô đến phòng đạo diễn Khương, Liêu Tịnh đang cười nói kinh nghiệm của mình còn ít ỏi, từ ngày được biết sẽ đóng phim cùng anh Dịch, ngày nào cô cũng ngủ không ngon. Đạo diễn Khương trêu Dịch Văn Trạch mấy câu, anh chỉ lắc đầu cười, không nói gì.

Thực ra, nói là bàn chuyện kịch bản, nhưng mấy người chỉ nói vài câu về kịch bản, còn lại toàn là ngồi chuyện phiếm với nhau.

Giai Hòa pha cho mình một cốc cafe, khi nghe Liêu Tịnh tiện miệng nói cảnh thứ mấy cảm xúc của cô ta chưa tới, không đủ đất diễn, cô rất cố gắng muốn nghe cho rõ, nhưng vì cô ta nói tiếng Quảng, nên Giai Hòa chỉ nghe được sơ sơ, đạo diễn Khương và Dịch Văn Trạch lại đều là người Hồng Kông nên cô ngại ngắt lời Liêu Tịnh, chỉ hiểu được sơ qua, đến đoạn nào thực sự không hiểu nổi mới giơ tay hỏi vài câu.

©STE. NT

Thậm chí, cô còn cảm thấy khâm phục Liêu Tịnh, một minh tinh đại lục mới nổi mà đã học nói được tiếng Quảng chuẩn như vậy...

“Cảnh binh biến, tôi thấy cảm xúc cũng chưa tới”, Dịch Văn Trạch đột nhiên lên tiếng, nhưng anh lại dùng tiếng phổ thông, “Lí Thành Khí mưu sự nhiều năm, đến cuối cùng lại bị em trai ruột là Lí Long Cơ mưu hại, trước là đoạt binh quyền, sau là binh biến và giết hoàng hậu Vi, vậy mà Lí Thành Khí lại chỉ đem người phụ nữ của Lí Long Cơ đi, không tranh giành gì nữa, cảm giác cao trào bỗng dưng bị hẫng”, anh cầm chiếc cốc, ngồi lặng yên trên ghế, từng câu từng lời, nói đến “bỗng dưng bị hẫng” còn ngẫm nghĩ không biết mình dùng từ đã chuẩn chưa, “Có điều, mấy ngày trước tôi có đọc qua về giai đoạn lịch sử này, kịch bản này hư cấu hơi nhiều, nên tôi đành tìm đọc tư liệu về Lí Thành Khí...”.

Giai Hòa chăm chú nghe, đến khi anh nói xong mới đặt cốc xuống.

Đây là phim lịch sử nói về Đường Huyền Tông, cũng chỉ là chuyện giang sơn mỹ nhân mà thôi.

Thường thì diễn viên nhận kịch bản xong sẽ chỉ đọc phần đại cương giới thiệu nhân vật để hiểu rõ nhân vật của mình, không ngờ Dịch Văn Trạch còn chuyên nghiệp đến mức nghiên cứu cả giai đoạn lịch sử ấy, làm cô có phần kích động, muốn tranh luận một phen, nếu không nói ra thì không chịu được.

“Thực ra”, cô nghiêm túc ngẫm nghĩ, “Điểm bộc phát cảm xúc của nhân vật đó là ở đoạn cuối cùng”.

Đạo diễn Khương cười cười nghe hai người tranh luận, từ đầu tới cuối không nói câu nào.

Cuộc trò chuyện kéo dài đến hơn mười một giờ mới kết thúc, ngày hôm sau diễn viên phải lên tạo hình nhân vật nên trong tối nay cô phải ghi lại tất cả những điểm cần sửa, để mai sửa lại từng chỗ một. Khi ra khỏi phòng, đạo diễn Khương mới nhớ ra có mấy phân đoạn trước đây ông ấy yêu cầu cô sửa, nên Giai Hòa vội về phòng lấy laptop. Cô ấn nút khởi động laptop trước ánh mắt của ba người.

Một giây sau, người cô hoàn toàn cứng đờ.

Có những thói quen luôn đem tới tai họa chết người trong lúc người ta không ngờ tới nhất.

Không yêu cầu nhập password, màn hình vụt đen trong nửa giây, rồi từ từ hiện lên hình nền.

Trên nền màu xanh nhạt là hình ghép rất nhiều ảnh bìa của Dịch Văn Trạch trong ba năm trở lại đây, có ảnh anh cúi đầu lặng im, có ảnh anh nghiêng đầu khẽ cười, có ảnh anh quay lưng bước đi, tóm lại... toàn là ảnh của anh.

Góc trên bên phải màn hình là dòng chữ kiểu viết tay: You Smile I Smile.

Bốn bề nhất thời tĩnh lặng, Dịch Văn Trạch đứng ngay phía bên phải cô, cầm cốc trà, im lặng nhìn màn hình.

Giai Hòa nở nụ cười cứng đờ, cô đang nghĩ phải mau chóng mở tệp tin thì anh đột nhiên đưa tay chỉ vào màn hình: “Đây là ảnh bìa tạp chí Vogue năm 2007 à?”.

“Vâng”. Cô nắm con chuột màu trắng, lòng bàn tay tê dại.

“A Thanh tìm tấm ảnh bìa này suốt”, anh khẽ dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Có thời gian thì em copy cho cô ấy một tấm nhé”.

Giai Hòa lại vâng một tiếng nữa, lập tức mở tệp tin, cắm USB vào. USB liên tục nháy đỏ, nghĩa là đã kết nối thành công.

Liêu Tịnh chợt nở nụ cười, cầm bình trà hoa lên, rót trà cho đạo diễn Khương: “Không ngờ Giai Hòa lại là fan của anh Trạch”. Đạo diễn Khương uống một ngụm, rồi như đột nhiên nhớ ra điều gì: “Không nói thì tôi cũng quên mất, lần đầu gặp Giai Hòa, biên tập - thẩm định của cô ấy có nói, Giai Hòa làm biên kịch là để có một ngày được viết kịch bản cho cậu Trạch đấy”.

Tôi có nói thế hả?

Giai Hòa cảm thấy như có tảng đá đè lên ngực...

Dịch Văn Trạch cười cười, lại dùng tiếng Quảng nói với đạo diễn Khương về biên tập - thẩm định của Giai Hòa. Mọi người đều thông minh, chỉ là chuyện biên kịch tình cờ là fan cứng của nam chính, nên anh nhanh chóng chuyển đề tài, Giai Hòa vội vàng copy phần kịch bản cần sửa, kiểm soát chạy khỏi phòng.

Mãi đến khi ra tới hành lang, cô mới cảm thấy mặt mình nóng bừng, thật là mặt mặt quá đi.

Từ phòng đạo diễn Khương về tới phòng mình, trong chục bước chân, cô đã đặt ra hơn chục giả thiết, làm sao để đào tấu êm thấm, làm sao để thay biên kịch khác đến đây cùng đoàn... Mãi đến khi nhìn thấy Kiều Kiều đang cuộn chăn trên giường mình, cô mới hồi thần: “Sao cậu lại đến đây? Tay bass nổi tiếng đâu?”.

Kiều Kiều nghiêng răng nghiêng lợi: “Lão ta nói có buổi diễn, không đến nữa”, nói xong cô ấy lấy giấy lau mũi, “Bọn họ tốt thế, thả cho cậu về trước à?”.

Giai Hòa ai oán nhìn Kiều Kiều, nhanh chóng kể lại tình cảnh lúng túng của mình khi nãy, Kiều Kiều lập tức nín khóc, cười nắc nẻ, vỗ vỗ lên giường, bảo Giai Hòa lại ngồi cạnh, nắm lấy vai cô: “Dùng luật ngầm với anh ta đi, cậu nghĩ xem, Dịch Văn Trạch đang đau đớn vì tình, lúc này quá thích hợp để chơi trò tình ái”.

Giai Hòa lập tức xù lông lên: “Cậu mèo mả gà đồng không thành nên không cam tâm hả?”.

Kiều Kiều kêu lên một tiếng, ôm gối nằm vật xuống giường: “Đại tiểu thư, tâm trạng tớ đang vô cùng tệ hại, cậu chú ý lời lẽ cái nha”.

“Kể từ hồi năm hai cậu thất tình, báo hại tớ giữa đêm khuya phải trèo tường ra ngoài, cả đời này đừng mơ đến chuyện được nghe lời hay ý đẹp nữa nhé”.

Kiều Kiều cười mắng Giai Hòa vài câu, rồi lại nằm ôm gối, bắt đầu cầm điện thoại điên cuồng nhắn tin.

Giai Hòa sau khi hứng chịu mấy câu mắng mỏ của Kiều Kiều thì tìm ba hồn bảy vía về nguyên vẹn.

Có một số chuyện luôn bất biến, ví dụ như nam chính với nữ chính nhất định sẽ có tin đồn tình cảm; ví dụ như Kiều Kiều nhất định cứ yêu là thất tình; còn nữa, đó là Giai Hòa có khả năng tự an ủi bản thân siêu giỏi. Thậm chí, cô còn bắt đầu cảm thán về phản ứng rất có phong độ của Dịch Văn Trạch, thật không hổ là thần tượng của mình, tình huống khó xử như vậy mà anh có thể hóa giải...

“Anh ấy nổi tiếng hơn chục năm nay rồi, đến mẹ tớ còn là fan của anh ấy nữa là, cậu đừng tưởng làm biên kịch là cậu hiểu hết được giới showbiz. Củ cải cứ cho vào hũ ngâm hai tháng là thành củ cải muối hết, người mà cho vào thùng thuốc nhuộm hai mươi năm thì cũng sớm bị nhuộm đen thôi”. Kiều Kiều nói xong là ngủ lăn quay, còn nghề biên kịch là thức đêm ngủ ngày, sáng mai bảy giờ Kiều Kiều đã phải dậy làm tạo hình, cô ấy phải ngủ đủ giấc.

Bảy giờ sáng hôm sau, Giai Hòa còn đang ngủ mê mết thì bị điện thoại của Tiểu Âu đánh thức, cô nhấc máy, đầu dây bên kia như sắp khóc: “Kiều Kiều có ở đó không, cô ấy tắt máy”. Giai Hòa vứt điện thoại vào mặt Kiều Kiều, vùi đầu ngủ tiếp, nghe tiếng Kiều Kiều ồn ào phải đến mười phút thì mới yên tĩnh trở lại.

Đang trong lúc Chu Công không tính toán ân oán cũ, định thu nạp Giai Hòa lần nữa[1] thì điện thoại lại rung lên ù ù.

[1] Ý nói Giai Hòa lại mê man chìm vào giấc ngủ.

“Đừng có gọi điện trước chín giờ sáng chứ”, Giai Hòa không mở nổi mắt, “Tôi sắp thiếu ngủ mà chết đây...”.

“Điên mất rồi, cậu đoán xem tớ vừa nhìn thấy ai”, Kiều Kiều bất chấp sống chết liền thoảng.

“...”.

“Cố Vũ”.

“...”.

“Chính là tên trước kia vốn là một phóng viên tiểu tốt, sau đó gặp được ‘vận phen chó’ và leo lên được chức tổng biên tập tạp chí đó, chính là tên Cố Vũ hồi trước đá cậu đó!”.

“... Tớ biết”. Có cần kể lại tường tận thế không?

“Hắn đích thân dẫn phóng viên đến làm chuyên đề phỏng vấn Liêu Tịnh đấy, tớ thề chắc chắn là có vấn đề”.

“... Rồi sao”.

“Liêu Tịnh nhắc đến tên cậu, thế là thằng cha ấy đòi gọi cho cậu bảo cậu đến cùng phỏng vấn nữa, nhưng tớ từ chối luôn”.

Giai Hòa mò tay sang laptop ở ngay bên cạnh, bật nhạc, để mình hoàn toàn tỉnh táo.

“Thôi được, hẳn ta có lòng thì chúng mình cũng phải có dạ”.

Bài hát Kịp thời với giai điệu chậm chậm vang lên, bản của Trương Vũ hát lại nghe càng buồn bã thê lương. Giai Hòa hỏi rõ số phòng, ngắt máy rồi cuộn mình trong chăn, cố gắng mãi mới mò dậy lấy quần áo mặc vào. Cô mơ mơ màng màng, vừa than thở cái sự tình cờ ngoài ý muốn này, vừa tự động tự giác nạp ngay tình tiết động trời này vào kho tư liệu trong đầu, tình cũ thành đôi với nữ minh tinh, quá kịch tính, người xem chắc chắn sẽ phải nắm chặt nắm đấm chờ đợi nữ chính bùng nổ.

Bùng nổ? Cô nhìn mình trong gương phòng tắm, nhớ ra mình và đồng chí họ Cố kia đã năm năm chưa gặp lại.

Môn đăng hộ đối - câu này đúng ở mọi thời đại, hồi đó Giai Hòa chỉ là một phóng viên tiểu tốt, sao có thể hi vọng tổng biên tập tạp chí mãi mãi tình sâu nghĩa nặng với mình như cũ được chứ?

Giới showbiz luôn công khai luật ngầm, giới truyền thông thì toàn lén lút đưa nhau lên giường, hôn nhân là để ngoại tình, còn hai tay là để bắt cá.

Thực ra, lúc chia tay Cố Vũ, Giai Hòa cũng không quá đau đớn, có lẽ bởi cô tự biết mình biết người, quan niệm tình yêu của cô trước nay vẫn là “thức thời”, người ta tiến một bước thì ta tiến nửa bước, người ta lùi một bước thì ta lùi ba bước.

Nên khi Cố Vũ muốn lùi, cô đã lùi đến mức chẳng còn đường nào mà lùi thêm được nữa, chỉ còn cách lùi ra khỏi cái giới truyền thông đó.

Ông chủ khách sạn Vạn Hào này đúng là rất biết cách làm ăn, điều hòa ở đại sảnh và hành lang khách sạn cả năm không thấy bật, lạnh đến mức đông cứng cả người, cô xoa xoa tay, quấn khăn ba vòng quanh cổ, đi men theo hành lang đến trước cửa căn phòng đó, khê gõ cửa mấy lần.

Đêm qua vì tâm trạng như mớ bông bong, bốn rưỡi sáng cô mới ngủ được, thế mà giờ này đã phải ra ngoài, thật buồn ngủ hết biết, lại thêm cái giá lạnh của tháng hai nữa, quả là lạnh thấu xương.

Người ra mở cửa là Kiều Kiều, cô ấy lờm Giai Hòa một cái rồi mới để cô vào.

Căn phòng này chuyên dành để hóa trang, nên điều hòa rất ấm.

Mọi người trong phòng đều rất bận rộn, nữ chính đang ngồi ở gian ngoài, đợi phỏng vấn. Cô ta đã được hóa trang xong từ lâu rồi, kiểu trang điểm đời Đường với búi tóc cao, vô cùng đẹp mắt, cô ta cầm micro, cúi đầu đọc kịch bản. Một cậu phóng viên trẻ đang đứng bên cạnh. Người ngồi cạnh Liêu

Tịnh mặc bộ vest rất vừa vặn, không đeo ca vát, khuôn mặt nhìn nghiêng trông rất tuấn tú, đang khẽ bàn bạc chi tiết với cô ta.

“Anh Cố” , Kiều Kiều cười giả lả, “Biên kịch của chúng tôi đến rồi”.

Lúc Cố Vũ ngẩng đầu lên, Liêu Tịnh cũng đặt kịch bản xuống: “Giai Hòa, nghe anh Cố nói trước đây hai người là đồng nghiệp?”.

“Chuyện lâu lắm rồi” , Giai Hòa bình tĩnh nhìn Cố Vũ, “Làm phóng viên không đấu nổi với anh Cố, nên tôi đổi nghề kiếm cơm”.

Cố Vũ nhìn cô, chỉ cười mà không nói gì.

“Thế thật hay, đợi lát nữa chúng ta cùng A Trạch chụp kiểu ảnh, công bố luôn cùng ảnh tạo hình”. Cô ta nói xong quay ra cười với Cố Vũ, cười rất ngọt ngào, rất vừa phải.

“Giai Hòa trước giờ rất mê Dịch Văn Trạch” , Cố Vũ hăng giọng, cười nói: “Lần này coi như là có duyên”.

“Thì ra anh cũng biết?”. Liêu Tịnh cười thành tiếng, “Hôm qua đạo diễn Khương cũng nói, Giai Hòa vào làm nghề này cũng vì A Trạch đấy”.

Cố Vũ có vẻ hứng thú ngẩng đầu nhìn Giai Hòa.

“Anh biết đấy, năm mười ba tuổi tôi đã thích anh ấy rồi” , Giai Hòa thật thà nói, lại giống như cô muốn nói với Cố Vũ rằng: Nếu tính người đến trước kẻ đến sau, thì Cố Vũ anh tuyệt đối không phải là người đầu tiên.

Kiều Kiều day trán, dờ khóc dờ cười đưa mắt ra hiệu với cô.

Giai Hòa cảm thấy không khí có chút gì đó lạ lùng mới quay đầu nhìn về phía phòng hóa trang, Dịch Văn Trạch không biết đã bước ra từ lúc nào, trên người mặc một bộ đồ cổ trang màu xanh nhạt, anh nhìn mọi người, trong đôi mắt mang nét cười. Áo bào thắt đai, khuôn mặt đẹp như tượng

khắc, khiến Giai Hòa nhìn đến thất thần, trong đầu cô chỉ nghĩ đến một câu trong kịch bản: Tuy tuổi trẻ phong lưu đẹp tựa tranh, nhưng khí phách tự thân khó mà phác họa.

Còn Giai Hòa lúc này đang mặc chiếc áo lông vũ dày cộm, khăn quàng cổ che hơn nửa khuôn mặt, vì cô mãi nói chuyện nên cũng quên cởi áo khoác ngoài, mặt nóng tới mức ửng hồng, nhưng người khác nhìn lại thấy lí do cô đỏ mặt không hẳn là vậy.

Liêu Tịnh là người thông minh, lập tức cười trêu: “A Trạch, được fan tỏ tình ở cự li gần thế này, tâm trạng thế nào?”.

Dịch Văn Trạch cười tươi hơn: “Rất vinh hạnh”.

Kiểu phóng vấn này rất đơn giản, thực ra đã lên trước kịch bản, khi này Cố Vũ và Liêu Tịnh bàn luận cũng chỉ là điều chỉnh chút xíu. Nếu phóng viên lười, họ có thể xin luôn ảnh từ đoàn phim để đăng tin, vốn chẳng cần phải đến đây thế này. Tổng hợp lại những điều trên, Giai Hòa tự nhiên hiểu rõ, chẳng trách Kiều Kiều nói trong chuyện này có điều mờ ám.

Đương nhiên, đối với đoàn làm phim mà nói, việc có được sự trợ lực của truyền thông chính thống cầu còn chẳng được, vậy nên ai rồi hơi mà quan tâm đến những mối quan hệ phức tạp trong chuyện này nữa chứ?

Cuối cùng, khi chụp ảnh, Liêu Tịnh không quên kéo Giai Hòa vào nhưng bị cô hết lần này đến lần khác từ chối, nói làm thế là không đúng quy định. Cô ngồi một bên, cúi đầu mệt mỏi, đang lúc ngẫm nghĩ xem có nên về ngủ bù không thì bên kia đã chụp ảnh xong. Dịch Văn Trạch đột nhiên đứng dậy, đi đến ngồi bên Giai Hòa: “Kiều Kiều, phiền cô chụp cho tôi và Giai Hòa kiểu ảnh”.

Mọi người sững sờ, Dịch Văn Trạch đưa tay ra, rất tự nhiên đặt lên vai Giai Hòa, mỉm cười như chốn không người.

Ầm một tiếng, trong đầu cô chỉ còn một ý nghĩ duy nhất: Không hổ là thần tượng của mình, ngay cả việc giúp fan trả thù tình cũ mà anh ấy cũng ôm vào người...

Chương 2: Diễn viên không chuyên bất đắc dĩ

Ảnh tạo hình vừa tung ra đã được share ầm ĩ trên mạng.

Giai Hòa ngoài lúc bận sửa kịch bản ra, khi rảnh lại lướt web, xem bình luận của fan Dịch Văn Trạch.

Thực ra Giai Hòa thấy biên kịch là một nghề không tồi, không cần đến văn phòng làm việc, chỉ cần ngồi tán gẫu cùng bên biên tập thẩm định và những biên kịch khác để cho ra đại cương phân cảnh, sau đó chia số tập và nhận về nhà viết là được, nếu có đi theo đoàn thì cũng chỉ cần ngồi trong phòng, không cần phải chịu đựng thời tiết khắc nghiệt của phim trường, thực sự là lựa chọn nghề nghiệp số một của những nàng trạch nữ[1].

[1] Trạch nữ: những cô gái không thích chốn đông người, chỉ thích ngồi ở nhà lên mạng, lướt web, chơi game và các trò tiêu khiển, thường không có công việc ổn định, hoặc nếu có thì tính chất công việc cũng không yêu cầu phải ra ngoài nhiều.

Ngay lúc này đây, Giai Hòa ngồi đọc mấy trăm bình luận trên weibo[2] của Dịch Văn Trạch, cô lại có thêm nhiều lí do nữa để thấy mãn nguyện về công việc của mình.

[2] Weibo: trang mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc.

Hôm nay là một trong những cảnh quay cô thích nhất, nam nữ chính cùng con cháu nhà thế gia đọ tài thư pháp trước mặt Võ Tắc Thiên.

Giai Hòa đã đặc biệt hỏi trước lịch quay, nhờ Kiều Kiều dẫn mình đi xem, kết quả đương nhiên là nhận lại một bộ mặt khinh khỉnh, ngoài ra Kiều Kiều không nói thêm câu nào nữa.

Cô vừa nghĩ, vừa cân nhắc thay chiếc áo lông vũ màu đen ấy, để mình hoàn toàn chìm ngấm tại phim trường, tránh xảy ra thêm tình huống khó xử nào nữa. Cũng may mà đạo diễn và phó đạo diễn của cảnh này đều chưa từng gặp mặt mình, lúc họ đưa ý kiến về kịch bản cũng thông qua đạo diễn Khương, nên mình chỉ cần đứng ở một góc nào đó, tuyệt nhiên sẽ không có ai chú ý đến mình.

Đang lúc Giai Hòa thất thần thì MSN tự động đăng nhập, một khung tin tức hiện ra.

Tít báo rất bắt mắt lập tức đập vào mắt cô: Trước tin Thiên Sở bị lộ là người ngoại tình trước, một ca sĩ đang nổi người Đài Loan từ chối trả lời.

Chữ không to, nhưng cũng đủ làm nên chấn động.

Tim Giai Hòa đập nhanh hơn mấy nhịp, ngọt ngào vô cùng, cảm giác còn khó chịu hơn năm đó khi nhìn thấy Cố Vũ ôm quản lí của mình.

Cô lập tức xâu kết những tin đồn dạo gần đây lại với nhau, từ nguyên nhân đến hậu quả dần hiện ra trong đầu, trước mắt cô hiện lên hình ảnh nhịp nghỉ cầu thang ở nơi diễn ra buổi họp báo ngày hôm trước, Dịch Văn Trạch đứng dựa tường hút hết một điếu thuốc, câu đầu tiên anh nói với cô là muốn hai người đi tách ra để tránh bị hiểu lầm. Đầu cô bắt đầu bốc hỏa, đang bốc hỏa đến mức quay cuồng choáng váng thì Tiểu Âu mở cửa, nói với cô là có thể xuất phát được rồi.

Cô mặc áo khoác vào, lên xe của Kiều Kiều, diễn viên đã đến phim trường trước để chuẩn bị nên trên xe chỉ có Kiều Kiều và tài xế.

Kiều Kiều đang cầm đầu gửi tin nhắn, không thèm ngẩng lên: “Con nghiện internet, đọc được tin mới chưa?”.

Giai Hòa ừ một tiếng, đầu vẫn đang bốc hỏa.

“Thần tượng của cậu cũng oan ức quá” , Kiều Kiều liếm môi, đang định ngẩng đầu lên thì lại nghe thấy tiếng báo có tin nhắn, lại vội vàng mở ra và nói tiếp: “Thiên Sở vào nghề lâu lắm rồi, đi hát ở Hồng Kông mãi không nổi, sang đến Đài Loan lại bị quản lí lừa, đến cơm cũng không có mà ăn, nếu không dựa vào Dịch Văn Trạch thì cô ta chẳng thể nổi tiếng được. Đến khi lợi dụng xong, cô ta liền cặp với thằng nổi hơn”.

Giống như có một thùng dầu ào ào đổ xuống khiến cho đầu Giai Hòa càng thêm bốc hỏa.

“Này, cậu nói xem” , cuối cùng Kiều Kiều cũng ngẩng lên nhìn cô một cái, nói giọng rất nghiêm túc: “Loại đàn bà đó có bản lĩnh đến đâu mà có thể mời chài được người khác kết hôn với mình chứ? Cậu là biên kịch, sở trường nhất là hiểu tâm lí nhân vật, cậu phân tích tớ nghe thử xem nào”. Vì mỗi lần yêu là một lần thất bại, nên nỗi hận tình trường của Kiều Kiều cũng đã lên đến mức độ nhất định, cô ấy hoàn toàn không thèm để ý đến tâm trạng của Giai Hòa mà thẳng thừng bàn luận về những thủ đoạn của Thiên Sở.

Giai Hòa nhìn Kiều Kiều với ánh mắt sáng ngời lấp lánh, nói chắc chắn như đinh đóng cột: “Vì Dịch Văn Trạch là người tốt”.

Kiều Kiều toát mồ hôi hột, cầm điện thoại lên, tiếp tục nhắn tin.

Lúc Giai Hòa và Kiều Kiều đến, đạo diễn đang vừa nhìn màn hình giám sát vừa bàn bạc, Liêu Tịnh khoác áo lông vũ đứng bên cạnh, đạo diễn ánh sáng

và trợ lí đang bố trí đèn chiếu trong trường quay. Tiếng nhân viên thì thầm trao đổi, tạp âm của các loại máy móc đang vận hành, tiếng phỏ đạo diễn cao giọng đọc lời thoại cho diễn viên... tất cả những thứ âm thanh hỗn loạn đó làm tâm trạng vốn đã bất ổn của Giai Hòa càng thêm căng thẳng, cô nhìn khắp phim trường một lượt để tìm chỗ ngồi.

Thật bất ngờ, cô nhìn thấy Dịch Văn Trạch.

Chỗ anh đứng rất tối, từ góc này nhìn qua, chỉ thấy anh hơi cúi đầu, đứng sau bàn sách, cầm bút ghi chép gì đó. Vì trận mưa lớn đêm qua nên thời tiết hôm nay lại giảm thêm mấy độ, trong phim trường không có máy sưởi nên ai cũng mặc áo lông vũ, vậy mà anh chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi casual[3] , tay áo xắn lên, đến nếp gấp cũng vô cùng ngay ngắn.

[3] Casual: Trang phục đơn giản, năng động, nhưng không xuề xòa.

Ngòi bút đen hạ trên nền giấy Tuyên Thành màu trắng tuyết, thoáng cái nền giấy trắng đã nhuộm những vệt đen, một hàng chữ hiện lên như mây bay nước chảy.

Giai Hòa đã thuộc nằm lòng “hồ sơ minh tinh” của Dịch Văn Trạch, từ những bài hát anh thích cho đến động vật anh ghét, nhưng cô lại không hề biết anh biết viết chữ bằng bút lông, cô bỗng vô cùng tò mò muốn nhìn xem chữ anh viết trông thế nào. Đúng lúc này, vừa hay nhân viên phục trang gọi Dịch Văn Trạch đi thay đồ diễn, Giai Hòa nhân cơ hội lén bước tới bên chiếc bàn, nhanh mắt liếc qua những chữ anh viết, tim cô đập mạnh.

Từng chữ cứng cáp, nét bút chắc nịch, chính là lời tỏ tình của nam chính với nữ chính trong kịch bản, cũng chính là câu mà cô tâm đắc nhất:

Ta chẳng sợ nhớ lại, chỉ sợ đã quá muộn, một khi đã nắm tay, không bao giờ phản bội.

“Chữ đẹp đấy”. Kiều Kiều sấn đến bên cạnh cô, thò đầu vào ngó một cái.

“Tất nhiên” , Giai Hòa khẽ nói.

“Không tồ chút nào” , Kiều Kiều liếc nhìn Dịch Văn Trạch đang đứng nói chuyện về kịch bản với đạo diễn, “Mỗi tội bị ngâm trong hồ hai mươi năm nay, nên cũng coi như là cây dưa muối có tố chất”.

“Cậu đừng có dùng cây dưa muối để miêu tả thần tượng của tớ nữa được không hả?” , Giai Hòa nhìn Kiều Kiều bằng ánh mắt khinh bỉ.

“Bí từ mà, tớ có phải nhà biên kịch đâu” , Kiều Kiều cầm tờ giấy Tuyên Thành ấy lên, cười cười nói với Dịch Văn Trạch: “Anh Dịch ơi, cho em tờ giấy này nhé?”.

Dịch Văn Trạch nghe tiếng Kiều Kiều gọi, bèn quay lại nhìn, gật đầu chào hai người rồi nói: “Tiện tay viết ấy mà, em thích thì cứ lấy đi”.

Kiều Kiều cười tươi rói, cố ý nói cảm ơn bằng tiếng Quảng, lập tức gấp đôi tờ giấy lại và đưa cho Giai Hòa.

Mọi người đều nhìn chăm chăm, Giai Hòa hóa đá.

Đúng lúc Giai Hòa băn khoăn lưỡng lự, cầm không ổn, mà không cầm cũng không xong, thì Kiều Kiều kéo túi của cô, nhét tờ giấy vào.

Phó đạo diễn ngồi một bên vui vẻ nhìn, tiện miệng nói: “Kiều Kiều, cô cậy quyền tư lợi cá nhân nhé, mang cả fan vào phim trường nữa”. Kiều Kiều a lên một tiếng, vỗ vỗ vai Giai Hòa: “Phó đạo diễn, đây là biên kịch mà”.

Danh tiếng thế là đi đời rồi...

Giai Hòa đành cam chịu, chào hỏi hai vị đạo diễn, cảm giác như trong túi mình đang đựng một quả bom hẹn giờ, không thể ở lại đây thêm nữa... Cô gượng cười, bức bối giật áo của Kiều Kiều rồi ném trả cho cô ấy ánh mắt “cậu chết với tớ”.

Kiều Kiêu biết điều tắt ngóm ý đồ giới thiệu Giai Hòa với tất cả mọi người, cười ha ha nói phải đi xem phim trường khác thế nào, rồi kéo Giai Hòa ra ngoài.

Mãi tới khi tấm rèm đen buông xuống, Giai Hòa mới ngẩng mặt kêu trời.

Suốt ngày tới hóng hớt góp vui, lẽ ra cô nên sớm nghĩ được rằng, ngay từ buổi họp báo ra mắt đoàn làm phim thì bộ phim này đã trở thành vũ đài khiến hình tượng của cô sụp đổ.

Nhưng đã cùng Kiêu Kiêu ra ngoài rồi, Giai Hòa phải đi lòng vòng một chút cho có, hai người đuổi khéo tài xế xuống để tự lái xe đi, sang thăm cả khu phim trường khác. Giai Hòa vì không muốn quay lại để gặp chuyện khó xử nữa nên cứ dùng dằng không muốn đi, hai người lại đến một phim trường khác rồi ở đó cả buổi chiều. Mãi đến tối, khi mưa đông lất phất rơi, bầu trời u ám, Kiêu Kiêu mới trả lời một cuộc điện thoại, cô ấy nói buổi quay phim hôm nay rất thuận lợi, nghỉ sớm nên rủ Giai Hòa cùng đi ăn.

Từ khi vào đoàn làm phim, đây là lần đầu cô đi ăn cùng đoàn, Kiêu Kiêu đặc biệt chọn một quán khá lớn, chưa xuống xe đã thấy ở đại sảnh có một nhóm người đang nói chuyện rôm rả với nhau, không ngừng chỉ trỏ thực đơn, nhìn những gương mặt nam thanh nữ tú “chất lượng tuyệt đỉnh” kia liền biết chắc đây là một đoàn làm phim khác cũng đến Hoàn Kiếm quay phim.

Dịch Văn Trạch đã thay đồ diễn, anh chỉ mặc một bộ đồ thể thao rất đơn giản, vừa bước xuống xe liền trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Những nữ diễn viên trẻ đang ở trong đại sảnh lập tức nhìn chăm chăm anh qua lớp cửa kính, sắc mặt hưng phấn, cúi đầu bàn tán. Tâm trạng tuột dốc của Giai Hòa cả chiều nay cuối cùng cũng được kéo lên nhờ những ánh mắt sùng bái lộ liễu kia, nhìn xem, fan của Dịch Văn Trạch ở khắp mọi nơi, mình cũng đâu phải lạc loài...

Dịch Văn Trạch thì rất ung dung, vừa khẽ gọi điện cho quản lí, vừa thuận tay mở cửa kính cho Giai Hòa.

“Cảm ơn” , cô nói.

Dịch Văn Trạch cười, nhanh chóng cúp máy, trợ lí A Thanh ở phía sau giúp anh giữ cửa để hai người một trước một sau bước vào đại sảnh.

“Thích ăn gì?”. Anh dừng lại trước bảng thực đơn, xem xét kĩ càng.

“Bánh bao nhân thịt” , Giai Hòa căng thẳng nên buột miệng nói luôn tên món đặc sản ở Hoàn Kiếm này.

Thực ra, mình không thích ăn thịt mà...

Dịch Văn Trạch gật đầu, gọi hai suất.

“Anh Dịch” , Kiều Kiều chạy lại, chỉ lên lầu, “Để em gọi đồ cho, hai người lên trước đi”. Nói xong, cô ấy còn huých vai Giai Hòa. Giai Hòa lườm cô ấy một cái, thấy kiểu cười này của Kiều Kiều rõ là kiểu cười tú bà.

Khi hai người bước vào phòng đã đặt trước, mọi người đang cười nói rôm rả, lại ngẫu nhiên nói về chuyện chưa chọn xong diễn viên. Giai Hòa cố ý nhảy tới ngồi cạnh Tiểu Âu, thấy Dịch Văn Trạch ngồi ở phía đối diện, lòng cô mới nhẹ nhõm trở lại. Kiểu diễn viên chỉ có một, hai câu thoại ấy, cứ đến công đoàn diễn viên tìm là được thôi, ngay cả Tiểu Âu cũng chán chẳng buồn nghe, nhưng Giai Hòa lại rất có hứng thú chăm chú ngồi nghe.

Dù sao cũng là câu chuyện mình viết ra, nên với từng nhân vật, dù là nhân vật nha hoàn nhỏ bé thì cô cũng rất quan tâm.

Mấy người đang nói cười rôm rả thì tự nhiên ngưng bật, phó đạo diễn chăm chú quan sát Giai Hòa rồi nói như thể mọi việc đã được quyết định: “Nói

thật là, biên kịch của chúng ta rất thích hợp đấy, chỉ có hai cảnh thôi, chắc không vấn đề gì”.

Giai Hòa đang uống một ngụm trà, lập tức “ừng ực” nuốt vội xuống: “Em không làm được đâu, cứ đứng trước máy ảnh là mặt em đã đơ ra rồi, chứ nói gì đến đứng trước máy quay”.

Mới không chú ý một chút mà sao đã nói đến mình thế này? Công đoàn diễn viên có bao nhiêu gái xinh gái đẹp sẵn sàng trực chiến mà sao lại bắt tội mình thế này? Giai Hòa đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn Kiều Kiều vừa ngồi xuống ngay cạnh.

“Gọi không nhiều, mọi người ăn tạm nhé” , Kiều Kiều vuốt tóc, đang định mò tay lấy điện thoại mới nhận thấy ánh mắt cầu cứu của Giai Hòa, hạ giọng hỏi: “Sao thế?”.

“Có một vai diễn, mãi không chọn được diễn viên, nên muốn biên kịch làm diễn viên bất đắc dĩ”. Tiểu Âu nhìn Giai Hòa vẻ thông cảm, với người không có năng khiếu diễn xuất thì việc này đúng là cực hình.

Kiều Kiều cười tí mắt, hiếm khi thấy cô ấy không thêm quan tâm tới tin nhắn trong điện thoại như lúc này: “Được đấy, được đấy, vai gì?”.

“Một tiểu thiếp của nam chính” , phó đạo diễn rất nhiệt tình chêm vào.

Kiều Kiều cười hả hê: “Em nhớ nam chính lấy N cô vợ, nhưng đều lạnh nhạt, chỉ một lòng yêu nữ chính, đúng không? Rất có thách thức”.

Giai Hòa một lần nữa tuyệt vọng. Cô nhờ nhầm người rồi.

Lúc này nhân viên nhà hàng đã lần lượt mang đồ ăn lên, trên mặt bàn kính xoay đầy những đĩa thức ăn bốc khói, xoay vòng vòng trước mắt Giai Hòa. Phó đạo diễn lấy bật lửa ra, châm thuốc cho mình, rồi dùng tay che lửa đưa tới trước mặt Dịch Văn Trạch, tiện miệng nói: “Anh Dịch thấy thế nào?”.

Dịch Văn Trạch xoay bàn ăn, đĩa bánh bao nhân thịt vừa khéo dừng ngay trước mặt Giai Hòa, lúc đó anh mới châm thuốc từ bật lửa của phó đạo diễn, ngẫm nghĩ một lát, nói: “Tôi thấy rất ổn”.

Có hai loại người mà phụ nữ không thể từ chối, một là người yêu, còn hai... đương nhiên là thần tượng.

Cả buổi ăn uống, Giai Hòa vì không thể từ chối sự chăm sóc của thần tượng mà ăn hết nửa đĩa bánh bao nhân thịt, cũng chính từ đây cô “đánh một trận mà vang danh giang hồ”, làm ba tháng sau đó cô “được chăm sóc”, ngày nào cũng ăn bánh bao nhân thịt. Đương nhiên, cũng chính vì câu “Tôi thấy rất ổn” của Dịch Văn Trạch mà cô chẳng dám nói thêm lời nào, nhận luôn vai diễn mà ai cũng ghét kia.

Tối khuya, Giai Hòa ngồi xem kịch bản mình viết, cô mới bắt đầu thấy khinh bỉ bản thân, sao mình có thể viết ra một con ác nữ đầy oán hận trong lòng như thế này cơ chứ.

Thực ra rất đơn giản, tổng cộng có hai cảnh:

Cảnh thứ nhất, từ xa u uất quan sát nam nữ chính.

Cảnh thứ hai, hạ độc con trai bảo bối của nữ chính, bị nam chính phát hiện liền lập tức khóc như hoa lê trong mưa.

Lúc viết thì rõ là rất hưng phấn, đến khi đổi lại là mình diễn thì câu chuyện lại hoàn toàn khác.

Sáng hôm sau, cô ngồi trong phòng hóa trang với gương mặt trang điểm màu khói rất mốt, buồn ngủ đến mức đầu óc đặc quánh. Chuyên viên trang điểm không ngừng quan sát gương mặt cô, khen “cũng được đấy” như thật, rồi dùng đủ loại cọ bôi bôi trát trát lên mặt cô.

“Cậu cũng biết ưu ái bản thân thật đấy” , Kiều Kiều ngồi bên cạnh, lật cuốn kịch bản, “Hai cảnh quay đều cùng một bối cảnh, chỉ cần một ngày là quay xong”.

Giai Hòa không thể ngoảnh đầu lại, cô oán thán: “Lúc viết tớ có biết là mình diễn đâu”.

“Tham vừa thôi” , Kiều Kiều giả bộ an ủi, “Kiểu nhân vật xấu xa thế này dễ được người xem nhớ nhất đấy, có khi cậu lại nổi tiếng chỉ sau một vai diễn này ấy chứ, nhớ phải mời tớ làm quản lí cho cậu đấy, mỗi ngon không để người ngoài”.

Giai Hòa im lặng, không thém bận tâm tới Kiều Kiều nữa.

Chuyên viên trang điểm cười ha ha, an ủi: “Đừng quá căng thẳng, diễn vai quần chúng đơn giản mà, hồi làm chuyên viên trang điểm cho phim Thần thoại, tôi cũng diễn vai cung nữ đấy, đứng ngay sau Kim Hee Sun”.

Giai Hòa mỉm cười lịch sự, lại tiếp tục ngồi ôm vết thương lòng.

“Chỉ vì cậu mà tớ phải ở lại Hoàn Kiếm thêm một ngày đấy” , Kiều Kiều lắc lắc chiếc điện thoại trên tay, ghé vào tai cô thì thầm: “Đến trai Đài Loan mà tớ cũng không thém quan tâm, chỉ lo cậu căng thẳng thôi đấy”.

“Hắn cho cậu leo cây tới hai mươi mấy lần mà cậu vẫn chưa sáng mắt ra hả?”.

Kiều Kiều mở điện thoại, viết một dòng chữ rồi đưa cho Giai Hòa xem: Hôm qua anh ấy viết trên weibo là “cô đơn một mình” , rõ ràng là nhớ nhưng tớ.

Giai Hòa cầm lấy điện thoại của Kiều Kiều, xóa dòng chữ ấy đi, viết một dòng khác: Cậu cũng biết tự sướng đấy.

Kiều Kiều nhún vai, lại viết: Nếu tớ có thể tìm được một người đàn ông vừa đẹp trai, vừa tài giỏi, lại chung thủy, thì tớ sẽ hết thích anh ấy.

Giai Hòa nháy mắt, dùng khẩu hình nói ra ba chữ: Dịch Văn Trạch.

Kiều Kiều cười phá lên: “Cậu thôi đi, tớ là người rất có nguyên tắc, không bao giờ sờ mó động chạm vào đồ của bạn bè đâu”.

Giai Hòa trừng mắt, suýt chút nữa thì làm mascara chưa khô lem lên mí mắt.

Cảnh này cô diễn cùng hai nhân vật chính, Liêu Tịnh vừa thấy cô lên xe đã lên tiếng khen ngay. Giai Hòa ngồi đối diện nữ chính, nghĩ đến việc hôm nay mình sẽ phải u uất nhìn cô ta, rồi lại phải hại “con” của cô ta, trong lòng cô bối rối vô cùng, tự dưng thấy thực sự khâm phục những người làm nghề diễn viên, nhập vai diễn xuất như không, phút trước vừa ngồi trước màn hình uống trà sữa với nhau, phút sau đã đứng trước ống kính bộc bạch thâm tình, thật không phải công việc mà người thường có thể làm được.

Dịch Văn Trạch đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Kiêu Kiều tiếp tục điên cuồng nhắn tin, nhân tiện đăng bài mới lên weibo.

Giai Hòa bị hành động ấy của Kiêu Kiều nhắc nhở, cô cũng nhắc điện thoại lên, bắt đầu vào mấy trang tin tức đọc, tiện thể mò vào xem weibo của Dịch Văn Trạch. Tình hình vẫn vậy, từ khi bắt đầu có tin về Thiên Sở, weibo của Dịch Văn Trạch vẫn không có gì mới. Nhưng những dòng bình luận ở phía dưới thì dồn lên tầng tầng lớp lớp, toàn là bình luận của fan, cô vốn đã hết cơn tức tối mấy ngày nay, nhưng bị bình luận của mấy nghìn chị em cùng chung kẻ địch kích động, cô lại bắt đầu tức thay cho Dịch Văn Trạch.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại nhanh tay lập một tài khoản mới, để lại một câu bình luận: Thần tượng, em ủng hộ anh!

Viết xong, cô chột dạ nhìn sang Dịch Văn Trạch, vừa hay bị Kiều Kiều bắt gặp, ngay lúc sau, Kiều Kiều gửi tin nhắn đến: Nhìn trộm không có tội!

Giai Hòa lườm Kiều Kiều một cái, không nói không rằng tắt tin nhắn đi.

Bỗng nhiên cô thấy vô cùng tò mò, bèn gõ tên Thiên Sở, vào weibo của cô ta nghe ngóng.

Không giống như những bình luận “trăm người một ý” như trên weibo của Dịch Văn Trạch, bình luận ở đây loạn xạ hết cả, có lời cổ vũ động viên từ fan của Thiên Sở, có lời chửi rửa loạn xạ từ fan của Dịch Văn Trạch, còn có cả sự nghi hoặc từ fan của ca sĩ nổi tiếng người Đài Loan kia nữa.

Đổi lại, Thiên Sở có vẻ không thêm quan tâm, cô ta vẫn như thường, hoặc cập nhật những thông tin mới nhất liên quan đến mình, hoặc đăng một vài bức ảnh chụp khi đang thu âm, hoặc mập mập mờ mờ than thở cô đơn. Giai Hòa vừa lướt xem vừa không khỏi thán phục, weibo đúng là nơi quá tốt để đánh bóng tên tuổi, Thiên Sở và những người đứng sau cô ta cũng quá giỏi lợi dụng tin đồn.

Dịch Văn Trạch thì bị động từ đầu tới cuối, anh quá ư đàn ông, không gây bất cứ trở ngại gì cho Thiên Sở.

“Loại trơ trên” , A Thanh đang nói chuyện với Kiều Kiều, quay lại nhìn thấy những thứ trên điện thoại Giai Hòa liền hạ giọng chửi.

Dịch Văn Trạch trừng mắt nhìn, A Thanh bèn hừm một tiếng: “Tôi nói tới cô ca sĩ nổi danh nào đó đang làm trò trên weibo” , cô ta vừa nói vừa chỉ vào điện thoại của Giai Hòa.

Trời ơi, chơi mình à...

Giai Hòa điềm tĩnh gấp điện thoại, nhắm mắt, nghiêng đầu, giả ngủ.

Đến phim trường, phó đạo diễn ra sức giải thích kịch bản cho Giai Hòa, nói được vài câu mới chợt nhớ: “Ồi? Quên mất, chẳng phải cô là biên kịch sao, tốt rồi tốt rồi, khỏi cần tôi giải thích nữa”. Nói xong, phó đạo diễn lập tức quay lại phía trước màn hình giám sát, mặc nhiên cho rằng Giai Hòa không còn vấn đề gì thắc mắc.

Giai Hòa cũng khó mà nói đây không phải là vấn đề chính, cô chỉ dám đứng ở cạnh bức bình phong, tay bưng khay trà, hậm hực đứng tập nhìn bằng ánh mắt u uất.

Dịch Văn Trạch đứng đọc qua lời thoại cùng Liêu Tịnh, anh quay ra nhìn cô một cái.

Hành động này khiến cho ánh mắt u uất mà Giai Hòa đang tập luyện lại đổ sụp...

Tiếp tục tiếp tục, tiếp tục khổ luyện.

May là ở cảnh quay này, Giai Hòa chỉ đứng cầm khay trà, lộ nửa mặt, hầu hết là nam nữ chính diễn, đương nhiên là dễ hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Đến khi đạo diễn hô Ok, cô mới thở phào nhẹ nhõm, đặt khay trà sang một bên, nhìn Kiều Kiều, Kiều Kiều không bỏ qua cơ hội trêu chọc: “Rất ổn rất ổn, tình ý rất sâu đậm, ghen tị càng sâu đậm hơn, diễn như thật ấy”.

Giai Hòa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cảm ơn”.

Cảnh quay sau thật sự làm cô phiền lòng.

Khi Dịch Văn Trạch thấy cô căng thẳng bưng món điểm tâm lên, lần thứ tư ngập ngừng đối diện với đĩa bé, anh liền vẫy vẫy tay với trợ lý của mình, ra hiệu anh muốn uống nước. Thực ra ai cũng nhận ra là anh đang giúp Giai Hòa giải tỏa tâm lý căng thẳng. Đạo diễn cũng hiểu, quay đầu nói chuyện với Liêu Tịnh, Kiều Kiều cũng kịp thời phối hợp nói trà sữa tới rồi, để mọi người nghỉ ngơi một chút.

Nhìn cảnh này, trong lòng Giai Hòa càng áy náy, không biết ngày hôm nay còn làm mất thời gian đến bao giờ nữa.

Dịch Văn Trạch vừa uống nước vừa bảo trợ lí lấy giúp chiếc cốc giấy, rót cho Giai Hòa một cốc nước ấm. “Uống ngụm nước, không phải vội”.

Giai Hòa áy náy vô cùng, đón lấy cốc nước: “Cảm ơn”.

Nước màu nâu nhàn nhạt, uống vào có vị hạt ươi, ngọt lịm ở đầu lưỡi.

“Lần đầu em làm diễn viên khách mời hả?”. Dịch Văn Trạch chậm rãi uống nước.

Giai Hòa gật đầu cái rụp, đúng là lần đầu tiên thật.

Dịch Văn Trạch chẳng hề ngạc nhiên, bắt đầu chậm chậm phân tích kịch bản cho cô, rất kĩ và cũng rất nghiêm túc. Giai Hòa nghe từng câu từng chữ anh nói, vì anh và cô đều đang mặc đồ cổ trang, nên nhất thời có chút mơ màng, cảm giác như thực sự quay về thời cổ, không hiểu sao lại thấy có chút nhập vai...

Khi nhận thấy tâm trạng của mình đã có sự thay đổi, cô lại một lần nữa cảm thán sâu sắc, không hổ là thần tượng của mình, còn hiểu kịch bản hơn cả mình nữa...

Nghỉ ngơi được một lát, Kiều Kiều thấy Dịch Văn Trạch đi ra chỗ khác mới bước tới cười, khẽ nói: “Cậu được đấy, người ta là biên kịch phân tích kịch bản cho diễn viên, trường hợp của cậu thì đọc nhất luôn, lần đầu tiên tớ thấy diễn viên phân tích kịch bản cho biên kịch đấy”.

Chỉ một câu nói mà hoàn toàn biến niềm ngưỡng mộ vô hạn với thần tượng thành sự khinh bỉ thậm tệ với bản thân.

“Thực ra, cảnh này của cậu quá dễ”, Kiều Kiều đột nhiên nói.

Giai Hòa hừ mũi cười nhạt: “Để thì cậu diễn thay tớ nhé?”.

Kiều Kiều nhìn Liêu Tịnh, hạ giọng nói: “Cậu cứ coi Liêu Tịnh là Thiên Sở, đảm bảo cậu nhập vai luôn”.

Giai Hòa khẳng định chắc chắn rằng, Kiều Kiều đến đây để xem mình làm trò, ngoài ra còn để bối lông tìm vết nữa.

Nhờ có sự giúp đỡ của Dịch Văn Trạch, nên khi diễn lại, Giai Hòa làm tốt hơn hẳn.

Cô cho đứa bé ăn điểm tâm một cách thành thạo, rồi cười rất hiền từ đức độ, khi bị Dịch Văn Trạch đi vào phát hiện thì hoảng hốt lo sợ, sau đó phải đối diện với sự lạnh lùng của anh... Thôi xong, lại mắc rồi, mãi không khóc nổi.

Nhỏ thuốc mắt thì quá giả, vì kịch bản phim của mình, cô nhất định phải ép bản thân diễn cho thật một chút, nhưng cô là loại ngày ngày ngồi mỗ bàn phím chứ có phải diễn viên đã qua trường lớp đào tạo đâu, làm sao nói khóc là khóc ngay được?

Thế nên, Kiều Kiều lại hô hào mọi người uống trà sữa.

Dịch Văn Trạch chẳng vội vàng gì, còn ngồi nói chuyện với diễn viên khách mời đóng vai “con trai” mình; Liêu Tịnh có chút nóng ruột, bắt đầu lấy điện thoại ra gọi, Giai Hòa loáng thoáng nghe ra được người ở đầu dây bên kia là ai. Thực ra Liêu Tịnh đã rất cẩn thận, nhưng vì Giai Hòa và Cố Vũ từng ở bên nhau khá lâu nên hiểu nhau quá rõ, cô quá quen với kiểu nói chuyện của anh ta, chỉ cần nghe Liêu Tịnh trả lời vài câu là cô đã đoán ra người hỏi là ai.

Cô chợt nhớ lại, ngày trước khi Cố Vũ đi công tác, để tiết kiệm tiền điện thoại, cô toàn giả vờ làm thêm giờ, đợi tới khi văn phòng không còn ai mới dùng điện thoại bàn để gọi cho anh ta. Sau này khi đã chia tay, cô mới biết,

thực ra thời gian anh ta đi công tác nhiều nhất chủ yếu là đi cùng quản lí của mình, nói không chừng cô gọi điện muộn như vậy lại quấy rầy “chuyện vui” của bọn họ.

Lòng cảm thấy chua xót, Giai Hòa đột nhiên nói: “Đạo diễn, tôi sẵn sàng rồi”.

Diễn mau diễn mau, không thì tâm trạng này lại qua đi mất.

Mọi người tuy thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn bắt đầu quay thêm lần nữa.

Lần này đúng là vô cùng trôi chảy, việc hạ độc đưa trẻ bị phát hiện, cô quay đầu nhìn thấy Dịch Văn Trạch, lập tức tủi thân khóc nức nở. Nước mắt lăn chã rơi, muốn ngăn lại cũng không được, đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Dịch Văn Trạch, cô lại càng khóc sướt mướt hơn.

Dịch Văn Trạch đứng đó, im lặng nhìn cô khóc rất lâu, rồi anh bỗng đưa tay lau nước mắt cho cô.

Bốn bề im lặng lạ thường, thậm chí có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng xe hơi chạy qua.

Nhưng một hành động nhỏ đã dễ dàng làm mọi người thót tim, Giai Hòa nhìn anh trân trân, chỉ nhớ rằng mình không còn lời thoái nữa, cô nghĩ thế nào cũng chẳng biết nên làm gì tiếp theo, lòng thầm than khóc không thôi, chỉ lo lắng phải quay lại lần nữa.

Dịch Văn Trạch thì ngược lại, thần sắc không thay đổi, thản nhiên hạ tay xuống: “Việc hôm nay, bản vương không truy cứu nữa, nàng cũng không cần phải lưu lại vương phủ này nữa”. Nói xong, anh còn cúi xuống bế “con trai” lên, lạnh lùng bước ra khỏi phòng.

Trong căn phòng lớn chỉ còn lại mình Giai Hòa nước mắt lăn chã rơi, cô đơn đứng đó.

...

“Cut!”. Đạo diễn mặt mũi mừng rỡ, đứng dậy nói: “Được rồi, nghỉ thôi”.

Nước mắt vẫn đọng trên mặt Giai Hòa, cô lúng túng lau đi, vừa đi đến cửa đã bị Kiều Kiều choàng luôn cho cái áo lông vũ: “Nhờ cậu mà một cảnh tuyệt tình xem chút nữa bị diễn thành cảnh tình chàng ý thiếp sinh li tử biệt, may mà thần tượng của cậu phản ứng kịp đấy”.

“Tệ hại thế cơ à?”. Vốn đã không chắc chắn, nghe Kiều Kiều nói thế, Giai Hòa càng bất an.

“Cũng tạm”, Kiều Kiều rót cho cô một ly nước ấm, “Nghĩ nhiều thế làm gì, dù sao cũng chỉ là diễn viên khách mời, cậu tưởng người ta để ý tới cậu chắc? Còn mãi xem Dịch Văn Trạch kia kìa”.

Tuy là thế thật, nhưng lại khiến một diễn viên quần chúng đã bỏ hết tâm sức của mình ra diễn như cô vô cùng phiền muộn.

Khi mọi người lần lượt rời khỏi phim trường, Dịch Văn Trạch vẫn đứng trước màn hình giám sát gọi điện thoại, nét mặt không ung dung vui vẻ như bình thường mà lại hơi chau mày, vừa nói chuyện vừa khẽ day huyệt Thái Dương, Giai Hòa lặng lẽ nhìn anh rồi chậm chậm cùng Kiều Kiều bước ra ngoài.

Ba ngày tiếp theo, Dịch Văn Trạch xin đoàn làm phim nghỉ phép về Hồng Kông tham gia hoạt động quảng cáo phim.

Trước khi đi, anh còn ngồi bàn luận với đạo diễn Khương về những cảnh phim tiếp theo và để lại không ít ý kiến, kết quả là Tiểu Âu cầm mười tờ A4 viết đầy chữ áy náy nhét vào tay Giai Hòa, truyền đạt lại lời đạo diễn Khương không thiếu một chữ: Nội trong ba ngày, buộc phải sửa xong.

Tiểu Âu cười hi hi, rồi nhanh như cắt chạy biến mất.

Giai Hòa cầm tệp giấy, nhìn chăm chăm vào đồng ý kiến dày đặc, trong đầu chợt hiện ra một ý nghĩ, cảm giác này thật giống hồi học tiểu học, thầy giáo đi công tác ba ngày, vì sợ học sinh lười học nên cố ý giao cho một đồng bài tập cao như núi...

Tuy vậy, oán thán là chuyện của oán thán, cô vẫn rất nghiêm túc bề quan hai ngày, đến đêm muộn ngày thứ hai mới tạm coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc gõ xong chữ cuối cùng, tâm trạng của cô liền tốt hẳn lên, cô nhanh tay mở trình duyệt IE. Weibo tự động đăng nhập tài khoản hôm trước cô mới lập, trong mục người theo dõi chỉ có duy nhất một mình Dịch Văn Trạch, cô còn chưa kịp vào lại ID vẫn thường dùng thì phát hiện weibo cả tháng nay không có gì thay đổi của Dịch Văn Trạch đã được đăng tin mới.

Thời gian là lúc chiều nay, chỉ có một bức ảnh sân bay, không kèm chữ gì. Trang weibo nền đen kết hợp ánh sáng trắng của sân bay buổi chiều tạo nên một cảm giác thu hút vô cùng.

Cô đột nhiên nhớ lại nhiều năm trước, khi còn là học sinh cấp ba, cô từng ngồi cả ngày trong nhà để cắt hình tạp chí, xếp đầy giường rồi dán từng tờ một vào vở. Lúc đó chưa có weibo, chưa có bản tin giải trí, chưa có fan club, thần tượng của mình thì chỉ có mình mình âm thầm thích, cùng lắm là bàn tán vài câu với mấy đứa bạn học. Thần tượng thời đó cũng thật hạnh phúc, đời tư không bị soi mói như bây giờ... Bao nhiêu đăng cay ngọt bùi, một khi bị ống kính zoom vào thì cũng đều có mùi như thạch tín.

Uống thuốc độc giải khát đúng là tuyệt chiêu đầu tiên cần học khi muốn làm minh tinh.

Cô tính thời gian, từ lúc bức ảnh được đăng đến giờ chưa đến sáu tiếng đồng hồ mà đã có tới hơn một nghìn bốn trăm bình luận, xem ra độ hot của thần tượng cũng không thấp lắm. Trong số những bình luận với vô vàn sắc

thái đó, rõ ràng có không ít bình luận của người trong giới, nhưng hầu hết đều là những lời an ủi mập mờ, Dịch Văn Trạch chỉ chọn trả lời vài bình luận, lời lẽ nhẹ nhàng hài hước, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Giai Hòa di chuột, đọc hết hơn một nghìn bình luận rồi mới quay về weibo của mình.

Không hình đại diện, không thông tin cá nhân, chỉ có mỗi câu “Thần tượng, em ủng hộ anh” trên trang chủ, mà kì lạ là hiển thị số lượng bình luận lại là “1”.

Ai rảnh thế không biết, một câu ngớ ngẩn thế này mà cũng bình luận?

Cô ấn mở, liếc mắt qua, vô cùng kinh ngạc, chỉ có ba chữ rất đơn giản “Cảm ơn em”, người bình luận lại là Dịch Văn Trạch.

©STE. NT

Trang chủ sơ sài khô khan, dòng trạng thái ngớ ngẩn, nhưng người bình luận lại là một quả bom B52, phút chốc thối bay tâm trạng vui vẻ vừa lấy lại được của Giai Hòa. Cô lập tức tắt trang web đi, đăng nhập lại lần nữa, hít một hơi thật sâu rồi mở bình luận ra, vẫn là ba chữ đó, vẫn là người đó. Cô nhìn lại tên hiển thị của mình, rõ ràng là một cái tên tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn, chắc chắn không có gì sơ hở.

Cô chợt có cảm giác như lúc nửa đêm xem phim ma bị ai sờ gáy.

Trên màn hình hiển thị nhiệt độ của điều hòa, chữ “hai mươi tư độ màu xanh” đang nhấp nháy, rõ ràng là nhiệt độ rất dễ chịu, vậy mà trong lòng Giai Hòa lại thấy lúc lạnh như dội nước lúc nóng như lửa đốt. Cô đứng dậy, nhưng không biết mình định làm gì, lại ngồi xuống, bối rối gục đầu xuống bàn phím, cố gắng bình tĩnh lại.

Vì trán đè xuống bàn phím, trên văn bản word lập tức hiện lên một loạt kí tự lộn xộn, hết trang này sang trang khác...

Mãi hai mươi phút sau, sự xuất hiện bất ngờ của Kiều Kiều mới cứu thoát cái máy tính của cô.

“Đi hát karaoke”. Kiều Kiều vào phòng, định tới giúp cô tắt máy tính thì thấy đồng kí tự đầy màn hình. “Đại tiểu thư, cậu bị áp lực quá hả, hay bị ma ám rồi? Sao lại gõ ra một đồng gì thế này?”.

Giai Hòa vội vàng đóng màn hình lại: “Cậu mới từ Thượng Hải về, không mệt à?”.

“Đạo diễn Khương nói cậu làm việc suốt hai ngày nay, nên nhờ tớ đưa cậu đi xả hơi” , Kiều Kiều cũng không hỏi gì thêm, “Đi thôi, xe đợi ở dưới rồi”.

Giai Hòa thấy mắt Kiều Kiều hơi đỏ, biết ngay là cô ấy lấy cớ để đi trút nỗi buồn bực trong lòng, chắc lần này lại bị đá rồi.

Thất tình mới là đại sự, còn loại tự làm khó mình như cô cũng chỉ biết khoác áo lông vũ lên, bị Kiều Kiều lôi ra khỏi khách sạn. Đến khi lên xe, Giai Hòa mới phát hiện trên xe đã kín người ngồi. Phó đạo diễn vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho Kiều Kiều và Giai Hòa, rồi ngồi vào cạnh một người khác, chật chội tới mức khiến cho người đó phải nghiêng răng chịu đựng.

“Cậu cũng có vị trí gồm” , Giai Hòa ghé tai Kiều Kiều, “Một mình cậu buồn mà kéo theo cả đồng người đi giải sầu cùng cậu”.

Kiều Kiều nhìn cô với ánh mắt vô tội: “Không phải đã nói rồi sao, là đi giải tỏa áp lực cho cậu mà”.

Giai Hòa quyết định không tranh luận với Kiều Kiều nữa.

Quán xá hai bên đường đã đóng cửa quá nửa, nhưng đèn hiệu vẫn nháy sáng, trời đại hàn như ngày hôm nay khách khứa cũng ít, xe rẽ vòng vào một hồi cũng đến quán karaoke, lúc này Kiều Kiều đã lấy lại tinh thần, hô hào mọi người vào trong. Người trên xe đều đã quen biết nhau nên không ai khách sáo, vừa vào phòng là giống trống khua chiêng hô hào chọn bài, hát hết bài này qua bài khác, vô cùng vui vẻ.

Bốn két bia đặt trên bàn, thoáng cái đã uống hết một nửa.

Hai ngày nay ôm máy tính, Giai Hòa đã mệt đến mức chẳng buồn đi giặt micro, cô ngồi cạnh Kiều Kiều, nghe Kiều Kiều liên tục vỗ tay khen hay, chốc chốc lại chỉ vào một người quen nào đó trong MV cười cợt nói trông quê quá. Trong đầu Giai Hòa lướt qua đề cương kịch bản, tính toán xem có nên dành mấy ngày tới để sửa chút xíu không, tránh tình trạng nước đến chân mới nhảy, và người hứng đại họa chính là mình.

Kiều Kiều đột nhiên đẩy cô một cái: “Mau nhìn đi, Thiên Sở”.

Cô bất giác ngẩng đầu, vừa lúc chuyển bài hát mới.

Ánh mặt trời chói chang, con đường không bóng người, một cô gái tóc dài thướt tha, mặc váy dạ hội quây ngực màu đen đang chạy về hướng máy quay, thần thái vui vẻ đến mức khiến cả thế giới này phải ghen tị. Đây là MV đã làm nên danh tiếng cho Thiên Sở, hai năm trước MV này nổi tiếng khắp Trung Quốc, Hồng Kông, Đài Loan, cũng chính bài hát này đã đưa cô ta lên vị trí như bây giờ.

Giai Hòa nhìn chăm chăm vào màn hình sáng chói, bất chợt nhớ ra ngày kết hôn mà báo chí tung ra chính là vào khoảng thời gian bài hát này bắt đầu nổi, khi đó cô chỉ biết bài hát này do Dịch Văn Trạch viết lời nên cô rất quan tâm, nhưng lại không hề đoán ra chuyện tình phía sau nó.

Giai điệu bài hát này rất hay, một thời gian dài trước kia đã từng là bài mà cô nhất định phải hát khi đi karaoke.

Lời Dịch Văn Trạch viết, đơn giản mà không hề sáo rỗng, nhưng có thể khiến người nghe cảm nhận được niềm hạnh phúc vô cùng tinh tế. Mỗi lần hát bài này, Giai Hòa đều không cần nhìn màn hình vì cô đã thuộc nằm lòng lời bài hát... Giai Hòa cầm gói bóng ngô trên bàn lên, nghe đoạn dạo đầu chậm chậm, bắt đầu cảm thấy thật may mắn vì giờ này Dịch Văn Trạch đang ở Hồng Kông, nếu không, cô cũng chẳng biết tình huống sẽ ra sao nữa.

Nhưng nếu anh ở đây thật, chắc cũng chẳng ai ngu ngốc mà chọn bài này.

Cô vừa cầm một hạt bóng lên định đưa vào miệng thì cửa phòng hát bật mở, tiếng hát từ phòng đối diện ủa vào, là một giọng nữ đang cất lực gào thét bài Đến chết vẫn còn yêu. Giai Hòa ngồi gần cửa nhất, bị giọng hát sang sảng thốc cho rung cả người, đang định giơ chân đạp cho cửa đóng lại mới phát hiện người bước vào chính là A Thanh.

Trợ lí của Dịch Văn Trạch, A Thanh.

“Cuối cùng cũng tìm thấy mọi người”, A Thanh tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Kiều Kiều sao không để ý điện thoại gì thế? Làm tôi nhảy vào tìm từng phòng một, suýt chút nữa bị người ta đánh cho te tua”. Hai bàn tay A Thanh lạnh đến mức đỏ ửng, cô ấy liên tục xoa xoa tay cho ấm.

Người ở phía sau A Thanh đứng chắn hết ánh sáng hắt vào từ ngoài cửa, mặc bộ casual đơn giản, vì đội mũ lưỡi trai nên không ai nhìn thấy đôi mắt anh, nhưng ai cũng biết anh là ai...

Trong giây phút này, Giai Hòa bất giác muốn lao ra chuyển bài hát, nhưng không ngờ phó đạo diễn đang đứng quay lưng về phía cửa lại chẳng biết sự tình, hét to lên: “Sao bài hát của Thiên Sở mà không ai hát vậy?”, anh ta không nhận ra không khí đang vô cùng gượng gạo, lại tiếp: “Muốn cho qua bài này không?”.

“Tôi hát tôi hát”. Kiều Kiều tiếp lời ngay, nếu bây giờ mà cho qua bài này thì không khí sẽ càng gượng gạo.

Nhưng khi Kiều Kiều vừa cầm micro thì lập tức đứng hình. Cô ấy có cá tính mạnh, không thích kiểu nhạc nhẹ nhàng trong sáng của Thiên Sở, nên rất không may là, cô ấy thực sự không biết hát bài này.

Được cái Kiều Kiều phản ứng nhanh, lập tức đẩy micro vào tay Giai Hòa, ghé sát tai cô, nói nhanh: “Tớ không biết hát nhạc của cô ta đâu, cậu hát đi, đừng để thần tượng của cậu khó xử”.

Chương 3: Làm bạn nhé!

Cửa phòng hát vẫn mở, giọng nữ bên phòng đối diện đã ngừng hét bài Đến chết vẫn còn yêu, bắt đầu chuyển sang Một đêm Bắc Kinh. Bên này bài hát đã phát quá nửa, trên màn hình, những dòng chữ trắng chậm chậm chuyển sang xanh nhưng vẫn không có ai hát.

Tay trái ôm gói bông ngô, tay phải cầm micro đỏ, Giai Hòa thực sự không nhớ nổi bài này phải hát thế nào.

Mấy giây trôi qua, cô mới cố gắng ngâm nga hát vài câu, nếu so sánh với giọng nữ phòng đối diện thì thật là ngang tài ngang sức, chưa nói đến việc sai nhạc, riêng việc nhìn màn hình nhưng vẫn hát sai lời thực sự là một năng khiếu không phải ai cũng có được...

“Đưa micro cho tôi” , Dịch Văn Trạch vào phòng, đột nhiên nói với Kiều Kiều.

Kiều Kiều ngẩn người một lúc mới nhận ra chiếc micro đen đang nằm ngay cạnh tay mình, liền vội vàng chuyển cho anh.

Dịch Văn Trạch không nhìn màn hình, như thể đã thuộc từng câu chữ, từng giai điệu, anh hát rất nhẹ nhàng, giọng hát trầm trầm, mang theo chút mệt mỏi sau một chặng đường dài. Giai Hòa không dám hát sai lời nữa, cẩn thận, căng thẳng hát, giọng của hai người rất hài hòa, hiệu quả phối hợp lại hay ngoài sức tưởng tượng.

Cửa phòng hát chưa đóng, ngoài cửa có người đi qua nhìn thấy Dịch Văn Trạch liền hưng phấn dừng lại nghe anh hát, người qua người lại, chỉ một chốc đã đứng đầy ngoài cửa. Dù sao cũng là một minh tinh người người đều biết, lại cùng một cô gái song ca bài hát của vợ cũ tại quán karaoke, tin hot này ai mà có thể bỏ qua được chứ.

Mãi tới khi bài hát sắp hết, A Thanh mới phát hiện ra có chút không ổn, vội vàng cười cười đóng cửa lại, rồi đứng luôn ở đó, che luôn phần kính trong suốt trên cửa phòng, ngăn cách toàn bộ nhóm fan và đám hóng hớt nhốn nháo ở bên ngoài.

Đoạn cuối MV, dưới ánh nắng vàng rực rỡ, Thiên Sở ngẩng đầu hét to “Em yêu anh”.

Giai Hòa vẫn ôm gói bỏng ngô, đứng ngăn người xem đoạn cuối, mãi đến khi màn hình chuyển sang quảng cáo của quán karaoke, cô mới đặt micro lên bàn, tiếp tục cúi đầu ăn bỏng ngô. Bài hát Ánh nắng vừa rồi do ai chọn thì không cần quan tâm, còn hai người vừa song ca thì một người ngồi ở góc sofa gần cửa ra vào điên cuồng ăn bỏng ngô, một người đứng ngay cạnh, đẩy micro cho người khác.

“Anh Dịch phải ra đĩa đi thôi, chắc chắn bán đắt như tôm tươi”. Kiều Kiều cầm chai bia đưa cho Dịch Văn Trạch nịnh nọt, vừa nói vừa đá chân Giai Hòa, ra hiệu cho cô ngồi xích lại để lấy chỗ cho Dịch Văn Trạch.

Giai Hòa không phải không hiểu ý của Kiều Kiều, nhưng ở trước mặt nhiều người thế này mà lại trắng trợn để Dịch Văn Trạch ngồi xuống cạnh mình,

da mặt cô thật sự không dày đến mức ấy. Nhưng nhìn Dịch Văn Trạch đứng cầm chai bia, Giai Hòa lại không đành lòng, đấu tranh tâm lý một hồi, cuối cùng thần tượng vẫn chiến thắng tất cả, cô chầm chậm nhích về phía Kiều Kiều, ngẩng đầu cười: “Anh Dịch, ngồi đây đi”.

Dịch Văn Trạch nói cảm ơn, không chút ngập ngừng ngồi xuống cạnh Giai Hòa.

Tối nay rất đông người, phòng hát lại chật, mọi người ngồi chen chúc trên ghế sofa. Thực ra cô không phải loại người hay tính toán so đo, cũng chẳng phải loại mang tư tưởng phong kiến nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng vì Dịch Văn Trạch ngồi ngay cạnh, cô bắt đầu thấy mất tự nhiên, mồ hôi túa ra, cổ cứng đờ, mắt nhìn thẳng màn hình, nhưng lại không biết mình đang nhìn gì...

A Thanh sớm đã chuẩn lên bục chọn bài, Dịch Văn Trạch ngồi ngay cạnh cửa, phía ngoài cửa vẫn có vài người cố ý đi qua đi lại, có lẽ họ nghe nói Dịch Văn Trạch đang ở trong phòng nên liên tục nhìn vào phòng qua ô cửa kính. Dịch Văn Trạch vẫn im lặng ngồi uống bia, vì đầu đội mũ lưỡi trai, lại đang ngồi, nên từ ngoài cửa nhìn vào không ai nhận ra anh, mọi người nhìn nhìn ngó ngó một hồi rồi cũng thôi.

Do tác động của bia rượu, chốc chốc lại có người ra ngoài, không đi hút thuốc thì cũng đi vệ sinh.

Chỗ Dịch Văn Trạch ngồi hơi vướng cửa, nên anh rất tự nhiên nhích gần vào Giai Hòa. Giai Hòa lập tức như bị điện giật, ngồi sát rạt vào Kiều Kiều.

“Kiều Kiều, cô sắp ngồi lên đùi tôi rồi đấy”, phó đạo diễn Trình Hạo ho khan một tiếng.

Kiều Kiều gườm gườm nhìn Giai Hòa, dứt khoát đứng dậy, nói đầy ẩn ý: “Chật thế nhỉ, mình đứng ra ngoài vậy”.

Trình Hạo lại tưởng Kiều Kiều nói mình, bèn ngượng ngùng đứng dậy: “Cô ngồi đi, ngồi đi, để tôi đứng cho”.

Hai người nhường qua nhường lại rồi cuối cùng chẳng ai ngồi nữa, để lại khoảng trống rộng thênh thang cho Giai Hòa và Dịch Văn Trạch. Những người khác vì còn ngại chuyện chọn bài hát khi này nên cũng chẳng ai dám ngồi dịch về phía này, vì vậy mới tạo nên cảnh tượng vô cùng đặc biệt: một phần ba chiếc ghế sofa dài chỉ có hai người ngồi, để cách vừa vặn một chỗ cho một người ngồi, hai phần ba phía ghế còn lại mọi người ngồi chen chúc nhau...

“Đã viết phim mới chưa?” , Dịch Văn Trạch vẫn nhìn màn hình, đột nhiên cất giọng hỏi.

Giai Hòa ừm một tiếng, bỗng thấy câu trả lời của mình thật cộc lốc, bèn vội vàng bổ sung: “Đã viết đại cương giới thiệu nhân vật rồi, vẫn là cổ trang”.

Dịch Văn Trạch nhếch mép cười nhạt: “Em rất thích phim cổ trang thì phải?”.

Giai Hòa cười cười: “Hồi nhỏ em rất thích câu ‘Phe phẩy quạt khăn, khoảng tiểu đàm, quân giặc tro tiêu khói diệt’[1] , từ đó em thích luôn phim cổ trang, đặc biệt thích kiểu nhân vật đứng khoanh tay mà đánh cả ngàn quân”.

[1] Câu trên trích trong bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha, (bản dịch của Nguyễn Chí Viễn - Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, NXB Văn hóa Thông tin, 1996) , nguyên văn chữ Hán là: Vũ phiến luân cân, đàm tiểu gian, cường lỗ hô phi yên diệt.

Dịch Văn Trạch uống ngụm bia, chai bia 330ml nằm gọn trong bàn tay anh. Chai bia Heineken màu xanh thẫm vì phản chiếu ánh sáng của màn hình nên long lanh như ngọc, Giai Hòa yên lặng nhìn anh, nhớ tới cảnh hồi cấp

hai mình chỉ thẳng vào màn hình tivi, gọi to tên của Dịch Văn Trạch, bắt giác má cô lại ửng đỏ vì ngượng ngùng.

May mà ở đây quá tối nên dù má có ửng đỏ cũng chẳng bị ai phát hiện.

“Nước cũ thần du, đa tình cười khéo giống, tóc mau trắng toát. Đời như mộng, một chén trên sông thưởng nguyệt[2]”, anh khẽ đọc những câu tiếp theo, khẽ khàng quay đầu, cười tự giễu: “Trước đây anh có đóng một bộ phim, nhân vật cũng nói câu này”.

[2] Những câu tiếp theo trong bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha, (bản dịch của Nguyễn Chí Viễn - Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, NXB Văn hóa Thông tin, 1996), nguyên văn chữ Hán là: Cố quốc thần du, đa tình ứng tiểu ngã, tảo sinh hoa phát. Nhân sinh như mộng, nhất tôn hoàn lỗi giang nguyệt.

“Mạc Thiếu An?”.

Những bộ phim có Dịch Văn Trạch thủ vai, cô đều xem hết, đương nhiên cô biết nhân vật này. Mạc Thiếu An là phim dân quốc, thành phố Thượng Hải ngập trong vàng son, Mạc Thiếu An là con cháu gia tộc anh hùng, Giai Hòa thậm chí còn có thể nhớ được là nhân vật do Dịch Văn Trạch thủ vai đã nói câu ấy trong cảnh quay nào.

Dịch Văn Trạch nghiêng đầu nhìn cô, trong đôi đồng tử đen nhánh lộ rõ những điểm sáng li ti, đẹp đến mức khiến người ta phải trở mắt nhìn:

“Thích nhân vật này lắm sao? Mạc Thiếu An”.

“Thích, em thích kiểu nhân vật trong sáng và có đạo đức, mẫu người đàn ông tự biết chừng mực khá hấp dẫn người khác”, Giai Hòa say sưa phân tích, “Mạc Thiếu An chính vì là kiểu người trong sáng, có đạo đức nên mới bị rơi vào hoàn cảnh ấy, mâu thuẫn rất nổi bật”.

Dịch Văn Trạch cười thành tiếng, chậm rãi nói: “Ý anh là với tư cách một khán giả xem phim, em có thấy thích anh ta không?”.

Giai Hòa bị hỏi câu này mới phát hiện mình lại mắc bệnh nghề nghiệp: “Thật ngại quá, bệnh nghề nghiệp lại tái phát đấy mà. Là một khán giả xem phim...”, cô bắt gặp ánh mắt của anh, trong lòng vừa thầm oán nếu đã là nhân vật do thần tượng diễn thì đương nhiên ai cũng tốt rồi, vừa giả bộ điềm tĩnh cầm cốc rượu đỏ lên để che lấp sự ngượng ngùng của mình: “Rất thích, đặc biệt là cảnh anh ấy lên tàu trở về Trung Quốc”.

Chính ở trong cảnh phim ấy, Dịch Văn Trạch mặc áo Tôn Trung Sơn, hướng ra biển lớn mà ngâm bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ.

Thù nước hận nhà, tình cảm nam nữ, tất cả đều được nói rõ trong bài từ này.

Buổi tối khi về đến khách sạn, Kiều Kiều chui sang phòng Giai Hòa ngủ. Khấp người Kiều Kiều đầy mùi rượu, cô ấy mơ mơ màng màng nằm bò trên giường nhìn Giai Hòa cầm đầu gõ bàn phím: “Thần tượng của cậu cũng xịn thật đấy, đối xử với fan quá tốt”.

Giai Hòa dán chặt mắt vào màn hình, không thèm quay đầu lại: “Đương nhiên”.

“Giám đốc bên tớ không thích đánh bóng hình ảnh bằng tin đồn thị phi, chứ không thì cảnh tượng hôm nay là một tin quá hot luôn”, Kiều Kiều trề môi, hùng hồn phân tích: “Cậu thấy đấy, bộ phim về đời nhà Thanh lên sóng đạo gần đây, tin đồn đạo diễn với nữ chính nổi như cồn”.

Giai Hòa không đáp lời, cuộc tán gẫu với Dịch Văn Trạch tối nay đã cho cô một ý tưởng kịch bản mới, nếu không nhanh chóng ghi lại thì nó sẽ trôi tuột đi mất. Vì Kiều Kiều muốn ngủ nên Giai Hòa chỉ dám bật đèn bàn, chăm chăm nhìn màn hình, không chớp mắt, gõ bàn phím cho tới khi được gần

hai nghìn chữ mới coi như tạm xong, lúc ngẩng đầu lên cô mới thấy cổ mình đã mỏi nhừ.

Cô vươn vai, nhìn đồng hồ, chưa đến một giờ, vừa lúc có thể đi mát xa chút đỉnh.

Đoàn làm phim này rất ổn, mời tới ba chuyên viên mát xa đi theo đoàn, muốn mát xa thì chỉ cần yêu cầu trước hai giờ sáng là không thành vấn đề. Ngày mai có lịch quay, giờ này chắc mọi người đều đã ngủ, chuyên viên mát xa chắc cũng đang nghỉ. Giai Hòa nghĩ vậy bèn đứng dậy, chọc chọc Kiều Kiều đang mê man trong chăn: “Tớ đi mát xa tí nhé, tẹo nữa mở cửa cho tớ”.

Kiều Kiều khê rên hai tiếng, chắc là đã nghe thấy, Giai Hòa lại lấy điện thoại của Kiều Kiều chuyển từ chế độ rung sang chế độ âm lượng to nhất mới an tâm rời khỏi phòng, dù sao cũng chỉ đi lại trong khách sạn nên cô cũng chẳng chú ý bên ngoài, chỉ mặc bộ đồ thể thao và đi đôi dép lê, nhanh chóng tới phòng mát xa, gõ cửa.

Một lát sau, có người mở cửa, rèm cửa sổ được vén lên, đứng trong phòng có thể nhìn thấy rất rõ ánh trăng sáng vằng vặc và từng mảng tuyết trắng xóa trong đêm.

Hóa ra, tuyết đã rơi rồi.

Khi thu ánh nhìn về, Giai Hòa mới phát hiện trên chiếc giường mát xa phía trong đang có người nằm, bên cạnh người đó còn có áo khoác và mũ lưỡi trai.

Người đó nghe tiếng người liền ngẩng đầu, mỉm cười, rồi giơ tay ra hiệu bảo cô đừng nói gì.

Cả ba chuyên viên mát xa nam đều là người khiếm thị, nên trừ Giai Hòa ra, không ai nhìn thấy anh ra hiệu. Giai Hòa sững sờ nhìn anh, không hiểu rõ ý

anh là gì, nhưng cô vẫn rất biết phối hợp, lặng yên không nói gì.

“Nghe nói lần này diễn viên chính là Dịch Văn Trạch đấy” , chuyên viên mát xa cho Giai Hòa ra hiệu mời cô lên giường, lại tiếp tục nói với chuyên viên mát xa cho Dịch Văn Trạch: “Không phải thần tượng của ông à?”.

Người đứng cạnh Dịch Văn Trạch cười nói: “Không phải thần tượng của tôi, mà là của con gái tôi”.

“Thế thì đợi khi nào quay xong, nhờ người trong đoàn xin cho một chữ kí?”.

“Thôi” , người đó cười thật thà, hạ giọng: “Nghe con gái tôi nói, thần tượng của nó dạo này đang đau đầu việc ly hôn, nên chắc chắn tâm trạng không tốt, để lần sau vậy”.

Hai người nói chuyện xong vài câu, lại im lặng tiếp tục công việc.

Hóa ra là họ đang nói chuyện về anh...

Dịch Văn Trạch thấy cô đã hiểu ra chuyện, mới lại gục đầu xuống tiếp tục thư giãn.

Lúc này, chuyên viên mát xa cho Giai Hòa tỉ mỉ massage lên người cô một chiếc khăn bông dài, bắt đầu khẽ khàng hỏi cô muốn mát xa chỗ nào mạnh tay một chút, Giai Hòa nói chỗ cổ rồi vùi đầu xuống. Cảm giác này thật kì diệu, rõ ràng trong phòng có rất nhiều người, nhưng những giao tiếp giữa anh với mình lại như thể không có ai bên cạnh, rất tự nhiên như đã là bạn bè của nhau vậy.

Trong lòng Giai Hòa thấy vô cùng ngọt ngào, cảm thán mãi không thôi, hóa ra mình đã trở thành bạn bè với thần tượng.

Cứ như thế, trong lúc được mát xa khoan khoái, Giai Hòa mơ mơ màng màng cảm giác như được quay về một đêm hè năm cô mới mười mấy tuổi, tay ôm ván trượt đi trên đại lộ Đông Đơn, Bắc Kinh, tán gẫu cùng đám bạn, làm bạn với gió đêm hiu hiu thổi, thoải mái không gì bằng. Trong lúc mơ màng, dường như có ai đó vỗ vai cô, hỏi có muốn về phòng ngủ không, cô lười biếng từ chối rồi vùi đầu vào giấc ngủ say...

Khi tỉnh dậy, Giai Hòa thấy mình đang nằm trong phòng mát xa, trên người đắp chăn.

Giai Hòa ngồi dậy mà đầu óc mụ mị, nhìn ra ngoài trời trắng xóa tuyết, cô bắt đầu cố gắng nhớ lại xem đêm qua mình đã ngủ thế nào, làm sao lại chuyển từ giường mát xa sang giường bên này, nhưng cuối cùng thì vẫn không nhớ ra nổi.

Cô thầm đoán trong lòng, ba chuyên viên mát xa đều là người khiếm thị, chắc chắn là khó có thể bế mình lên giường này được, lẽ nào... cô vỗ mạnh một cái lên đầu, thầm rửa mình hám giai.

Ngồi lặng như thế một lúc, cô mới xuống giường, xỏ dép đi ra gian ngoài.

Cả ba chiếc giường mát xa đều trống, chuyên viên mát xa cũng đã về ngủ cả, giờ này còn chưa bắt đầu làm, chỉ có mình cô trong căn phòng trống trải. Giai Hòa nhìn điện thoại, mới hơn bảy giờ sáng, cô đang nghĩ không biết Dịch Văn Trạch đi từ lúc nào thì cửa phòng phía sau bật mở, cô quay đầu lại thì thấy Dịch Văn Trạch đang đóng cửa lại.

“Chào buổi sáng” , Dịch Văn Trạch chào hỏi rất đơn giản.

“Chào buổi sáng...”. Giai Hòa ghen hòng trố mắt nhìn anh, “Hôm nay anh không phải quay à?”.

Câu chào hỏi rất bình thường, nhưng tại thời điểm này, trong không gian này, nó lại trở nên quá hư ảo...

Dịch Văn Trạch đặt thẻ phòng lên mặt quầy bar: “Vì quay về sớm, coi như trốn việc một ngày”.

Giai Hòa khẽ cười, sau đó cũng chẳng nhớ mình đã nói những gì thì đã mơ hồ về phòng thay quần áo ấm, lên chiếc xe mà đoàn làm phim để lại. Kỹ thuật lái xe của Dịch Văn Trạch cực tốt, anh cũng rất thông thuộc đường ở Hoàn Kiếm nên đã nhanh chóng đưa cô tới một nhà hàng kiểu Hồng Kông. Nhà hàng nằm trên một con phố đang được sửa chữa, nên xe không được đi vào, Dịch Văn Trạch buộc phải dừng ở ngã rẽ, Giai Hòa theo anh bước xuống, chân giẫm trên lớp tuyết mỏng, cẩn thận tránh vũng nước nhưng giày của cô vẫn dính bẩn.

Đến trước cửa nhà hàng, Giai Hòa đứng miết đế giày trên thảm cửa hồi lâu vì sợ bùn tuyết dính ở đế giày làm bẩn nền nhà.

Mãi đến lúc đế giày thật sạch, cô mới đẩy cửa bước vào, Dịch Văn Trạch đang nói chuyện với ông chủ nhà hàng bằng tiếng Quảng, anh cười cười nhìn Giai Hòa bước vào, rồi mới gật đầu với ông chủ nhà hàng, sau đó dẫn cô ngồi vào chiếc bàn ở góc trong cùng của nhà hàng. Lúc này trong nhà hàng cũng có vài bàn đã có người ngồi, Dịch Văn Trạch ăn mặc rất đơn giản, đầu lại đội mũ lưỡi trai nên không bị ai nhận ra.

“Mì gõ?” , Dịch Văn Trạch hỏi.

“Vâng”. Bụng đói meo, hôm nay lại có tuyết, ăn một bát mì gõ thì quá tuyệt.

“Mì xá xíu”. Dịch Văn Trạch chọn xong, ông chủ nhà hàng vừa cười cười ghi lại, vừa trêu anh “chung tình” , mãi chỉ thích một khẩu vị.

Sao lại... có sở thích giống mình thế nhỉ.

Giai Hòa nhất thời khựng lại, mì xá xíu đúng là món mình thích, nhưng nếu mình chọn giống anh liệu có lộ liễu quá không? Cô bắt đầu chăm chăm

nhìn thực đơn, lần đầu phát hiện ra điều bất tiện khi tiếp cận thần tượng của mình, đến cả ăn bữa sáng cũng phải e dè thế này.

“Mì xá xíu ở đây làm ngon lắm” , Dịch Văn Trạch nhìn cô, gợi ý: “Em thử xem”.

Giai Hòa vội vàng gạt đầu, thở phào nhẹ nhõm.

“Uống gì?”.

“Cafe, Espresso” , cô vội nói.

“Xem ra em rất buồn ngủ” , Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn thực đơn, “Sáng sớm thế này uống thứ đó không tốt cho dạ dày đâu, người uống Espresso sẽ thấy Breve và Mocha hơi nhạt, uống Con Panna có lẽ hợp hơn”.

Chu đáo quá...

Xém chút nữa là Giai Hòa nước mắt tràn mi.

Lúc mì được bưng lên, điện thoại của cô bỗng đổ chuông, tên hiển thị là Kiều Kiều, lúc này tim Giai Hòa đập thịch một tiếng, cô sực nhớ tới lời dặn dò của mình với Kiều Kiều tối qua. Cô vội vàng nhắc máy, Kiều Kiều ở đầu bên kia bắt đầu bắn liên thanh: “Tớ bảo, cậu với Dịch Văn Trạch biến đi đâu rồi hả?”.

“Tôi đang ăn sáng, tẹo nữa về khách sạn bàn chuyện đề cương giới thiệu nhân vật sau nhé” , Giai Hòa giả vờ giả vịt.

“Khốn kiếp” , Kiều Kiều cười cười mắng, “Đừng có giả vờ giả vịt nữa đi, đến xe của đoàn mà hai người cũng lái đi mất”.

Giai Hòa “ừ” hai tiếng, cầm đũa chọc chọc bát mì, liếc trộm Dịch Văn Trạch.

Anh đang cầm cốc trà chanh lên, uống một ngụm.

“Thôi được rồi, được rồi” , Kiều Kiều cười giễu, “Cậu lo lắng cái gì, tớ đang định nhờ cậu mang về cho tớ cốc trà nóng, thấy cậu mất hồn mất vía thế này, thôi vậy, tớ đành tự pha Nestle uống vậy”. Nói xong, Kiều Kiều rất biết điều cúp máy luôn.

Giai Hòa đặt điện thoại lên mặt bàn, bắt đầu ăn mì, thấy Dịch Văn Trạch có vẻ không vội quay về, anh hơi cúi đầu nhìn điện thoại, cô cũng không dám ăn quá nhanh, mãi đến lúc trong nhà hàng chỉ còn vài ba người khách, cô mới buông đũa.

Ly cafe chỉ còn lại chút xíu, Dịch Văn Trạch vẫn ngồi nhìn điện thoại, từ góc độ này có thể nhìn rõ hàng mi của anh, ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, góc nhìn lại vừa chuẩn khiến Giai Hòa nhìn người ngồi trước mặt mình mà có cảm giác như đang ngắm ảnh trên poster, thực sự mê đắm. Giai Hòa thầm cảm thán một hồi, mới chợt nhận ra mình hơi mất lịch sự, cô vội cúi đầu tiếp tục khuấy ly cafe đã nguội ngắt.

“Xin lỗi, họ đang đợi phản hồi kịch bản phim mới từ anh” , Dịch Văn Trạch ngẩng đầu, nhìn thấy Giai Hòa cứ khuấy mãi ly cafe, anh liền gọi ông chủ nhà hàng đem ly khác tới, đặt trước mặt Giai Hòa, ý bảo cô đổi ly mới.

Từng giây từng phút trôi qua, Giai Hòa cảm thấy còn mệt mỏi hơn cả khi đóng phim, nhưng cô lại không dám mở miệng nói chúng ta về thôi.

Lúc Giai Hòa đang ngồi lặng im thì điện thoại lại đổ chuông, cô cứ tưởng Kiều Kiều gọi đến, nhưng hóa ra lại là một con quỷ đòi mạng khác. Cô nghe máy, đầu dây bên kia vang lên giọng nói lười nhác của Tiêu Dư: “Không phải chứ, tớ chỉ định gọi thử xem thế nào mà cậu lại nghe...”.

Giai Hòa rầu rĩ đáp: “Đang ăn sáng”.

“Bắc Kinh có tuyết rồi, Thượng Hải có chưa?”.

Nỗi buồn bực trong lòng Giai Hòa càng tăng: “Tớ đang ở Hoàn Kiếm cùng đoàn phim”.

“Phim của ai?”.

Giai Hòa chợt dạ nhìn Dịch Văn Trạch, không dám nói tên anh, chỉ dám nói tên nữ chính.

“Chính là người đẹp đang cặp kè với bạn trai cũ của cậu đấy hả?” , Tiêu Dư cũng đang ăn nên nói chẳng rõ tiếng, “Nhìn ngoài đời có đẹp không?”.

Đấy, tin đồn đã bay xa được một ngàn bốn trăm cây số rồi.

Giai Hòa thở dài: “Đẹp, rất đẹp, nói chuyện chính đi, cậu gọi cho tớ làm gì?”.

“Được rồi, biên kịch đại nhân” , Tiêu Dư ở đầu bên kia cười thành tiếng, “Khách hàng của tớ làm bên mỹ phẩm, đang muốn tìm một nữ minh tinh hạng nhất làm gương mặt đại diện, đã tìm vô khối công ty quản lí, nhưng minh tinh hạng ba cũng chẳng mời được chứ nói gì đến hạng nhất, hình như các nữ minh tinh đều kí hợp đồng với các hãng mỹ phẩm hết rồi”.

Giai Hòa kẹp điện thoại bên tai, bắt đầu thêm đường sữa: “Thế nên sao?”.

“Thế nên tớ tìm cậu xem giúp, xem có người đẹp nào rảnh rồi không thì bảo tớ, ví dụ như nghe ngóng xem có ai sắp hết hạn hợp đồng không, tớ sẽ lập tức đến kí”.

“Chuyện này cậu nên tìm Kiều Kiều ấy, tìm tớ cũng vô ích thôi, nó ở bên sản xuất nên quen biết nhiều minh tinh”.

“Nó bảo tớ tìm cậu mà” , bên kia lập tức ca thán phân minh, “Tớ mới nói chuyện với nó xong, nó bảo cậu dạo này thân với Dịch Văn Trạch, chuyện

này với cậu chỉ là chuyện nhỏ, ày, mà không nói tớ cũng quên mất, làm sao cậu lại thân được với thần tượng thế, nghe như tiểu thuyết ngôn tình ấy...”.

Đầu dây bên kia cứ thao thao bất tuyệt, Giai Hòa bên này tím tái mặt mày, liếc Dịch Văn Trạch một cái, rồi không nhịn nổi húng hắng ho: “Thôi đi thôi đi, có chuyện gì tí tớ về rồi nói tiếp”. Nói xong, Giai Hòa lập tức ngắt máy, rất quyết đoán tắt điện thoại, chỉ mong được yên tĩnh một chút.

Trong lúc Giai Hòa còn đang bực bội, Dịch Văn Trạch đã ngẩng đầu nhìn cô: “Sao thế?”.

Cô buột miệng nói: “Một người bạn của em muốn tìm nữ minh tinh làm gương mặt đại diện cho hãng mỹ phẩm, nhưng không tìm được ai”.

Cô chỉ thuận miệng nói vậy, không ngờ người ngồi trước mặt lập tức nhấc máy lên, gọi về công ty quản lý, đại ý hỏi công ty quản lý có ai sắp hết hạn hợp đồng thì báo lại cho anh một câu.

Anh cầm chiếc iPhone màu đen trên tay, ngón giữa khẽ gõ lên điện thoại, phát ra âm thanh nhè nhẹ có tiết tấu.

Giai Hòa hơi cúi đầu, uống liền hai ngụm cafe, nghe nhịp điệu khẽ phát ra từ ngón tay anh mà thấy tim mình cũng đập rộn ràng theo. Cô cúi đầu nhìn menu trên bàn, thanh kính dày kẹp ở phía trên menu có vài vết xước nhỏ, nhưng rất sạch sẽ, cô đọc thầm một cái tên, nhưng đầu óc trống rỗng, cô muốn nói với anh không cần phiền phức thế đâu, nhưng lại không mở miệng nói được lời nào.

Một lúc sau, Dịch Văn Trạch mới nói cảm ơn, rồi cúp máy: “Hợp đồng của Thiên Sở sắp hết hạn, nếu bạn em muốn, anh có thể gọi quản lý của cô ấy đến bàn bạc”.

Giai Hòa suýt thì đánh rơi thìa, cô quên mất rằng, Dịch Văn Trạch và Thiên Sở là cùng một công ty quản lý.

“Có điều, hiện nay đang có vài công ty cũng muốn kí hợp đồng với Thiên Sở, vị trí đẳng cấp của cô ấy khá cao, vậy nên nếu bên mỹ phẩm của bạn em có thương hiệu quốc tế thì sẽ dễ được kí hơn, còn nếu chỉ là sản phẩm nội địa thì chỉ có thể dựa vào mức phí đại diện mới mong kí được hợp đồng với cô ấy thôi”. Dịch Văn Trạch bình tĩnh nói, từ biểu cảm đến giọng nói đều không lộ ra chút khác thường nào.

Giai Hòa vâng vâng mấy câu, tiếng nói như nghẹn lại trong cổ họng: “Vâng, để em hỏi lại”.

“Em ăn xong chưa?”. Dịch Văn Trạch cầm điện thoại lên.

Giai Hòa gật đầu, buông đũa xuống, ra về có thể đi được rồi.

Dịch Văn Trạch cười tươi hơn một chút rồi đứng dậy ra quầy thanh toán, đúng lúc này thì anh bị hai người ngồi ở gần cửa nhận ra, họ cúi đầu bàn bạc với nhau vài câu, cô gái đột nhiên đứng dậy, hăng hái chạy tới xin anh chụp cùng kiểu ảnh, nhưng không ngờ bị anh mỉm cười từ chối. Anh vừa rút tiền từ trong ví ra, vừa nói mình đang đi ăn cùng bạn nên không tiện chụp ảnh. Lúc anh nói thế, vừa hay Giai Hòa lại đi tới ngay cạnh, cô gái kia lập tức quắc mắt nhìn cô chăm chăm đúng ba giây.

Lúc về đến khách sạn, Kiều Kiều vẫn đang cuộn chăn ngủ, Giai Hòa nhìn cái mặt đang ngủ mê mết của cô ấy mà phát hỏa, túm lấy một góc chăn, kéo mạnh, hơi ẩm trong chăn lập tức bay thốc ra ngoài, người nằm trên giường giật mình bật dậy: “Điên à! Hôm nay khó khăn lắm tớ mới được ngủ nướng đấy!”.

“Hai người các cậu cấu kết với nhau, hại tớ thảm hại thế này, vậy mà còn ngủ được hả?”. Giai Hòa biết kìm nén ban sáng đã không còn, bây giờ chỉ còn một Giai Hòa sắp phát điên.

“Đây là tớ tạo cơ hội giúp cậu chứ bộ”, Kiều Kiều giật chăn lại, vội vàng cuộn tròn thành cái bánh ú: “Sao rồi, anh ấy có giúp cậu không?”.

“Thiên Sở” , Giai Hòa nghiêng răng nói: “Thiên Sở sắp hết thời hạn hợp đồng đại diện”.

Kiều Kiều đứng hình một lúc, lẩm bẩm: “Thiên Sở á? Không nhầm đấy chứ”.

“Cậu nghe thì biết vậy thôi, đừng có nói với Tiêu Dư đấy”. Giai Hòa vứt chiếc áo lông vũ lên giường, đẩy Kiều Kiều ra rồi chui vào chăn.

“Cậu ngốc thế, tất nhiên phải nói chứ, hơn nữa còn phải cật lực xúc tiến” , Kiều Kiều liếc nhìn cô, “Anh có lòng thì em có dạ, cậu sợ cái quái gì? Dịch Văn Trạch đồng ý giúp cậu bàn chuyện làm ăn với Thiên Sở như vậy, chắc chắn là đã đổi đãi đặc biệt với cậu, tự dưng cậu lại không nói không rằng cho qua, còn ra thể thống gì nữa? Đó là thần tượng của cậu đấy”.

Giai Hòa nhắm mắt ngủ, không thêm quan tâm tới lời Kiều Kiều nói.

Lúc này Kiều Kiều mới định thần lại, lập tức giật chăn của Giai Hòa: “Mới có một đêm mà anh ấy đã đồng ý giúp cậu tìm Thiên Sở chụp quảng cáo, nói mau, hai người làm chuyện gì rồi hả?”.

“Chỉ có mình tớ ngủ lại phòng mát xa thôi”. Giai Hòa nộ khí xung thiên, xém chút nữa là tới cực điểm.

“Thôi đi, hôm qua nửa đêm tớ tỉnh dậy” , Kiều Kiều nhìn cô nói như thật, “Không thấy cậu trong phòng tớ liền đi tìm cậu, cậu đoán xem tớ đã nhìn thấy gì?”.

Giai Hòa nghe Kiều Kiều nói vậy bỗng chợt dạ, đang sắp xếp từ ngữ để chối bay mọi loại tin đồn thất thiệt thì điện thoại reo.

Cô tức tối nhắc điện thoại, “A lô” một tiếng, đầu dây bên kia có vẻ im lặng, chỉ nghe một giọng nói rất quen thuộc cất lên: “Chào cô, tôi là Thiên Sở”.

Các cuộc gọi đến hôm nay đúng là cuộc sau “giật gân” hơn cuộc trước.

Giai Hòa giữ điện thoại, sau mấy giây hiểu ra mới nói: “Chào cô”.

Kiều Kiều nhe nanh múa vuốt, làm động tác hỏi ai gọi thế, Giai Hòa ra hiệu im lặng rồi bước xuống giường.

“Cô không nói gì tôi lại tưởng mình gọi nhầm số” , Thiên Sở nhẹ nhàng nói: “Tôi gọi thế này có chút đường đột, lẽ ra nên để quản lí liên hệ với cô, nhưng cô lại là bạn của A Trạch, nên tôi nghĩ mình đích thân gọi thì hay hơn”.

Giọng cô ta nghe rất êm tai, Giai Hòa vốn nghĩ cô ta cũng chỉ như những ca sĩ khác, không thể sống thiếu cái phòng thu âm, nhưng chỉ nghe cuộc điện thoại này, cô chợt nhận ra lí do vì sao Thiên Sở lại nổi tiếng nhanh đến vậy, không chỉ là biết lợi dụng mối quan hệ và tin đồn một cách thông minh, bản thân cô ta cũng có năng lực.

“Thật ngại quá” , Giai Hòa bước vào phòng tắm, nhanh tay khóa cửa lại, “Chắc anh Dịch nói với cô rồi, bạn tôi muốn giúp khách hàng tìm gương mặt đại diện cho hãng mỹ phẩm, nên nhờ tôi giúp, không ngờ lại có thể liên hệ được người nổi tiếng như cô, nên tôi nhất thời không thể tin nổi”.

Thực ra, điều thực sự làm Giai Hòa không ngờ tới là cô vừa ăn sáng với thần tượng xong thì vợ cũ của anh lại gọi điện tới.

Không giống lúc ngồi nghỉ ngơi đọc weibo, Giai Hòa rất bình tĩnh, xem ra mấy năm làm biên kịch cũng không uổng, ngoài việc có chút bất thường khi đối diện với thần tượng ra, những minh tinh khác dù có nổi tiếng đến mức nào đi nữa đối với cô cũng chỉ là người qua đường mà thôi.

Thiên Sở im lặng giây lát: “Tôi sẽ đưa số của cô cho quản lí, nếu có thể, rất hi vọng được hợp tác”. Cô ta đột nhiên nói “Xin lỗi” rồi dừng lại, hình như

có người bên cạnh đang thì thầm với cô ta điều gì, vì điện thoại bên kia bị bịt lại nên Giai Hòa nghe không rõ họ đang nói gì.

Giai Hòa kiên nhẫn chờ đợi, cô nhìn vào tấm gương lớn trong phòng tắm, giữ cho mình tỉnh táo.

Tình tiết quá kinh điển, đến một người tự xưng là nhà biên kịch kinh điển như cô cũng chịu không nổi...

Một lát sau, cô ta mới bỏ tay ra khỏi điện thoại, tiếp tục nói: “Bình thường là chị Mạch liên hệ với tôi, không ngờ lần này A Trạch đích thân gọi điện”, cô ta không nói thêm, chỉ cười một tiếng, rồi tiếp: “Trong tuần này tôi sẽ đến Hoàn Kiếm một chuyến, mọi người hẹn nhau ăn bữa cơm”.

Giai Hòa nói “Được”, rồi liên tiếp cảm ơn, đầu dây bên kia chắc có việc bận nên cũng không nói gì thêm. Cúp máy rồi, Giai Hòa mới thở một hơi đánh thượt, vuốt ngực để trấn tĩnh lại, nhưng đột nhiên cô nghĩ tới một vấn đề, tuần này tới Hoàn Kiếm? Gặp thần tượng? Lẽ nào cô ta muốn gương vỡ lại lành?

Đầu Giai Hòa đầy những thắc mắc, cô bị trí tưởng tượng có phần phong phú quá mức làm cho đờ đẫn, người ngoài cửa không đợi thêm được nữa, bắt đầu gõ cửa giục giã: “Mở cửa mở cửa”.

Giai Hòa vừa mở cửa, cái mặt của Kiều Kiều đã nhao ngay vào, nhìn cô cười hì hì: “Ai thế, lại còn trốn trong nhà tắm nghe nữa”.

“Thiên Sở”, Giai Hòa thật thà bẩm báo.

Kiều Kiều chớp mắt, lại chớp mắt thêm cái nữa: “Truy kích từ xa à? Hai người, rốt cuộc ai là tình địch của ai vậy?”.

Giai Hòa xém chút thì thổ huyết: “Nói về chuyện làm đại diện nhãn hiệu mỹ phẩm mà, với lại, cô ta nói tuần này sẽ đến Hoàn Kiếm”.

“Hoành Điếm?” , Kiều Kiều nheo mắt, “Quay phim à? Để chiều tớ bảo Tiểu Âu kiểm tra xem”.

Giai Hòa không tin, lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Dư, đầu bên kia vừa nghe tin đã la hét ầm ĩ, rồi liên tục truy hỏi Giai Hòa xem có phải đã làm gì mờ ám với thần tượng rồi không, không đợi Giai Hòa nói hết, Tiêu Dư lập tức đưa ra kết luận, nhờ Giai Hòa dùng mỹ nhân kế xin cho mình một số tấm ảnh có chữ kí của Dịch Văn Trạch, đề phòng sau này nhờ có lúc thất nghiệp thì mang những bức ảnh đó ra bán...

Giai Hòa dở khóc dở cười ngắt lời Tiêu Dư, nói xong thông tin là lập tức ngắt điện thoại, nằm ụp xuống giường. Chiếc chăn vẫn còn hơi ấm, cô vùi đầu vào đó nghe tiếng Kiều Kiều vẫn đang truy hỏi bên tai, kiên quyết giả chết.

“Được” , Kiều Kiều hăn học nhìn cô, “Cậu không nói chữ gì, thế thì tớ cũng còn lâu mới nói tới qua tớ nhìn thấy gì nhé” , cô ấy vừa nói vừa mặc quần áo vào, nhặt tờ thông báo dưới khe cửa lên đọc, “Cậu đừng có mà năn nỉ tớ”.

Giai Hòa hít một hơi dài, tiếp tục giả chết.

Không lâu sau Kiều Kiều nói cho Giai Hòa biết, đúng là Thiên Sở đến đây đóng phim, cô ta bắt đầu nhảy sang lĩnh vực khác rồi.

Giai Hòa cứ nghĩ đến chuyện này là lại không ngăn nổi ý nghĩ muốn nhìn thấy chút manh mối gì đó qua sắc mặt Dịch Văn Trạch, cuối cùng cô chỉ có thể ngồi mà cảm thán, thần tượng vẫn là thần tượng, bình tĩnh hóa thánh luôn.

Vì Dịch Văn Trạch mới đi Hồng Kông ba ngày, nên mấy ngày sau đó, lịch quay của anh hầu như được xếp kín từ sáng tới tối.

Giai Hòa ở khách sạn, tranh thủ thời gian rảnh rỗi cùng đạo diễn Khương thảo luận một chút về kịch bản, có lúc thảo luận liền mạch tới bốn, năm tiếng đồng hồ, mệt lử rồi mới theo xe cùng đoàn phim ra ngoài. Cô hầu như luôn đứng sau đám đông nhìn Dịch Văn Trạch diễn, hoặc nghe đạo diễn phân tích kịch bản, thỉnh thoảng chào hỏi mọi người, vì quá bận nên cũng chẳng giao lưu gì nhiều.

Dịch Văn Trạch thi thoảng lại đăng một bức hình trên weibo, hầu hết đều không có chú thích gì thêm.

Duy nhất một lần khá đặc biệt, anh chụp hình một món ăn trong hộp cơm, khen món đùi gà hôm nay ngon tuyệt. Giai Hòa chăm chăm nhìn vào chiếc đùi gà ấy, cô thấy quen quen, ngồi nghĩ mãi mới nhớ ra, hôm đó mọi người cùng nhau ngồi ăn cơm... Làm fan như mình thật là lợi, lúc đó mình đang ngồi chếch bốn mươi lăm độ về phía đông, cũng đang gặm đùi gà.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Giai Hòa quyết định nhấp chuột phải để lưu lại, cô có chút kích động lưu ảnh vào tệp tin, rồi đặt tên ảnh như thật: “món đùi gà gặm cùng thần tượng”.

Cứ như vậy, con đường theo đuổi thần tượng của Giai Hòa dần quay về thời kì đầu, thời kì xem weibo của thần tượng nhiều hơn nhìn thần tượng ngoài đời.

Hôm nay, cô và đạo diễn Khương bàn kịch bản tới bảy, tám giờ tối, đột nhiên đạo diễn Khương nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tuyết lại rơi rồi”.

Giai Hòa ôm chiếc ly, cũng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là tuyết lại rơi rồi. Thời tiết năm nay thật lạ, giờ là cuối tháng hai rồi mà trời vẫn lạnh khủng khiếp, vẫn có tuyết rơi.

“Hôm nay quay ngoại cảnh”, đạo diễn Khương xem đồng hồ đeo tay, “Hai giờ chiều nay mới bắt đầu quay, giờ này chắc chưa xong đâu, đi xem thế nào”.

Giai Hòa không dám chậm trễ, nhanh chóng mặc áo khoác, lên xe của đạo diễn Khương đến phim trường.

Tuyết rơi không nhiều, nhưng rất lạnh.

Lúc Giai Hòa đến phim trường, có không ít người đang ngồi quây quần uống nước ấm. Vì mới từ khách sạn ra, trên xe lại có điều hòa, nên lúc vừa xuống xe cô chỉ cảm thấy lành lạnh, nhưng khi bước tới gần phim trường, phát hiện ra trên chiếc ghế đạo cụ cũng đóng một lớp băng mỏng, cô mới thực sự ý thức được nhiệt độ ngoài trời. Cô bắt đầu cố nhớ xem cảnh quay này có những gì, không biết thần tượng của mình có bị lạnh cóng không, thì ngay lúc này, một đôi ủng đen bước đến trước mặt cô.

“Trời lạnh thế này mà cũng đến phim trường à?” , Dịch Văn Trạch nói.

Chỉ cần một câu nói của thần tượng là dễ dàng xóa sạch nỗi bộ của Giai Hòa, khiến cô chẳng nghĩ ra nổi điều gì.

Giai Hòa rút tay trong túi, khăn quàng kín mít, chỉ để hở hai con mắt đen láy, nhìn chăm chăm Dịch Văn Trạch nửa giây mới cất tiếng: “Đạo diễn Khương thấy tuyết rơi, nên bảo em đến xem tiến độ thế nào”.

“Có muốn uống cốc nước ấm không?” , Dịch Văn Trạch nhẹ nhàng hỏi, trên người anh vẫn mặc đồ cổ trang với áo choàng vừa dày vừa nặng, trông anh thật phong lưu anh tuấn khiến người khác mê mẩn.

Giai Hòa vội lắc đầu: “Khi này ở khách sạn em uống rồi, không cần đâu, anh mau đứng vào tránh gió đi”. Nói xong, cô lùi lại hai bước nhường chỗ cho Dịch Văn Trạch, trong quá trình đó cô suýt đá vào cái ghế và đá bay cái đèn lồng...

Trong lòng Giai Hòa thầm than khóc, lại mất mặt nữa rồi.

Thực ra chỗ cô đứng cũng chẳng ấm áp gì, nhưng ít ra còn có thể chắn gió.

Đúng lúc Dịch Văn Trạch tiến lại gần, Kiều Kiều cũng nhìn thấy Giai Hòa, cô ấy đang định bước tới chào hỏi thì nhìn thấy Dịch Văn Trạch nên dừng lại ngay, tranh thủ lúc anh đứng xoay lưng lại liền ra hiệu cho Giai Hòa cố lên. Giai Hòa khóc không ra nước mắt nhưng vẫn phải cố nghiêm mặt, không dám để thần tượng nhìn thấy những gì đang xảy ra phía sau anh.

Đương nhiên, trên thế gian này có một Kiều Kiều biết điều thì chắc chắn cũng có một A Thanh vô duyên hết sức.

Dịch Văn Trạch vừa đứng vào thì A Thanh ôm bình nước nóng đi tới, thản nhiên lấy ra hai chiếc cốc giấy, mỗi người một chiếc. Giai Hòa muốn nói không cần thì cũng đã muộn, cô đành đưa tay ra đón lấy cốc nước ươi nóng hôi hổi từ tay thần tượng, rồi đứng ngây người cạnh anh. Tuyết rơi mỗi lúc một lớn hơn, như thể muốn rơi hết những hạt tuyết cuối cùng của mùa đông này vậy.

“Mãi không có cơ hội hỏi em, chuyện của bạn em thế nào rồi?”. Dịch Văn Trạch cao hơn Giai Hòa một cái đầu, lại đứng chắn gió nên cô đứng phía trong không bị gió lạnh tạt vào.

“Em giúp cô ấy liên hệ với quản lí rồi, chuyện còn lại phải xem hai bên bàn bạc thế nào đã”, Giai Hòa rất cảm kích, vô cùng cẩn thận tránh nhắc đến hai chữ “Thiên Sở”, “Cảm ơn anh!”.

“Em không cần phải khách sáo như thế, chuyện làm ăn của công ty cả mà, nếu có thể giúp được bạn mình thì càng tốt”.

Dịch Văn Trạch nói xong liền quay sang trò chuyện với A Thanh mấy câu, nhờ cô ấy ra rót nước ấm mời fan hâm mộ. Giai Hòa nghe anh nói vậy mới để ý, vì hiếm lắm mới có ngày quay ngoại cảnh như hôm nay, nên phía xa có rất nhiều fan hâm mộ đang đứng xem, hầu hết là fan của Dịch Văn Trạch. Vì sắp phải quay tiếp nên anh không ra chào hỏi fan, không giống

như diễn viên nam phụ vẫn còn làm mặt hề trên các fan, nhưng chỉ riêng việc rót nước mời fan uống đã đủ thấy anh yêu chiều fan của mình thế nào.

Lúc này, đạo diễn đã bắt đầu hô hào mọi người quay tiếp, anh đưa cốc nước lại cho A Thanh, bước tới giữa ánh đèn, khẽ giọng đọc lời thoại với Liêu Tịnh, bắt đầu chuẩn bị diễn. Lúc Giai Hòa chăm chú đứng xem, A Thanh ở bên rót thêm nước cho cô, cô ấy rót được nửa cốc bỗng nhiên khẽ a lên một tiếng, rồi hạ giọng nói: “Trời ơi, sao cô ta đến đây vậy?”.

Giai Hòa giật mình, đưa mắt nhìn theo A Thanh.

Một người phụ nữ mặc áo lông vũ dài màu hồng nhạt vừa đứng lại, bên cạnh cô ta là nữ trợ lý đang liên tục nghe điện thoại. Vì cô ta đeo khẩu trang, quàng khăn kín mít, lại đứng ở góc khuất nên nhất thời không có ai chú ý tới, nhưng Giai Hòa chỉ cần liếc nhìn là nhận ra ngay.

Dù sao Giai Hòa cũng đã hát nhạc của cô ta lâu đến vậy, nên dáng người và đôi mắt kia, cô có thể dễ dàng nhận ra.

Chương 4: Sức mạnh của tin đồn

A Thanh tiếp tục lải nhải căn vặn, đầu tiên là kêu than bằng tiếng phổ thông, lúc nào khó diễn đạt quá thì chuyển sang nói tiếng Quảng. Đại ý cũng chỉ là trách móc chị Mạch quản lý không báo trước, ngộ nhỡ bị giới truyền thông bắt được cảnh hai người gặp nhau ở Hoàn Kiếm thì thế nào cũng để ra một tin bom tấn cho coi.

Giai Hòa xoa xoa hai bàn tay, hà hơi ấm, những lời A Thanh nói chẳng lọt vào tai cô được bao nhiêu.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, mọi người đều lạnh tê cóng cả người, mà tâm trạng của đạo diễn hôm nay lại “high” bất thường.

Vốn cảnh quay này cần có tuyết, nên quay được cảnh thật là tốt nhất, hơn nữa, tâm trạng của Dịch Văn Trạch và Liêu Tịnh hôm nay cũng rất tốt, thật không uổng công ông trời ủng hộ, đoàn quay xong rất nhanh.

Đội fan ở trường quay về hết, Thiên Sở mới đi tới bên Dịch Văn Trạch, tháo khẩu trang xuống, chào hỏi anh. Sự xuất hiện của cô ta không khác gì một quả bom B52, nhân viên trong đoàn đều không kịp phản ứng, nhìn nhau giả bộ không có gì quan trọng, nhưng ai nấy đều lén lút liếc trộm hai người.

Chỉ có Dịch Văn Trạch là thần thái vẫn vậy, hình như anh đã biết trước việc Thiên Sở sẽ tới.

Nhìn cảnh này, Giai Hòa mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, cô rút điện thoại ra, bắt đầu “bắn quái vật”.

Khi này cứ lo không biết thần tượng sẽ phản ứng thế nào, giờ nghĩ lại thấy mình đúng là lo hão. Người trong giới giải trí cứ hợp rồi lại tan, nên đừng quá ngạc nhiên khi thấy những điều kì lạ, cũng có thể lần lộ tin ly hôn này chỉ để hâm nóng tên tuổi Thiên Sở mà thôi. Trong đầu Giai Hòa nghĩ như thế, cô chạm vào màn hình hơi sớm nên chú chim vàng bay vào một cái, lại thua nữa rồi...

“Chơi gì vậy?” , bất chợt tiếng thần tượng vang lên ở ngay trên đỉnh đầu.

Giai Hòa ngáp ngừng một lát: “Những chú chim giận dữ”. Nói xong, cô còn cố gắng nhớ lại tên tiếng Anh để tránh trường hợp thần tượng không hiểu tên game đã được dịch, nếu thế thật cô có thể nhanh chóng giải thích cho anh.

©STE. NT

Dịch Văn Trạch thoáng cười: “Chơi đến cửa nào rồi?”. Lúc này anh đã cởi trang phục diễn, đang mặc trên người chiếc áo lông vũ màu đen, cúi đầu

nhìn vào màn hình điện thoại của Giai Hòa, vì đứng ngay gần nhau nên cô thậm chí có thể cảm nhận hơi ấm phả ra khi anh nói, chẳng hiểu tại sao, cô lại thấy hơi hoảng loạn, cô vội cười, ngượng ngùng nói: “Mới bắt đầu cửa ba, em chơi kém lắm”.

Dịch Văn Trạch cười, an ủi cô: “Cứ chơi nhiều là giỏi ngay”. Anh chưa kịp nói hết, A Thanh đang thu dọn đồ ở bên cạnh đã tự hào bổ sung: “A Trạch chơi giỏi lắm đấy, chỉ cần một chim là qua rất nhiều cửa”.

Giai Hòa lập tức nhìn anh ngưỡng mộ: “Một chú chim có thể liên tiếp qua được mấy cửa?”.

Trò chơi này không khó, nhưng nếu muốn qua cửa chỉ bằng một chú chim thì phải rất có kỹ thuật. Tính tới thời điểm này, kỉ lục cao nhất trên mạng là qua liên tiếp mười lăm cửa đã làm Giai Hòa xấu hổ đến mức muốn đầu thai lại lần nữa rồi.

Dịch Văn Trạch cười: “Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì có thể liên tiếp qua bốn mươi ba cửa”.

Giai Hòa cười lớn, thế mới là thần tượng chứ, nhẹ nhàng đánh bại kỉ lục mười lăm cửa mà mình ngưỡng mộ...

A Thanh cười hi hi, giơ hai ngón tay hình chữ V, rồi cầm đồng hồ đã dọn xong đặc ý đi ra trước. Lúc này Thiên Sở cũng vừa nói chuyện xong với đạo diễn Khương, cô ta bước lại, giơ tay ra với Giai Hòa: “Chào cô”.

Từng nụ cười, từng cái nhăn mày đều rất duyên dáng, yêu kiều.

“Chào cô”. Giai Hòa bắt tay Thiên Sở, không giống tay của những diễn viên lâu năm, bàn tay cô ta mịn màng, thoảng hơi ấm.

Người đứng đối diện này, ngũ quan nổi bật rõ ràng, có cảm giác như cô ta mang dòng máu lai, Giai Hòa thầm cảm thán trong lòng, đang định nói câu

gì đó để xua đi cảm giác xa lạ thì Thiên Sở đã buông tay: “Giai Hòa, trông cô rất quen”.

Giai Hòa lúng túng nhìn cô ta, cố gắng lục lại những kí ức trong đầu nhưng vô ích... Ngày trước khi còn làm phóng viên, mình phụ trách mảng Tài chính kinh tế, sau đó đổi nghề biên kịch mình thường tiếp xúc với diễn viên, thực sự là chưa lần nào làm việc với ca sĩ, mình cũng từng nhìn thấy Thiên Sở trên tivi vô số lần, nhưng nếu nói cô ta từng nhìn thấy mình, có lẽ là cô ta nhớ nhầm người rồi.

Thiên Sở thấy cô không đáp thì khẽ quay đầu nhìn Dịch Văn Trạch, trong ánh mắt mang theo một cảm giác rất khó nói.

Vị trí ba người đang đứng lúc này là một hành lang gấp khúc, có treo một dãy đèn lồng màu vàng ấm áp, Dịch Văn Trạch đứng dựa vào cột hành lang, ngay phía sau anh là một chiếc đèn lồng giấy, ánh đèn bao trùm cả thân hình anh.

Dịch Văn Trạch dường như không nhìn thấy ánh mắt của Thiên Sở, anh nhìn Giai Hòa, nói: “Đi ăn đã, có chuyện gì thì lúc khác nói tiếp”. Trong giọng nói của anh, ngoài chút mệt mỏi vì buổi quay phim liên bảy, tám tiếng, vẫn là sự dịu dàng ấm áp đúng mực.

“À, vâng” , Giai Hòa lập tức đáp, tiện tay nhét điện thoại vào túi áo.

Suýt quên, thần tượng vất vả đến giờ này vẫn chưa được ăn tối.

Nhưng lướt mắt nhìn thấy vẻ không vui của Thiên Sở, Giai Hòa liền nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng, dù sao mình chỉ là người ngoài, nếu cứ cùng họ đi ăn như vậy cũng không hay lắm. Cô vừa nghĩ ngợi vừa nhanh chóng tìm bóng dáng của Kiều Kiều, lúc này mới phát hiện, trong trường quay ngoài ba người bọn họ thì chỉ còn mấy người đang vội vàng thu dọn dụng cụ trong tuyết lạnh...

“Hai người đi đi, tôi đã có hẹn đi ăn cùng đoàn làm phim bên kia, mọi người đợi lâu lắm rồi” , Thiên Sở đột nhiên nói, vừa nói vừa đeo khẩu trang lên, lại nhìn Giai Hòa: “Dù sao cũng còn ở Hoàn Điểm hai, ba tháng nữa, rồi sẽ có dịp”.

Giai Hòa không nhìn thấy biểu cảm của Thiên Sở, nhưng có thể cảm nhận được sự trầm lắng trong giọng nói cô ta, cô nhìn Dịch Văn Trạch, thần tượng vẫn bình tĩnh đứng dựa cột hành lang, nói với cô ta một câu bằng tiếng Quảng: “Ba giờ chiều ngày kia”.

Thiên Sở hơi ngập ngừng một chút, nói được, rồi quay người bước ra khỏi hành lang. Lốp tuyết dày bị gót giày cao giẫm lên thành hai hàng dấu chân nhỏ nhắn, in trên nền tuyết trắng, thật đẹp đẽ nhưng cũng thật vội vã.

Giai Hòa nhìn bóng Thiên Sở bước đi, có gì đó không hiểu lắm, Thiên Sở vừa rồi đợi lâu thế, chắc chắn không phải chỉ để nói một, hai câu rồi đi, nhưng vì sao cô ta đột nhiên lại bỏ đi như vậy? Trong suốt bữa ăn tối, cô đều lặng lẽ quan sát Dịch Văn Trạch mà không thể tìm ra đáp án, nhưng trước sự quan tâm sâu sắc của anh, cô đã tiêu diệt hết nửa đĩa bánh bao nhân thịt...

Về đến phòng khách sạn, việc đầu tiên Giai Hòa làm là tìm toàn bộ những tin tức liên quan đến việc ly hôn của Dịch Văn Trạch, tỉ mỉ nghiên cứu lí do thần tượng ly hôn. Một vụ ly hôn gây xôn xao cả Trung Quốc, vậy mà hai nhân vật chính lại vẫn đối xử với nhau vô cùng ôn hòa, thật vô lí. Trong giới này, đến cả Châu Huệ Mẫn vì muốn quay lại làng giải trí mà tạo ra scandal bồ nhí, hưởng hồ Dịch Văn Trạch và Thiên Sở đều đang không ngừng nhận được rất nhiều phim mới, chẳng lẽ đây cũng chỉ là một vụ đánh bóng tên tuổi?

Giai Hòa đang nhìn chăm chăm màn hình máy tính thì điện thoại bỗng rung mạnh, cô nhắc máy, là giọng nói của Cố Vũ.

“Giai Hòa, ngủ chưa?” , giọng nói ở đầu dây bên kia run run, hình như có hơi men.

Giai Hòa lặng người, lúc sau mới đáp được một câu chưa, cô kẹp điện thoại vào tai, bắt đầu đóng từng cửa sổ tin tức trên máy tính.

Hai người đều ngừng lại, không ai mở miệng nói gì, trong phòng chỉ có tiếng click chuột, thỉnh thoảng có thêm tiếng gõ bàn phím, cuộc gọi riêng tư đầu tiên sau năm năm chia tay của hai người từng trải qua tình yêu sâu đậm và phản bội, chỉ còn có thể mà thôi.

Một lát sau, Cố Vũ mới thở dài: “Em đang ngồi máy tính à?”.

Giai Hòa ừm một tiếng: “Đang xem tin tức”.

“Sao vẫn chưa ngủ?”.

“Quen rồi” , cô buột miệng đáp, “Đối với em, giờ này cũng chỉ là vừa ăn tối xong và bước vào cuộc sống về đêm”.

Giọng nói của Cố Vũ rất hay, lại chênh choáng hơi men, nghe rất giống giọng nói một MC trong chương trình radio lúc nửa đêm, có chút gì đó lôi cuốn mơ hồ. Trước kia Giai Hòa từng rất thích giọng nói của Cố Vũ, lúc này không hiểu sao, cô đột nhiên nhớ đến giọng phổ thông pha chút khẩu âm Hồng Kông của Dịch Văn Trạch, ấm áp mà không khoa trương, từng câu từng câu phân tích cafe gì thì hợp với cô, trái tim không kìm được khẽ thổn thức, cô có chút thất thần.

“Bố mẹ em có khỏe không?” , Cố Vũ ngắt mạch suy nghĩ thất thần của cô.

“Vẫn ổn, bố ngày nào cũng câu cá, mẹ mới học được trò Đấu địa chủ, ngày nào cũng kể với em thành tích chiến đấu”.

“Ông bà thì sao?”.

“Ông vẫn khỏe, bà mới mất năm ngoái”.

Cô đứng dậy, bước đến bên cửa sổ nhìn những tòa nhà cao thấp ở phía xa, bắt đầu nghĩ xem mục đích cuộc điện thoại này của anh ta là gì, tuy lúc mới chia tay có nói vẫn là bạn, nhưng đó chỉ là lời chia tay lí thuyết của tất cả các cặp tình nhân. Trong đêm tối tĩnh lặng thế này, nhận được cuộc điện thoại đường dài, tâm sự với nhau những chuyện không mục đích thế này, cũng tốn kém lắm...

“Em cũng phải chú ý nghỉ ngơi” , Cố Vũ tiếp tục nói: “Hôm đó anh thấy tinh thần của em không tốt chút nào”.

Hôm đó? Nếu không phải vì anh ta đột ngột xuất hiện thì mình đâu bị gọi dậy lúc hơn bảy giờ sáng, còn hại mình cả hôm đó lúc nào cũng trong tình trạng mơ màng không tỉnh táo. Nghe câu nói có chút dạn dò thân thiết này, Giai Hòa nhất thời không biết đáp lại thế nào, nên chỉ giữ im lặng.

Cố Vũ hình như cũng phát hiện ra mình vừa nói lời không phù hợp, nên khẽ cười: “Đừng để ý, anh uống nhiều nên làm nhảm. Anh vừa mới ngồi ăn cùng mấy người bạn, nhớ ra em là biên kịch nên giới thiệu với họ, vừa hay lại có người muốn đầu tư làm phim truyền hình, có thể họ sẽ muốn xem qua danh sách tác phẩm của em, có lẽ sẽ có cơ hội hợp tác đấy”.

Giai Hòa im lặng một lát, rồi mới cười, nói cảm ơn: “Hôm nào rảnh em sẽ gửi email cho anh”.

“Được” , Cố Vũ nói: “Vẫn địa chỉ email cũ, em biết rồi đấy”.

Đó là hòm thư Yahoo, ID là jiahemyever[1].

[1] Jiahe là phiên âm tên Giai Hòa trong tiếng Trung.

Đó là tài khoản cô bắt Cố Vũ đăng kí, đúng là tuổi trẻ, giờ nghĩ lại thấy “sến” không chịu nổi...

Ngoài cửa sổ có vài chiếc xe chạy qua, vì có tuyết rơi mà ánh đèn phát ra trông rất mờ mịt.

Giai Hòa bỗng có chút bối rối, chỉ mong nhanh chóng kết thúc chủ đề này, nhưng miệng cô đã nhanh hơn suy nghĩ một bước: “Phải rồi, có chuyện này, tiện thể buôn với anh luôn, chuyện liên quan đến Dịch Văn Trạch”.

Đầu dây bên kia ngập ngừng giây lát: “Nói đi”.

“Thần tượng của em... những bài báo về việc ly hôn của Dịch Văn Trạch, có phải thật không?”. Còn chưa nói xong, cô đã xấu hổ đến mức đập đầu vào kính, thấp hèn quá mà, ai lại đem tin đồn của thần tượng ra để đổi chủ đề nói chuyện cơ chứ.

Sau khi im lặng hồi lâu, Cố Vũ mới chậm rãi nói: “Sao không hỏi thẳng Dịch Văn Trạch ấy?”.

Một fan như cô, sao dám hỏi thần tượng vấn đề nhạy cảm như thế?

Giai Hòa lúng túng nói: “Em và anh ấy chưa thân đến mức đó. Xin lỗi, em chỉ tự nhiên nghĩ ra anh làm bên truyền thông, lại quên mất là anh làm tổng biên tập tạp chí thời trang, không phải tuần san giải trí”.

Cô đang định nói thôi quên chuyện này đi thì đầu dây bên kia đã cười, nói: “Anh tưởng sau khi làm biên kịch em sẽ không coi trọng thần tượng nữa”.

Giai Hòa không còn gì để nói.

Lúc này, Cố Vũ hình như vừa ngồi lên taxi, sau khi nói địa chỉ với tài xế, anh ta mới tiếp: “Nhân vật phỏng vấn kì này là Thiên Sở, anh cũng chỉ nghe cấp dưới nói vài câu, Thiên Sở tuy vào nghề ở Hồng Kông nhưng thực ra nguyên quán của cô ấy là Chiết Giang, hai người đã thỏa thuận ly hôn được nửa năm rồi, lần này tới Hoàn Kiếm quay phim sẽ làm thủ tục chính thức”.

Câu nói của Cố Vũ làm Giai Hòa nhớ đến những lời Dịch Văn Trạch đã nói.

Thì ra câu “ba giờ chiều ngày kia” là nói việc này. Trong lúc mọi người còn đang đoán già đoán non về việc lén lút ngoại tình thì hai người bọn họ đã tranh thủ díp đóng phim này để làm thủ tục ly hôn, sau đó sẽ công khai rõ ràng, cũng coi như lời giải thích với công chúng và các fan mê phim ảnh âm nhạc. Nhưng mà, rốt cuộc có thể giải thích với bản thân được hay không thì ai mà rõ, ai mà quan tâm?

Cố Vũ lại nói thêm mấy lời thừa thãi mới chịu cúp máy.

Vì một câu hỏi vô tình mà Giai Hòa lại biết thêm được một tin động trời, làm cô cả đêm lẫn qua vật lại, đến tận lúc rạng sáng mới ngủ thiếp đi, vậy mà đúng mười giờ cô đã phải bò dậy, đòi Tiểu Âu lịch quay, xem hôm nay Dịch Văn Trạch quay ở đâu. Tiểu Âu tưởng Giai Hòa muốn đến trường quay xem nên mặt mày hớn hờ nói vì hôm qua tuyết rơi dày quá nên đạo diễn đã điều chỉnh lịch quay, cho quay cảnh cười ngựa cứu người trên tuyết luôn trong hôm nay.

Đoàn đó đã đi từ sáng sớm rồi, nếu Giai Hòa muốn tới xem thì phải gọi xe mà đi.

Giai Hòa vội vàng ngắt lời Tiểu Âu, nói mình chỉ muốn hỏi vậy thôi.

Thực ra, cô chỉ sợ nếu hôm nay Dịch Văn Trạch rảnh rồi quá lại khó tránh khỏi nghĩ đến chuyện ngày mai. Tuy cô chưa từng ly hôn, nhưng đã viết không ít kịch bản tình yêu, lại cũng từng thất tình tuyệt vọng, nên chỉ cần nghĩ đến việc thần tượng sẽ buồn, trong lòng cô cũng thấy buồn, muốn làm điều gì đó.

“Biên kịch, có cần gọi xe không?” , Tiểu Âu đã rút điện thoại ra rồi.

“Không cần đâu” , Giai Hòa cười, “Xe nhà lưu động ở đâu?”.

Tiểu Âu ươm một tiếng rồi nhìn Giai Hòa bằng ánh mắt kì lạ, không hiểu cô có ý gì.

Giai Hòa ngẫm nghĩ rồi nói: “Hôm nay tuyết rơi, lại quay ngoại cảnh, chắc hẳn là lạnh lắm, nếu có thể ăn lẩu thì tuyệt quá rồi” , sợ Tiểu Âu hiểu nhầm, cô vội vàng bổ sung thêm một câu: “Kiều Kiều và đạo diễn Khương đều rất thích ăn lẩu”.

Tiểu Âu chợt hiểu ra, cười nói: “Ý hay đấy, dù sao cũng có xe nhà lưu động, nên cũng dễ làm hơn”.

Giai Hòa thấy Tiểu Âu vui vẻ đồng ý mới thở phào nhẹ nhõm, cô ta gọi hai trợ lí đến, bắt đầu bàn bạc những đồ cần mua, đồng thời gọi điện báo cho Kiều Kiều một tiếng. Kiều Kiều đang khổ sở ở ngoài trời lạnh như cắt da cắt thịt, nhận được điện thoại, cô ấy lập tức hưng phấn vô cùng, nói mình phải đích thân xét duyệt thực đơn, trước khi cúp máy, cô ấy mới bảo Tiểu Âu đưa điện thoại cho Giai Hòa.

“Cậu được đấy” , đầu dây bên kia có tiếng gió thổi ù ù, Kiều Kiều khịt mũi, hạ giọng nói: “Rất chu đáo, rất cố gắng, nhưng đáng tiếc, tớ lại làm tấm lá chắn cho cậu lần nữa”.

Giai Hòa cười cười mắng mả vài câu rồi cúp máy, bắt đầu cùng Tiểu Âu cẩn thận lên thực đơn, trong lúc đó cô liên tục nhận được tin nhắn của Kiều Kiều, khi thì nói muốn ăn sủi cảo đậu phụ, khi mè nheo muốn ăn bí đao mọc nhĩ, mãi đến lúc Giai Hòa nhắn tin lại mắng mấy câu, nói cô ấy phải nghĩ đến sự vất vả của cấp dưới một chút, đừng có đòi hỏi thế nữa, bên kia mới thôi.

Được một lúc, Kiều Kiều lại gửi tin nhắn cho Giai Hòa: Dịch Văn Trạch thích ăn gì, không cần tớ nói cho cậu đâu nhỉ?

Giai Hòa cầm hận trả lời: Im mồm.

Dịch Văn Trạch thích ăn gì, cô đương nhiên biết quá rõ, không chỉ trong hồ sơ minh tinh, những trang tin giải trí bao nhiêu năm qua tất nhiên phải có vài bức ảnh ăn uống rồi, Giai Hòa sớm đã ghi nhớ khẩu vị của anh, thậm chí có lúc nghĩ đến những thứ thần tượng thích ăn, cô lại tự mình đi ăn những món đó nhiều hơn, lâu dần thành ra cũng cùng một sở thích với thần tượng.

Vì thế, Giai Hòa chẳng tốn chút sức lực nào, liền một lúc viết ra mười mấy món ăn.

Những việc còn lại giao hết cho trợ lý chuẩn bị, Giai Hòa chỉ cùng Tiểu Âu đi chọn gia vị lẩu, Dịch Văn Trạch thích ăn cay, lại thích kiểu chua cay của Vân Nam - Quý Châu, chứ không thích ăn kiểu cay tê của lẩu Tứ Xuyên, vì điểm này, hai người phải chạy đi mấy nơi mới tìm được.

“Biên kịch”, Tiểu Âu trả tiền xong, đút gói gia vị lẩu vào túi, “Nghe Kiều Kiều nói cô là người Bắc Kinh, sao lại thích ăn cay vậy?”.

“Thực ra tôi cũng ăn được cay chút chút thôi, nhưng vì tôi nghĩ thời tiết này ăn lẩu cay sẽ đỡ lạnh hơn”, Giai Hòa trả lời qua quýt.

Lúc này, Cố Vũ hình như vừa ngồi lên taxi, sau khi nói địa chỉ với tài xế, anh ta mới tiếp: “Nhân vật phỏng vấn kì này là Thiên Sở, anh cũng chỉ nghe cấp dưới nói vài câu, Thiên Sở tuy vào nghề ở Hồng Kông nhưng thực ra nguyên quán của cô ấy là Chiết Giang, hai người đã thỏa thuận ly hôn được nửa năm rồi, lần này tới Hoàn Kiếm quay phim sẽ làm thủ tục chính thức”.

Câu nói của Cố Vũ làm Giai Hòa nhớ đến những lời Dịch Văn Trạch đã nói.

Thì ra câu “ba giờ chiều ngày kia” là nói việc này. Trong lúc mọi người còn đang đoán già đoán non về việc lén lút ngoại tình thì hai người bọn họ đã tranh thủ dịp đóng phim này để làm thủ tục ly hôn, sau đó sẽ công khai rõ

ràng, cũng coi như lời giải thích với công chúng và các fan mê phim ảnh âm nhạc. Nhưng mà, rốt cuộc có thể giải thích với bản thân được hay không thì ai mà rõ, ai mà quan tâm?

Cố Vũ lại nói thêm mấy lời thừa thãi mới chịu cúp máy.

Vì một câu hỏi vô tình mà Giai Hòa lại biết thêm được một tin động trời, làm cô cả đêm lẫn qua vật lại, đến tận lúc rạng sáng mới ngủ thiếp đi, vậy mà đúng mười giờ cô đã phải bò dậy, đòi Tiểu Âu lịch quay, xem hôm nay Dịch Văn Trạch quay ở đâu. Tiểu Âu tưởng Giai Hòa muốn đến trường quay xem nên mặt mày hớn hờ nói vì hôm qua tuyết rơi dày quá nên đạo diễn đã điều chỉnh lịch quay, cho quay cảnh cười ngựa cứu người trên tuyết luôn trong hôm nay.

Đoàn đó đã đi từ sáng sớm rồi, nếu Giai Hòa muốn tới xem thì phải gọi xe mà đi.

Giai Hòa vội vàng ngắt lời Tiểu Âu, nói mình chỉ muốn hỏi vậy thôi.

Thực ra, cô chỉ sợ nếu hôm nay Dịch Văn Trạch rảnh rồi quá lại khó tránh khỏi nghĩ đến chuyện ngày mai. Tuy cô chưa từng ly hôn, nhưng đã viết không ít kịch bản tình yêu, lại cũng từng thất tình tuyệt vọng, nên chỉ cần nghĩ đến việc thần tượng sẽ buồn, trong lòng cô cũng thấy buồn, muốn làm điều gì đó.

“Biên kịch, có cần gọi xe không?” , Tiểu Âu đã rút điện thoại ra rồi.

“Không cần đâu” , Giai Hòa cười, “Xe nhà lưu động ở đâu?”.

Tiểu Âu ưm một tiếng rồi nhìn Giai Hòa bằng ánh mắt kì lạ, không hiểu cô có ý gì.

Giai Hòa ngẫm nghĩ rồi nói: “Hôm nay tuyết rơi, lại quay ngoại cảnh, chắc chắn là lạnh lắm, nếu có thể ăn lẩu thì tuyết quá rồi” , sợ Tiểu Âu hiểu

nhằm, cô vội vàng bổ sung thêm một câu: “Kiều Kiều và đạo diễn Khương đều rất thích ăn lẩu”.

Tiểu Âu chợt hiểu ra, cười nói: “Ý hay đấy, dù sao cũng có xe nhà lưu động, nên cũng dễ làm hơn”.

Giai Hòa thấy Tiểu Âu vui vẻ đồng ý mới thở phào nhẹ nhõm, cô ta gọi hai trợ lý đến, bắt đầu bàn bạc những đồ cần mua, đồng thời gọi điện báo cho Kiều Kiều một tiếng. Kiều Kiều đang khổ sở ở ngoài trời lạnh như cắt Cú như vậy, khi làm xong xuôi mọi việc thì cũng đã đến chiều, Giai Hòa và Tiểu Âu gọi mấy hộp cơm, cùng ăn với hai trợ lý rồi mang hết nguyên liệu lên xe, lái ra nơi quay ngoại cảnh.

Đêm trước có tuyết rơi, trời càng lạnh cóng. Xe vừa dừng, Giai Hòa đã nhìn thấy Kiều Kiều bịt kín như tội phạm đang bị truy nã, chỉ hở ra đôi mắt to liên tục nháy nháy với Giai Hòa qua cửa kính xe. Đến lúc xe tắt máy, Kiều Kiều liền chủ động mở cửa xe cho Giai Hòa: “Nhiệt liệt hoan nghênh lãnh đạo đến thị sát”.

“Lạnh quá đi”. Giai Hòa chưa kịp đáp lại Kiều Kiều thì đã bị cơn gió lạnh thổi tới làm cho co vai rụt cổ.

“Ừ” , miệng Kiều Kiều bị khăn quàng cổ bịt kín nên nói không rõ tiếng, “Tớ lạnh quá sắp chết cóng rồi đây, ngựa lại còn không nghe lời nữa chứ, bao nhiêu lần quay hỏng, đến tớ cũng bức đến mức muốn xé thịt nó ra mà ăn luôn, thế mà thần tượng của cậu còn cười được. Tớ biết rồi đấy nhé, vai này chắc chắn là cậu đo ni đóng giày cho anh ấy, dịu dàng như ngọc, xảy ra chuyện lớn cũng không kinh sợ... còn gì gì nữa, đều hợp với anh ấy cả”.

Giai Hòa giơ tay nhéo Kiều Kiều một cái, ý bảo phía sau còn có người.

Kiều Kiều vốn chỉ muốn đùa Giai Hòa, nhưng thấy cô cáu liền vội vàng hỏi đã mua những nguyên liệu làm lẩu gì rồi để đánh trống lảng. Giai Hòa

không thềm bận tâm cô ấy nữa, đưa mắt nhìn quanh, giữa khung cảnh mênh mông trắng xóa, cô nhanh chóng nhìn thấy Dịch Văn Trạch.

da cắt thịt, nhận được điện thoại, cô ấy lập tức hưng phấn vô cùng, nói mình phải đích thân xét duyệt thực đơn, trước khi cúp máy, cô ấy mới bảo Tiểu Âu đưa điện thoại cho Giai Hòa.

“Cậu được đấy”, đầu dây bên kia có tiếng gió thổi ù ù, Kiều Kiều khịt mũi, hạ giọng nói: “Rất chu đáo, rất cố gắng, nhưng đáng tiếc, tớ lại làm tấm lá chắn cho cậu lần nữa”.

Giai Hòa cười cười mắng mả vài câu rồi cúp máy, bắt đầu cùng Tiểu Âu cẩn thận lên thực đơn, trong lúc đó cô liên tục nhận được tin nhắn của Kiều Kiều, khi thì nói muốn ăn sủi cảo đậu phụ, khi mè nheo muốn ăn bí đao mộc nhĩ, mãi đến lúc Giai Hòa nhắn tin lại mắng mấy câu, nói cô ấy phải nghĩ đến sự vất vả của cấp dưới một chút, đừng có đòi hỏi thế nữa, bên kia mới thôi.

Anh đang ngồi trên lưng ngựa, khom người vuốt ve cổ ngựa, muốn vỗ về cưng nựng chú ngựa đang cúi kính vì gió lạnh, chú ngựa ấy dường như thật sự hiểu được ý anh, hoàn toàn không “hư” như Kiều Kiều nói, mà ngược lại, nó còn cọ cọ vào tay anh, vô cùng thân thiết.

Giai Hòa đứng từ xa, thấy con ngựa ngoan hiền như vậy, mỉm cười nói: “Cậu xem, con ngựa kia chẳng phải là rất ngoan sao?”. Kiều Kiều dựa vào cửa xe, bối bối chỗ nguyên liệu mà mấy người mua, chẳng thềm quay đầu lại: “Ngựa chứ có phải cây cỏ đâu, đương nhiên thích người đẹp trai rồi”.

Thần tượng của mình được khen, đương nhiên tâm trạng Giai Hòa rất tốt.

Giai Hòa cười, vỗ vai Kiều Kiều: “Cậu chịu khó làm thân cu li vậy, chuyển đồ đi”.

Cô đang nói, vừa định quay người thì phía bên kia, người ngồi trên ngựa hình như cũng cảm giác được động tĩnh gì đó, liền ngồi thẳng dậy, nhìn sang phía bên này.

Giữa trời tuyết rơi lất phất, rõ ràng chỉ mơ hồ nhìn thấy mặt nhau, nhưng ánh mắt ấy lại như rất rõ ràng, khiến Giai Hòa ngẩn ngơ trong giây lát.

Thoáng cái đã đến giờ nghỉ, các diễn viên, đạo diễn và đội chế tác đều lên xe, nhìn thấy nồi lẩu, tất cả đều giật mình, không ngừng hò reo khen ai mà chu đáo thế, sau đó nhao nhao bước lên nhận bát đũa Tiểu Âu đã chuẩn bị sẵn, đến áo khoác cũng chưa kịp cởi, tất cả chen nhau ngồi cạnh nồi lẩu nóng hổi.

Sau một ngày làm việc lạnh cắt da cắt thịt, bỗng nhiên có một nồi lẩu từ trên trời rơi xuống, ai còn phân biệt nam nữ, người nổi tiếng với người không nổi tiếng? Ai nấy đều vui quên trời đất. Một cái bàn chỉ đủ chỗ cho sáu người ăn, vậy mà hai bên đều có mười người ngồi chen chúc, còn có nhiều người phải đứng, Giai Hòa vì người gầy nhỏ nên chen chúc ở góc gần cửa sổ, người đối diện cô vừa hay lại là Dịch Văn Trạch.

“Em thích ăn cay lắm hả?”. Trong lúc mọi người cay đến tê cả lưỡi thì anh lại có vẻ rất thoải mái dễ chịu, chậm rãi ăn.

Giai Hòa gật đầu, cầm đầu ăn mộc nhĩ.

Đồ gia vị của Dịch Văn Trạch do cô chính tay tầm ướp, không biết có hợp khẩu vị không... Nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì, dù có tệ thế, tệ nữa, thì cũng vẫn có nồi lẩu gỡ lại, mùi vị này cũng không tệ lắm. Cô đang nghĩ vậy thì không biết ai cất tiếng nói, tôm chín rồi, vô số đôi đũa lập tức xâu vào trong nồi. Giai Hòa bị chen tới mức không nhìn thấy nồi lẩu đâu nữa, đành ngồi trơ mắt nhìn, cô đang rầu rĩ thì đột nhiên có người đặt vào bát của mình một con tôm.

Tôm chín vốn màu đỏ, lại dính lớp mỡ cay nên càng đỏ hơn, trông rất ngon miệng.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn thì thấy Dịch Văn Trạch đang thu đĩa lại, trong bát anh không có con tôm nào.

Đây liệu có được coi là... phúc lợi dành cho fan không?

Giai Hòa cúi đầu cắn một miếng, cẩn thận dùng răng nhả vỏ tôm ra, chỉ cảm nhận được vị chua chua cay cay đang trôi từ miệng xuống đến dạ dày... Mặt cô ửng đỏ trong giây lát. Mọi người xung quanh chỉ chăm chăm vào nồi lẩu, bận bịu gấp món ăn, chẳng ai để ý đến góc bên cửa sổ, cũng chẳng ai để ý đến chuyện vừa xảy ra.

“Biên kịch, hóa ra cô không ăn được cay à?” , Tiểu Âu bưng bát, tay cầm đĩa chỉ Giai Hòa, nói như thật, “Lúc chiều chạy đi bao nhiêu nơi tìm mua gia vị lẩu, tôi lại tưởng cô thích ăn cay cơ”.

Phó đạo diễn Trình Hạo ăn cay tới nổi chảy cả nước mắt, cuối cùng đã biết được thủ phạm là ai: “Giai Hòa à, cô báo thù việc tôi bắt cô diễn vai phụ hả? Sao cô không nói sớm, lần sau tôi chắc chắn sẽ giao cho cô một vai nữ chính”.

Hai người kẻ tung người hứng, mọi người mới phát hiện mặt Giai Hòa lúc này còn đỏ hơn tôm luộc, nhao nhao cười phụ họa, nói Giai Hòa đâu phải đến để khao mọi người, mà là đến để lựa thời cơ trả đũa, có điều miệng thì kêu ca oán trách nhưng ai cũng ăn rất nhiệt tình, vì vậy tuy cô đã mua đồ ăn nhiều gấp đôi nhưng loáng cái đã bị tiêu diệt sạch.

Ăn uống xong xuôi, cơ thể cũng ấm dần lên, mọi người ban ngày chỉ mong nhanh chóng về ngủ một giấc, thế mà giờ lại trở nên ồn ào, phó đạo diễn Trình Hạo dạo này đang rất mê trò Tam quốc sát liền lấy bài từ trong túi ra, cười khà khà, mọi người trên xe liền tùm tùm lại. Giai Hòa không biết chơi,

chỉ đành đứng cạnh xem, cô xem chán rồi xuống xe, muốn ra ngoài cho thoáng.

Tiếng ồn ào trên xe càng lúc càng xa, ánh sáng cũng càng lúc càng yếu.

Không biết từ lúc nào, cô đã đi một đoạn rất xa, đến khi nghĩ là phải quay về làm việc, cô vừa quay người định ngấm dấu chân mình trên tuyết thì không ngờ trong bóng đêm, Dịch Văn Trạch đang đứng cách chỗ cô không xa. Một tay anh đút túi quần, tay phải kẹp điều thuốc, ánh lửa lập lòe, anh chỉ đứng đó, im lặng nhìn cô, không nói một lời.

Vì bị một lớp tuyết trắng phủ kín, không thể phân biệt được đâu là đường, đâu là bãi đất nên không gian trở nên vô cùng mênh mông.

Như thế nơi trời đất giao hòa này, chỉ có hai người đang đứng nhìn nhau.

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh mình vụng về đi trên tuyết khi này, Giai Hòa lúng túng, ngượng ngập nói: “Anh Dịch, sao anh cũng ra đây?”.

“Thấy em đi ra chỗ tối nên cũng đi theo xem” , Dịch Văn Trạch cười, ném điều thuốc xuống tuyết, ánh lửa tắt ngóm, “Về thôi, ngày mai phải bắt đầu quay từ rất sớm”.

Chỉ một câu đơn giản của anh mà Giai Hòa đã nghĩ ngay đến nguyên nhân ngày mai phải đi quay sớm.

Vì nguyên do gì mà lại phụ lòng một người như thế này chứ?

Giai Hòa chợt thấy chua xót trong lòng, ngày trước lúc phát hiện Cố Vũ phản bội, cô cũng chỉ biết tự an ủi bản thân bằng lí do mình không xứng với anh ta, sau ba, bốn năm cô vẫn chỉ là một phóng viên tép riu, còn anh ta thì một bước lên mây, lên như điều gặp gió. Nhưng bây giờ nhìn Dịch Văn Trạch, cô nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng được, một người như thế này tại sao vẫn bị phụ bạc.

Không biết mọi người trên xe đang chơi gì, khi về gần đến nơi Giai Hòa mới nghe thấy có người đang đánh ghi ta, hát hò. Nghe giọng hát cũng khá hay, còn có hai, ba giọng nữ cũng đang hát theo, Giai Hòa dễ dàng nhận ra giọng nghêu ngao của Kiều Kiều, cô đang cười hả hê thì Dịch Văn Trạch đi phía trước đột ngột dừng bước, xoay người lại, cô không kịp dừng nên xem chút nữa đâm sầm vào người anh.

“Cảm ơn em” , Dịch Văn Trạch cuối cùng cũng cất tiếng nói, “Lẩu rất ngon”.

“À cái đó” , Giai Hòa cười, “Anh đừng khách sáo”.

Cô nhìn Dịch Văn Trạch do dự một lúc, cuối cùng vẫn không nói những lời an ủi anh. Chẳng lạ chẳng thân, được ngồi ăn cùng bàn với anh đã là tốt lắm rồi, những chuyện như cuộc sống hay tình cảm của anh, tốt hơn hết vẫn là đọc tin tức trên mạng, âm thầm để trong lòng thì hơn.

“Bài tiếp bài tiếp” , trong xe truyền ra giọng nói của Kiều Kiều, “Ai rút được số 2?”.

Hình như Trình Hạo tự nhận, rồi liên tục giải thích mình hát như đọc thơ, làm Kiều Kiều bực mình mắng cho một trận té tát, nói gì mà có Kiều Kiều tôi đứng đây, còn ai dám nói mình hát như đọc thơ nữa...

Dịch Văn Trạch đứng dựa vào đuôi xe: “Em vào xe trước đi, lúc nữa anh vào”.

Giai Hòa hiểu ý anh, bước lên xe trước, bộ bài đã bị bỏ sang một bên, vỏ lon bia vứt khắp nơi, mọi người có vẻ đang rất hứng khởi, chẳng ai thèm để ý đến việc mai phải đi quay sớm. Lúc này Trình Hạo đã bị Kiều Kiều ép cho phải hát, đang hăng hăng giọng, Kiều Kiều ôm ghi ta, ngồi vắt chân, gảy bừa hai cái: “Hát gì nào?”.

Trình Hạo ôm trán than trời, đành nói: “Già rồi, chọn bài nào tôi quen ấy, Bùn xuân”.

Kiều Kiều liếc xéo anh ta: “Đây chẳng phải là bài viết về chuyện tình của anh ta với vợ sao? Giờ ly hôn rồi, chẳng tốt lành tí nào”. Tuy nói vậy, nhưng Kiều Kiều vẫn tận tụy đàn cho anh ta. Giọng hát của Trình Hạo rất có tiềm năng, bài hát Bùn xuân được cất lên, những câu hát quen thuộc, những giai điệu quen thuộc: “Những lời nói cảm động đất trời cất lên bên tai, em và tôi lặng im không ai đáp, nắm lấy tay em, đôi mắt em hoen lệ...”.

Cô còn nhớ, những bài báo lá cải từng viết về quá trình quen biết của tài tử âm nhạc này và vợ anh, trong một cuộc thi tài năng rất thơ mộng, họ yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, tình yêu ấy kéo dài hơn mười năm... Cuối cùng cũng chỉ vì chuyện ngoại tình vỡ lở mà kết thúc trong buồn thương. Không hiểu vì sao, Giai Hòa lại nghĩ đến Dịch Văn Trạch.

Lúc bài hát gần đến đoạn cuối, Dịch Văn Trạch mới lên xe, cầm lấy lon bia mà Tiểu Âu đưa. Không khí náo nhiệt trên xe không vì có anh mà dịu bớt, ngược lại, từ lúc anh góp mặt, lại càng náo nhiệt hơn.

Kiều Kiều nhìn Giai Hòa bằng ánh mắt gian trá, đưa đàn ghi ta cho Dịch Văn Trạch và cười nói: “Anh Dịch, người cuối cùng là anh rồi”.

Cô ấy vừa cất lời, mọi người lập tức lùi lại nhường chỗ cho Dịch Văn Trạch. Anh mỉm cười, không phản đối, cầm lấy ghi ta đánh thử vài nốt, rồi thông thả chơi một ca khúc trầm lắng.

Giai Hòa chen vào ngồi cạnh Kiều Kiều, dễ dàng nhận ra đó là bài Don't cry.

Một bài hát cũ.

Giọng hát trầm khàn, rất dễ khiến người ta liên tưởng tới nhiều điều, mọi người thầm nghĩ tới cuộc hôn nhân đang gây xôn xao của anh, nên tất cả đều tự giác im lặng. Bài hát này nổi tiếng là nhờ vào tay ghi ta quá đỉnh và giọng hát chính, nhưng Dịch Văn Trạch đang ngồi dựa ghế, ôm ghi ta ở trước mặt đây lại dễ dàng làm được cả hai điều ấy, màn biểu diễn quá hoàn hảo, anh say sưa hát như không có ai bên cạnh.

Giai Hòa ngẩng gương mặt nhìn nghiêng của anh, tư thế ôm đàn của anh, cho đến những ngón tay đang gảy đàn của anh nữa. Bài hát thế này, lời hát thế này, thực sự có thể làm người ta nghĩ đến rất nhiều điều.

Sau đó họ quay về khách sạn như thế nào, Kiều Kiều đã dùng trăm thủ đoạn để truy hỏi hai người họ đã làm những gì ngoài xe như thế nào, Giai Hòa đều không có ấn tượng gì nhiều, cô tắm xong là lao ngay lên giường, chộp lấy điện thoại lên mạng, cho tới khi hoàn toàn tỉnh táo thì cô đã lại vào weibo của Dịch Văn Trạch như một thói quen.

Anh tải lên một bức ảnh mới, là hàng dấu chân trong đêm tuyết.

Giai Hòa nghe thấy tiếng tim mình đập liên hồi như trống trận. Cô quăng điện thoại sang một bên, xuống giường lấy ấm nước, vào nhà vệ sinh hứng nước, sau đó mang ra ngoài, ấn nút đun.

Ấm nước lập tức phát ra tiếng xèo xèo, làm đầu óc cô càng thêm rối loạn.

Nhìn chăm chăm vào chiếc gương trước quầy rượu, Giai Hòa bắt đầu chăm chú nhìn khuôn mặt mình, phân tán suy nghĩ. Úi, dưới mắt đã có những chấm nâu rồi này, phải chăm sóc thôi... Đang lúc cô nghĩ vậy thì điện thoại báo có tin nhắn.

Giai Hòa cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn của Cố Vũ: Năm năm rồi, vẫn không đủ thời gian để em tha thứ cho anh sao?

...

Pắc một tiếng, công tắc ấm nước tự động tắt đi, nước đã sôi.

Giai Hòa giật mình vươn tay ra cầm ấm nước thì bị bỏng tay, cô cắn răng cắn lợi cầm điện thoại chạy vào nhà vệ sinh xả nước, sau đó... iPhone lập tức bị nước dội cho ướt sạch, tắt ngóm luôn. Cô dở khóc dở cười nhìn điện thoại, thấy mình thật chẳng ra thể thống gì, còn chưa kịp trả lời tin nhắn nói rõ quan hệ thì điện thoại đã thành đồ bỏ đi rồi.

Một, hai năm sau khi chia tay, Giai Hòa từng nghĩ nếu Cố Vũ quay lại tìm mình thì mình sẽ dùng những lời lẽ khinh miệt như thế nào để từ chối, sau đó sẽ cho anh ta một cái tát trời giáng, nhưng thời gian qua đi, giờ nghĩ lại cô chỉ thấy mình thật ngu ngốc, chỉ muốn con người ấy đừng bao giờ xuất hiện để gợi mình nhớ lại những điều ngu ngốc và không đáng mà mình đã làm.

Vì bị kích động quá lớn, nên Giai Hòa chui vào chăn ngủ rất sớm, chẳng rõ lúc mấy giờ cô mới bị tiếng gõ cửa ầm ỉ làm tỉnh giấc. Cô xuống giường, mò ra cửa, cửa vừa mở thì Kiều Kiều đã lao vào: “Biên kịch đại nhân, điện thoại của ngài sao lại tắt máy?”.

“Hông rồi”. Giai Hòa vì bị đánh thức nên vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, nheo nheo mắt nhìn Kiều Kiều.

“Hông đúng lúc thế” , Kiều Kiều hươ hươ điện thoại trước mặt cô, “Biết mấy giờ rồi không hả? Hơn mười hai giờ rồi”.

“Hôm nay có việc gì đâu, tớ còn đang nghĩ chắc tớ về Thượng Hải thôi, nếu kịch bản cần chỉnh sửa gì nữa thì email cho tớ là được rồi”. Giai Hòa làu bàu, quay lưng, tiếp tục chui vào chăn cho ấm.

Có khi về lại tốt hơn, không có gì quá ngạc nhiên vui sướng mà cũng chẳng có gì phải sợ hãi.

Kiều Kiều kinh ngạc nhìn cô: “Chuyện thế này mà cậu vẫn về Thượng Hải?”.

Giai Hòa ngơ ngác nhìn: “Chuyện thế nào?”.

Kiều Kiều leo lên giường, nhìn xuống Giai Hòa: “Nói cậu nghe chuyện này, cậu phải bình tĩnh, cực kì bình tĩnh nhá”.

Giai Hòa bị cô ấy dọa, giật cả mình: “Sáng sớm đã đi hù dọa người ta, có gì nói mau...”.

“Sáng nay xảy ra chuyện, thần tượng của cậu bị đưa vào viện rồi”. Kiều Kiều tách câu “thần tượng xảy ra chuyện” ra làm hai nhưng rõ ràng là hiệu quả không lớn lắm, Giai Hòa giật mình, chui ra khỏi chăn: “Làm sao? Nghiêm trọng lắm à?”.

“Sáng nay con ngựa bỗng phát điên, anh ta bị hất xuống đất, rồi bị con ngựa giẫm cho hai phát, gãy chân rồi”, Kiều Kiều giải thích ngắn gọn, rõ ràng, “Giờ đang ở bệnh viện trung tâm Đông Dương. Tớ bận túi bụi cả sáng nay mới xong đấy, gọi điện cho cậu mà cậu tắt máy, tớ sắp tức chết rồi đây, cậu có đi thăm không hả? Nói mau nói mau, để tớ gọi xe cho”.

Giai Hòa gật gật đầu, nhưng rồi lại lắc lắc: “Tớ đi làm gì, ngại lắm”.

“Sao lại không đi?” , Kiều Kiều ngạc nhiên nhìn cô, “Cậu ngốc à? Liêu Tịnh còn đi được, cậu đi thì đã làm sao? Đi thăm anh ta với tư cách là bạn bè thôi, đừng nói cậu không muốn đấy nhé”.

Kết quả thảo luận cuối cùng vẫn là đi, Kiều Kiều không để Giai Hòa có cơ hội phản bác.

Cô đã nhiều lần đi theo đoàn làm phim, nhưng chưa lần nào đi thăm diễn viên bị thương, căn bản là vì đến tên diễn viên cô còn chẳng nhớ, chẳng có quan hệ gì nên cũng không đến góp mặt. Lúc này đứng ở ngoài cổng bệnh

viện, cô vẫn do dự rất lâu mới đi vào đại sảnh đầy mùi thuốc khử trùng, Tiểu Âu đứng ngay gần đó nhìn thấy cô liền vẫy tay: “Biên kịch, ở đây”.

Giai Hòa đi thẳng lên tầng phòng bệnh, đã có rất nhiều người đứng phía ngoài, A Thanh đang ngồi chờm hờ ở một góc phòng gọi điện thoại, mắt đỏ hoe, không biết đang nói gì. Tiểu Âu vỗ vỗ vai Giai Hòa, nói mình phải xuống đợi mọi người, rồi chạy đi luôn.

Cô lùi lại cửa thang máy, lại bắt đầu do dự, mãi lâu sau vẫn không cử động.

Một lúc sau, rất nhiều phóng viên lao tới, trong phòng bệnh cũng có một người đeo kính đen và bịt khẩu trang đi ra, cúi đầu chen chúc qua đám phóng viên dưới sự hộ tống của trợ lý, khó khăn lắm mới ra ngoài được. Đến cửa thang máy, cô ta mới bỏ khẩu trang xuống, cười nói với phóng viên: “A Trạch bị thương không nghiêm trọng lắm, cảm ơn mọi người đã quan tâm”.

Câu nói này của cô ta giống như nghìn con sóng, kéo theo vô số những câu hỏi khác: “Xin hỏi, lần này chị đến đây để thăm anh ấy phải không?”, “Xin hỏi, có phải hai người có ý quay lại không?”, “Nghe nói bộ phim lần này của chị là do Dịch Văn Trạch giới thiệu, liệu đây có thể coi như lời đề nghị quay lại không?” ...

Thiên Sở lại giữ im lặng, cùng trợ lý bước vào thang máy.

Đám phóng viên như đã giao hẹn trước, chia thành hai nửa, một nửa đi theo Thiên Sở, một nửa ở lại cầu thang tầng này, thì thầm trao đổi những thông tin mình vừa lấy được. Giai Hòa thấy phóng viên đứng đó nhiều như vậy nên nghĩ tốt nhất là mình không nên vào, xuống tầng đợi một lúc, đến khi không ai để ý mới lên. Vì thang máy bị tắc nên cô quyết định đi thang bộ xuống, không ngờ cô gặp ngay Thiên Sở ở chiều nghỉ tầng hai.

“Giai Hòa”, Thiên Sở hình như đang đợi cô, “Có thời gian nói chuyện mấy câu không?”.

Giai Hòa bước tới: “Được”.

Trợ lí của Thiên Sở đứng canh ở cửa cầu thang, cố ý đứng cách ra một đoạn, Thiên Sở lấy điện thoại ra, đưa đến trước mắt Giai Hòa: “Mấy hôm trước một người bạn gửi cho tôi”.

Giai Hòa không hiểu, nhìn Thiên Sở, cô ta liền chỉ chỉ vào màn hình, ý bảo Giai Hòa nhìn đi. Đó là một tin tức giải trí, có một bức ảnh, nhìn xuyên qua cửa kính của chiếc xe đa dụng màu trắng là dễ dàng thấy Dịch Văn Trạch đang lái xe, tay phải đặt trên vô lăng, nhưng người ngồi ghế phụ... lại là Giai Hòa.

“Không chỉ có tôi xem được, mà chị Mạch cũng đã xem rồi” , Thiên Sở cười, nhìn cô, mắt như tinh quang lấp lánh, “Thế nên tôi tin chị Mạch cũng cho A Trạch xem rồi. Tôi không có ý gì khác” , Thiên Sở thu điện thoại lại, “Nhìn sắc mặt cô, có lẽ A Trạch chưa nói chuyện này cho cô biết. Cô là người làm ở trong giới giải trí nên tôi tin cô cũng biết, vào thời điểm hiện tại, không nên xuất hiện những bức ảnh kiểu này nữa”.

Tai bay vạ gió...

Trong đầu Giai Hòa chỉ còn lại ý nghĩ ấy.

Chương 5: Chuyển đi ngắn về Thượng Hải

Hai y tá từ tầng trên đi xuống, một trong hai người liếc nhìn cô và Thiên Sở mấy lần. Có lẽ người đó cũng liên tưởng ngay đến việc Dịch Văn Trạch nhập viện nên quay sang thì thầm gì đó với người bên cạnh, rồi đi lướt qua vai Giai Hòa.

“Thực ra, chuyện này cũng chẳng có gì phải giải thích” , Giai Hòa đợi đến lúc trong cầu thang không còn ai mới nhìn Thiên Sở, cười, “Anh Dịch không nói cho tôi biết, có lẽ vì thấy chẳng có gì phải bận tâm, chỉ là một lần đi ăn sáng thôi”.

Biên kịch đúng là một nghề quá tốt, những lời lẽ thế này lúc nào cũng có thể tuôn ra được, chẳng tốn tí công sức nào. Giờ cô không ngốc nghếch như hồi trước, chỉ biết nghe người khác nói tía lia, nghe được khoảng nửa tiếng thì bị nội thương xém chết...

Thiên Sở nở nụ cười hoàn mỹ, vỗ vỗ vai Giai Hòa: “Không cần quá quan trọng hóa thế đâu, những chuyện thế này rồi sẽ quen thôi, trước kia tôi cũng vậy đấy, bị người ta chụp trộm đâu có biết, đến khi xảy ra chuyện mới bối rối khó xử, vô cùng thảm hại”. Những lời Thiên Sở nói thật êm ái mà như có kim châm, nhát nào ra nhát nấy, nhưng lại không để lại thương tích gì.

Giai Hòa cười cười: “Có điều, vẫn phải cảm ơn cô”.

Thiên Sở dặn dò thêm vài điều, thoạt nhìn thì tưởng họ thân thiết như bạn bè lâu năm, trước khi đi, cô ta còn nhắc tới chuyện làm người mẫu đại diện, nói với Giai Hòa là nếu có cơ hội thì nhất định sẽ ưu tiên cho bạn bè. Giai Hòa cũng chỉ cười xòa, liên tục nói cảm ơn, nhưng trong bụng cô lại đang thầm chửi Tiêu Dư ở tít tận Bắc Kinh kia...

Có lẽ vì sợ bị đám phóng viên bao vây nên Thiên Sở rời đi rất nhanh.

Giai Hòa không có đồng hồ, điện thoại lại hỏng, đành phải dựa vào cảm giác đói để đoán thời gian, xem mình nên đi ăn trước rồi vào thăm thần tượng hay vào thăm thần tượng trước rồi mới đi ăn. Cứ như vậy cô quay lại tầng ba, muốn xem Tiểu Âu đang ở đâu, lúc này đám phóng viên đã bị y tá đuổi đi hết nên chẳng còn một ai, bên ngoài phòng bệnh chỉ có A Thanh đang gọi điện thoại, nghe loáng thoáng như đang điều chỉnh lịch làm việc.

“Biên kịch” , A Thanh vừa nhìn thấy cô liền bật điện thoại lại gọi, “Đang không có ai, mau qua đây đi”.

Cô ấy vẫy tay, mở cửa, động tác rất nhanh nhẹn.

Giai Hòa cũng không nói gì thêm, vội vàng vào phòng bệnh.

Căn phòng rất sạch sẽ, chỉ có hai giường bệnh, trên chiếc giường trống đặt rất nhiều hoa, muôn hồng nghìn tía, vô cùng đẹp mắt.

Dịch Văn Trạch ngồi trên chiếc giường cạnh cửa sổ, toàn thân tắm trong ánh nắng mùa xuân ấm áp, ngẩng đầu nhìn Giai Hòa. Anh mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản, tay áo được xắn lên đến khuỷu tay, trên chân anh đắp một chiếc chăn mỏng màu trắng đơn giản để phòng ống kính của phóng viên.

Bên cạnh là máy theo dõi, trước mặt anh còn có một chiếc laptop đang mở.

Giai Hòa thấy Dịch Văn Trạch đeo tai nghe bluetooth, đoán là anh đang gọi điện thoại, cô dùng khẩu hình gọi anh một tiếng: “Anh Dịch”.

Anh khẽ mỉm cười: “Ngồi đây đi, chờ anh gọi xong cuộc điện thoại”.

Giai Hòa ngoan ngoãn ngồi xuống, để ba lô lên đùi, im lặng chờ anh gọi điện thoại, không dám phát ra tiếng động nào.

Đầu dây bên kia hình như là hội nghị qua điện thoại, đang nói gì đó về bảng biểu báo cáo, hình như là chuyện của công ty Dịch Văn Trạch.

Nghệ sĩ là một nghề rất vất vả, khi có tiền rồi đương nhiên mọi người sẽ đem đầu tư sinh lời, tốt nhất là kiếm thật nhiều tiền để không phải phơi nắng, dầm mưa, hứng gió nữa. Là một fan cứng mười mấy năm, cô rất quan tâm đến sự nghiệp của thần tượng, tuy không được như những nghệ sĩ lớn

tuổi năm trong tay nhiều công ty cổ phần, nhưng anh cũng có không ít tài sản...

Giai Hòa thầm than thần tượng thật là có trách nhiệm với công việc, bất giác nhìn anh chăm chăm, mãi tới khi Dịch Văn Trạch cầm li nước lên, quay ra nhìn cô, cô mới vội vàng nhìn đi hướng khác. Uống một ngụm nước nhỏ xong, Dịch Văn Trạch đặt li thủy tinh xuống, tiếp tục cuộc hội nghị qua điện thoại, hầu như anh chỉ ngồi nghe chăm chú, thỉnh thoảng mới nói một vài từ.

“Đang nghĩ gì vậy?”. Không biết anh đã cúp máy từ lúc nào, mắt vẫn nhìn màn hình gỗ chữ.

“Không có gì” , Giai Hòa vội trả lời.

“Ăn cơm chưa?”.

Giai Hòa do dự giây lát, rồi thật thà trả lời chưa ăn.

Anh lướt mắt xuống góc phải màn hình: “Một rưỡi rồi mà vẫn chưa ăn?”.

Giai Hòa muốn nói mình chẳng có thời gian mà ăn, nhưng định nói rồi lại thôi, chỉ trả lời bừa: “Quên không ăn”.

“Quên?” , Dịch Văn Trạch ngừng tay, bình thản nhắc lại.

“Dậy muộn quá” , Giai Hòa lúng túng giải thích, “Lại nghe Kiều Kiều nói anh bị thương, nên chẳng kịp ăn đã đến đây luôn”. Sau đó lại thấy cả đồng phóng viên, sau đó lại bị Thiên Sở tóm đi nói chuyện, sau đó... Rõ ràng là một vấn đề rất đơn giản, sao cứ gặp thần tượng là lại trở nên phức tạp đến vậy?

Dịch Văn Trạch không truy hỏi gì thêm, anh gọi A Thanh vào, nhờ cô ấy mua một suất cơm. Lúc A Thanh sắp ra tới cửa thì anh lại nói thêm: “Xem

gần đây có chỗ nào bán cafe thì mua một cốc Con Panna về đây nhé, nếu không có Con Panna thì mua Mocha”.

A Thanh sững sờ: “Anh không uống cafe lâu rồi mà?”.

Dịch Văn Trạch thuận miệng nói: “Mua cho Giai Hòa”.

A Thanh ồ một tiếng rồi đóng cửa chạy đi.

Lại là sự yên tĩnh khiến người ta đứng ngồi không yên.

Giai Hòa bắt đầu khổ sở nghĩ, mình đâu giống đang đi thăm bệnh, chẳng nói được câu thăm hỏi an ủi nào cho ra hồn, lại để người ta chăm sóc mình đến tận bữa cơm thế này... Cô nhìn chăm chú vào chuyển động của máy theo dõi, đột nhiên nghĩ tới chuyện bức ảnh kia.

Khi này mình nói cứng với Thiên Sở như vậy, cũng là vì không ưa cái cô Thiên Sở phản bội kia, chứ thực ra những lời cô ta nói không phải là không có lí, vào lúc này, tại nơi này, nếu bức ảnh đó bị truyền ra ngoài, chính mình cũng không thể tưởng tượng nổi kết quả sẽ ra sao.

“Có một chuyện” , cô quyết định hỏi cho rõ ràng, “Em muốn biết liệu có ảnh hưởng gì đến anh không”.

“Chuyện bức ảnh hả?”. Dịch Văn Trạch nhấp chuột, email đã được gửi đi.

Giai Hòa ừm một tiếng, đang do dự không biết có nên nói lại những lời của Thiên Sở với anh hay không thì Dịch Văn Trạch đã gấp laptop lại, đặt lên chiếc bàn ở bên phải: “Thiên Sở nói cho em biết hả?”.

Giai Hòa gật đầu, có chút kích động muốn vái lạy thần tượng như vái nhà tiên tri.

“Những lời Thiên Sở nói em không cần quá bận tâm, chuyện này không nghiêm trọng đâu”.

“Tối hôm đó Thiên Sở... chị Thiên nói nhìn em quen quen, có phải là vì bức ảnh này không?”.

Đã nói đến đây rồi thì phải hỏi cho rõ ràng.

“Chắc thế”.

“Vậy sao anh không nói với em?” , Giai Hòa buột miệng hỏi, rồi chợt cảm thấy lời mình vừa nói có vẻ không ổn, lập tức bổ sung: “Ý của em là, ngộ nhờ bức ảnh này gây ra chuyện gì rắc rối, nếu em biết được tình hình, thì em có thể chuẩn bị trước cách nói cho hợp lí...”.

Cách ăn nói của cô đúng là càng ngày càng không chấp nhận nổi, thế nào là “cách nói hợp lí” ? Làm như có chuyện gì thật vậy. Thôi, cứ trực tiếp xin lỗi thì hơn, đều tại mình không cẩn thận, để người ta chụp được rõ mặt như thế.

“Xin lỗi” , giọng nói của Dịch Văn Trạch rất dịu dàng, “Nghĩ là chuyện nhỏ nên không nói cho em biết”.

Giai Hòa kinh ngạc nhìn anh, đến cả lời xin lỗi cũng bị giành mất luôn rồi...

Cánh cửa đột nhiên bật mở.

Một y tá trẻ bước vào, nhìn chỉ số trên máy theo dõi, rồi nhỏ giọng hỏi thăm mấy câu, giọng nói yếu điệu dịu dàng, Giai Hòa bắt đầu xấu tính suy đoán, y tá phụ trách phòng bệnh này nhất định là được chọn bằng cách bốc thăm... Đợi y tá xong việc, vừa hay Giai Hòa chớp được lúc anh rảnh rỗi, muốn tiếp tục câu chuyện thì lại có người gõ cửa.

Đúng là náo nhiệt thật.

“Biên kịch” , Tiểu Âu thò đầu vào, “Kiều Kiều nói không đợi cô đi ăn nữa, để cô tự giải quyết”.

Giai Hòa ai oán nói: “Biết rồi”.

“Cần tôi mua lên đây cho cô không?” , Tiểu Âu nói.

“... Không cần đâu”.

“Gần hai giờ rồi, dù thế nào cũng phải ăn chút gì chứ?” , Tiểu Âu hết lòng khuyên bảo.

“Tiểu Âu” , Dịch Văn Trạch lên tiếng cắt ngang hai người, “A Thanh đã xuống mua cơm rồi, phiền em xuống xem giúp, cô ấy không quen đường ở đây”.

“Ờ, vâng” , Tiểu Âu lúc này mới hiểu ra, rụt cổ biết điều đi ra ngoài.

Dịch Văn Trạch cầm li lên mới phát hiện mình đã uống gần hết nước, Giai Hòa rất tự nhiên cầm lấy li nước: “Để em lấy nước cho anh” , cô bước đến cạnh cây nước: “Anh uống nóng hay uống ấm?”.

Phía sau im lặng trong giây lát: “Nóng một chút”.

Giai Hòa nhấn nút bật, cây nước không tốt lắm, nước chảy rất nhỏ, vì trong phòng quá yên ắng nên đến cả tiếng nước chảy cũng vang lên rõ ràng. Giai Hòa đứng hứng nước mà cánh tay cứng đờ, thầm nghĩ nhanh lên chút nhanh lên chút, nhưng cây nước này lại càng cứng đầu, chậm đến mức khiến người ta phát điên.

“Điện thoại của em đâu?” , anh đột nhiên hỏi.

Kiều Kiều tìm cô mà lại phải nhờ người khác chuyển lời, rõ ràng là điện thoại có vấn đề.

“Tôi qua do không cẩn thận nên làm rơi vào nước, hỏng rồi” , cô nhấn nút tắt, quay người lại đưa li nước cho Dịch Văn Trạch, ngượng ngùng nói: “May là sắp về Thượng Hải rồi, không thì cũng sợ làm lỡ công việc, chỉ tiếc kỉ lục của em ở trò Những chú chim nổi giận thôi...”.

“Phải về Thượng Hải rồi?”. Dịch Văn Trạch đón lấy li nước, cầm trong tay, uống một ngụm.

“Vâng” , Giai Hòa cười, nhìn anh, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của anh, không hiểu sao cô bỗng căng thẳng, “Phim tới quay ở Bắc Kinh, phải đi chuẩn bị trước, trước khi quay thể nào cũng phải họp vài lần, nên ở Thượng Hải vẫn tiện hơn. Anh biết rồi đấy, đạo diễn Khương quan tâm tới biên kịch lắm, nên có gì cần trao đổi thì chỉ cần nói qua anh ấy là được, ở những đoàn khác thì không có được sự đãi ngộ như thế”.

Nghĩ tới việc theo đoàn của những công ty khác là cô lại thấy nóng đầu, hận không thể cả ngày ở lì trong nhà để khỏi cần giao tiếp với đám diễn viên kia.

Dịch Văn Trạch cười: “Vẫn chưa quen hả?”.

Giai Hòa cười gượng gạo: “Do tính cách thôi, nếu quen nhau rồi, chỉ cần mở miệng nhờ em viết thêm vài câu thoại là em chẳng biết phải từ chối làm sao”. Trên đời này có một loại người gọi là người tốt bụng quá mức, từ này rất chính xác khi miêu tả về Giai Hòa, cô chỉ cần nghĩ đến việc lần nào theo đoàn mình cũng phải trốn trốn tránh tránh như mang nợ là đã thấy nội thương trầm trọng.

Người ta có thể ung dung ăn uống nhảy múa, ung dung “đá bóng” qua lại cho nhau, vậy sao mình không làm được chứ?

Dịch Văn Trạch đắm chiêu nhìn cô: “Nói vậy, lần sau nếu có cơ hội hợp tác, anh phải mời em đi ăn nhiều một chút, để giành lấy tình cảm của biên

kịch nhĩ?”. Những lời anh nói tuy rất nghiêm túc, nhưng nét cười đã từ miệng lan dần lên đến đôi mắt, pha chút cảm giác nửa thật nửa đùa.

“Cái đó... thực ra chỉ là nói đùa cho vui thôi, chứ nếu em mà quyền lớn trong tay như vậy thì còn cần biên tập thẩm định và đạo diễn làm gì nữa?”. Giai Hòa giả bộ thoải mái, hăng hăng giọng.

Dịch Văn Trạch vẫn nhìn cô cười, chỉ cười mà không nói gì thêm.

A Thanh đúng là không rành đường ở gần bệnh viện này, rất lâu sau mới mua được hộp cơm về, lúc mang về đến nơi thì cafe cũng đã nguội.

Từ sau khi A Thanh bước vào, Dịch Văn Trạch không nói thêm một lời nào, chỉ tiện tay mở laptop ra, ngón tay chậm rãi lướt trên bàn phím, bắt đầu từ từ mở vài trang mạng ra, nhưng lại lơ đãng như đang nghĩ ngợi điều gì.

©STE. NT

Nhìn thấy anh khẽ chau mày, Giai Hòa mới nhận ra là chắc hẳn mình đang làm phiền thần tượng làm việc, cô biết điều vội vàng nói vài câu, đến cafe cũng chưa kịp uống, cầm cốc cafe trong tay, nhanh chóng cáo từ rồi ra về.

Cảm giác căng thẳng lúc đến đã sớm tiêu tan, nhưng sự lơ đãng khi nãy của Dịch Văn Trạch thì cứ làm cô nghĩ mãi.

Mãi tới khi thang máy kêu “ding” một tiếng, Giai Hòa mới giật mình nhớ ra mình vẫn không có cách gì liên lạc với Tiểu Âu, cô đành phải quay lại tầng ba, mượn điện thoại của A Thanh. Vừa mới đi tới cửa phòng bệnh, Giai Hòa đã thấy một bác sĩ cùng y tá khi nãy bước ra, khẽ nói: “Nhìn xem, không phải ai cũng làm người nổi tiếng được đâu, người thường mà bị vậy thì đã đau không ngồi được luôn rồi”.

Giai Hòa vừa nghe đã thấy hoảng hốt, đợi A Thanh bước ra mới hỏi: “Sao thế?”.

A Thanh a lên một tiếng: “Biên kịch, sao cô quay lại đây?”.

Giai Hòa ra hiệu cho cô ấy nhỏ tiếng một chút: “Tôi đến mượn điện thoại của cô, khi này sao thế? Có chuyện gì à?”.

A Thanh lập tức hạ giọng: “Sáng nay đã làm rất nhiều xét nghiệm trước phẫu thuật, theo lịch thì trưa nay sẽ phẫu thuật nhưng anh Dịch khẳng khẳng đòi đổi sang buổi tối” , cô ấy nhìn Giai Hòa bằng ánh mắt đau lòng, cảm thán nói: “Khi này anh ấy nói có cuộc họp qua điện thoại cần họp nốt, hỏi xin bác sĩ thuốc giảm đau, tôi mới để ý thấy áo sơ mi của anh ấy đã ướt đẫm”.

Đúng lúc này y tá bưng chiếc khay quay lại, hai người vội vàng tránh đường, khi cửa mở ra, Giai Hòa đứng đúng chỗ có thể nhìn thẳng vào cửa sổ, cô hoang mang nhìn trộm vào trong. Dịch Văn Trạch vẫn ngồi tư thế ấy, nhưng sắc mặt anh rất kém, nhìn thấy y tá đi vào anh cũng chỉ đưa một cánh tay ra, tập trung nghe điện thoại.

“Việc gì mà quan trọng thế?”. Giai Hòa buột miệng hỏi xong mới thấy không ổn.

“Tôi cũng không biết” , A Thanh hạ giọng nói, “Nhưng mà, nghe anh Dịch nói chuyện điện thoại với luật sư, thì công ty này đang bàn giao, có lẽ sau khi ly hôn, anh ấy sẽ giao công ty lại cho Thiên Sở”. Cô ấy nói như đúng rồi, ánh mắt lộ rõ vẻ trách móc.

Không nghe còn đỡ, nghe rồi càng thấy khó xử.

Giai Hòa cười gượng: “Đây là chuyện riêng của anh ấy, đừng nói nữa”.

Khi Giai Hòa gọi được cho Tiểu Âu thì mới biết Tiểu Âu tạm thời bị gọi về, cô đành gọi cho Kiều Kiều, đầu dây bên kia trưng ra bộ dạng đại nhân không thèm chấp nhặt kẻ tiểu nhân, bảo Giai Hòa đứng phoir nắng dưới lầu một chút là cô ấy tới liền. Giai Hòa đi xuống lầu thì thấy mấy phóng viên khi nãy đang đeo máy ảnh đứng hút thuốc, cô loáng thoáng nghe thấy tên của Dịch Văn Trạch và Thiên Sở...

Cổng bệnh viện rất đông người, Giai Hòa sợ Kiều Kiều không nhìn thấy mình nên cô đứng ngay ở phía ngoài cổng, đứng lên bậc thềm cao mười phân quanh bồn hoa, đút tay vào túi, buồn chán nhìn từng người, từng đôi đi qua, quan sát thần thái của họ, tự nghĩ ra những câu chuyện về mỗi người, coi như luyện tập chuyên môn.

“Giai Hòa”, Kiều Kiều bấm còi xe, gọi cô bằng tiếng Thượng Hải.

Giai Hòa nhất thời không kịp phản ứng, quay lại nhìn cô ấy nửa giây mới giật mình, vội vàng chạy lên xe.

“Tớ đã gọi cậu bao lâu rồi đấy”, Kiều Kiều than vãn, “Nghĩ cái gì thế? Làm người ta cứ nhìn tớ”.

“Nghĩ kịch bản mới”. Giai Hòa thuận miệng trả lời đối phó, lấy cốc cafe đã lạnh ngắt trong túi nilon ra, uống một ngụm.

Vì trên mặt kính cản gió phía trước xe có logo của công ty chế tác nên đám phóng viên đứng ở cổng bệnh viện đều chăm chú quan sát, tay cầm sẵn máy, nhìn ngó một hồi, sau khi xác nhận mình không biết hai cô gái này mới bỏ máy xuống, tiếp tục thì thầm to nhỏ.

Kiều Kiều cười, nói nếu sớm biết thế này thì đã rủ cả Liêu Tịnh đi, tạo tin đồn hai diễn viên chính phim giả tình thật, cộng với tin tình cũ không cam tâm liên tục đến thăm, đảm bảo nhà đầu tư của cả hai bộ phim sẽ vui muốn chết luôn. Kiều Kiều đang cao hứng thì bảo vệ tới gõ cửa xe, nhắc nhở xe đứng chặn cổng, Kiều Kiều mới khởi động xe chạy ra khỏi bệnh viện.

Đường về khá thuận lợi.

“Giúp tớ đặt vé tàu, tớ phải về Thượng Hải” , Giai Hòa vừa nhìn những căn nhà ở hai bên đường trôi vùn vụt về phía sau, vừa nghĩ lại những câu nhặt nhẻo mình nói với Dịch Văn Trạch khi ở bệnh viện...

“Thần tượng của cậu tối nay phẫu thuật, còn hai mươi bốn tiếng nằm tại ICU[1] nữa, cậu nữ đi thật hả?”. Kiều Kiều tăng tốc vượt qua một chiếc xe khác, buột miệng trêu đùa.

[1] Khoa Hồi sức tích cực - chống độc.

“Điện thoại hỏng rồi, phải về mua cái khác, mà ở Bắc Kinh tớ còn cả đồng việc nữa”. Thấy Kiều Kiều lái xe ẩu quá, Giai Hòa lấy dây an toàn ra, một lúc lâu sau mới cài được vào.

“Về cũng tốt” , Kiều Kiều bẻ vô lăng, rẽ vào một con đường nhỏ, “Đăng nào cũng sắp quay xong rồi, hai tháng nữa Dịch Văn Trạch xuất viện thì chỉ quay bổ sung thêm vài cảnh nữa, cậu ở lại đây cũng phí thời gian”.

Kiều Kiều bắt đầu huyền thuyên vài câu, nhờ Giai Hòa về Thượng Hải trông nhà giúp mình, Giai Hòa lơ đãng nghe, mắt nhìn chăm chăm con đường nhỏ phía trước, cảm giác quen quen, mãi đến khi nhìn thấy biển hiệu nhà hàng cô mới phát hiện ra, đây chẳng phải là nhà hàng hôm đó mình cùng thần tượng đi ăn và bị chụp hình sao?

Vì gần đến tiết Thanh Minh nên hơi khó mua vé tàu, đến ngày hôm sau Giai Hòa mới mua được vé. Tàu chạy lúc sáu giờ tối. Cô ném hành lý lên xe, ngồi vào ghế phụ thì thấy A Thanh từ một chiếc xe khác bước xuống, đi vào đại sảnh khách sạn.

“A Thanh” , Kiều Kiều dừng lại, gọi cô ta một tiếng, “Anh Dịch thế nào rồi?”.

A Thanh quay lại, tìm mãi mới nhìn thấy Kiều Kiều đang ngồi trên xe, lập tức cười rất tươi: “Chuyển sang phòng bệnh thường rồi, sức khỏe rất tốt, mới phẫu thuật xong mà đã bắt đầu đọc kịch bản mới rồi”.

Kiều Kiều nói đi đi, rồi mới quay ra nói khẽ với Giai Hòa: “Không gọi điện hỏi thăm à?”.

Giai Hòa lườm Kiều Kiều một cái, lập tức cầm chiếc điện thoại mượn của Kiều Kiều lên, gọi điện tới Bắc Kinh, bắt đầu hạ giọng nói lịch trình của mình và hẹn lịch họp.

Khi xe đi tới nhà ga Nghĩa Ô, trời đã tối mịt.

Giai Hòa kéo hành lí vào ga, chen chúc giữa dòng người, khi vào đến sảnh sau của ga cô mới nhìn thấy biển báo tàu trễ giờ, đành tìm một chỗ ngồi chờ. Trước mặt cô có rất đông người, không phải đang gọi điện thoại thì cũng thì thầm to nhỏ, đủ loại giọng nói hòa thành một thứ tạp âm không hiểu nổi. Mãi đến lần thứ ba chán nản đổi chiếu vé tàu với số hiệu đoàn tàu trên màn hình hiển thị, cô mới thấy mình nên gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm Dịch Văn Trạch, dù sao hôm qua cũng mới tới thăm, anh ấy lại giúp mình nhiều việc như vậy.

Mãi đến lúc lấy điện thoại ra, Giai Hòa mới sực nhớ mình không có số điện thoại của Dịch Văn Trạch, cô do dự một lúc rồi gửi tin nhắn cho Kiều Kiều.

Một lúc sau, có tin nhắn hồi âm là một dãy số, ngoài ra còn có một câu châm chọc của Kiều Kiều.

Những con số màu xanh xếp thành một hàng trên màn hình điện thoại, Giai Hòa ấn nút gọi, bất giác hít một hơi thật sâu.

Tiếng tút tút vang lên đều đều, máy bận.

Giai Hòa thở dài một tiếng, cô cũng không biết cảm giác của mình là thất vọng hay thấy may mắn nữa. Cô vừa cúp máy thì thấy dòng người bắt đầu chuyển động, nhìn lên màn hình hiển thị, thấy dòng chữ “chờ tàu” đã chuyển thành “kiểm vé”, cô vội vàng kéo hành lí đi theo dòng người lên phía trước. Cửa soát vé rất hẹp, rõ ràng chỉ có thể đi từng người một qua, thế mà những ba người chen qua một lúc, khó khăn lắm Giai Hòa mới ra tới cửa, vừa lấy vé ra thì điện thoại đổ chuông.

“Nhanh chút được không?” , người phía sau sốt ruột thúc giục.

Giai Hòa vội vàng đưa vé ra, rồi lao ra khỏi cửa soát vé, dòng người đi về một hướng, cô cũng kéo hành lí đi theo hướng đó, tới khi tìm được một góc để đứng, cô mới nhanh tay áp điện thoại vào tai.

“Xin chào” , đầu dây bên kia là tiếng của Dịch Văn Trạch.

“Anh Dịch, là em đây” , Giai Hòa đưa tay lên bịt một tai lại để nghe cho rõ hơn.

Hình như anh đang cười, “Đến ga tàu rồi à?”.

“Vâng, vừa soát vé xong”.

“Vẫn chưa lên tàu sao?”.

“Vâng”.

“Chờ chút” , ở bên Dịch Văn Trạch hình như có người nói gì đó, anh khẽ nói xin lỗi bằng tiếng Quảng rồi lại nói với cô: “Em có thể vừa đi vừa nói”.

Giai Hòa bối rối trả lời vâng, thấy dòng người có vẻ đã bớt đông hơn lúc này, cô lập tức kéo vali đi.

“Nhà ga có đông người không?”.

“Đông lắm, tàu còn trẻ giờ nữa, em phải đợi bao lâu”. Giai Hòa định nói nhiều một chút để anh không nhận ra sự căng thẳng của mình, nhưng lại thấy mình toàn nói những chuyện nhạt nhẽo chẳng liên quan gì đến anh cả... Bánh xe dưới đáy vali phát ra tiếng kêu lộc cộc, lộc cộc, người đi phía trước ngày càng ít, cô ngẩng đầu tìm toa tàu, phát hiện mình thật đen đui vì ngồi toa cuối cùng, phải đi xa nhất.

Vài ba nhân viên đường sắt đang đứng buồn chuyện, có người còn tốt bụng nhắc nhở Giai Hòa đi nhanh lên.

Dịch Văn Trạch ở đầu dây bên kia hình như cũng nghe thấy, mãi chẳng nói gì, tới khi Giai Hòa bước vào toa tàu, thở phào một tiếng, anh mới hỏi: “Lên tàu rồi hả?”.

“Vâng”, Giai Hòa cầm điện thoại, nép người để tránh đường cho người khác, “Anh Dịch, em xin lỗi, em tìm chỗ ngồi đã nhé”. Vì cô lên muộn nên lúc này tàu đã chầm chậm chuyển bánh.

“Ừm”.

Cô bước đến bên chỗ ngồi, anh chàng to con ngồi bên cạnh thấy cô nhỏ người, chắc chắn không nhắc được vali lên liền lập tức đứng dậy giúp cô một tay, cô nói cảm ơn rồi ngồi vào chỗ cạnh cửa sổ: “Em xong rồi”.

“Ngồi tàu mất bao lâu?”.

“Khoảng hai tiếng”.

“Ở đây anh có một người bạn mới từ Thượng Hải tới”, tiếng từ đầu dây bên kia nghe hơi rè, đứt quãng, Giai Hòa cố gắng áp điện thoại vào tai thì mới nghe rõ hơn một chút, “Buổi chiều...”.

Điện thoại đã bị ngắt từ lúc nào.

Giai Hòa sững người nhìn điện thoại, pin vẫn đầy...

Cậu chàng to con ngồi cạnh thấy bộ dạng cô như vậy liền cười nói: “Em ơi, tàu cao tốc mà chạy thì sóng kém lắm”.

Giai Hòa buồn bực nhìn cậu ta, rõ là một cậu sinh viên mới ra trường, chỉ vì cô nhỏ người nên dám gọi cô là em ơi...

“Vì tốc độ nhanh hả?”.

Cậu ta gật gật đầu, cầm cuốn tạp chí ở trước mặt lên bắt đầu giở ra đọc: “Không sao, lát nữa xuống tàu gọi lại sau, bạn trai em nhất định sẽ hiểu”.

Giai Hòa im lặng.

Đúng là sự tai hại của công nghệ cao, tốc độ chẳng tăng được bao nhiêu mà tiền thì tăng rõ nhiều, đến cả sóng điện thoại cũng bay ra ngoài nốt, cô đặt điện thoại lên đùi, bắt đầu nghĩ xem khi này Dịch Văn Trạch muốn nói gì, nhưng rốt cuộc cũng chẳng nghĩ ra. Tàu chạy được khoảng nửa tiếng thì hầu hết mọi người đều ngủ, chỉ còn vài thanh niên đang nhỏ giọng trò chuyện, cô muốn ngủ nhưng không ngủ được, bèn mua một cốc cafe Nestle hòa tan để tinh thần tỉnh táo. Cứ như vậy, cô cầm cốc cafe trong tay, nghiêng đầu nhìn cảnh đêm phía ngoài.

Bỗng nhiên có một tin nhắn đến, cô tiện tay ấn mở, chỉ có một dòng chữ rất đơn giản:

Chắc là sóng kém, gọi suốt không được, khi nào em xuống tàu anh sẽ gọi.

Cô đọc đi đọc lại ba lần mới hồi thần lại được.

Cậu chàng to con ngồi cạnh đã ngủ, cuốn tạp chí bị vứt chỏng chơ một bên, Giai Hòa tiện tay cầm lên, lật giở từng trang, vừa đọc vừa thầm nghĩ đúng là sinh viên mới ra trường, còn mang cả báo lá cải lên tàu để đọc nữa. Lật

giờ một hồi, ánh mắt cô bị một bức ảnh lớn thu hút, là ảnh của Thiên Sở và ca sĩ nổi tiếng người Đài Loan kia, tít báo nghe rất giật gân, bắt mắt: Ca sĩ K lên tiếng chỉ là quan hệ hợp tác thông thường cùng Thiên Sở.

Cô chăm chú đọc, lật sang trang tiếp theo, là một bài báo lá cải đúng tiêu chuẩn, liệt kê toàn bộ tình sử của Thiên Sở và Dịch Văn Trạch theo thứ tự thời gian. Thợ săn ảnh của Hồng Kông cũng thật có tinh thần đào sâu nghiên cứu, bao nhiêu chi tiết trong hai năm qua của cặp đôi này đều được đem moi móc hết ra, cuối cùng họ lại cũng kể ra những điều Cố Vũ đã nói với cô, nghe bạn bè của Thiên Sở và Dịch Văn Trạch nói hai người đó đã kí vào đơn ly hôn từ nửa năm trước, nhưng vẫn chưa làm thủ tục chính thức.

Mấy lần mình đụng mặt Thiên Sở, còn cả lần cô ta công khai xuất hiện ở bệnh viện nữa, nói không chừng đó đúng là dấu hiệu hai người quay lại...

“Cô bé, em cũng thích Dịch Văn Trạch à?”. Cậu chàng to con kia đột nhiên tỉnh dậy, thấy cô chăm chú đọc tin tức liên quan đến Dịch Văn Trạch thì không nhịn được cười, nói: “Tuổi em phải thích mấy anh kiểu như trong chương trình Super boys chứ, ‘gu’ của em thật độc đáo đấy. Khi anh ấy bắt đầu nổi tiếng thì anh mới học tiểu học, không ngờ anh ấy vẫn nổi đến tận bây giờ, nhưng tiếc là không đình đám được như trước, chỉ có thể nhờ vào tin đồn thị phi để giữ tên tuổi thôi”.

Giai Hòa nhìn cậu ta: “Lúc anh ấy nổi tiếng thì tôi đã tốt nghiệp cấp hai rồi đấy cậu ạ”.

Cậu chàng a lên một tiếng, bối rối gãi gãi đầu: “Xin lỗi chị”.

Thôi được, cô công nhận câu gọi chị vừa rồi nghe rất đau lòng, nhưng là cô tự muốn nghe đấy chứ...

Cứ như vậy cho đến khi tới Thượng Hải, điện thoại luôn nằm trong tay Giai Hòa.

Giai Hòa nghĩ không biết có nên gọi điện lại không, nhưng vì sợ giờ này Dịch Văn Trạch đã ngủ nên đành tự an ủi bản thân, người ta phẫu thuật xong cần phải nghỉ ngơi, mình lại chẳng có việc gì chính đáng, nên thôi đừng để bản thân mất mặt thêm nữa. Ga Hồng Kiều buổi tối chẳng có mấy người, lặng lẽ điều hiu, những cửa hàng ăn nhanh ở sảnh hầu hết đều đã đóng cửa, Giai Hòa đói không chịu nổi liền tìm một quán ăn có canh nóng, vào gọi bánh ú và canh mọc, cô đang ngồi ăn thì bỗng có điện thoại của Dịch Văn Trạch gọi tới.

“Xin lỗi em, khi này bác sĩ tới kiểm tra”.

“Không sao không sao”. Giai Hòa cắn nửa miếng mọc, nhai nhồm nhoàm, nói không rõ tiếng.

“Đang ăn à?”.

“Vâng, xuống tàu thấy đói quá nên em chọn đại một quán ăn”, Giai Hòa nuốt vội miếng mọc, “Anh Dịch, anh mau đi nghỉ đi, thực ra em cũng chẳng có việc gì đâu, chỉ muốn gọi hỏi thăm anh chút thôi”. Ai ngờ nhờ sự giúp đỡ của tàu cao tốc, một cuộc điện thoại hỏi thăm mà kéo dài từ Nghĩa Ô đến tận Thượng Hải mới xong.

“Anh không sao, anh còn có bạn ở đây nữa mà”.

Có bạn? Vậy càng không nên làm phiền...

Giai Hòa biết điều viện cớ: “Thực ra điện thoại của em sắp hết pin rồi, mình nói chuyện sau vậy, chúc anh mau khỏe nhé”.

“Được”.

Giai Hòa chợt nhớ tới nửa câu nói khi này: “Đúng rồi... lúc này anh định nói gì thế? Trước lúc mất tín hiệu ấy?”.

“Lúc chiều Thượng Hải mưa, chỉ muốn hỏi xem em có người đón chưa thôi”.

Canh nóng quá làm bỏng cả đầu lưỡi, Giai Hòa khẽ hít một hơi, không nói gì.

Đầu dây bên kia, Dịch Văn Trạch cũng không vội vã, qua điện thoại Giai Hòa có thể nghe thấy A Thanh đang nói gì đó, hình như còn có cả giọng của Kiều Kiều và Trình Hạo... Sự ồn ào ở đầu dây bên kia càng khiến cho sự cô quạnh ở bên này thêm rõ rệt. Lúc này cũng gần đến giờ quán ăn đóng cửa, khi này Giai Hòa vào vẫn còn có hai, ba vị khách khác, giờ trong quán chỉ còn lại một mình cô.

Bốn nhân viên quán ăn đang lau nền nhà, liên tục đi qua đi lại trước mặt cô, rõ ràng là ám chỉ quán sắp đóng cửa.

Giai Hòa dùng thìa khuấy bát canh, nhìn viên mọc duy nhất còn sót lại trong bát đang vui vẻ lăn: “Thực ra, ở ga Hồng Kiều này dễ bắt xe lắm, nhà em cũng gần đây. Thôi anh nghỉ sớm đi, điện thoại em sắp hết pin rồi”.

“Ừm, về cẩn thận nhé”.

Giọng nói của anh vẫn dịu dàng như trước, hình như anh còn cố nói thật nhỏ nhẹ, Giai Hòa im lặng hồi lâu rồi mới cúp máy trước.

Cô nhanh chóng tiêu diệt hết chỗ đồ ăn còn lại, điện thoại bỗng lại rung lên.

Kiều Kiều: Cậu được đấy, bao nhiêu người ngồi đây nghe hai người nói chuyện Thượng Hải mưa nhé.

Giai Hòa suýt thì cắn vào lưỡi, may mà mình thức thời cúp máy: Có những ai ở đấy thế?

Kiều Kiều: Rất là kịch tính nhá, lúc cậu lên tàu thì quản lí của Dịch Văn Trạch tới, sau đó là Liêu Tịnh và Trình Hạo, vừa rồi lúc bác sĩ kiểm tra, Thiên Sở cũng đến. Tóm lại, tứ ngời đây xem kịch hay...

Có hai dòng chữ nhỏ xíu mà liệt kê ra vô số đại danh.

Giai Hòa viết một dòng chữ, rồi lập tức xóa đi, viết lại một câu khác, cứ xóa đi viết lại như vậy hai, ba lần, cuối cùng cô ngời nhìn khung trả lời tin nhắn trống rỗng, chẳng biết mình nên hỏi gì.

“Chị ơi” , nhân viên quán ăn cầm chiếc khăn lau trắng, lau bức tường ngăn bằng kính bên cạnh cô, “Xin lỗi, chúng tôi phải đóng cửa rồi”.

Cô suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn không trả lời tin nhắn, cất điện thoại và ra khỏi quán ăn.

Trên đường về, mưa to như trút nước, đường cao tốc trên cao tắc nghẽn, nhưng thảm nhất là còn có tai nạn “hôn đuôi xe” nữa. Giai Hòa ngời trên taxi nghe chương trình ca nhạc theo yêu cầu, ngã đầu vào cửa kính xe, cầm điện thoại lên mạng, mở từng trang, từ tin tức quốc tế tới những bản tin hot, nhưng cô lại không dám vào tin tức giải trí... Album mới nhất của Thiên Sở đang đứng đầu bảng xếp hạng, nên bài hát cũ Ánh nắng cũng được người nghe yêu cầu, tiếng nhạc bật to trong một không gian nhỏ hẹp, đến cả anh tài cũng khẽ hát theo.

Cô hạ cửa kính xe xuống, hít một hơi thật sâu.

Một tháng sau đó, Giai Hòa bận tối tăm mặt mũi.

Kịch bản mới gặp trục trặc, phải sửa nhiều tới mức chính cô cũng bực bội, có lúc mở bản word ra, đến tên nam nữ chính là gì cô cũng chẳng nhớ... Thay một chiếc điện thoại mới giống y cái cũ, trò Những chú chim nổi giận cô cũng nhanh chóng chơi tới cửa cũ, chỉ trừ việc Kiều Kiều liên tục gọi

điện làm phiền, thông báo tình hình sức khỏe của Dịch Văn Trạch, còn lại tất cả đều không có gì thay đổi.

Một lần, ba giờ sáng Kiều Kiều lại gọi điện cho Giai Hòa khóc lóc về chuyện cãi nhau với tay bass, đột nhiên nói: “Cậu thật sự không tò mò hôm đó tớ nhìn thấy gì trong phòng mát xa hả?”.

Giai Hòa lặng người, rõ là cô đã quên mất chuyện này.

“Thôi” , hiếm lắm mới thấy Kiều Kiều kín miệng một lần, “Tớ quyết tâm chôn sâu chuyện này trong bụng, tay bass nói đàn bà không nên quá lắm chuyện, vì vậy tớ quyết định sẽ thay đổi cách sống, bắt đầu từ chuyện của cậu”.

Giai Hòa quả quyết đập máy, tiếp tục vui đầu viết lại lần thứ tư những tình huống hiểu lầm kinh điển của nam nữ chính.

...

Một tháng sau, lúc Giai Hòa đang tung tẩy chìa khóa xe bước ra khỏi bãi đỗ xe Phú Sĩ thì có một chiếc xe dừng ngay trước mặt, Cố Vũ thò đầu ra khỏi cửa xe đang hé nửa: “Giai Hòa” , anh ta dùng tay ra hiệu, “Ở đây đợi anh, anh lên ngay”.

Nói xong, không đợi Giai Hòa kịp phản ứng, anh ta liền lái xe xuống hầm đỗ.

Nhìn chiếc xe dần biến mất sau cửa vào, cô không đi được, nhưng cũng chẳng muốn ở lại.

Đột nhiên có xe đi tới, phanh gấp, suýt đâm phải Giai Hòa, may mà phía sau có người kéo cô ra, người đó chính là Cố Vũ, anh ta vừa mới đi lên. Người lái xe vội vàng thò đầu ra nói xin lỗi, Giai Hòa xua xua tay, không nói gì, sau đó lại lặng lẽ rút tay lại.

Cô gái ngồi ở ghế phụ biển sắc mặt, vội vàng mở cửa xuống xe, khẽ gọi một tiếng “Tổng biên tập”, Cố Vũ thoáng bối rối, rồi lập tức bình tĩnh nở nụ cười, giống như gặp người quen. Cô gái kia vội vàng nhìn Giai Hòa, dường như chính của sự việc, nhưng lại đang đứng một bên dừng dừng như người qua đường: “Xin lỗi tổng biên tập, bạn tôi mới học lái xe, bạn anh... không sao chứ ạ?”.

Giai Hòa cướp lời: “Không sao, cũng tại tôi, tôi không nên đứng đợi ngay ở cửa ra vào thế này”.

Cô gái kia vẫn cẩn thận nhận lỗi, một lúc sau mới dám lên xe đi, để lại hai người đứng nhìn nhau.

Cố Vũ cúi đầu nhìn cô: “Không sao thật chứ?”.

Giai Hòa gượng mỉm cười: “Không sao, khi này là đồng nghiệp của anh hả?”.

“Chắc là người mới, nhìn không quen lắm”.

Hôm nay anh ta đeo kính, mắt kính đen, gọng ánh kim, trông rất bóng bẩy, nhã nhặn và phong độ.

Còn nhớ hồi cô mới vào đại học, Cố Vũ đã học năm thứ tư, làm MC cho chương trình chào mừng tân sinh viên năm ấy. Anh ta khi đó đứng cùng nữ MC xinh đẹp đi đôi giày cao gót bảy phân, thản nhiên nói cười, khiến cho bao tân sinh viên nữ mê mẩn. Sau đó Giai Hòa loảng quảng thế nào lại trở thành bạn gái của anh ta, niềm vui lớn nhất của cô mỗi ngày là tranh tháo bằng được cặp kính kia ra, để xem xem đôi mắt sau cặp kính ấy đang nhìn mình bằng ánh mắt bất lực như thế nào.

Cố Vũ hỏi: “Tối mua đồ à?”.

Giai Hòa gật đầu: “Kiều Kiều nói iPad 1 giảm giá, em đến xem thế nào”.

“Đến cửa hàng ở sau tòa nhà Phú Sĩ hả?”.

Giai Hòa ừm một tiếng, đang định lấy cớ rời đi.

“Còn nhớ anh bạn lần trước anh nói với em không?” , Cố Vũ chỉ ra hướng đường Phúc Châu, “Anh hẹn anh ta đi ăn, nhưng còn sớm, anh đưa em đi xem iPad trước”.

Chỉ một câu nói làm đảo lộn hết cả kế hoạch của cô.

Ngày trước hai người còn yêu nhau, vì công việc quá bận nên cả tuần chẳng gặp nhau được một lần. Khi đó, Giai Hòa ngày đêm ước muốn có những cuộc gặp gỡ tình cờ bất ngờ, nhưng chẳng bao giờ gặp, giờ thì hay rồi, cô ngủ dậy đi dạo phố, lại tình cờ gặp lại anh ta, từ một cuộc mua sắm tùy hứng biến thành dạo phố với tình cũ đầy gượng gạo.

Cố Vũ rất có trách nhiệm, tới lúc trả tiền, anh ta còn rất tự nhiên rút thẻ trong ví ra. Giai Hòa vội ngăn anh ta lại, lấy ví tiền của mình ra xua xua hai cái: “Chẳng phải ngày lễ tết gì, đừng tặng quà, em không muốn ngày nào cũng phải nhớ đến chuyện mua quà tặng lại anh đâu”.

Cố Vũ lắc đầu cười, cất ví đi, để Giai Hòa kiểm tra lại hàng, còn mình thì ra ngoài trước.

Chủ cửa hàng là người quen của Giai Hòa, thuận miệng cười trêu: “Anh này được đấy, rất được”.

Giai Hòa cười cười: “Đừng nói linh tinh, bạn bình thường thôi”.

Cô nói xong liền cúi đầu im lặng kiểm tra hàng, hộp màu trắng, bên trong là chiếc máy màu bạc rất đẹp, vẫn là cục sạc tiêu chuẩn của Apple, đơn giản, gọn nhẹ. Tỉ mỉ mở từng lớp, cô nhấc từng phụ kiện lên, chăm chú kiểm tra, cô nhìn hồi lâu, cũng chẳng biết thực ra mình đang nhìn gì.

Mãi tới khi Cố Vũ cầm hai chai nước quay lại, chủ cửa hàng mới giúp Giai Hòa gói máy lại, cho vào túi giấy rồi rất tự nhiên đưa cho Cố Vũ.

Lúc mua đồ xong cũng đã sáu giờ hơn, trời sâm sẫm tối, vô số xe đang bị tắc trên đường, kéo dài như một dòng sông đèn xe.

Giai Hòa đang định nói mình phải về thì Cố Vũ đã gọi điện thoại, sau khi cúp máy anh ta quay ra nói với cô là bên kia đã đợi ở quán ăn rồi, chắc phải tới đó nhanh một chút. Không có lấy một cơ hội từ chối, Giai Hòa bị đưa tới quán ăn. Trong phòng ăn riêng có bảy, tám người ngồi, khi hai người bước vào, họ đều nhìn Giai Hòa, cười đòi Cố Vũ giới thiệu.

Cố Vũ dẫn Giai Hòa vào ngồi phía trong: “Đây là em khóa dưới ở trường đại học, Giai Hòa”, nói xong, anh ta lại quay ra chỗ một người đàn ông trung tuổi, “Đây là người mà lần trước em có nói qua với anh đó, biên kịch em giới thiệu hợp tác với anh”.

Người đàn ông trung niên kia nhìn Cố Vũ bằng ánh mắt đầy ẩn ý: “Tôi nhớ lần trước cậu có giới thiệu như thế đâu nhỉ”.

“Được rồi, giới thiệu lại vậy”, Cố Vũ cười cười ngồi xuống, uống một ngụm trà, “Giai Hòa, mối tình đầu của em, cũng là người mà đến giờ em vẫn không quên được, cách mạng chưa thành công, em vẫn đang cố gắng”.

Người kia cười phá lên, khen cậu rất thẳng thắn. Lúc này, nhân viên phục vụ đột nhiên mở cửa, mang vào mấy vỉ bánh bao gạch cua đặt lên bàn, hơi nóng bốc lên nghi ngút, chặn tầm nhìn của mọi người.

Giai Hòa cầm cốc trà, cười gượng gạo nói đùa: “Đừng nói linh tinh nữa, chẳng phải anh đang theo đuổi Liêu Tịnh sao?”.

Có người không nhịn được bật cười, Cố Vũ cũng trưng ra vẻ mặt dở khóc dở cười, nhìn cô không nói gì, người đàn ông trung niên kia lại lên tiếng trước: “Lạ thật, sao tôi không biết cậu đang theo đuổi em gái tôi nhỉ?”.

Cố Vũ không quan tâm tới lời ông ta nói: “Anh nói một câu ‘quan tâm nó một chút’, mà thêm cho em bao nhiêu rắc rối”.

Hóa ra là... hiểu nhầm rồi.

Mọi người lại tiếp tục cười nói, ánh mắt đánh giá Giai Hòa cũng ít dần, cô lặng lẽ rút điện thoại ra, đặt chuông báo thức để kiểm cố ra về, cô đang ăn xác nhận thời gian thì điện thoại bất ngờ reo.

Số lạ gọi đến, nhưng lại là một dãy số rất quen thuộc, cô kinh ngạc nhìn một lúc lâu mới bắt máy.

“Giai Hòa, có tiện nói chuyện không?” , giọng nói của Dịch Văn Trạch tuy chỉ là nghe qua điện thoại nhưng rất có cảm xúc, giống như những lần trước, Giai Hòa nghe máy mà tim đập thành thịch.

Giai Hòa vốn định gọi anh Dịch, nhưng trước mặt có bao nhiêu người thế này, cô thấy không tiện lắm. Cuối cùng, cô cũng chỉ đáp lại một câu “Vâng” , ra hiệu cho Cố Vũ tránh đường, vì sợ Dịch Văn Trạch phải đợi lâu nên cô chẳng kịp nói xin lỗi đã vội vàng bỏ lại những tiếng cười nói xa lạ kia ở phía sau.

Trong nhà hàng rất đông khách, mãi tới khi ra đến ngoài cửa lớn, cô mới tìm được một chỗ yên tĩnh vắng người.

Dịch Văn Trạch vẫn im lặng chờ đợi, giống hệt như hôm ở nhà ga, kiên nhẫn đến khó tin.

Giai Hòa ổn định lại hơi thở: “Anh Dịch, xin lỗi, vừa rồi em đang ngồi ăn cùng bạn nên không tiện nói chuyện”.

“Không sao, từ sau nếu không tiện, cứ gọi anh là A Trạch”.

“... Vâng”.

Cô đứng dựa vào rào chắn bằng gỗ, nhìn dòng người đi lại trên cầu thang cuốn, nói tiếp: “Anh khỏe hơn chút nào chưa?”.

Thực ra Kiều Kiều rất có trách nhiệm, báo cáo đầy đủ tình hình sức khỏe của anh, hận không thể chụp cả hình X-quang gửi cho Giai Hòa xem, vì vậy cô biết anh đang hồi phục rất tốt, nhưng bây giờ ngoài hỏi chuyện này ra thì cũng chẳng biết nói gì hơn.

“Hôm nay vừa xuất viện, giờ đang ở trên xe”.

“Nhanh thế á?” , cô bỗng thấy căng thẳng, “Nếu đã động đến xương cốt thì ít nhất phải mất ba tháng dưỡng thương, bác sĩ không nói gì sao?”. Giai Hòa liền láu một hồi mới phát hiện ra mình lo hơi quá, nên tự động im bật.

“Hồi phục rất nhanh, nhưng không được đi lại quá sớm, nên lần này anh về Thượng Hải cũng là để nghỉ ngơi một thời gian”. Thật ngược đời, nghe giọng lại có vẻ như anh đang an ủi mình vậy.

Giai Hòa đột nhiên hiểu ý tứ những lời anh nói, bất giác nhắc lại: “Anh ở Thượng Hải?”.

“Khoảng nửa tiếng nữa mới đến” , đầu dây bên kia dừng một lúc, bỗng hỏi: “Em đang ăn tối à?”.

Giai Hòa vâng một tiếng, liền nghe thấy ở đầu dây bên kia A Thanh cao giọng đòi Giai Hòa dẫn cô ấy đi ăn gì đó ngon ngon, nhưng cô ấy nói được hai, ba câu thì lập tức im bật.

Lúc này cô mới hiểu ra: “Thực ra cũng chưa bắt đầu ăn, em vốn chỉ định đi mua chút đồ nhưng lại gặp người quen, nên bị kéo đến đây ăn cơm” , những lời này nghe có vẻ như mình đang cố tìm lí do để hẹn anh ấy đi ăn cơm vậy. Giai Hòa bất giác đáp ứng, tiếp tục giải thích: “Đồ ăn ở đây không ngon lắm, ngoại trừ người bạn kia ra thì em chẳng quen ai cả, may mà có cuộc điện thoại của anh em mới trốn ra ngoài được...”.

Cuối cùng, đến chính cô cũng chẳng biết nên nói gì nữa, đành im lặng, sắp xếp lại ngôn từ.

Mãi tới khi cô ngừng nói, bên kia mới lên tiếng: “Thế thì cần anh giải cứu em thêm lần nữa không? Đưa em đi ăn đồ mà em thích nhé?”.

Chương 6: Kỳ nghỉ dưỡng ở Thượng Hải

Hai mươi phút sau, Giai Hòa đã có mặt ở gần Từ Gia Hối.

Nơi này đúng là khu đất hoàng kim, bãi đỗ xe ngoài trời đã chật kín, cô đành phải hạ cửa xe hỏi cậu nhân viên đón khách ở gần đây có chỗ nào để xe không, cậu chàng đẹp trai nhìn biển số xe của cô rồi đột nhiên nhìn cô bằng ánh mắt thần bí, hỏi có phải cô họ Giai không.

Giai Hòa gật đầu không hiểu gì.

Cậu chàng lập tức nói: “Cô Giai Hòa, mời cô xuống xe, tôi sẽ tìm chỗ đỗ xe giúp cô.”

Mãi tới khi vào phòng đơn, A Thanh cười cười giải thích nơi này khá an toàn, cô mới biết Dịch Văn Trạch cũng có cổ phần ở đây.

Cô từng tới đây hai, ba lần, mấy năm trước khi còn làm chuyên mục Tài chính, phỏng vấn mấy đại gia bất động sản, cô mới có cơ hội đến nơi sang trọng này. Còn nhớ, hồi đó mấy người làm bên chuyên mục Âm thực vô số lần nói khao khát được vào nhà hàng này, nhưng đành bất lực vì ở đây có chế độ hội viên, căn bản không cần họ viết bài PR, nên mấy người từ trước đến nay luôn được hưởng lộc ăn uống như bọn họ chỉ có thể ngồi ghen tị với người làm mảng Tài chính như Giai Hòa.

“Biên kịch” , A Thanh giơ thực đơn lên, “Thích ăn gì cứ gọi nhé, tự nhiên như ở nhà.”

Vì biết Giai Hòa là người Bắc Kinh nên A Thanh cố ý uốn lưỡi lên ở cuối câu, dễ thương không tưởng tượng nổi.

Nhưng đèn đuổi ở chỗ, A Thanh vừa nói xong câu ấy thì cũng hoàn toàn vô duyên với bữa ăn tối nay. Dù cẩn thận thế nào đi chăng nữa, vẫn có phóng viên phát hiện ra Dịch Văn Trạch đã về Thượng Hải, may mà đang ở địa bàn của mình, chỉ khổ cho A Thanh, cô ấy vẫn phải ra ngoài diễn kế điệu hồ li sơn, tránh ảnh hưởng đến những khách hàng khác ở đây. Phải biết một điều là, không thể đùa được với những ống kính máy ảnh kia, ngộ nhỡ không chụp Dịch Văn Trạch mà lại chụp được tình nhân của ai thì cũng ảnh hưởng đến việc làm ăn.

Một tháng không gặp, giờ gặp lại có cảm giác như lần đầu gặp mặt, Giai Hòa có chút thấp thỏm không yên, chỉ ngồi uống trà.

Anh vẫn ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi màu ghi nhạt với hàng cúc màu bạc, chiếc đồng hồ đeo tay màu đen phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt dưới ánh đèn, nhìn thế nào cũng vẫn thấy đẹp hết mức.

Anh đưa thực đơn cho cô: “Thích ăn gì?”

Cô nghĩ ngợi: “Anh là ông chủ ở đây mà, có gợi ý gì không?”

Anh cười: “Thực ra anh cũng không đến đây nhiều, có khi em còn quen nơi này hơn anh.”

Anh thấy Giai Hòa chỉ ngồi uống trà liên tục, nên rót thêm vào cốc cho cô.

Hai tay bưng cốc trà, Giai Hòa cười: “Trước kia cũng nhờ mấy lần phỏng vấn các đại gia bất động sản nên em mới có cơ hội đến đây” , cô thật thà

nhảm tính, “Hình như cũng được khoảng ba lần, mà việc chủ yếu là phỏng vấn, nên em chẳng biết mình đã ăn những gì nữa.”

Còn nhớ lần đầu tiên tới đây, đại gia bất động sản đạo mạo nghiêm trang ấy đã nói chỉ tính riêng số tiền trang trí nội thất ở đây đã lên đến mấy trăm triệu tệ, ám chỉ nơi đây rất cao cấp, lúc đó cô chỉ thầm chửi bậy một câu, nhưng sau này đi nhiều biết nhiều, cô mới biết chỉ bốn chữ “chế độ hội viên” cần phải có từng ấy vốn để làm bước đệm. Mấy năm làm mảng Tài chính, cùng những người giàu có đến đủ mọi nơi, nên Giai Hòa cũng miễn dịch với đồ ăn ngon rồi, nhưng giờ vừa nghĩ tới chuyện nhà hàng này do thần tượng đầu tư, cô mới thấy tiếc lúc trước không thưởng thức những món ăn ở đây cho đàng hoàng, thật là tội lỗi mà.

Anh uống một ngụm nước lạnh: “Sau này đến đây, em cứ dùng tên của anh, nếu thấy ngại thì gọi nhờ A Thanh đặt chỗ trước cũng được.”

Giai Hòa lắc đầu: “Em có phải đãi khách bao giờ đâu, không cần đâu.”

Anh không nói gì thêm, chỉ ra hiệu bảo cô tiếp tục xem thực đơn.

Đèn chùm phía trên bàn ăn rất thấp, được bọc bởi lớp giấy màu đỏ sẫm, làm ánh sáng phát ra quá mức dịu dàng.

Cô lật thực đơn, từ cua bể nấu măng, gan ngỗng nấu rượu sake cho tới những món ăn ở phía dưới, vừa phải nghĩ xem ăn món này có ảnh hưởng đến hình tượng không, vừa phải chú ý đến khẩu vị của Dịch Văn Trạch, nhưng lướt xem hết thực đơn mà cô vẫn không chọn được món nào. Cuối cùng, cô đành phải mở lại từ đầu, tiếp tục nghiên cứu, Dịch Văn Trạch từ đầu đến cuối chỉ im lặng ngồi tựa vào ghế, kẹp điều thuốc trong tay nhưng không châm lửa.

“Sao thế?” , cô nhìn điều thuốc, không phát hiện ra có điều gì bất thường.

Anh khẽ cười: “Không có gì, đây là khu vực cấm hút thuốc.”

Giai Hòa thấy những điều anh nói rất kì lạ, trong phòng ăn riêng thế này làm gì có chuyện cấm hút thuốc chứ? Nhưng anh đã nói như vậy thì mình cũng không tiện hỏi thêm, lại cúi đầu tiếp tục đọc thực đơn.

Anh thấy Giai Hòa do dự mãi: “Không muốn ăn gì à?”

Cô chán nản: “Thực ra là xem hoa cả mắt, nhìn cái gì cũng muốn ăn.”

Chọn món là một nghệ thuật, nhất là khi ngồi cùng thần tượng mười mấy năm nay của mình, những điều cô phải đắn đo suy nghĩ quá nhiều, thành ra công việc này lại trở thành gánh nặng.

Cuối cùng, anh chọn vài món nổi tiếng của nhà hàng, rất hợp khẩu vị của Giai Hòa, lúc chọn anh còn đặc biệt hỏi cô có thích ăn vịt quay không, Giai Hòa không biết nên khóc hay nên cười, giải thích với anh về sự hiểu nhầm này, tuy vịt quay là đặc sản Bắc Kinh nhưng không phải người Bắc Kinh nào cũng thích ăn, mà ngược lại, vì cô ở đất liền lâu năm nên thích ăn hải sản hơn.

Không ngờ, thực đơn đã gọi xong lại được thêm một món tôm bọc hoa hồng nữa.

Những cánh hoa màu đỏ thắm bao lấy những con tôm nõn cuộn tròn màu hồng nhạt, cô cẩn thận gắp một con tôm, bỏ vào miệng, trong miệng lập tức tràn đầy hương hoa hồng.

Đến khi ăn gần xong thì Dịch Văn Trạch nhận một cuộc điện thoại.

Giai Hòa nghe anh nói mấy câu, hình như anh có bạn sắp tới, cô vội vàng buông đĩa định nói mình không làm phiền anh gặp bạn thì cánh cửa đã bị ai đó đẩy ra “cạch” một tiếng. Người bước vào, tay trái vẫn cầm điện thoại, ngồi luôn vào chiếc ghế cạnh Dịch Văn Trạch: “Tôi chờ cậu nửa tiếng rồi đấy”, anh ta nói xong liền quay về phía Giai Hòa, gật đầu: “Chào cô, tôi là bạn của A Trạch, Ngô Chí Luân.”

Giai Hòa ngồi đối diện với gương mặt của mĩ nam ngồi ngồi này, nghe những lời tự giới thiệu ấy, thấy rất buồn cười.

Chỉ tính những phim chiếu trong dịp lễ Tình nhân năm nay, anh ta đã là diễn viên chính của hai bộ, loại người đi trên đường sẽ bị cả đám đông vây kín như anh ta lại giới thiệu bản thân nghiêm túc như thế, không biết là do tính cách của anh ta hay là anh ta muốn trêu mình nữa.

Cuối cùng, cô không nhịn nổi cười: “Chào anh, tôi là Giai Hòa.”

Ngô Chí Luân ồ lên một tiếng: “Gia đình hòa thuận vạn sự thành[1] ?”

[1] Giai Hòa (佳禾/jiā hé) có âm đọc giống từ “gia hòa (家和/ jiā hé)” trong cụm từ “gia hòa vạn sự hưng” (gia đình hòa thuận thì vạn sự thành).

Giai Hòa cảm thấy đau đầu, bắt đầu tỉ mỉ giải thích cho anh ta tên của mình viết thế nào, nhưng ngặt vì khoảng cách ngôn ngữ, Ngô Chí Luân và cô thảo luận ý nghĩa hai từ rất đơn giản này đến hai phút mà vẫn chưa ra ngô ra khoai, nên cuối cùng Giai Hòa cũng ngại chẳng giải thích nữa, quyết định đầu hàng: “Thôi coi như là ‘Gia Hòa’ trong ‘gia đình hòa thuận vạn sự thành’ đi.”

Dịch Văn Trạch ngồi cười nhìn hai người nói chuyện, mãi đến khi Giai Hòa chịu thua, anh mới chậm rãi giải thích với Ngô Chí Luân: “Cô ấy là người Bắc Kinh, nghe tiếng Quảng không hiểu lắm đâu, nói cũng không tốt lắm.”

Ngô Chí Luân lườm anh một cái, trách anh sao không nói sớm, làm khó người khác.

Giai Hòa vội nói mình nghe cũng hiểu được bảy, tám phần, không sao, không ngờ Ngô Chí Luân cho ngay một câu châm chọc: “Hiểu bảy, tám phần cơ à, thế lúc hai người nói chuyện thì dùng tiếng Quảng hay tiếng phổ thông?”

Một câu hỏi rất đơn giản mà qua giọng anh ta nghe thế nào cũng thấy rõ là mờ ám.

Giai Hòa chỉ đáp một câu bằng tiếng phổ thông, rồi cúi đầu chậm chậm hút kem tươi, chỉ mong sao mình biến luôn thành không khí. Một lúc sau, có người mang rượu vào, cô nhìn bình rượu trong tay nhân viên phục vụ, sức nhớ Dịch Văn Trạch đang trong giai đoạn hồi phục, không nên uống rượu, nhưng cô lại không tiện nói trước mặt Ngô Chí Luân, chỉ lặng lẽ liếc nhìn Dịch Văn Trạch một cái, vô tình bắt gặp ánh mắt của anh.

Anh thu lại ánh nhìn, quay sang nói với Ngô Chí Luân: “Tôi tạm thời không được uống rượu.”

“Tiếc quá, rượu tôi mang đến đây”, Ngô Chí Luân rõ ràng không hề hay biết này giờ mình chỉ làm phong nền, vừa lắc lắc li rượu, vừa tiện miệng nói: “Khi này còn đang nói, bộ phim này của cậu sẽ có rating rất khá, chúc mừng nhé, nói không chừng cậu có thể hoàn toàn thoát ra khỏi thị trường phim truyền hình rồi.”

Giai Hòa hiểu ý của anh ta, đóng phim truyền hình rất mệt, thù lao không cao, lại chỉ có thể nổi tiếng trong nước, thế nên diễn viên thường chỉ những khi tiếng tăm xuống dốc hay lúc khởi nghiệp mới đóng để người xem nhìn quen mặt. Tuy là vậy, nhưng nghe những lời ấy Giai Hòa vẫn thấy đau lòng...

Anh thì chẳng bận tâm: “Quay phim truyền hình cũng được mà.”

Ngô Chí Luân cười: “Thôi tùy cậu, lần này vì công ty chế tác là của bạn cũ, chứ không, tôi cũng khuyên cậu đừng dính vào phim truyền hình làm gì.”

Có lẽ quan hệ giữa hai người rất tốt nên nói cười liên tục, Giai Hòa chỉ ngồi nghe thôi cũng có cảm giác như đang được xem kịch đương đại vậy, vừa bổ mắt vừa thú vị.

Đến gần mười giờ, Dịch Văn Trạch mới nhìn đồng hồ: “Chỗ ở có xa không?”

Giai Hòa nhắm tính một hồi: “Cũng bình thường, lái xe khoảng một tiếng là về đến nơi.”

Ngô Chí Luân nghe đến đây, mới hiểu ra Dịch Văn Trạch định để Giai Hòa về trước, lập tức tỏ vẻ không vui: “Khó lắm mới gặp nhau một lần, chẳng lẽ lại về nhà cậu xem đĩa?”. Anh ta nhìn Giai Hòa, “Cùng về nhà A Trạch nhé, cậu ta là kẻ cuồng công việc, anh với em cộng thêm hai trợ lý, vừa đủ ngồi một bàn.”

Giai Hòa nhìn anh ta khó xử: “Em không biết đánh mặt chược kiểu Hồng Kông đâu.”

Ngô Chí Luân có vẻ rất cao hứng: “Không sao, anh sẽ dạy em.”

Dịch Văn Trạch hình như không thèm để ý đến Ngô Chí Luân, chỉ tiếp tục hỏi: “Có cần sắp xếp xe đưa em về không?”

Giai Hòa nhìn Ngô Chí Luân, quyết định thần tượng vẫn là trên hết: “Thôi ạ, em tự lái xe đến đây mà.”

Kết quả là lời mời đánh mặt chược của trai đẹp ngồi ngồi đã bị bỏ qua như thế.

Khi Giai Hòa ra khỏi cửa chính, cô mới biết trời đang mưa tầm tã, cô than thở đúng là mùa mưa ở Thượng Hải, mưa nhiều tới mức khiến người ta chỉ biết giương mắt nhìn. Cô nhìn trời mưa thế này là biết đường cao tốc trên cao đang rất đông, nhưng vẫn cương quyết tự lái chiếc Mini Cooper của mình về, chậm chậm hòa vào biển xe trên đường Hoài Hải. Đang lúc cúi đầu buồn chán điều chỉnh radio, Giai Hòa bỗng thấy thân xe bỗng rung mạnh, cô bổ nhào vào vô lăng.

Mưa to như trút nước, đường Hoài Hải vô cùng đông đúc, đau khổ là xe cô bị chiếc xe phía sau “hôn đuôi”.

Lại là mưa to, lại là tắc đường, lại là tai nạn.

Giai Hòa không mang ô nên đành phải ngồi trên xe một lúc rồi mới chạy xuống giải quyết với cảnh sát. Cho đến khi tất cả đã ổn thỏa thì cô đã ướt như chuột lột, nhếch nhác vô cùng. Cô cũng chỉ mới biết lái xe, lại vừa trải qua một việc như vậy nên chẳng dám lái nữa, quyết định lấy điện thoại ra gọi cho Kiều Kiều đến đón, phải thay quần áo sạch trước rồi tính tiếp.

Không ngờ, mới chỉ một lát như vậy mà đã có tới ba cuộc gọi nhờ.

Hai cuộc của Cố Vũ, một cuộc của Dịch Văn Trạch.

Cô do dự một lát, quyết định phải giải quyết tình trạng thảm hại của mình trước, nhưng không ngờ điện thoại của Kiều Kiều bận suốt. Sau bảy, tám cuộc thất bại, cô chỉ có thể thầm chửi Kiều Kiều là đồ trọng sắc khinh bạn, rồi ném điện thoại qua một bên.

Cần gạt nước mưa ở kính trước của xe đã ngừng chuyển động từ lâu, nước mưa vẫn không ngừng rơi khiến cả tấm kính ướt nhòe, không thể nhìn rõ người đi đường. Radio đang thông báo tình hình giao thông, nói ở đâu đang tắc đường, ở đâu xảy ra tai nạn, Giai Hòa nghe mà bức bối trong người, điều chỉnh tới chương trình Tâm sự, rồi chương trình Ca nhạc theo yêu cầu, chỉnh thêm mấy kênh nữa mà vẫn thấy không vừa ý, cuối cùng cô đành chỉnh về kênh cũ, tiếp tục nghe tình hình giao thông.

Một lúc sau, Giai Hòa mới xem lại nhật kí cuộc gọi nhờ, bấm gọi lại cho Dịch Văn Trạch.

Đầu dây bên kia nhắc máy rất nhanh, còn có thể nghe thấy tiếng cười của Ngô Chí Luân.

“Về đến nhà chưa?”

Cô trả lời: “Chưa, vẫn đang trên đường.”

Một thoáng im lặng, anh bỗng hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

Giai Hòa hơi giật mình, không ngờ anh lại dễ dàng đoán ra chuyện này: “Bên ngoài mưa to quá, xe em mới bị xe khác tông đuôi, nhà lại cách đây xa quá nên em không dám lái về tiếp, đành ở đây đợi Kiều Kiều đến đón”. Cô còn chẳng dám nói bây giờ mình đang ướt sũng, thật quá là đen đủi.

“Khoảng bao lâu nữa cô ấy tới?”

Giai Hòa dở khóc dở cười: “Vẫn chưa biết, nó buồn điện thoại này giờ, em phải đỗ ở bên đường đợi nó”, cô nói xong mới nghĩ ra mình chưa hỏi Dịch Văn Trạch gọi đến có chuyện gì, “Anh gọi cho em có chuyện gì à?”

Dịch Văn Trạch không đáp, hỏi tiếp: “Em đang ở giao lộ nào vậy?”

Giai Hòa nhìn ra ngoài cửa xe, nói cho anh biết địa chỉ.

Sau đó, cô nghe thấy anh nói chuyện bằng tiếng Quảng nhưng không phải nói với cô, mà là với Ngô Chí Luân ở bên cạnh. Ngô Chí Luân cười mắng anh, nhờ bị chụp ảnh, nói không chừng cô lại thành bạn gái tin đồn gì gì của mình, rất nhanh, đầu dây bên kia lại trở nên yên tĩnh.

Lúc này, cô mới hiểu ra, vội vàng nói: “Không cần phiền đâu, em đợi một lúc là được mà. ’

Nhưng anh lại nói nhẹ như gió thoảng: “Không sao, cậu ta ở đây cũng chỉ huyền thuyên thôi, không có việc gì quan trọng đâu.”

Giai Hòa ghen lại, lần đầu tiên cô thấy thần tượng của mình vô lý như vậy...

Radio vẫn tiếp tục nói về vấn đề giao thông tệ hại, anh không vội ngắt máy, hai người cứ thế nói chuyện cho tới khi Ngô Chí Luân đến thì mới cúp máy.

Ngô Chí Luân vút ô ra ghế sau, kéo mũ áo xuống, cười khùng khục nhìn cô: “Đi thôi, nhà bạn em ở đâu?”

Giai Hòa đưa hộp khăn giấy cho Ngô Chí Luân, ý bảo anh ta lau nước mưa trên người trước: “Đợi em gọi điện hỏi đã.”

Tình hình đường xá thế này, từ Từ Gia Hối đến đây cũng mất nửa tiếng, không ngờ cô lại buồn nửa tiếng điện thoại với Dịch Văn Trạch, ngay cả cơ hội gọi điện lại cho Kiều Kiều cũng chẳng có...Được cái, điện thoại kêu mấy tiếng là có người nhắc máy ngay, Kiều Kiều vừa nghe cô kể tình hình đã lập tức truy hỏi, không cho Giai Hòa có cơ hội nói chen vào, đúng lúc cô buồn bực thì người bên cạnh đã cầm lấy điện thoại.

©STE. NT

Ngô Chí Luân kẹp điện thoại lên vai, khởi động xe: “Người đẹp, nói địa chỉ trước, bọn tôi tới nơi rồi hỏi tiếp.”

Kiều Kiều giật mình, buột miệng nói địa chỉ, sau đó...anh ta lập tức cúp máy.

“Thực ra, cũng không cần phiền anh tới, nhờ may bị chụp ảnh thì rắc rối lắm” , Giai Hòa thực sự rất áy náy.

“Cũng đúng, để thoát được tụi phóng viên, trợ lí của anh giờ đang bị tắc lại trên đường cao tốc những một tiếng nữa” , Ngô Chí Luân cười đùa nói: “A Trạch sai bảo anh như sai đàn em, thì anh cũng nên cố ý để tụi phóng viên bám theo, em nghĩ xem, nếu em và anh mà bị chụp trộm thì người gặp rắc rối nhất vẫn là cậu ấy.”

Giai Hòa chẳng biết nói sao, đây vẫn là Ngô Chí Luân nghiêm nghị, ít nói khi đứng trước báo giới đó sao?

Mãi tới khi ra đến đường chính, anh ta mới nghiêm túc một chút: “Thực ra cậu ấy mới kí giấy tờ ly hôn, nên cẩn thận chút vẫn hơn.”

Xe rẽ tại một giao lộ, đi vào đường Nam Kinh Tây.

Giai Hòa ờ một tiếng, không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

“Em quen A Trạch thế nào?” , Ngô Chí Luân đột nhiên hỏi.

Cô thật thà đáp: “Em là một trong những biên kịch của bộ phim anh ấy đang đóng.”

“Biên kịch?”. Ngón tay anh ta gõ nhịp nhàn lên vô lăng, thuận miệng hỏi: “Mới quen hả?”

Giai Hòa ừm một tiếng: “Khoảng hai tháng.”

Anh ta cười cười, biểu cảm gương mặt không rõ rệt.

Lúc đến nhà Kiều Kiều, hai người cố ý ngồi trong xe một lúc, đến khi chắc chắn đã an toàn rồi mới từng người một xuống xe. Giai Hòa đi trước ấn nút gọi thang máy. Một lúc sau Ngô Chí Luân mới kéo mũ áo che mặt, bị bảo vệ tòa nhà nhìn như kẻ trộm, hai tay rút túi bước tới đứng trước thang máy, nháy mắt với Giai Hòa.

Thần sắc này giống hệt như thần sắc của chàng bồ khoái phong lưu, anh tuấn trong bộ phim chiếu dịp Tết năm ngoái.

Giai Hòa chợt nhớ ra, hồi đại học, lúc hai đứa nằm buồn chuyện, Kiều Kiều đã từng khen nức nở diễn xuất của Ngô Chí Luân trong một bộ phim đề tài đồng tính.

“Bạn em hình như trước nay vẫn rất thích anh.”

Ngô Chí Luân cười, đang định nói gì đó thì thang máy đã kêu “ding” một tiếng, hai cánh cửa trượt mở ra.

Hai người chưa kịp bước ra khỏi thang máy thì một người khác đã lao vào, cùng lúc có cánh tay phụ nữ giữ cửa thang: “Em chỉ nói là bạn em đến đây thôi, anh có cần phải làm quá lên như thế không? Chỉ vì thế mà đi à?”. Kiều Kiều không trang điểm, mặt mũi trắng bệch vì tức giận, mãi đến lúc nói xong mới nhìn thấy Giai Hòa...và Ngô Chí Luân.

Giai Hòa cắn môi nhìn Kiều Kiều, rồi lại quay sang nhìn tay bass kia, tình huống kinh điển thật.

Ánh mắt Kiều Kiều dừng lại đúng ba giây trên mặt Ngô Chí Luân, cô ấy lập tức buông tay, nói với tay bass: “Chào nhé”.

Từ giận dữ chuyển sang lịch sự từ biệt, quả là một sự chuyển biến hoàn hảo.

Thế là, thang máy đưa tay bass sắc mặt tối sầm đi xuống, để lại ba người đứng cười với nhau, không đợi Giai Hòa giới thiệu, Kiều Kiều đã lịch sự đưa tay ra: “Xin chào, tôi là Kiều Kiều.”

Ngô Chí Luân cũng rất phong độ: “Chào cô, Ngô Chí Luân.”

Kiều Kiều mỉm cười gật đầu: “Thật ngại quá, lẽ ra trước khi đến phải gọi điện thoại cho tôi để tôi xuống đón chứ”.

Ngô Chí Luân nhún vai: “Không sao, tôi chỉ đưa Giai Hòa lên rồi đi ngay.”

Kiều Kiều ngạc nhiên: “Không vào ngồi chút à?”

Nếu không phải hành lang rất lạnh, nếu không phải Kiều Kiều đang mặc đồ ngủ, thì Giai Hòa đã nghĩ mình đang tham gia một bữa tiệc. Hai người họ

liên tục trò chuyện, từ việc đã mong được hợp tác với nhau lâu lắm rồi, đến chuyện doanh số phim chiếu trong dịp lễ Tình nhân, kết quả cuối cùng là Ngô Chí Luân trước sự đối xử ân cần của Kiều Kiều đã khó lòng từ chối, cùng hai người bước tới cửa nhà, nhìn Kiều Kiều đứng trước cánh cửa đóng kín mít, không nói một lời.

Kiều Kiều đã khóa chính mình ở ngoài cửa với bộ đồ ngủ và đôi dép lê.

“Hay là...” , Giai Hòa chỉ muốn đập đầu chết ngay, “Về nhà tớ đi.”

Sớm biết thế này thì đã chẳng phải vất vả vậy làm gì, đúng là cuộc di cư thế kỉ, vốn chỉ có mình cô bị tai nạn xe, tự nhiên lại kéo theo cả Ngô Chí Luân làm tài xế, rồi lại liên lụy Kiều Kiều bị nhốt ngoài cửa nữa.

Ngô Chí Luân vẫn rất bình tĩnh, nhìn cánh cửa khóa chặt, lại nhìn Giai Hòa toàn thân ướt sũng và Kiều Kiều đang đi dép lê, anh ta bước ra phía bên kia hành lang một cách quyết đoán, cười khùng khục gọi điện thoại, chẳng cần nói cũng biết chắc chắn là anh ta gọi cho Dịch Văn Trạch.

“Anh ấy đẹp trai thật đấy” , Kiều Kiều vẫn còn tâm trí ngắm trai đẹp.

Giai Hòa dở khóc dở cười: “Tưởng cậu mất hết cảm giác rồi cơ.”

Kiều Kiều liếc xéo cô: “Ta đây rất chuyên nghiệp, được chưa hả? Lúc giáp mặt thì tất nhiên phải giả vờ rồi.”

Giai Hòa chẳng buồn châm chọc, nói nhanh: “Tẹo nữa cậu lái xe nhé, về nhà tớ?”

Kiều Kiều quay ra nhìn bóng lưng người kia, bĩu môi: “Anh ấy thì sao?”

“Anh ấy tất nhiên là phải về rồi.”

Giai Hòa không ngờ điều cô nghĩ là đương nhiên, khi bay tới mồm Ngô Chí Luân lại thành một việc tuyệt đối không thể được. Giai Hòa đang đòi

Kiều Kiều lái xe đưa cô về nhà lần nữa thì Ngô Chí Luân lập tức nói bộ dạng hai người thế này, đi đường chắc chắn không an toàn. Giai Hòa đang nghĩ đối sách thì Kiều Kiều lại thêm mắm dặm muối nói nào là chỗ Giai Hòa ở an ninh không tốt, nào là bố mẹ mình hôm nay còn ở Hàng Châu chưa về, không có chìa khóa.

Cứ nói qua nói lại, người tung kẻ hứng như vậy, quyết định cuối cùng của họ là tất cả cùng về nhà Dịch Văn Trạch.

Trên đường về, hai người ngồi ghế trước chuyện trò rôm rả hết mức. Lúc đi qua cầu Dương Phổ, Kiều Kiều còn chỉ vào Vườn triển lãm thế giới cách đó không xa, say sưa giới thiệu quy hoạch tương lai của thành phố, Ngô Chí Luân cũng ngồi nghe chăm chú. Kiều Kiều nói tiếng Quảng khá tốt, đây đúng là lúc có đất dụng võ, Giai Hòa ngồi nghe câu được câu chăng, mãi tới lúc nghe thấy bài hát của Thiên Sở đứng đầu bảng xếp hạng, cô mới có chút thay đổi thần sắc.

“Em nghe bài hát đấy chưa?” , Ngô Chí Luân nhìn Giai Hòa qua gương chiếu hậu.

Giai Hòa lắc đầu: “Bài mới à?”

“Không phải, được viết từ hai năm trước.”

Giai Hòa ồ một tiếng.

“A Trạch viết nhạc, anh viết lời.”

Giai Hòa thấy Ngô Chí Luân vẫn nhìn mình nên chỉ gật đầu, không ngờ anh ta chẳng nói thêm gì nữa.

Hàng cáp dây văng trên cầu, vắt ngang giữa những ánh đèn, dù không có ánh mặt trời nhưng vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Kiều Kiều im lặng trước không khí kì lạ này.

Đường ở Phố Đông rất rộng, nhìn sang bờ sông bên kia thấy giống như hai thành phố, không biết xe đi được bao lâu mới rẽ vào một khu nhỏ, đi men theo bờ sông, không gian yên tĩnh hẳn.

Hai người theo Ngô Chí Luân xuống xe vào nhà, anh ta cũng chẳng khách sáo, vừa mở cửa vào đã gọi trợ lí bày bàn mặt chược. Anh chàng trợ lí vừa nhìn thấy Giai Hòa tóc ướt như chim sẻ đi mưa và Kiều Kiều đi dép lê thì lập tức thất thần. Có lẽ anh ta cũng không ngờ trên đời này lại có những cô gái dám ăn mặc như vậy xuất hiện ở nơi này... Giai Hòa lúng túng đứng dưới đèn tường chỗ huyền quan, mãi đến lúc A Thanh kéo tay cô hỏi nhỏ có cần tắm táp thay đồ không, cô mới thoát khỏi cảm giác lúng túng.

Giai Hòa dùng phòng tắm ở tầng dưới, nước ấm, hơi nước bay khắp phòng.

Đang tắm dở thì Giai Hòa loáng thoáng nghe thấy tiếng xoa thẻ bài ở phía ngoài, cô vốn rất sợ mình mất lịch sự, lại còn đến nhà thần tượng thế này nữa, bây giờ xem ra mình là người biết chừng mực nhất. Cô vội vàng tắm cho xong rồi mặc bộ đồ thể thao của A Thanh vào, đang nghĩ phải làm sao cho khô tóc thì có người gõ cửa.

A Thanh thò đầu vào, đưa máy sấy tóc cho cô.

Giai Hòa kinh ngạc nhìn A Thanh rồi nói cảm ơn.

A Thanh cười: “Phải cảm ơn tôi hậu hĩnh đấy nhé. Tôi tóc ngắn nên chẳng dùng máy sấy bao giờ, cái này là tôi chạy ra ngoài mua về đấy.”

Giai Hòa càng thấy ngượng hơn, vội vàng liên tục nói cảm ơn.

A Thanh vội xua tay: “Nói đùa đấy, không phải cảm ơn tôi, là anh Dịch nhờ tôi ra ngoài mua...”. A Thanh chưa kịp nói hết câu, Ngô Chí Luân ở bên kia đã húm hắng ho mấy tiếng, ý bảo cô ấy nhanh quay vào tiếp tục chơi.

Giai Hòa cầm máy sấy, đóng cửa, cắm vào ổ điện, cả căn phòng lại ngập trong tiếng máy sấy ù ù.

Phòng tắm có một mặt tường kính đã bị phủ lớp hơi nước, Giai Hòa vừa sấy tóc, vừa đưa tay lau khô một mảng kính, cô nhìn thấy mặt mình nóng đến đỏ bừng trong gương, nghĩ thế nào cũng không thể tin chuyện này là thật.

Tắm nước nóng đơn giản, bàn mặt chược ồn ào, giống như những cuộc gặp gỡ bạn bè bình thường, nhưng địa điểm thì lại làm người ta giật mình kinh ngạc.

Cô vỗ vỗ lên mặt mình, nặn ra nụ cười tự nhiên nhất, rồi mới thu dọn mọi thứ, bước ra khỏi phòng tắm.

Phòng khách có vẻ đã biến thành phòng bài bạc.

Ngô Chí Luân chỉ cho cô: “A Trạch ở trên gác”.

Kiều Kiều tát nước theo mưa: “Bạn Giai Hòa, phiền bạn lên cảm ơn giùm tớ một câu, nói lần sau tớ sẽ đăng cai tổ chức mời mọi người một bữa.”

A Thanh lập tức bổ sung: “Biên kịch, anh Dịch chưa ngủ đâu.”

Chỉ có trợ lí của Ngô Chí Luân là không lên tiếng, rõ ràng đã bị ván bài hút hồn, chẳng thèm để ý đến những chuyện khác.

Phòng khách sáng choang, hội bài bạc rộn rã, cô trở thành đối tượng bị xua đuổi như thế đấy.

Giai Hòa rầu rĩ một chút, chần chừ ngồi xem đánh bài, nhưng cũng chẳng ai thèm để ý đến cô. Thôi vậy, đăng nào cũng đến đây rồi, phải lên chào chủ nhà một câu chứ, thế là cô tự tiêm cho mình một mũi trợ tim, đứng dậy bước lên lầu.

Sàn nhà bằng gỗ, dép đi trong nhà êm ái, Giai Hòa đi lên lầu mà không tạo ra bất kì tiếng động nào, nhưng lòng cô lại càng thấp thỏm.

Cũng may, bố cục tầng trên rất rõ ràng, chỉ có một căn phòng đang hé cửa, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng của Dịch Văn Trạch nên cũng bớt căng thẳng đi phần nào. Cô đứng ở cửa, từ chỗ này vừa hay có thể nhìn thấy ban công bên ngoài, mưa vẫn chưa ngớt.

Cô gõ cửa, gọi một tiếng anh Dịch.

Dịch Văn Trạch hình như đang gọi điện thoại, anh nói vào đi, rồi lại lập tức hạ giọng trò chuyện với người ở đầu dây bên kia.

Cô do dự một lúc, đẩy cửa ra.

Đó là một căn phòng làm việc rộng rãi, mấy bóng đèn đều đang bật khiến căn phòng sáng choang. Nửa bức tường bên phải chính là giá sách, nửa còn lại chia thành các giá đựng CD. Anh đang ngồi ở phía ban công, người lún sâu trong chiếc ghế sofa đen, khẽ day ấn đường, ngẩng đầu nhìn Giai Hòa.

Lúc này, nhạc đang chạy đến bài Forever, giọng hát trầm ấm của nhóm Stratovarius ngập tràn từng góc phòng.

“Thiên Sở” , đột nhiên Dịch Văn Trạch nói với người ở đầu dây bên kia, “Bài hát mới của anh thực sự không hợp với em, tất nhiên đây chỉ là ý kiến của anh thôi, còn nếu em nhất định muốn hát, em có thể thương lượng với chị Mạch, không cần gọi cho anh.” Anh nói xong, lại lặng im nghe một hồi, tay vẫn day day ấn đường, thần sắc lộ rõ vẻ bất lực: “Những gì cần nói anh đã nói rồi, giờ anh đang có khách, không nói nhiều nữa.”

Giai Hòa ngượng ngập ngồi vào chiếc ghế sofa đơn, tập trung nghe nhạc để mình phân tâm.

Mãi đến khi Dịch Văn Trạch cúp máy, cô mới cười hỏi: “Anh thích Stratovarius lắm hả?”

Nghĩ mãi mới ra được chủ đề này để chuyển sự chú ý.

“Anh nghe nhạc của nhóm này từ lâu lắm rồi, dần thành thói quen” , Dịch Văn Trạch đặt điện thoại lên bàn trà, cầm ấm trà hoa lên rót cho Giai Hòa một cốc, “Phần Lan là một nơi có khí hậu u ám, nhưng cũng chính bầu không khí ấy đã tạo nên một thứ âm nhạc thuần chất như nhạc Metal.”

Giai Hòa hỏi: “Anh đến Phần Lan rồi à?”

Dịch Văn Trạch gật đầu.

Giai Hòa toát mồ hôi: “Tỉ lệ tự sát ở đó cao lắm.”

Anh im lặng một lúc: “Đúng, cao điểm nhất là vào mùa xuân, vì mùa đông ở đó quá khắc nghiệt, rất nhiều người trải qua sự chờ đợi dài đằng đẳng nên bị trầm cảm nặng.”

Hình như...chủ đề không ổn lắm thì phải.

Giai Hòa nhớ lại cuộc điện thoại khi nãy, rồi những lời bàn luận vừa rồi, lại trong không gian âm nhạc buồn bã tuyệt vọng thế này, cô bỗng thấy có gì đó không ổn lắm.

Cô cầm cốc trà, im lặng hồi lâu: “Thực ra, bị phản bội cũng chẳng sao, em cũng từng trải qua rồi.” Tất nhiên không thể so sánh với việc ly hôn, nhưng giới giải trí này rất thoáng, nên tính chất cũng không khác nhau là mấy.

Dịch Văn Trạch khẽ nhướn mày: “Tổng biên tập Cố?”

Giai Hòa cúi đầu nhìn cốc trà: “Vâng.”

Đúng là hi sinh thân mình để an ủi thần tượng, nhưng lời an ủi cô định nói khi ra tới miệng lại hóa thành ngớ ngẩn, những câu đại loại như “thời gian sẽ xoa dịu tất cả” dù nói ra cũng chẳng có tác dụng thực tế nào.

Trong lúc cô không biết nói tiếp thế nào thì Dịch Văn Trạch bỗng gọi: “Giai Hòa.”

Cô ngẩng đầu, nhìn anh nghi hoặc.

Tận sâu trong đôi mắt kia có nét cười, nhìn cô dịu dàng: “Em muốn an ủi anh à?”

Giai Hòa nghe tiếng thở của chính mình, có chút lúng túng, mắt cô lướt qua ấm trà hoa, lập tức đưa tay cầm lấy nó, đi tới chỗ bình nước, rót thêm nước vào: “Không, em chỉ tự nhiên nghĩ tới thôi.”

Dịch Văn Trạch cười, không nói gì.

Giai Hòa đặt lại ấm vào khay trà, rót thêm vào cốc của anh, lúc quay lại đưa cho anh, cô mới phát hiện hai người ở rất gần nhau, gần tới ...hơi quá mức.

Vì phải đỡ lấy cốc trà nên anh hơi hướng người về phía trước, vừa hay cô lại đưa cốc trà tới nên cũng tự nhiên xấp lại gần thêm một chút... Hai người cứ như thế, nhìn nhau qua khoảng cách một cốc trà.

Giai Hòa mặc đồ thể thao cổ tròn, ở khoảng cách gần thế này, anh có thể nhìn rõ xương quai xanh nhỏ nhắn của cô.

Dịch Văn Trạch im lặng nhìn lên trên, chỉ một biến đổi nhỏ vậy thôi mà đã khiến mặt cô nóng bừng.

Mùi thuốc là cùng với hương thơm của ấm trà lấp đầy mọi khoảng trống trong ý thức.

Im lặng vài giây, Giai Hòa mới hắng hắng giọng: “Chắc hơi nóng đấy.”

Anh đón lấy cốc trà, uống một ngụm nhỏ: “Hình như đúng là hơi nóng.”

Ánh mắt cô mang theo vẻ dò hỏi: “Cần thêm nước nguội không?”

“Không cần”.

Có lẽ vì cự li quá gần, nên giọng hai người đều rất nhẹ.

Anh lại uống thêm một ngụm trà nhỏ, động tác rất chậm, ánh mắt vẫn nhìn cô không rời.

Bài hát phát hết một lượt thì tự động lặp lại, như thể hát mãi không dừng, dưới nhà không biết ai thắng mà hét lên ầm ĩ, hình như có người gọi tên Giai Hòa, nhưng nghe không rõ lắm.

Cô do dự rất lâu mới nói: “Hình như có người gọi em, em xuống xem sao.”

Anh im lặng một lát, rồi khẽ cười: “Em đi đi.”

Kết quả đương nhiên là Giai Hòa vội vàng chạy trốn, tấm thảm dưới chân quá mềm khiến cô suýt vấp ngã.

Xuống dưới lầu, Giai Hòa thấy ngay Kiều Kiều nháy mắt ra hiệu với mình, hình như cô ấy có chuyện gì muốn nói. Thế là cô kéo chiếc ghế ngồi cạnh, Kiều Kiều cầm một cây bài, nghiêng đầu thì thầm: “Khi này điện thoại cậu kêu đấy, tớ xem giúp cậu, là Cố Vũ gọi.”

Tim Giai Hòa “thịch” một tiếng: “Cậu nghe máy rồi à?”

Kiều Kiều lườm cô: “Tớ chả thèm, tắt máy giúp cậu luôn rồi.”

Giai Hòa giật mình: “Tắt máy rồi?”

“Cậu còn muốn nghe điện thoại của anh ta à?”

“Không phải, ở Bắc Kinh hai hôm nay đang sắp lịch họp, tớ đợi điện thoại mãi.”

Kiều Kiều nhún vai: “Thế cậu mở máy đi, cẩn thận không lại bị sói già gian ác ăn thịt đấy”.

Giai Hòa khóc dở mếu dở, lấy điện thoại trong túi ra, khởi động lại, lập tức năm, sáu tin nhắn liên tục hiện ra khiến cô chẳng kịp nhìn. Cô mở từng tin nhắn, hầu hết là tin nhắn của ngân hàng, chỉ có một tin của Cố Vũ.

Một dòng chữ rất đơn giản: Anh đang ở dưới nhà em.

Cô nhìn điện thoại, im lặng rất lâu, do dự không biết có nên trả lời tin nhắn không. Mãi đến lúc Kiều Kiều đánh xong một ván bài, quay lại nhìn Giai Hòa, cô mới hạ quyết tâm, nhanh chóng soạn một tin nhắn: Em đang ở sân bay Hồng Kiều, đi Bắc Kinh họp.

Tin nhắn vừa gửi được mười giây, anh ta đã trả lời: Thuận buồm xuôi gió.

Giai Hòa còn nhớ trước kia mình đã nhiều lần kêu ca với anh ta, nếu đi máy bay thì nhất quyết không được nói “xuôi gió”, nói vậy rất không may mắn, anh ta chỉ cười trừ, nói cô mê tín.

Giai Hòa khịt mũi, hình như hơi ngạt, chắc là do cô ngấm nước mưa.

Lần này đến lượt Ngô Chí Luân nhìn cô: “Sao thế? A Trạch bắt nạt em hả?”

Cô không đáp, đứng dậy: “A Thanh, xin lỗi, làm ơn dẫn tôi tới phòng ngủ trước được không?”

A Thanh vội đặt bài xuống, dẫn Giai Hòa vào một phòng dành cho khách trong tiếng thúc giục của đám người còn lại, nói phòng này tuy không thường xuyên có người ở, nhưng ga gối mới được thay, nên cô cứ yên tâm

ngủ ngơi. Giai Hòa nghe vậy càng ngại ngủ, luôn miệng nói mình không kén chọn thể đâu, mãi đến lúc đóng cửa phòng, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Phong cách trang trí của phòng này rất giống tầng trên, nền gỗ màu nhạt, đồ nội thất đều màu đen, tấm thảm cạnh giường màu trắng.

Mệt mỏi cả buổi tối, giờ mới coi như thực sự được nghỉ ngơi. Cô cuộn mình trong chăn, thiếp đi trong tiếng ồn ào vọng vào từ phía ngoài. Mãi đến nửa đêm, cô tỉnh giấc, mò mẫm đi ra lấy nước uống mới phát hiện mọi người đều đã đi ngủ, căn phòng ở tầng trên vẫn hé cửa, hắt ra ánh đèn yếu ớt.

Cô cầm cốc nước, đứng dưới nhà uống từng ngụm nhỏ, mãi đến khi uống hết mới về phòng.

Hôm sau tỉnh giấc, cô cầm điện thoại lên xem, đã một giờ chiều rồi.

Đầu giường có dính một tờ giấy nhớ màu trắng, Giai Hòa cầm lên xem thì nhận ra nét chữ gà bới của Kiều Kiều: Tổ lái xe cậu đến nhà bố mẹ lấy chìa khóa, tối sẽ quay về đón cậu.

Tối? Giai Hòa ngồi dậy, đầu óc quay cuồng, cổ họng đau rát, đưa tay lên sờ trán, hình như rất nóng. Đúng là họa vô đơn chí, cô nhanh chóng mặc đồ, ra khỏi phòng mới nhìn thấy Ngô Chí Luân và Dịch Văn Trạch ngồi bên quầy bar, hình như đang nói chuyện, phía ngoài có một cô đang quét dọn sân vườn, ánh mặt trời tươi sáng.

Nghe thấy tiếng động, cả hai người cùng quay lại nhìn cô.

Dịch Văn Trạch tự động dụi điều thuốc đang hút: “Ngủ ngon không?”

Giai Hòa nhìn ánh mắt rõ ám muội của Ngô Chí Luân, ngập ngừng một lát mới đáp: “Rất ngon.”

Ngô Chí Luân giơ tay nhìn đồng hồ: “Ai cũng nói con gái ngủ hay lạ giường, câu ấy nói thế nào nhỉ”, anh ta làm bộ vắt trán suy nghĩ, không biết là quên thật hay cố tình làm thế, “À đúng rồi, là ‘mỗi người mỗi khác’”.

Giai Hòa thề, hình tượng phúc tinh phòng vé trong lòng mình đã hoàn toàn sụp đổ... Tuy còn đang thâm than thở, cô vẫn nhớ ra mục đích chính mà mình bước ra đây: “A Thanh đâu anh?”

Thực ra sốt do ngấm mưa cũng chẳng có gì nghiêm trọng, cô có thể tự lái xe đi mua thuốc, về nhà đắp chăn ngủ một giấc là khỏi. Nhưng bây giờ, xe thì bị Kiều Kiều lái đi mất, đây lại là khu biệt thự ngoại ô, bị kích hơn nữa, đây là nhà của thần tượng, cô không muốn làm phiền anh, chẳng nghĩ ra cách nào khác nên đành tìm A Thanh giúp mình lén ra ngoài mua thuốc.

“Cô ấy đi với Kiều Kiều rồi”, Dịch Văn Trạch hỏi: “Em tìm cô ấy có việc gì?”

Giai Hòa nghĩ ngợi rồi đáp không có gì, giọng nói đã hơi khàn. Cô sợ bị hai người kia phát hiện ra nên vội đi đến bên quầy bar lấy chiếc cốc thủy tinh, rót cho mình cốc nước nóng, định bụng về phòng gọi cho Kiều Kiều, có lẽ cũng chịu được đến tối Kiều Kiều mua thuốc về. Ngô Chí Luân cũng rất biết điều, không trêu chọc cô nữa, bắt đầu nói tiếp câu chuyện còn dang dở. Giai Hòa quay lưng về phía họ, hai tay cầm cốc, cảm giác như phải mất một thế kỉ mới rót đầy cốc nước.

Đúng lúc cô quay người, Dịch Văn Trạch đột nhiên gọi cô lại, nói: “Nhìn sắc mặt em có vẻ không tốt, ốm rồi sao?”

Cô gắng cười: “Không phải đâu, chắc tại em ngủ dậy muộn quá.”

Anh đang định hỏi tiếp thì cô giúp việc bước vào nhà, hỏi có cần chuẩn bị cơm trưa cho cô gái này không. Dịch Văn Trạch gật đầu, nói cô ấy chỉ cần làm đơn giản thôi. Giai Hòa đứng cạnh nghe, đầu óc quay cuồng, than khổ

trong lòng, nhưng đã giờ này rồi, cô cũng chẳng có cách nào từ chối, đành ngẩn ngơ ngồi vào bàn ăn.

Cô giúp việc rất nhanh nhẹn, lấy bánh chèo từ tủ lạnh ra, rán vàng ươm.

Đúng là cách nấu ăn của miền Bắc, cô ấy rót thêm chút giấm, đặt lên mặt bàn kính: “Cậu Dịch nói cô là người miền Bắc, chắc là thích đồ ăn chế biến từ bột mì nhỉ? Lâu lắm nhà không có khách nên không kịp chuẩn bị mì, sáng nay tôi phải nhờ ông xã cán bột đấy”. Cô giúp việc rất khéo miệng, lại nói ông xã mình là người miền Bắc, nặn bánh chèo rất khác, vỏ bánh rất dẻo.

Bánh chèo thơm phưng phức vốn là món Giai Hòa thích nhất, nhưng cô cảm thấy hơi thở của mình lúc này chắc còn nóng hơn cả bánh chèo nữa... Cô vừa đếm từng cái, vừa bỏ vào miệng, vì cô sốt nên không cảm nhận được hương vị của món ăn, chỉ nghĩ bụng lát nữa phải nhanh chóng gọi điện cho Kiều Kiều quay lại, ăn đồ dầu mỡ thế này vào bụng dạ lại càng khó chịu.

Lúc ăn xong, cô còn rất chăm chỉ đích thân dọn dẹp.

“Giai Hòa”

Cô ngừng lại nhìn anh, trong tay còn bưng bát đĩa.

Anh đột nhiên đưa tay ra, áp mu bàn tay lên trán cô, lịch sự thử nhiệt độ, nhưng chỉ thế thôi đã đủ làm tim cô loạn nhịp.

“Em đang sốt”, Dịch Văn Trạch nhanh chóng kết luận, nhìn Ngô Chí Luân, “Đi hỏi cô giúp việc xem thuốc hạ sốt để đâu”. Nói xong, anh cầm bát đĩa trên tay Giai Hòa, đặt sang một bên, “Em về phòng nằm trước đi, anh sẽ đến ngay.”

Giai Hòa định nói không sao đâu, nhưng chân cô bất chợt mềm nhũn ra, suýt chút nữa thì ngã xuống sàn.

Cuối cùng, vẫn là anh giữ được cô, sau đó mất thăng bằng va vào quầy bar.

Rầm một tiếng, đôi đũa rơi xuống đất, cánh tay anh chặn trước mặt quầy bar nên cô không bị va đập chút nào.

Giai Hòa sợ quá, vội vàng vùng dậy: “Anh có sao không?”

Cô vừa nói vừa nhìn hết lượt tay chân anh, khi đã chắc chắn là vết thương ở chân anh không bị mình va vào thì mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn thấy áy náy trong lòng: “Em xin lỗi, em không cố ý...”

“Không sao” , Dịch Văn Trạch trấn an cô rồi quay lại nói với Ngô Chí Luân - người vừa đứng dậy, còn chưa kịp hoàn hồn: “Cậu dìu cô ấy vào phòng giúp tôi.”

Những việc diễn ra sau đó đều như một bộ phim, không biết có phải tình thần thoải mái sau khi bị phát hiện ra bệnh tình hay không mà cô vừa nằm lên giường là sốt mê man, toàn thân đau nhức, chỉ nhìn thấy Ngô Chí Luân lấy thuốc và nước, trợ lí của anh ta đứng một bên chẳng biết giúp gì, Dịch Văn Trạch thì ngồi bên giường.

Mỗi lần bị gọi dậy, Giai Hòa đều nhìn thấy gương mặt anh, nhưng không rõ biểu cảm.

Đến tận tối Giai Hòa mới hạ sốt, lúc này trong phòng chỉ còn hai người. Đèn ngủ được vặn mức nhỏ nhất để cô có thể ngủ ngon giấc, anh ngồi trên ghế, đặt một chiếc laptop lên đùi, ánh sáng từ màn hình chiếu sáng gương mặt anh, ngũ quan rõ ràng cân đối. Giai Hòa nhìn anh hồi lâu, đầu óc vẫn chưa tỉnh hẳn, rất lâu sau mới cất tiếng hỏi: “Anh ngã có bị thương chỗ nào không?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, tiện tay gấp laptop lại: “Đói chưa?”

Cả ngày nay chưa ăn gì, đúng là đói thật.

Đúng lúc này, điện thoại bỗng đổ chuông, cô ngại ngừng nhìn Dịch Văn Trạch, anh rất tự nhiên đưa điện thoại cho cô. Cô nghe máy, là đạo diễn của bộ phim tiếp theo: “Giai Hòa à, gọi cho cô khó thật đấy, thế nào, mai có tới được không?”

Giọng Giai Hòa vẫn còn rất yếu: “Xin lỗi đạo diễn Lưu, ngày mai... ngày mai chắc là được.”

Ngủ từ giờ đến sáng mai chắc là hết sốt hẳn rồi, dù sao cũng chỉ là đi họp chứ không phải lao động vất vả gì, có lẽ cô chịu được. Quan trọng nhất là... cuối cùng cô cũng tìm được lí do rời khỏi đây, không thể cứ ở nhà Dịch Văn Trạch mãi như thế này được.

“Thế tốt rồi, nhanh chóng bàn bạc rồi sửa đi, tôi vẫn đang đợi bản thời gian phân cảnh của tập một và hai đấy nhé”, người ở đầu dây bên kia có vẻ không nghe ra giọng Giai Hòa có gì bất thường, “Cố gắng đầu tháng năm...”

Dịch Văn Trạch đột nhiên dùng tay ra hiệu cho Giai Hòa, bảo cô đưa điện thoại cho anh.

Cô sững ra một lát, đưa điện thoại qua, không hiểu ý anh là gì.

“Đạo diễn Lưu, chào anh”, Dịch Văn Trạch cầm lấy điện thoại, “Tôi là Dịch Văn Trạch”.

Giai Hòa hoang mang nhìn anh, mãi tới lúc nghe anh nói cô bị bệnh, nên có lẽ phải lùi kế hoạch đi Bắc Kinh lại vài ngày, cô mới hiểu anh đang làm gì, chỉ biết ngăn người ra. Trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ, chết rồi, không biết đạo diễn Lưu sẽ nghĩ gì...

Người ở đầu dây bên kia hình như rất vui vẻ đồng ý, nhiệt tình hết mức.

Dịch Văn Trạch nghe một lúc rồi nói tiếp: “Được, nếu có kịch bản hay, hi vọng có cơ hội hợp tác.”

Chương 7: Tin đồn đột ngột

Cuộc gọi kết thúc ở đó, Giai Hòa vẫn ngẩn người..

Dịch Văn Trạch đặt điện thoại xuống, nhắc máy bàn lên gọi nội tuyến: “A Thanh, mang giùm tôi ít đồ ăn vào đây, cảm ơn.”

Cháo trắng dưa cải, không biết do bị cảm hay do anh cứ nhìn cô mãi, mà miệng cô thấy nhạt thếch, không cảm nhận được mùi vị gì. Mãi mới ăn xong, cô đặt bát xuống: “Mấy giờ rồi ạ?”

Dịch Văn Trạch giơ tay lên: “Chín giờ”.

Chín giờ?

Hóa ra mình ngủ đến tận tối khuya thế này. “Em xin lỗi, phiền anh quá.”

Anh không đáp lại lời cô, hỏi: “Có cần ngủ thêm chút nữa không?”

Ngủ... Chỉ một từ của anh thôi cũng đủ nhắc nhở Giai Hòa, đột nhiên cô cảm thấy mình đúng là đã thản nhiên ngủ rất lâu trước mặt anh.

Trước kia, cô từng vừa xem phim anh diễn vừa ngủ, nằm trong phòng mình, vừa ôm chăn vừa mơ màng ngủ thiếp đi, lúc đó còn thấy nếu có thể vừa được nghe tiếng thần tượng nói vừa ngủ thì thật hạnh phúc. Nhưng tình hình lúc này rõ ràng là trái ngược.

Trong căn phòng rất tối, chỉ có hai người, một người nằm trên giường, một người ngồi cạnh giường.

“Ngủ nhiều quá rồi, em muốn ra ngoài xem phim” , Giai Hòa im lặng hồi lâu mới nặn ra được một câu nhạt nhẽo.

Im lặng hồi lâu, anh mới cười nói: “Xem đĩa được không?”

Cô lặng người, lúc sau mới nghĩ ra, có lẽ nhà Dịch Văn Trạch không có truyền hình cáp...

Cô vốn muốn tránh sự ngượng ngùng khi một mình đối diện với anh, nhưng cuối cùng cũng chỉ là đổi địa điểm từ phòng dành cho khách sang phòng làm việc. So với không khí náo nhiệt hôm qua thì hôm nay đúng là im ắng hơn hẳn, A Thanh tiện miệng nói tối nay Ngô Chí Luân đi tham gia sự kiện tới nửa đêm mới về, sau đó nói cho Giai Hòa biết chỗ để trà hoa, chỗ để ấm trà, thậm chí còn đặc biệt dẫn cô đến chỗ để nển đèn trà...

Thực ra cô đã hết sốt, chỉ còn hơi một chút xiu, nhưng so với Dịch Văn Trạch thì vẫn được coi là người khỏe mạnh.

Thế nên từ lúc A Thanh đóng cửa phòng lại, cô bắt đầu vào vai người chăm sóc.

Pha trà xong, đốt nển đèn trà lên, ấm trà trong suốt được đặt trên lửa.

Lúc này cô mới dừng lại, nhìn Dịch Văn Trạch đang ngồi sau bàn sách: “Cần xuống nhà lấy gì đó lên ăn không?”

Dịch Văn Trạch cười: “Không cần đâu, đĩa ở trên giá, em ra chọn đi.”

Vì chính mình đề xướng nên Giai Hòa không thể từ chối, đành tới xem xét từng hàng đĩa DVD trên giá, rất chăm chú. Có rất nhiều loại DVD, đặc biệt là có một ngăn để toàn DVD mới ra.

Cô liếc nhìn một lượt tới đĩa phim mới nhất của A Kiều[1] , “Ex”.

[1] Nghệ danh của Chung Hân Đồng, một ca sĩ, diễn viên, người mẫu; tên thật của cô là Chung Gia Lệ, sinh ngày 21/01/1981 tại Hồng Kông.

Bộ phim này nhận được những lời bình khá tốt, cô chẳng suy nghĩ gì nhiều, đặt DVD vào đầu đĩa.

Đoạn đầu còn có một vài cảnh hài hước, nhưng càng về sau, đa phần là những cảnh quan hệ nhập nhằng giữa A Kiều và bạn trai cũ, càng xem càng thấy kì quái. Giai Hòa im lặng điều chỉnh âm lượng nhỏ đi một chút, liếc nhìn Dịch Văn Trạch, thấy anh vẫn đang đọc tài liệu, có vẻ không để ý gì đến những hình ảnh trong phim, cô mới khẽ thở phào.

Nhưng đúng lúc cô định thay đĩa khác thì anh đột nhiên lên tiếng: “Sao thế, không hay à?”

Giai Hòa nói quanh co: “Không, tự nhiên phát hiện ra là xem rồi.”

“Gần đây có mấy bộ phim Hồng Kông mới cũng hay lắm” , Dịch Văn Trạch vừa kí vào tài liệu, vừa nói: “Bộ Chí Minh và Xuân Kiều cũng khá hay, rất gần gũi với đời sống.”

Giai Hòa buột miệng: “Là bộ phim yêu bảy ngày đó hả?”

Bộ phim do Dư Văn Lạc và Dương Thiên Hoa diễn chính, xem từ đầu tới cuối phim, ấn tượng duy nhất đọng lại là cuộc tình lãng mạn bảy ngày, rất phù hợp với tình yêu mì ăn liền bây giờ, nhưng thế nào thì cô cũng vẫn thấy nội dung quá nhạt.

Dịch Văn Trạch có vẻ rất có hứng thú trò chuyện, đặt bút xuống: “Hai bộ phim này đều có phản hồi rất tốt, em thích bộ nào hơn?”

Câu hỏi này, sao có vẻ giống như đang hỏi, mối quan hệ nhập nhằng với tình cũ và yêu với người mới, em thích kiểu nào hơn?

Ngọn nến từ từ làm nóng ấm trà.

Giai Hòa do dự một lát: “Nói thật, em không thích xem phim hiện đại lắm, em thích Đông Tà Tây Độc hơn.”

Bộ phim này có từ lâu lắm rồi, từ hồi học đại học, cô đã có thể đọc thuộc gần như toàn bộ lời thoại.

“Em tìm ở hàng thứ ba, đĩa thứ mười, rất có thể là bộ phim đó đấy”, anh đột nhiên nói.

“Bộ mới hay bộ cũ?”

“Bộ cũ”.

Cô nghe lời bước tới, lấy chiếc đĩa ấy ra, đúng là bộ phim đó.

“Lúc ra mắt năm 1994, doanh thu phòng vé của bộ phim này quá thảm, nhưng vì nó được rất nhiều giải thưởng lớn nên về sau bỗng trở nên hot”, anh ngừng lại, nhìn Giai Hòa rồi cười: “Lúc đó chắc em mới mười mấy tuổi.”

Giai Hòa nhắm tít: “Chưa đến mười tuổi”, cô nhìn vẻ thích thú của anh, buột miệng hỏi: “Anh cũng thích bộ này à?”

Anh đáp: “Nếu nhìn ở góc độ quay phim dựng cảnh thì rất thích, nhưng không thích tính cách nhân vật chính lắm.”

Giai Hòa nhớ tới anh Trương Quốc Vinh, không kìm được thốt thức: “Tự mình buông thả ư?”

Dịch Văn Trạch cười: “Thái độ trốn tránh tình yêu của anh ấy.”

Giai Hòa không ngờ câu chuyện lại lạc đề tới tận đây, đột nhiên không biết nói gì, đành cười ha ha, vừa nói diễn xuất của anh Trương Quốc Vinh tốt, vừa cho DVD vào đầu đĩa, tiếp tục giết thời gian. Mãi đến hơn mười một giờ, khi bộ phim gần hết, A Thanh mới gõ cửa, nói Kiều Kiều đến rồi, Giai Hòa nghe được tin này thì như được lệnh ân xá, vội vàng chạy tốt xuống nhà.

Kiều Kiều mang theo hai thùng mì Damae Icchou[2] , đang ngồi uống nước dưới nhà, nhìn thấy cô là lập tức chớp mắt vài cái: “Một thùng để cậu hồi lộ thần tượng, một thùng để tớ hồi lộ tay bass, thế nào, ổn chứ hả?”

[2] Một loại mì của hãng Nissin.

A Thanh nghe thấy thế cũng cười khúc khích, làm Giai Hòa ngượng chín mặt.

Giai Hòa giúp Kiều Kiều mang một thùng vào nhà bếp, thùng còn lại đem tới phòng dành cho khách.

“Tớ ngủ cùng cậu được không?” , Kiều Kiều bỗng hỏi.

Giai Hòa không hiểu, nhìn cô ấy: “Sao không được?”

Kiều Kiều lập tức ngã xuống giường, cười nói: “Không muốn làm nhỡ mất việc tốt của cậu mà.”

Cuối cùng Giai Hòa cũng hiểu ý cô ấy: “Cậu đừng nói linh tinh, nếu không phải cậu lái xe của tớ đi mất thì tối nay cũng không đến nỗi phải ngủ ở đây.”

Kiều Kiều nhìn Giai Hòa từ trên xuống dưới: “Chiều nay lúc cậu đang ngủ tớ đã về rồi, sao không thấy cậu lái xe đi?”

“Lúc chiều cậu về đây rồi hả?”

“Tất nhiên, cậu sốt cao thế, tớ dám không quay về sao?” , Kiều Kiều cười, “Tiếc là, rõ ràng tớ là người thừa, đến Ngô Chí Luân có kĩ năng diễn xuất như thế còn không dám làm kì đà cản mũi nữa là tớ.”

Giai Hòa không còn gì để đáp, chiều nay cô ngủ như chết, bây giờ Kiều Kiều muốn nói kiêu gì mà chẳng được, nên có đành im lặng.

Kiều Kiều lăn lộn một hồi rồi ôm gối ngủ. Giai Hòa vì ban ngày ngủ nhiều quá nên nằm lăn qua lăn lại mãi tới một giờ vẫn chưa ngủ được, cô ra ngoài rót nước uống, bất giác nhìn lên phòng làm việc của Dịch Văn Trạch, thấy đèn vẫn sáng.

Cô do dự nửa phút, rồi chậm rãi bước lên gác, gõ cửa.

“Vào đi” , giọng Dịch Văn Trạch hơi trầm, nghe có vẻ mệt mỏi.

Cô đẩy cửa, thấy anh vẫn đang ngồi ở bàn làm việc, nhìn vào laptop.

Nến đèn trà đã tắt từ lâu, chỉ còn lại nước trà gần cạn.

Trên màn hình vẫn là hình ảnh lúc cô đi xuống, Trương Mạn Ngọc mặc một bộ váy đỏ sẫm dừng hình ở đó.

Anh gõ nốt chữ cuối rồi mới ngẩng lên nhìn cô: “Sao còn chưa ngủ?”

May mà trước khi đi lên, Giai Hòa đã nghĩ ra cớ, cô cười nói: “Em đang ngủ thì thấy đói, Kiều Kiều vừa mang một thùng mì Demae Icchou về, chẳng nào em cũng nấu, anh có muốn ăn không để em nấu luôn.” Cái gì có sự chuẩn bị trước cũng hơn, cô càng lúc càng tự khâm phục sự bình tĩnh của mình.

“Được”.

“Cần cho thêm trứng không?”

Cô không rõ khẩu vị của người Hồng Kông, nếu không nhờ sự phổ cập của Kiều Kiều, cô còn không biết tới loại mì Demae Icchou này, trước nay cô chỉ nghĩ, nấu mì phải cho một quả trứng vào mới ngon.

Anh lại gật đầu, cười rất tươi: “Có.”

Giai Hòa định hỏi thêm vài câu nữa, nhưng nghĩ lại thấy anh có lẽ cũng chẳng biết trong tủ lạnh nhà mình có gì, chỉ bằng cô tự đi xem, có gì ngon thì bỏ vào. Cô thấy Dịch Văn Trạch cũng có hứng ăn thật nên vội vàng xuống nhà, mò mẫm vào bếp tìm đồ. Chắc hôm nay cô giúp việc người Thượng Hải kia mang đến rất nhiều đồ ăn nên Giai Hòa nhanh chóng tìm thấy xúc xích và trứng gà, lúc lấy nồi ra đun nước cô mới nhớ ra thùng mì kia vẫn chưa mở. Trên vỏ thùng mì dính một mảnh băng dính lớn, cô dùng móng tay từ từ miết theo cạnh thùng, nghe thấy tiếng nước sôi, cô đang định đứng dậy thì phía sau đã có người vận nhỏ lửa.

Cô quay lại, Dịch Văn Trạch đã đứng dựa vào bàn đá cẩm thạch, nói với cô: “Kéo ở tủ bên phải.”

Giai Hòa vội vàng ngồi xuống lấy kéo cắt băng dính, mở thùng, lấy ra hai gói mì.

Nước sôi không ngừng bốc hơi nóng, phát ra tiếng reo khe khẽ.

Cô cắt gói mì, lúc lấy mì ra khỏi gói thì Dịch Văn Trạch đã cắt xúc xích ra, dùng một chiếc thớt, một con dao sạch sẽ, cắt trông rất điệu nghệ, làm dân ngoại đạo như Giai Hòa đứng nhìn mà thẹn thùng xấu hổ.

Anh bỏ mì vào, đập trứng, cho xúc xích.

Hầu như mọi việc đều do anh thao tác, Giai Hòa chỉ đứng bên cạnh làm người đưa đồ, mãi đến lúc anh cầm đũa lên khuấy, Giai Hòa mới nhớ ra khi này là mình nói sẽ đi nấu mì cho anh ăn...

Cô ngượng ngịu, bắt đầu chữa ngượng: “Trùng hợp thật đấy, hai bộ phim hôm nay anh nói đều có cảnh nấu mì, xem ra người Hồng Kông các anh rất thích ăn món này.”

Anh thoáng cười, nhìn cô: “Lấy hai cái bát đi.”

Giai Hòa vội mở tủ bát, lấy ra hai cái bát sứ trắng to, vèo cái đã trút ra đầy một bát.

Anh lại đi lấy nước nguội, đun nước.

“Hay anh ăn trước đi?”. Cô giúp anh bóc gói mì khác.

Anh nói: “Không sao, xong ngay bây giờ đây”.

Cô hơi lúng túng: “Vốn là em nói sẽ nấu mì cho anh ăn... Anh xuống đây thế này, chân có làm sao không?”

Anh bình thản nói: “Không sao, em không yêu cầu anh chơi bóng hay chạy bộ là được, còn lại đều không thành vấn đề.”

Giai Hòa rầu rĩ, nếu mình yêu cầu anh ấy chơi bóng, chạy bộ thật, thì chắc sẽ hứng chịu sự trừng phạt từ công ty cho đến các fan của anh ấy, chắc sẽ tan xương nát thịt mất.

Những bóng nước nhỏ xíu lăn tăn dưới đáy nồi, từ từ nổi lên mặt nước.

Những thứ cần đưa cho anh cũng đã đưa rồi, chẳng còn việc gì để làm, lại chẳng có gì để nói, cô đành đứng cạnh anh, chăm chú nhìn những bóng nước dưới đáy nồi. Mãi đến lúc anh trút mì ra bát thứ hai, cô mới vội vàng đỡ lấy chiếc nồi, định mang đi rửa trước.

Chẳng may, Giai Hòa chạm phải tay anh.

“Xin lỗi anh”. Cô vội vàng xin lỗi, vừa nhấc tay ra lại va phải cái nồi làm tay bị bỏng.

Đúng là càng căng thẳng thì càng cuống lên.

Cô bất giác đưa tay lên tai: “Anh Dịch, để em rửa cho.”

Giai Hòa chưa nói xong, Dịch Văn Trạch đã mở vòi nước, đưa tay cô vào vòi nước đang chảy. Nước trôi từ ngón tay anh xuống tay cô, vì anh đứng chắn gần hết ánh sáng nên Giai Hòa chỉ nhìn thấy vòi nước đang chảy và cánh tay mình, đột nhiên toàn thân cô nóng bừng.

Dường như rất lâu sau, anh mới tắt vòi nước, xoay người cô lại.

Giai Hòa không dám động đây, ánh mắt rơi từ cúc áo sơ mi của anh xuống hai bát mì trên bàn. Bát mì chỉ cho một gói dầu gia vị to bằng ngón tay cái mà thơm phức, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy đói cồn cào.

“Không ăn mì đi là mất ngon đấy...” , cô lên tiếng, muốn quay người lấy bát mì.

Anh đứng quay lưng lại bàn bếp bằng đá cẩm thạch, một tay kéo cô vào lòng, thân hình nhỏ bé của cô gần như chìm ngấm trong vòng tay anh. Cô không dám động đây, chỉ có nhiệt độ cơ thể là không ngừng tăng cao, người nóng bừng bừng.

Anh khẽ nói: “Giai Hòa”.

“Dạ?”. Cô ngẩng đầu

“Nếu em không đồng ý thì cứ nói nhé.”

Chỉ có chín âm tiết, cô còn chưa kịp nói thành một câu thì anh đã cúi đầu hôn lên môi cô.

Lần đầu tiên, chỉ là những thăm dò rất nhẹ, từng chút từng chút cọ sát, đợi cô dần quen.

Một lúc sau, anh mới nhẹ nhàng tách đôi môi cô, hôn cô thật sâu. Đây là nụ hôn đầu tiên của hai người, nhưng thật hòa hợp và chìm đắm đến bất ngờ, anh không hề vội vã, họ có thời gian thích hợp, địa điểm thích hợp, còn có cả một đêm dài không người quấy nhiễu... Mãi đến khi đầu lưỡi như khẽ lướt qua hàm trên, Giai Hòa mới hơi run rẩy, phát ra một tiếng rên rất nhỏ, nhỏ tới mức gần như không thể nghe thấy.

Đổi lại, anh càng tấn công mạnh mẽ hơn.

Lúc đầu, không biết là ai đang trốn, ai đang đuổi, nhưng đến cuối cùng cũng vẫn là đầu hàng và mê đắm...

Mãi đến lúc anh nói vòng tay buông cô ra, cô mới mở to mắt, thất thần nhìn đôi mắt đen láy của anh.

Anh đưa tay ra, khẽ vuốt trán Giai Hòa: “Ăn mì”.

Sau đó, anh bưng hai bát mì ra phòng ăn, bật đèn.

Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn anh đi ra, trong đầu toàn là những cảnh tượng vừa xảy ra, mùi thuốc lá trên người anh, cái ôm gần như khiến cô nghẹt thở, còn cả... câu nói rất “gian” của anh khi nãy.

Bị bịt miệng rồi, dù không đồng ý thì cũng làm sao nói được...

Sau đó Giai Hòa quyết định, mình nhất định sẽ viết câu nói này vào kịch bản, không thể để lãng phí như thế được.

“Không ngon à?”. Dịch Văn Trạch nhìn cô ăn từng sợi mì một thì không nhịn được cười.

Giai Hòa tiếp tục gấp một sợi nữa lên, cẩn thận cho vào miệng: “Rất ngon.”

Chắc chắn là không nói dối, thực sự rất ngon.

©STE. NT

Anh mỉm cười nhìn cô, không nói gì, nhìn mãi tới lúc cô thấy ngượng mới hỏi: “Bát mì này có bao nhiêu sợi vậy, tiểu thư Giai Hòa?”

Giai Hòa hả một tiếng, nghe thấy anh bật cười, cô mới nhận ra mình bị anh trêu đùa.

Đèn chùm trong phòng ăn là loại mới, được bọc bằng giấy Tuyên Thành màu đỏ sẫm.

Đúng là làm cho không khí trở nên ấm muội hết sức.

Giai Hòa bưng bát lên, húp một ngụm nước dùng, đang định nói thì ngoài cửa có tiếng người. Cô lập tức khẽ khàng buông bát đĩa giống như đang ăn trộm, trước khi Ngô Chí Luân lên tiếng, cô đã cướp lời: “Sao về muộn thế?”

Ngô Chí Luân giật mình, lấy làm lạ nhìn cô: “Hai người đang đợi tôi hả?”

Nói xong, Ngô Chí Luân nhìn bộ dạng của hai người cùng hai bát mì trước mặt, hỏi tiếp: “Đang đợi tôi ăn đêm hả?”

Giai Hòa lúng túng, vội đứng dậy: “Còn cả thùng mì cơ, anh ăn thì em nấu cho.”

Ngô Chí Luân nhìn cô, nhìn Dịch Văn Trạch, rồi lại nhìn cô.

“Fan của cậu bị sốt tới nổi hồ đồ luôn rồi hả? Hay tự nhiên phát hiện ra là hâm mộ tôi hơn?”

“Anh thôi đi, Giai Hòa không thích kiểu đàn ông có tướng mạo giống con gái đâu”, Kiều Kiều như có thuật biến hóa tài tình, cầm cốc ra quây bar rót

nước, “Tớ cũng đói rồi, nấu mì ăn đi.”

Sao lại... lần lượt chui từ đâu ra thế này.

Da đầu rân rân, Giai Hòa vội vàng chạy vào bếp nấu hai bát mì bưng ra, thấy Dịch Văn Trạch ăn xong rồi, cô nhanh chóng dọn bát đĩa, mang đi rửa, không dám nhìn nét mặt của mấy người kia. Mãi đến lúc hầu hạ xong hai người khách không mời mà đến, cô mới về phòng, cuộn kín chăn, nằm im bất động, ôm một bụng rối bời.

Chuyện này là thế nào? Tình cảm bộc phát à?

Hay thiên thời địa lợi, rung động nhất thời, cho đỡ cô đơn?

Nhịp tim lúc nhanh lúc chậm, càng lúc càng rối bời.

Cô mò mẫm cầm điện thoại lên xem lịch, định bụng ngày mai sẽ đặt vé máy bay đi Bắc Kinh.

“Không ngủ được à?”. Kiều Kiều bước vào, đóng cửa lại, cười mờ ám, “Tớ cũng không ngủ được, buồn chuyện tí đi.”

Giai Hòa nhìn Kiều Kiều chăm chăm, cảm giác hình như cô ấy đã nhìn thấy gì rồi nhưng không chịu nói ra, cô lại không thể hỏi thẳng được, đành ừ hừ: “Tớ ngủ cả ngày rồi, nên giờ khó ngủ”.

Kiều Kiều bỏ dép, trèo lên giường, kéo chăn của cô: “Hỏi tớ đi! Sao không hỏi đi?”

Giai Hòa quay lưng về phía Kiều Kiều, không nói gì, thực ra lúc này tim cô đập rất nhanh, cô chỉ muốn chui xuống gầm giường cho rồi.

“Là cậu chủ động hay anh ấy chủ động?”, Kiều Kiều nhào đến cạnh cô.

Giai Hòa suýt nữa lăn xuống giường: “Cậu nhìn thấy hết rồi hả?”

“Nhìn thấy đoạn đầu, sau đó đứng nấp sau cửa nghe động tĩnh, lâu thật đấy... Tớ đợi hơn mười phút lận.”

Giai Hòa càng xấu hổ.

Im lặng hồi lâu, Kiều Kiều mới ung dung lên tiếng: “Cậu giỏi thật đấy, hôm đó ở phòng mát xa tớ nhìn thấy anh ấy bế cậu lên giường, tớ tưởng cậu thật được anh ấy rồi chứ, thật không ngờ, thật không ngờ, tiến triển từ từ à nha.”

Tạch một tiếng, Giai Hòa tắt đèn ngủ, chỉ mở miệng nói đúng hai tiếng: “Ngủ đi.”

Giai Hòa đặt đồng hồ rất sớm, ngày hôm sau cô thức dậy liền thay quần áo, thu dọn đồ đạc để chuẩn bị về. Kiều Kiều hiếm khi thấy bạn mình nghiêm túc như vậy nên không dám nói nhiều, lập tức thay quần áo ra ngoài đổ xăng, lao ra khỏi phòng trước Giai Hòa. Giai Hòa một mình ở lại trong phòng, mò mẫm hết thứ này đến thứ kia hồi lâu, trong đầu nghĩ mãi không biết phải từ biệt Dịch Văn Trạch thế nào, không hiểu sao cô cứ thấy mình không đủ chân thành.

Thôi, dù sao mình cũng chỉ vô tình đến đây ở nhờ, hết bệnh rồi đương nhiên phải về.

Tẩy nã xong, cô đeo túi lên, bước ra khỏi phòng.

Không ngờ, trong phòng chỉ có cô giúp việc đang lau dọn sàn nhà, ngoài ra chẳng có ai.

Cô giúp việc cười chào: “Dậy rồi đấy à? Có cần ăn sáng không?”

Giai Hòa lắc đầu: “Không cần đâu ạ, cháu về nhà ăn, cảm ơn cô.”

Cô giúp việc ừ một tiếng rồi cúi đầu lau tiếp, xong lại như nghĩ ra điều gì: “Cô về bây giờ à? Cậu Dịch không có ở nhà đâu.”

Chỉ một câu nói mà khiến lòng cô trút được một gánh nặng.

Thế là chẳng cần viện lí do gì nữa, tranh thủ lúc này mau biến thôi.

Tới lúc ra tới cửa, đi giày vào, cô mới thấy cứ đi thế này không được lịch sự lắm, dù sao cũng phải nói lời cảm ơn, từ biệt anh chứ, cô rút điện thoại ra, ngần ngừ một lát, cuối cùng lại cất điện thoại đi, hỏi xin cô giúp việc giấy bút, viết một dòng chữ: Em đi đây, cảm ơn anh hai hôm nay đã chăm sóc, sau này nếu có cơ hội em mời anh một bữa.

Viết xong, lại thấy không ổn lắm, cô xé tờ giấy đi, viết tờ khác: Việc ở Bắc Kinh gấp quá, em phải đi trước, sau này có cơ hội gặp lại, em mời anh ăn cơm. Giai Hòa.

Cô đưa giấy nhắn lại cho cô giúp việc, vò tờ giấy viết hỏng, nhét vào túi rồi ra khỏi cửa.

Ở nhà anh hai ngày, đây là lần đầu tiên cô ra ngoài vào ban ngày. Bước ra khỏi cổng, cô quay đầu nhìn căn nhà, ban công tầng hai để rất nhiều cây cối, xanh rì mơn mớn.

“Giai Hòa” , Kiều Kiều dừng xe ngoài cổng, cười cười, gọi cô.

Cô vội vàng thu ánh mắt, bước lên xe, lòng chộn rộn.

“Nhìn đi” , Kiều Kiều đưa điện thoại cho cô xem, là ảnh vừa chụp xong, “Nhìn vẻ mặt của cậu đi, chắc chắn là không nở rời xa rồi.”

Giai Hòa cầm lấy điện thoại, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô gửi bức ảnh đó vào máy mình rồi mới xóa đi.

Xe đi lên cầu Dương Phố, ánh nắng chiếu vào xe qua lớp kính, làm cô thấy hơi nóng.

“Sao tự nhiên Thượng Hải lại nóng thế này?” , Giai Hòa mặc bộ quần áo hai hôm trước, nhưng nhìn người ngồi cạnh, cô lại thấy mình như vừa từ sao Hỏa xuống vậy.

Kiều Kiêu không đáp, hỏi lại: “Cậu nói với Dịch Văn Trạch rồi hả? Anh ấy nói sao?”

Giai Hòa hạ cửa kính xe xuống một nửa: “Anh ấy không có nhà.”

Một cơn gió ùa vào trong xe khiến tóc xòa vào mắt, cô đưa tay lên vuốt lại tóc thì nhìn thấy hình như A Thanh ngồi trong một chiếc xe đi ngược lại, tim cô đột nhiên đập mạnh, nếu giờ mà nhìn thấy thì ngại quá...

Cô cúi đầu định trốn thì lại bổ nhào về phía trước, đau quá buột miệng kêu lên.

“Làm cái gì thế?”. Kiêu Kiêu nhìn cô chăm chăm, xe kia đã tăng tốc đi mất.

Giai Hòa liền lắp liếm: “Tìm điện thoại, đặt vé máy bay.”

Miễn là không trùng vào ngày làm việc, tuyến bay Bắc Kinh - Thượng Hải là tuyến có nhiều chuyến bay nhất nên đặt vé rất nhanh, chuyến chín giờ tối. Giai Hòa đưa Kiêu Kiêu về công ty, rồi lập tức lái xe về nhà thu dọn đồ đạc, trong tủ lạnh vẫn còn ít đồ ăn nhưng cô bỏ chúng vào thùng rác hết, mỗi lần đến Bắc Kinh đều ở lại đó rất lâu, nên nếu giữ đồ ăn lại thì đến lúc về cũng chẳng ăn được nữa.

Thu dọn xong đồ đạc cũng đã là một rưỡi chiều, Giai Hòa gặm mấy miếng bánh mì rồi lại ngồi ngẩn ngơ trên ghế sofa.

Cứ lúc nào rảnh rồi là chuyện hôm qua lại ào đến trong tâm trí cô, cô rút điện thoại ra, lòng chộn rộn, trong đầu toàn là lời nói của anh, nét mặt anh, và cả nụ hôn kia nữa... Nghịch điện thoại đến nửa tiếng đồng hồ, cô cũng không biết rốt cuộc mình muốn làm gì.

Cuối cùng, cô mò mẫm mở mạng ra, bắt đầu lướt đọc tin tức.

QQ tự động đăng nhập, vừa mới online đã thấy avatar của Tiêu Dư liên tục nhấp nháy.

Giai Hòa mở ra xem, Tiêu Dư gửi một tin nhắn: Tớ đang họp, không tiện gọi điện thoại, cậu mở weibo của Ngô Chí Luân ra xem đi.

Giai Hòa giật thót, nghe lời Tiêu Dư, cô tìm weibo của Ngô Chí Luân, nhìn lướt qua lượng bình luận, thật sự rất cao, nhưng ngoài ra thì không thấy có gì khác lạ. Cô hỏi: Sao thế?

Tiêu Dư đáp: Mở dòng trạng thái mới nhất ra mà xem, tìm người có tên Chỉ là tin đồn.

Giai Hòa làm đúng như lời Tiêu Dư nói, tìm được weibo của người kia.

Chỉ có một bức ảnh duy nhất, hình như tài khoản được lập ra chỉ để đăng bức ảnh này lên mạng, trong ảnh là hình Giai Hòa đang bước từ trên xe xuống, nghiêng đầu nói chuyện với Ngô Chí Luân, địa điểm rất rõ ràng, chính là ở ngoài cổng nhà Dịch Văn Trạch.

Lượng chia sẻ đã lên đến hơn ba mươi nghìn.

Phía dưới bức ảnh chỉ có một dòng chữ rất đơn giản: Đêm hôm trước không ngủ được, lên sân thượng hóng gió lại nhìn thấy bạn gái giấu mặt của Ngô Chí Luân! Còn nữa, chủ nhân căn nhà này cũng không phải nhân vật tầm thường đâu, nhưng là thần tượng của tui nên tui không nói.

Chỉ một dòng chữ mà đủ làm người ta phát hoảng.

Giai Hòa sững người một hồi lâu rồi mới cấp tốc hỏi Tiêu Dư: Sao cậu đọc được vậy?

Tiêu Dư gửi lại hình một con thỏ liên tục ngoáy mũi: Cậu xem lượng người chia sẻ đi. Đây chỉ là lượng người chia sẻ trực tiếp thôi đấy, chưa kể những người chia sẻ từ người chia sẻ, trên weibo của đồng nghiệp tớ cũng có, làm tớ suýt vỡ tim luôn đấy.

Giai Hòa ủ rũ: Tớ cũng sắp vỡ tim đây...

Sau đó không thấy Tiêu Dư có động tĩnh gì nữa, chắc là cô ấy đang họp, chỉ còn lại một con thỏ trắng béo ú đang ngoáy mũi liên tục.

Giai Hòa quăng điện thoại xuống, nhưng chưa đầy nửa giây sau lại nhấc lên, nhìn chăm chăm tấm ảnh đó. Tuy ảnh được chụp ở khoảng cách rất xa nhưng lại có thể nhìn thấy rõ nửa mặt, không thể là ảnh chụp bằng điện thoại được. Rất giống như... được chụp từ máy ảnh phản xạ ống kính đơn.

Giai Hòa cười khố, giờ đến người thường buôn chuyện thị phi cũng chuyên nghiệp thế này rồi.

Cô còn chưa kịp nghĩ ra lời nào để tự an ủi mình thì điện thoại lại reo ầm ỹ.

“Lên mạng” , Kiều Kiều nói nhanh gọn, “Xem tin giải trí”.

Giai Hòa á khẩu.

“Lên chưa?” , Kiều Kiều tiếp tục giục.

“Không liên quan đến tớ chứ hả?” , Giai Hòa ra sức cầu nguyện.

Kiều Kiều á lên một tiếng: “Cậu biết rồi hả? Weibo đáng sợ thật đấy, tớ đang xem những tin viết về cậu đây, cũng đọc sắp hết rồi, may mà những người quen cậu đều nói tử tế cả, chỉ có mấy thành phần gì mà ‘người biết nội tình’ thêm mắm dặm muối tí thôi.”

Giai Hòa khóc không ra nước mắt: “Tìm ra được tên thật chưa?”

Trời ơi, xin đừng.

“Đừng lo, Ngô Chí Luân vừa lên weibo giải thích chỉ là bạn bè rồi, giờ mọi người đang bắt đầu đoán xem ngôi nhà đó là của ai.”

“Cũng còn may”. Giai Hòa thở phào, nhưng không hiểu sao nghe đến nửa câu sau cô lại bắt đầu lo lắng.

Kiều Kiều cười: “Đừng mừng vội, đang có người bảo nhìn thấy Ngô Chí Luân đi cùng một cô gái trên đường Hoài Hải kia kìa, còn có ảnh chụp bằng điện thoại nữa, tuy không rõ mặt nhưng xe và quần áo lại giống nhau. Cậu nghĩ xem, Ngô Chí Luân hiếm lắm mới đến Thượng Hải, lại đi từ đường Hoài Hải đến Phố Đông cùng một cô gái, còn đi trên chiếc Cooper đồ chơi nữa chứ, họ chỉ cần tưởng tượng chút thôi cũng đủ chết cậu rồi. Anh ta gần đây lại có phim sắp ra nữa chứ, nói không chừng thời gian tới sẽ im lặng không trả lời giới báo chí đâu, thế thì chuyện sẽ càng thêm thú vị.”

Giai Hòa chẳng có tâm trạng nào mà đùa cợt, chỉ mắng Kiều Kiều một câu rồi cúp máy.

Cũng may, chỉ là ảnh nửa mặt, cô cũng không phải minh tinh nên rất khó để mọi người nhớ mặt.

Người thật và trong ảnh có rất nhiều điểm khác biệt, khác biệt rất lớn, Giai Hòa không ngừng tự an ủi bản thân. Ngày trước Kiều Kiều và nghệ sĩ cô ấy quản lí bị chụp ảnh đi ăn cùng nhau, cũng chỉ có vài người bạn trêu chọc chút xiu, ngoài ra chẳng bị ảnh hưởng gì lớn. Bây giờ Giai Hòa chỉ biết cầu nguyện, nghìn vạn lần đừng có người quen nào nhảy vào góp vui là được.

Lúc còn làm nhà báo, cô không bao giờ xem bản thảo của mình, vì sợ lúc in ra mới thấy nông cạn.

Lúc làm biên kịch, cô không bao giờ xem phim của mình, vì sợ lúc chiếu lên mới thấy phim mình khó đỡ.

Lúc bị tin đồn, đương nhiên... cô cũng không dám lên mạng xem tin tức bình luận.

Lúc thì nghĩ là không sao, lúc lại sợ có sao thật.

Cô cứ xoắn lên như thế, đi từ phòng tắm vào phòng ngủ, sau đó mở tủ quần áo, kiểm tra từng thứ một xem mình đã mang đủ chưa. Hồi lâu sau cô mới sờ đến điện thoại, xem lại tin nhắn để xác nhận giờ bay. Còn hơn năm tiếng nữa mới đến giờ, dù sao ngồi nhà cũng chẳng biết làm gì, vừa hay lại có thời gian đi ăn một bữa cơm tử tế, cô nghĩ vậy và kéo vali đi ra ngoài, khóa cửa lại.

Lúc đợi thang máy, cô Triệu hàng xóm vừa lúc đang đi vứt rác, nhìn thấy cô là lập tức chào hỏi: “Giai Hòa, cháu ở nhà đấy à?”

Giai Hòa gật đầu: “Cháu mới về, giờ cháu lại phải đi Bắc Kinh công tác”.

“Ding” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Giai Hòa đang định chào thì cô Triệu bước vào theo: “Trời đẹp quá, ra ngoài đi dạo chút.”

Giai Hòa thấy kì kì, ấn thang máy xuống tầng một, lúc này cô Triệu mới khẽ hỏi: “Cháu đi Bắc Kinh lấy giấy chứng nhận hả?”

“Dạ?” , Giai Hòa giật mình.

“Con gái cô vừa chơi máy vi tính, nó cho cô xem ảnh rồi” , cô Triệu cười đầy ẩn ý, “Cháu có bạn trai thế, sau này xem phim không cần phải trả tiền nữa nhỉ?”

Giai Hòa cười méo mó, hóa ra với những cô bác này, lợi ích của việc có bạn trai làm diễn viên chỉ đơn giản thế thôi...

“Cô ơi, đấy là người ta tung tin đồn cho vui vậy thôi, những thứ trên mạng cô đừng tin, là giả cả đấy.”

Cô Triệu ừ ừ mấy tiếng, gật đầu: “Cô biết cô biết, con gái cô cũng nói rồi, phải im lặng, có phóng viên hỏi cũng không được nói.”

Giai Hòa hoàn toàn không biết nói gì.

Mãi mới xuống được đến tầng một, cô kéo vali ra bậc thềm, nhắc tay cầm lên. “Cô ơi, cháu đi đây ạ.”

“Ôi kìa, Giai Hòa, kia có phải là Dịch Văn Trạch không?”

Giọng cô Triệu run rẩy, chắc là do quá kinh ngạc, mừng rỡ nên không nghe thấy lời Giai Hòa nói.

Tim Giai Hòa đập thành thịch, đứng sững hồi lâu mới quay đầu lại nhìn sang hướng đó. Trong lòng cô chỉ thầm cầu nguyện, hi vọng cô Triệu nhìn nhầm.

Tiếc rằng khí chất của Dịch Văn Trạch đã biến cảnh quan nơi đây thành trường quay ngoại cảnh.

Chiếc xe đen đỗ bên hồ nước, cửa xe hé mở, anh đứng dựa vào cửa xe, nhưng chiếc áo khoác đen và dáng đứng tự nhiên của anh lại làm cô có cảm giác như chỉ cần có người hô “action” là anh sẽ diễn ngay được một cảnh tình yêu sâu đậm làm bao trái tim thổn thức với những tình tiết hết sức kinh điển. Giờ đang là giờ hành chính, đây lại là khu chung cư riêng biệt nên dưới lầu chỉ có hai, ba người ra vào, nhưng tất cả đều dừng lại nhìn anh, sắc mặt hưng phấn...

Tim đập lúc nhanh lúc chậm, cô đứng chôn chân tại chỗ.

Cô Triệu đứng bên hình như đang nhỏ giọng kêu than mình quên mang theo điện thoại, bằng không sẽ chụp ảnh Dịch Văn Trạch, mang lên cho con gái đăng lên weibo là mình sẽ lập tức thành người nổi tiếng...

Đột nhiên, Dịch Văn Trạch như cảm nhận được điều gì, anh nghiêng đầu nhìn về phía cô, rõ ràng là anh đang vẫy tay với cô.

Chỉ một động tác chào hỏi đơn giản vậy thôi, nhưng lại làm cô lúng túng.

“Cô ơi, cháu đi đây”. Cô chấp nhận hoàn cảnh, kéo vali, chào cô Triệu lần nữa.

Cô Triệu nhìn thấy thế, đột nhiên hiểu ra: “Không lẽ Dịch Văn Trạch mới là bạn trai cháu, Ngô Chí Luân chỉ là nhân vật phụ thôi hả?”

Giai Hòa muốn khóc quá, toàn cái gì với cái gì thế này.

Lẽ nào quen biết người nổi tiếng... là nhất định phải dính vào tin đồn sao?

Lòng dạ cô rối bời như có nghìn con ngựa đang chạy qua, nhưng mặt vẫn nở nụ cười: “Không phải không phải, cháu là biên kịch của anh ấy, chỉ là quan hệ hợp tác đơn thuần thôi, giờ bọn cháu đến công ty họp”. Nói xong, không để cô Triệu kịp hỏi thêm, Giai Hòa lập tức kéo vali rảo bước chạy mất.

Đưa hành lý cho tài xế, cô tự đóng cửa xe, rồi thở phào một hơi.

Một giây sau, cô phát hiện mình ngồi sát rạt vào người Dịch Văn Trạch, chân kề chân, chẳng có lấy một khe hở, gần tới mức cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh... Cô muốn ngồi nhích ra một chút, nhưng lại sợ làm vậy càng khiến hai người lúng túng nên chỉ hỏi: “Anh tìm em à?”

Nói xong, cô im lặng nhích ra chút xíu.

Lúc này, xe đi qua một đoạn giảm tốc ở cổng, xóc mạnh một cái, làm cô lại bị xô về phía anh.

Chân vẫn kề chân, giờ đến cả người cũng dính vào nhau luôn...

Dịch Văn Trạch không kìm được mím cười: “Đi ăn trước nhé?”

A Thanh ngồi hàng ghế trước, đang đeo tai nghe, tài xế đang chăm chú nhìn đường, như thế họ không ai bảo ai mà cùng ngằm để hai người có không gian riêng nói chuyện.

Càng thế này, cô càng chột dạ: “Em đặt vé đi Bắc Kinh rồi, chuyển chín giờ.”

“Anh biết, Kiều Kiều nói với anh rồi” , anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Giờ là sáu giờ, vẫn còn thời gian cùng ăn cơm tối”.

Anh nói rất tự nhiên, không hề gượng ép. Giai Hòa cũng muốn trả lời một cách tự nhiên, nhưng cô ngập ngừng mãi, cuối cùng cũng chỉ đáp được một câu vâng.

Một lúc sau, A Thanh bắt đầu gọi điện thoại, liên tục nhắc tới tên một nhà hàng, có lẽ là chỗ mà họ sẽ tới ăn. Giai Hòa nghe tên chỉ thấy quen quen, hình như cô biết ở đâu rồi, tuy yên tĩnh nhưng đó vẫn là nơi công cộng...

“Hay là đi tới nhà hàng của anh đi” , cô do dự nói.

Dịch Văn Trạch nhìn cô: “Sao thế?”

“Đó là nơi công cộng, không tiện lắm” , Giai Hòa giải thích.

“Không sao”.

Cô muốn nói nhưng lại thôi, cũng chẳng dám nói là sợ bị người ta chụp ảnh.

Dịch Văn Trạch không nói gì thêm, tiện tay cầm một cuốn tạp chí, lật ra xem. Hai người ngồi kề sát nhau thế này, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được những cử động khê khàng khi anh lật từng trang tạp chí, nhưng nghĩ tới việc xảy ra lúc này nên cô chỉ ngồi im tới tận lúc xuống xe.

Lúc dừng xe, A Thanh đột nhiên gọi đạo diễn Khương, Giai Hòa nhìn theo hướng A Thanh gọi, thấy đạo diễn Khương và phó đạo diễn Trình Hạo đang đứng trước cửa nhà hàng nói chuyện. Hóa ra đây là buổi liên hoan của đoàn làm phim, lúc này Giai Hòa mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng đến khi vào phòng đặt cô mới thấy có chút bất ngờ. Ở đây không chỉ có người trong đoàn phim Vĩnh an mà còn có rất nhiều gương mặt lạ lẫm, điều khiến cô bất ngờ nhất là Ngô Chí Luân cũng ở đây.

Vừa nhìn thấy Giai Hòa, anh ta đang nói chuyện điện thoại, lập tức che loa ngoài, chào: “Bạn gái tin đồn, lâu lắm mới gặp.”

Tuy toàn là người trong giới, chẳng ai buôn chuyện thị phi của ai bao giờ, nhưng kiểu chào hỏi kì lạ thế này vẫn khiến rất nhiều người đang ngồi ở bàn quay lại nhìn cô. Ngô Chí Luân định nói thêm gì đó nhưng Dịch Văn Trạch lơ đãng nhìn anh ta một cái, mới bịt được mồm anh ta lại.

Trong phòng có sáu bàn ăn, Giai Hòa định ngồi cùng Kiều Kiều nhưng lại phát hiện ra cô ấy không có ở đây, nên đành nhắm mắt theo đuôi Dịch Văn Trạch, mãi đến lúc anh nói chuyện với mấy người khác xong, chuẩn bị ngồi vào bàn chính thì anh đột nhiên dừng lại.

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn cô: “Sao thế?”

“Em sang ngồi cùng A Thanh được không?” , cô khẽ hỏi.

Anh suy nghĩ mấy giây, cuối cùng gật đầu, nói: “Em đi đi.”

Lời vừa dứt thì có người đến chào hỏi, Giai Hòa lập tức chớp thời cơ chuồn êm.

Bàn chỗ A Thanh ngồi ở một góc phòng, hơn nửa chỗ còn trống, rất yên tĩnh.

Lúc Giai Hòa kéo ghế ngồi xuống, A Thanh mới nhìn thấy cô, lập tức ngạc nhiên hỏi: “Biên kịch, sao lại ngồi đây?”

“Ngồi đây tốt hơn” , Giai Hòa cười xòa, “Cô xem, cả bàn thức ăn mà mới có nửa số người ngồi, lời quá còn gì.”

A Thanh ở một tiếng, thấy cũng có lí, lại thấy không hợp lí lắm, nhưng cô ấy suy nghĩ hồi lâu rồi cũng không hỏi gì thêm.

Những cuộc trò chuyện bàn tán rôm rả bên cạnh đều chẳng liên quan đến Giai Hòa, thỉnh thoảng lắm mới có người trong đoàn làm phim đến chào hỏi, cô cũng chỉ cười, trả lời dăm ba câu rồi nhanh chóng coi mình như không khí, im lặng ăn cơm. Không biết do ai khơi mào, đột nhiên có người nói Dịch Văn Trạch và Ngô Chí Luân đang hợp tác mở công ty chế tác điện ảnh, đã bắt đầu bàn chuyện hợp tác với rất nhiều công ty khác. Câu chuyện vừa bắt đầu, rất nhiều người đã trêu đùa hai ông chủ của công ty chế tác đẹp trai nhất làng điện ảnh, sau này chẳng tránh nổi số đào hoa.

Cô không kìm được liếc mắt nhìn sang bàn tiệc chính, lơ đãng ăn.

Mãi đến lúc Giai Hòa đã sắp no, bờ vai cô bỗng bị ai đó đặt tay lên, Ngô Chí Luân đứng ngay cạnh cô, khẽ cười nói: “Gia đình hòa thuận vạn sự thành, chỉ vì em mà người ghét tiệc rượu nhất như A Trạch đã chịu mời khách ăn uống rồi đấy.”

Giai Hòa không hiểu.

“Anh và em, còn có rất nhiều người nữa” , anh ta lướt mắt một lượt quanh phòng tiệc, “Lại là chỗ công cộng đông người, hôm nay không biết sẽ có bao nhiêu bức ảnh bị lan truyền ra ngoài. Lại thêm tin về công ty chế tác nữa, liệu còn ai để ý đến cái weibo kia chứ?”

Giai Hòa chợt hiểu, uống một ngụm trà.

Lẽ ra Giai Hòa nghe xong phải thấy nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao cô lại càng hoang mang.

Ngô Chí Luân vỗ vai cô đầy thâm ý, cầm li rượu đi mất.

Hóa ra là Dịch Văn Trạch sắp xếp như thế.

Cô lại nghiêng đầu nhìn sang bàn tiệc chính, Dịch Văn Trạch đang nói chuyện với một người khác, đúng lúc cô định nhìn đi nơi khác thì anh bỗng quay lại nhìn về phía cô. Giai Hòa giật mình lập tức cầm cốc nước lên, giả vờ nhìn khắp gian phòng để tránh ánh nhìn của anh.

Đến khoảng bảy rưỡi tối, Dịch Văn Trạch mới dẫn Giai Hòa rời khỏi quán ăn. Xe đậu ngay ngoài cửa, có lẽ đã được định sẵn thời gian, hai người lên xe xong lập tức vào đường cao tốc đi thẳng đến sân bay.

“Cảm ơn anh” , trong xe rất yên ắng, cô nói nhỏ hết mức để tài xế ngồi ghế trước không nghe thấy. “Ngô Chí Luân nói bữa ăn này là để hóa giải những tin đồn về bức ảnh đó.”

“Không có gì, bữa cơm này cũng nằm trong kế hoạch cả, chỉ là được đẩy sớm lên một chút thôi.”

Giai Hòa vâng một tiếng, thầm nghĩ, dù sao thì nói cảm ơn cũng đâu có gì sai.

Im lặng một lúc, anh đột nhiên nói: “Hôm đó không thể tiễn vì anh đau chân, không lái xe được.”

Giai Hòa lại vâng một tiếng, nhưng không hiểu ý anh.

Anh bình tĩnh bổ sung: “Thế nên, chuyện tin đồn này, anh không định để cậu ấy thế chỗ anh đâu.”

Giai Hòa lặng người, ngẩng đầu, anh cũng nhìn cô.

Đúng lúc anh hơi cúi đầu xuống thì điện thoại bỗng rung, Giai Hòa vội vàng cúi xuống mò túi, bình thường chỉ cần ba giây là cô có thể tìm thấy điện thoại, vậy mà giờ mất đến cả phút. Nhìn thấy tin nhắn Cố Vũ gửi đến, cô càng chột dạ, dứt khoát nhấn nút xóa, chẳng dám mở ra xem.

Nhưng khoảng cách thế này... màn hình lớn thế này, anh lại ngồi gần thế này.

Giai Hòa do dự hồi lâu mới nói: “Là tin nhắn của Cố Vũ.”

Dịch Văn Trạch khẽ ừ một tiếng: “Anh ta vẫn tìm em sao?”

Chương 8: Sự khởi đầu bất ngờ

Giai Hòa muốn chối, nhưng lời đến miệng thì cô lại thấy không ổn, cuối cùng đành thật thà vâng một tiếng, tiện tay cầm cuốn tạp chí mà chiều nay Dịch Văn Trạch đọc lên. Anh không hỏi gì thêm, chỉ giúp cô bật đèn lên: “Mua vé hạng phổ thông à?”

Sau đó, anh mở nắp chai nước, đưa cho cô.

Giai Hòa nhận lấy chai nước từ tay anh, uống một ngụm: “Vé hạng phổ thông, bay chưa đến hai tiếng, ngủ một giấc là đến thôi.” Cũng chẳng phải đường bay quốc tế ngồi lâu, lại chẳng phải tránh sự chú ý của nhiều người như các minh tinh, đương nhiên không cần quá lãng phí.

Dịch Văn Trạch gật đầu: “Em thấy thoải mái là được.”

Giai Hòa uống thêm một ngụm nước, lại lật tạp chí, nhưng cô chẳng thể quen với việc đọc tạp chí tiếng Anh, nên cuối cùng đành để lại chỗ cũ: “Có tạp chí tiếng Trung không, loại nào không cần đọc chữ ấy”. Thực ra cô cũng chẳng thích đọc tạp chí đến thế, nhưng ngồi kề vai nhau thế này, nếu không cầm cái gì đó để phân tán tư tưởng sẽ không thể bình tĩnh được.

Dịch Văn Trạch còn chưa kịp đáp, tài xế đã chỉ lên ghế phụ: “A Thanh vừa để lại đây, cô ấy thích đọc loại này.”

Giai Hòa nhoài người ngó lên, đúng là trên ghế phụ có để một chồng tạp chí lá cải, còn có rất nhiều tạp chí thời trang, cô nhìn có mấy cuốn ảnh bìa là hình Dịch Văn Trạch, ngại không dám cầm lên xem, đành nhoài người tiếp tục chọn. Xe đột nhiên phanh gấp, Giai Hòa chưa kịp phản ứng gì thì Dịch Văn Trạch đã đỡ lấy eo cô, kéo cô về phía sau.

“Cám ơn anh”. Cô không dám nhìn anh, chỉ cúi đầu nhìn cuốn tạp chí vừa chọn đại khi này, ảnh bìa vừa hay lại là ảnh Dịch Văn Trạch chụp cùng Thiên Sở, giữa tấm ảnh còn cố ý làm hiệu ứng tách đôi. Đúng là... trùng hợp quá mà, Giai Hòa im lặng lật qua trang bìa, bài hát đứng đầu bảng xếp hạng lại là ca khúc mới của Thiên Sở, cô đang định lật sang trang tiếp theo, Dịch Văn Trạch đã kịp nhìn lướt qua, cô lập tức chỉ vào ca khúc đầu bảng xếp hạng, vẽ chuyện ra nói: “Hôm trước Ngô Chí Luân có nói với em, bài hát này là do hai người sáng tác cách đây hai năm à?”

Nói xong cô mới bắt đầu hồi hận, thật sự là không nên nhắc đến chuyện riêng tư của người khác mà.

Dịch Văn Trạch liếc nhìn chỗ cô chỉ: “Nhạc thì viết từ lâu lắm rồi, lời bài hát là cậu ấy viết hai năm trước.”

Giọng anh rất bình tĩnh, biểu hiện cũng bình tĩnh, tóm lại, chẳng có điều gì bất ổn.

Giai Hòa ồ một tiếng, đang định đổi chủ đề thì anh lại nói: “Đây là ca khúc anh viết tặng một fan của mình, viết hồi năm 99 thì phải.”

Giai Hòa lập tức cảm thán: “Thật hạnh phúc.”

Anh chỉ cười, không nói gì.

Lúc xe đến sân bay vẫn chưa tới tám giờ. Bình thường con đường này rất hay tắc, thế mà hôm nay lại rất thông thoáng.

Giai Hòa liếc mắt nhìn cửa vào, đèn đuốc sáng trưng, người ra vào nườm nượp, cô dè dặt quay đầu nhìn Dịch Văn Trạch: “Mọi người chắc vẫn đang đợi anh quay lại, em tự vào cũng được.”

Anh không đáp lời, chỉ thuật lại ngắn gọn lịch trình của mình: “Đợt này anh chỉ ở Thượng Hải thôi, nếu không có gì thay đổi, tháng sau anh sẽ đi Bắc Kinh.”

Tháng sau sẽ đi Bắc Kinh?

Cô có chút bất ngờ: “Vì bộ phim mới sao?”

Nếu cô nhớ không nhầm, dạo trước ở Hoàn Kiếm, anh vẫn đưa ra ý kiến cho kịch bản mới.

Tài xế bước xuống xe, mở cốp sau lấy hành lý, trên xe chỉ còn lại hai người.

Dịch Văn Trạch cười: “Không phải em nói có cơ hội sẽ mời anh ăn cơm sao?”

Giai Hòa nhớ ra mẫu giấy nhắn, liền cười, gật đầu nói: “Thời gian của em ở Bắc Kinh tự do lắm, khi nào anh có thời gian rảnh thì cứ gọi cho em, em dẫn anh đi ăn đồ ngon”, nói xong, cô bổ sung thêm: “Đồ ăn rất khác.”

“Ừm”, anh đáp ngắn gọn.

Giai Hòa muốn nói tạm biệt, nhưng lại thấy mình nên nói thêm gì đó.

Sự im lặng đột ngột khiến không khí trong xe trở nên có chút lạ lùng.

Cô hăng hăng giọng, lúc bất giác ngẩng đầu nhìn anh, anh đã cười, lập tức cúi đầu, khẽ chạm vào môi cô: “Chú ý an toàn nhé.”

Nụ hôn phớt nhẹ, chỉ chạm nhẹ rồi thôi, rất ấm áp, cũng rất đúng mực.

Giai Hòa sững sờ nhìn anh đúng ba giây, lí nhí nói tạm biệt rồi nhanh chóng chuồn ra khỏi xe.

Cô nhận lấy hành lí, khẽ nói tạm biệt, sau đó rời đi. Tất cả mọi việc đều thuận lợi, nhưng đến lúc Giai Hòa vào check-in, tâm trạng như sông cuộn biển gầm, cô cảm chứng minh thư, thất thần.

“Chị ơi, có gửi hành lí không ạ?”. Lúc nhân viên hỏi, cô mới vội vàng đặt hành lí lên băng chuyền.

Vì không phải cuối tuần nên trên máy bay còn trống rất nhiều chỗ, hàng ghế cô ngồi chỉ có bốn, năm người đang ngồi im lặng chờ cất cánh, phía sau có ba người cả nam cả nữ đang cười nói, hơi ồn ào một chút.

Cô nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ rồi, liền lấy điện thoại ra định tắt máy thì trên loa có thông báo máy bay đang xếp hàng, đợi cất cánh, ý nói lại hoãn giờ bay, chẳng biết đến lúc nào mới cất cánh được. Ba người ngồi phía sau kêu ca mấy câu rồi bắt đầu chuyển chủ đề nói về chương trình Tìm kiếm tài năng của đài truyền hình Hồ Nam năm nay, cô nghe câu được câu chẳng, một lúc lâu sau quyết định gọi cho Dịch Văn Trạch.

“Vẫn chưa bay sao?” , Dịch Văn Trạch bắt máy rất nhanh, có tiếng ồn ào, chắc anh đã về đến nhà hàng.

“Em muốn giải thích với anh mấy chuyện” , Giai Hòa hạ giọng nói.

“Được” , giọng anh vẫn rất dịu dàng ấm áp.

Giai Hòa rất sợ sau khi nói ra, hai người gặp nhau sẽ khó xử nhưng nếu không nói... cô cứ thấy bức rứt trong lòng.

“Em thấy, có một số chuyện có lẽ anh hiểu nhầm” , cuối cùng cô cũng lấy đủ dũng khí, “Hai hôm trước ở lại nhà anh thực sự là ngoài ý muốn, em không có mục đích gì khác, chắc tại Kiều Kiều hay đùa nên mới làm mọi việc thành ra khó xử thế này.”

Bên kia im lặng không nói gì, như thể anh đang nghe, lại như thể không chú ý nghe lắm, cô chỉ thấy nhịp tim mình ngày càng chậm, im lặng rất lâu, cô mới tiếp tục nói: “Chuyện tối qua, thực ra cũng không có gì nghiêm trọng, nhưng nếu cứ thế này, em sợ... sẽ thật sự thích anh.”

Nói liền một hơi xong cô thở phào, hồi hộp áp điện thoại vào tai, như thể chuẩn bị tinh thần nghe anh nói: Em nghĩ nhiều quá rồi, đó chỉ là nụ hôn tạm biệt giữa bạn bè thôi.

Không ngờ anh chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Hết rồi”.

Anh bảo cô chờ chút rồi không nói gì nữa. Đến khi đầu dây bên kia không còn tiếng ồn ào nữa, phía sau lưng cô vẫn là màn bình luận chương trình Tìm kiếm tài năng, Giai Hòa nhìn ra cửa sổ máy bay thấy ánh đèn sáng choang từ phía nhà chờ sân bay, im lặng chờ đợi.

Thực ra cô thật là thiếu thông minh, những mối quan hệ kiểu như thế xung quanh cô không ít, chẳng qua chỉ là quan hệ trai gái mập mờ, chỉ cần xử lý tốt một chút là có thể trở thành hồng nhan tri kỉ. Nhưng cô quá hiểu bản thân, nếu cứ thế này, cuối cùng nhất định cô sẽ bị cuốn vào, sau đó kết quả được định trước sẽ là đau thấu tâm can.

Một lúc sau, đầu kia mới cất tiếng nói: “Giai Hòa, em không thấy an toàn khi ở cạnh anh à?”

“Cũng không phải vậy...” , cô nhất thời ấp úng.

“Vì cũng mới bắt đầu, anh không muốn em có quá nhiều áp lực” , anh hơi hạ thấp giọng, nhưng giọng nói vẫn rất rõ ràng, “Anh biết đối với những cặp đôi khác, công khai quan hệ mới là bình thường, nhưng nếu có quá nhiều người chú ý, có thể sẽ làm tổn thương đến em.”

Từng lời anh nói rót vào tai cô, Giai Hòa thấy mình như đang nằm mơ vậy, đầu cô gục xuống hàng ghế phía trước, mặt nóng như lửa đốt.

“Giai Hòa” , hình như anh nhận ra cô có gì là lạ, liền gọi.

“Thực ra...” , giọng Giai Hòa hơi khàn, đến chính cô cũng chẳng biết mình đang định nói gì...

Đột nhiên máy bay bắt đầu chuyển động, sau một tiếng tí, theo lệ thường, tiếp viên hàng không bắt đầu thông báo máy bay chuẩn bị cất cánh, yêu cầu hành khách thắt dây an toàn, tắt hết thiết bị điện tử. Có lẽ Dịch Văn Trạch cũng nghe thấy: “Sắp cất cánh hả?”

Giai Hòa khẽ ừm một tiếng.

“Tắt máy đi đã, đến Bắc Kinh thì báo anh.”

Cô lại ừm, vẫn giữ nguyên tư thế, đợi anh cúp máy trước.

Thời gian như ngừng lại, không ai cúp máy trước, cũng không ai nói gì.

Một lúc sau, Dịch Văn Trạch mới cười hỏi: “Sao không cúp máy?”

Giai Hòa im lặng hồi lâu, ngại chẳng dám nói đang đợi anh cúp máy trước, đành ấn nút ngắt cuộc gọi.

Mãi đến lúc mấy tiếp viên hàng không đi phục vụ đồ uống, Giai Hòa vẫn ngồi ngẩn ngơ, cô gọi một cốc nước cam, uống liền nửa cốc. Vị chua ngọt mát lạnh, rất hợp khẩu vị. Bên tai là tiếng cô tiếp viên hỏi han từng người,

ba bạn trẻ ở hàng ghế phía sau vẫn đang vui vẻ buôn chuyện, nhưng cô không hề cảm thấy ồn ào, dù sao cũng chẳng nghe vào tai được tiếng nào.

Lúc Giai Hòa đến Bắc Kinh, Tiêu Dư tới sân bay đón.

Trong số bạn học cùng đại học, chỉ có cô và Tiêu Dư là người Bắc Kinh, nên mối quan hệ giữa hai người rất tốt, nếu không, đã chẳng có chuyện chỉ cần một cú điện thoại là cô lập tức tìm nữ diễn viên làm đại diện quảng cáo như thế. Tiêu Dư đậu xe ngay cửa vào, cô ấy mặc váy liền màu tím, lại đứng ngay cạnh chiếc xe SUV, trông vô cùng bắt mắt. Mãi đến lúc Giai Hòa ra đến nơi, Tiêu Dư mới đến cầm giúp hành lý, nhìn cô cười: “Sao mặt lại đỏ bừng thế, xem ra thời tiết ở Thượng Hải tốt thật.”

Mặt Giai Hòa lại càng đỏ thêm, trong lòng ngổn ngang tâm sự, rất muốn được chia sẻ với bạn, nhưng cô lại thấy những chuyện đang xảy ra, đến chính bản thân mình còn chưa thể chấp nhận nổi, nên chỉ dám nhìn Tiêu Dư, lấy điện thoại ra âm thầm gửi tin nhắn: Em đến Bắc Kinh rồi.

Ngay sau đó, anh gọi lại.

Giai Hòa lúng túng, nhìn chăm chăm vào điện thoại, không dám nhắc máy, Tiêu Dư vừa để hành lý vào cốp xe, vừa nhìn cô khó hiểu: “Sao không nhắc máy đi?”

Lúc này cô mới nhắc máy, khẽ nói: “A lô”.

“Khoảng mấy giờ thì về đến nhà?”

“Hôm nay em ở nhà bạn”, nói xong, Giai Hòa vội vàng bổ sung, “Bạn gái”. Nhưng bổ sung xong cô mới thấy mình ngốc hết mức. Người ở đầu dây bên kia hình như đang cười, cô càng ngượng ngùng, chỉ nói qua quýt vài câu rồi chúc ngủ ngon.

Nhưng cúp máy rồi cô lại bắt đầu hối hận, rõ ràng đợi cả một quãng đường dài, vốn muốn nói với anh thêm vài câu...

Lúc xe về đến thành phố đã là gần mười hai giờ.

Hai người đành tìm tạm một quán ăn trên đường vành đai hai ở phía đông để ăn đêm, lúc ngồi xuống, Giai Hòa mới phát hiện ra trên đời này thật lắm sự trùng hợp, người ngồi bàn ngay bên cạnh cô chính là một anh chàng và hai cô gái ngồi cùng chuyến bay. Thực ra cô cũng chẳng nhìn rõ mặt cậu chàng kia, nhưng giọng nói của cậu ta rất đặc biệt, lúc này nhìn kĩ hai cô gái, Giai Hòa mới thấy trong họ cũng rất xinh, rất giống sinh viên trường nghệ thuật.

Tiêu Dư nhìn lướt qua chiếc kính đen trên mặt cậu kia, hạ giọng nói với Giai Hòa: “Mới nổi hả?”

Giai Hòa nhún vai: “Chẳng biết, chắc mới diễn được vài bộ phim” , vì sự ồn ào của cậu ta nên cô còn gian manh bổ sung: “Chắc diễn vai thái giám tổng quản, kiểu có mấy chục câu thoại ấy.”

Hai người ngẫm hiểu ý, nhìn nhau cười.

“Lần trước tớ gặp Ngô Chí Luân” , giọng cậu chàng kia rất to, “Thực ra diễn viên nổi tiếng cũng chẳng khác gì người thường đâu, tớ còn cùng anh ấy hút thuốc đấy. Cậu biết chuyện gần đây trên weibo anh ấy không? Thực ra là có nội tình cả đấy.”

Giai Hòa đang uống nước, suýt thì phun ra ngoài.

Tiêu Dư cúi đầu, im lặng gắp cho Giai Hòa một cái bánh chèo nhân tôm, mắt sáng lên.

“Đừng tưởng anh ta giải thích nhanh như vậy mà nghĩ không có gì, theo kinh nghiệm bao nhiêu năm làm việc trong giới của tớ, hai người đó chắc

chấn là có quan hệ”. Cậu ta lấy một hộp diêm ra, đánh lên một que.

“Khốn kiếp” , hiếm lắm mới thấy Tiêu Dư chửi thề, “Lại còn ra cái vẻ”.

“Im nào”. Giai Hòa trừng mắt nhìn cô ấy, tiếp tục vênh tai nghe ngóng.

Hai cô bé sinh viên trường nghệ thuật kia cũng có vẻ rất thích thú, một trong số đó còn vô cùng hưng phấn nói mình thích Ngô Chí Luân từ lâu rồi, bộ phim chiếu dịp lễ Tình nhân, cô ta đã xem ba, bốn lần liền. Cậu thanh niên kia che ngọn lửa trong lòng bàn tay, hít một hơi thật sâu, mới nói tiếp: “Biết bộ phim mới của Dịch Văn Trạch không, hôm nay ra trailer rồi, có người anh em trong giới cho tớ xem qua, trong trailer có cả cô gái kia đấy, đất diễn của cô ta không ít đâu, cậu nói xem, nếu không có quan hệ gì thì sao tự nhiên một người mới toanh như thế lại được diễn cùng Dịch Văn Trạch?”

Cậu ta cố ý tỏ ra bí hiểm.

Một cô gái lập tức tiếp lời: “Đúng đấy, Ngô Chí Luân và Dịch Văn Trạch là bạn thân đã mười mấy năm nay, chắc là Ngô Chí Luân nhờ Dịch Văn Trạch nói với tổ biên kịch mấy câu để lồng xê bạn gái lên hả?”

Giai Hòa run tay, rút giăm ra ngoài chiếc đĩa.

Quá giỏi... với khả năng suy luận như vậy thì cô bé này không hợp làm diễn viên mà hợp làm biên kịch hơn.

Tiêu Dư vội vàng lấy khăn giấy, vừa đưa cho Giai Hòa lau vừa cười khê: “Nghe giống thật quá nhỉ”.

“Luyên thuyên” , Giai Hòa chẳng còn gì để nói, “Tớ bị bọn Kiều Kiều ủa vào bắt đóng đấy chứ, tổng cộng lên hình có vài phút, ba câu thoại...lại còn kêu vì tớ là biên kịch, coi như ủng hộ cho đoàn làm phim nên chẳng trả tiền cho tớ luôn ấy.”

Tiêu Dư cười khúc khích: “Đúng là phong cách của Kiều Kiều, giậu đồ bìm leo, lại còn tính toán chi li.”

Giai Hòa nhét cả miếng bánh chẻo nhân tôm vào miệng, về phải xem trailer đó mới được, sao lại có mặt mình cơ chứ...

Bàn bên kia vẫn đang bàn tán rất xôm, hai người bên này đã cấp tốc ăn xong, trong lúc Tiêu Dư thanh toán tiền thì một cô gái bàn bên kia vẫn cảm râm: “Đọc bản luận trên các diễn đàn thấy họ nói cô gái kia đã hai mươi sáu, hai mươi bảy rồi, sao Ngô Chí Luân lại thích người già thế nhỉ?”

Giai Hòa khịt khịt mũi, già thế cơ à? Ngô Chí Luân ba mươi lăm rồi còn gì...

“Thôi, cái đó gọi là số mệnh” , cô còn lại thở dài, nói: “Hai hôm nữa tớ đi casting đây, chẳng biết có may mắn gặp được đại minh tinh không nữa.”

Tiêu Dư không có phản ứng gì lớn lắm, cô ấy nhận thẻ và hóa đơn thanh toán mà nhân viên nhà hàng đưa lại, đút vào túi, nhếch miệng cười, quay đầu nói với cô bé đang dùng điện thoại để soi gương kia: “Casting hả, thế thì phải gọt mặt đi đã nhé, già thì chẳng lo, trang điểm lên là giấu được tuổi tác, chứ mặt to quá lúc lên hình lại thành cái bánh nướng đấy.”

Giọng nói không to không nhỏ, vừa đủ để hai bàn nghe thấy.

Ba người ngồi bàn bên đều sững sờ, đến lúc họ hiểu ra, định mở miệng chửi lại thì nhìn thấy Giai Hòa, lập tức im bật, không dám lên tiếng nữa.

Giai Hòa vội vội vàng vàng kéo Tiêu Dư ra ngoài.

Mãi đến lúc lên xe, Giai Hòa mới cầm túi đánh Tiêu Dư tới tấp, Tiêu Dư vừa cười vừa đỡ đòn: “Giúp cậu hả giận không được hả”.

“Lái xe”. Giai Hòa trút giận xong, ôm túi, hằm hằm nhìn thẳng về phía trước, quyết tâm không thềm để ý đến Tiêu Dư nữa.

Xe đi vào đường vành đai ba, chẳng bao lâu thì về đến nhà Tiêu Dư. Giai Hòa nhanh chóng tắm rửa, rồi trèo lên giường cầm điện thoại ngồi ngẩn ngơ, suy nghĩ kỹ lưỡng xem có nên gọi một cuộc điện thoại thông báo mình sắp ngủ không.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Giai Hòa chỉ lên mạng, tìm Kiều Kiều đòi xem trailer, đăng kia vừa nghe cô hỏi đã bắt đầu kể công, nói mình phải mất công đứng xem rất lâu, khó khăn lắm mới thêm được cảnh của cô vào. Giai Hòa dờ khóc dờ cười, chán chường buồn kể cho cô ấy nghe tình thế khó xử tối nay của mình nữa, cô nhận được trailer liền lập tức ngắt mạng.

Trailer dài ba phút, cô xem từ đầu tới cuối, xem đi xem lại tận bốn, năm lần.

Quý tha ma bắt thế nào, cô còn xúc động khóc thút thít một lúc lâu.

Đang lúc Giai Hòa liên tục rút khăn giấy thì điện thoại có tin nhắn tới, tim đập mạnh, cô lơ mơ đoán ra là tin nhắn của ai, hồi hộp cầm điện thoại lên, đúng là của Dịch Văn Trạch: Ngủ chưa?

Cô lập tức nhấn nút gọi lại, nhưng vội vàng ngắt điện thoại ngay. Chết rồi, mình vừa khóc xong, giọng nói chắc chắn rất khó nghe...

Anh nhanh chóng gọi lại, sau khi ho khan vài tiếng để giọng nói bình thường trở lại, cô mới dám nhắc điện thoại, ra vẻ thoải mái nói: “Sao anh biết em chưa ngủ?”

Người ở đầu dây bên kia hình như đang uống nước, xong mới từ từ nói: “Giờ giấc của em, anh thuộc lòng rồi.”

Nghe tiếng Tiêu Dư đang tắm ở bên ngoài, Giai Hòa hơi chột dạ bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài đường xe vẫn đang chạy qua chạy lại, cô bất giác giơ ngón tay lên cửa kính vẽ loạn xạ: “Sao anh chưa ngủ?”

Anh cười: “Đang đợi điện thoại của em.”

Cô ừm một tiếng, đột nhiên chẳng biết nói gì tiếp.

Bình thường cô gọi điện thoại, cứ nhìn thấy cái gì hay nghĩ tới điều gì là lại thuận miệng nói ra, nhưng biết nói gì với anh đây... Đang lúc cô vô cùng bối rối thì Dịch Văn Trạch bỗng hỏi: “Em mới khóc đấy à?”

“...Vâng”.

“Sao thế?”

Cô đành nói thật: “Em vừa xem trailer, xúc động quá nên khóc.”

Đầu dây bên kia im lặng giây lát, rồi khẽ cười nói: “Lần sau viết kịch bản nhẹ nhàng một chút.”

Cô nghe tiếng anh cười, tim chộn rộn, dè dặt đáp: “Anh cũng cảm thấy bị kịch quá à?”

“Cũng được.”

“Anh xem trailer thấy thế nào?”

Anh phân tích: “Gần đây trong nước không có phim bi, nếu quảng cáo tốt thì tỉ lệ người xem chắc chắn không tồi.”

Giai Hòa im lặng, sao lại trả lời... như nhà sản xuất thế. “Ý em là, anh không cảm động sao?”

Người ở đầu dây bên kia hình như suy nghĩ rất nghiêm túc: “Cũng có, nhưng chỉ cần cái kết hạnh phúc là đủ rồi.”

©STE. NT

Chẳng hiểu vì sao, cô lại thấy mình bị đả kích.

“Lúc em xem đến đoạn của anh và Liêu Tịnh, em khóc rất lâu.”

Câu cô định nói là “xem đến cảnh hôn nhau”, nhưng lời ra đến miệng thì cô lại thấy kì cục, trong lòng có chút khó chịu, nên không nói ra. Trước kia cô rất thích xem những cảnh hôn của Dịch Văn Trạch... chỉ cần phim có cảnh hôn, là cô sẽ lập tức tua đến đoạn đó. Quả nhiên, thân phận thay đổi một cái là bắt đầu bận tâm.

Anh đột nhiên nói: “Cảnh hôn chỉ là vì vai diễn buộc phải thế, em đừng bận tâm quá.”

Mặt Giai Hòa nóng bừng, mình mới nói thế mà anh cũng nghe ra được. Dù sao mình cũng là biên kịch chứ bộ, xem bao nhiêu phim như thế mà còn cần người khác phải giảng giải, thế chẳng phải là quá nhỏ nhen hay sao?

Cô còn chưa kịp nghĩ ra phải đáp lại thế nào thì đầu dây bên kia đã có tiếng cười: “Gia đình hòa thuận vạn sự thành, anh dạy em một cách nhé, từ nay mỗi lần cậu ta diễn cảnh hôn thì khi nào ở nhà em đòi bù lại, người khác một lần thì em một trăm lần, thế là cậu ta cũng mất hết cảm xúc luôn.”

Là Ngô Chí Luân.

Trong nháy mắt, Giai Hòa sững ra, không ngờ lại có người khác ngồi bên cạnh... Cô liền không dám nói nhiều, vội vàng hỏi: “Ở đó còn có ai khác hả?”

“Ừ”, anh nhẹ nhàng đáp, “Đang họp ở công ty”.

Họp?

Hóa ra vẫn đang họp?

“Thế em ngủ trước đây” , cô nhanh chóng nói rồi cúp máy.

Đi đi lại lại trong phòng mãi, càng nghĩ cô càng thấy xấu hổ, đành gửi lại một tin nhắn: Thực ra em không để ý đâu...

“Ding” một tiếng, có tin nhắn phản hồi: Không sao, để ý cũng là chuyện thường thôi. Em ngủ sớm đi.

Nếu anh đang trong cuộc họp thì chắc chắn không phải chỉ một một người.

Nhưng nếu Ngô Chí Luân nói những lời như vậy, mọi người nghe thấy là biết ngay Dịch Văn Trạch đang nói chuyện với bạn gái.

Bạn gái... Giai Hòa lắc lắc đầu, đến giờ cô vẫn cảm thấy như trong mơ.

Những ngày sau đó, Giai Hòa bận không ngóc nổi đầu lên, vì cô đến muộn mấy hôm nên bình thường lẽ ra là nửa ngày họp, nửa ngày chỉnh lí tài liệu, nhưng cả tuần nay, cô đều phải ngồi họp cả ngày, tối về lại chỉnh sửa tài liệu đến tận ba, bốn giờ sáng. Cũng chính vì thế, cô chỉ có thể tranh thủ lúc nghỉ ngơi để gọi cho Dịch Văn Trạch, hoặc chỉ gửi cho anh vài tin nhắn.

Nhưng cũng may, vì kiểu giao lưu dần dần tiến triển thế này, Giai Hòa mới từ từ hiểu được rõ ràng rằng mình và anh đang thực sự hẹn hò.

Có khi ngượng ngùng, cô sẽ hỏi: “Em bận quá thế này anh thấy có vấn đề gì không?”

Anh không hề để bụng: “Anh cũng hiếm khi rảnh rỗi như vậy, lúc vào việc rồi thì lịch làm việc cũng xếp kín, em cứ chuẩn bị tâm lí đi.”

Giai Hòa ngẫm nghĩ, chẳng trách, diễn viên yêu đương cũng rất khổ sở. Yêu nhau, chẳng phải là cùng nhau nói chuyện mới có thể duy trì được tình cảm sao?

Cô dựa vào hành lang, khẽ nói: “Không sao, đến lúc đó em sẽ nhận liền mấy kịch bản, viết ngày viết đêm để khỏi nhớ anh” , nói xong, cô mới thấy ngượng ngùng, “Lúc nào anh bận thật thì nói với em, em sẽ không làm phiền anh đâu.”

Có người bước qua hành lang, gật đầu cười chào Giai Hòa, cô vội vàng cười lại, có chút lo lắng không biết những lời mình vừa nói có bị người ta nghe thấy không.

“Em về kiểm tra hộp thư nhé” , Dịch Văn Trạch ngừng lại một chút, nói: “Anh đang có khách, tối nói chuyện sau.”

“Vâng”

Giai Hòa ngắt máy, quay về phòng họp, mọi người đang cười nói trêu đùa nhau.

Cô lặng lẽ đi rót một li nước, đến chỗ ngồi của mình, mở hộp thư ra, có một thư mới nhận.

Chỉ có một dòng chữ ngắn gọn: Đây là mới nhất.

Giai Hòa không hiểu, mở tệp đính kèm ra xem, cô mới lặng người, giống như bị chạm đến nơi mềm yếu nhất trong trái tim, cô chỉ thấy vô cùng cảm động.

Anh gửi lịch làm việc nửa năm tới của mình đến cho cô.

Xung quanh vẫn ồn ào, nhưng Giai Hòa như đang ở một thế giới khác, thậm chí cô không nhận ra mọi người đã bắt đầu chuyển sang thảo luận nội

dung giai đoạn tiếp theo của kịch bản mới.

“Giai Hòa này” , đạo diễn Lưu đột nhiên gọi.

Giai Hòa hoang mang ngẩng đầu, một lúc sau mới định thần lại: “Sao ạ, đạo diễn Lưu?”

Đạo diễn Lưu cười: “Tôi xem trailer bộ phim trước của cô rồi, chắc chắn sẽ nổi đấy.”

Giai Hòa ngượng ngịu cười: “Hi vọng là thế.”

“Vai diễn ấy của Dịch Văn Trạch chắc chắn sẽ lại nổi như cồn cho xem” , đạo diễn Lưu nói tiếp: “Hôm qua tôi còn đang nghĩ không biết có nên nhanh chóng tìm một kịch bản mới gửi đi không, tận dụng sự thành công của Vĩnh an, chúng ta làm thêm một bộ cổ trang nữa.”

Giai Hòa cười trừ, không ngừng cầu nguyện, đạo diễn Lưu, xin anh đừng nói nữa.

May mà đạo diễn Lưu chỉ gật đầu cười cười, rồi không nói gì thêm.

Hết một tuần lịch họp dày đặc, đến tối cô mới có thời gian về nhà. Trong tiếng cảm ràm trách móc con gái không có lương tâm của mẹ, cô khó khăn lắm mới thu dọn xong đồ, dự dõ được mẹ tiếp tục ngồi chơi bài, còn cô tốt vào phòng.

Phía sau máy vi tính là tấm poster hình Dịch Văn Trạch, tấm poster chính tay cô mua tại cửa hàng sách Tây Đơn hồi anh mới nổi, lúc đó cô chưa đến mười lăm, mười sáu tuổi, không ngờ sau mười mấy năm lại có mối quan hệ thế này. Hai tuần trôi qua nhanh chóng, hai người chỉ liên lạc qua điện thoại, có lúc cô nghĩ, thật chẳng khác gì tình yêu qua mạng...

Cô cầm điện thoại, đột nhiên nảy ra ý nghĩ: “Máy tính của anh... có webcam không?”

Anh im lặng một hồi, mới nói: “Chờ chút, anh bảo A Thanh chỉnh lại đã.”

Cô vâng một tiếng, A Thanh đã nhận điện thoại: “Biên kịch, cô dùng MSN không?”

Giai Hòa nói cho A Thanh MSN của mình, một lúc sau có người kết bạn, mà lại... trực tiếp dùng tên thật - Dịch Văn Trạch. Hai cô gái mần mò một lúc lâu, cuối cùng cũng kết nối được hình ảnh, cô nhìn thấy bên kia là phòng làm việc của anh, A Thanh đang ngó qua ngó lại, nhìn ngăm hồi lâu rồi mới nói qua máy tính: “Biên kịch, phòng của cô cute quá...”.

Giai Hòa cười nói: “Lâu lắm mới về nhà, vẫn giữ nguyên như hồi học cấp ba.”

A Thanh rất biết điều nhường chỗ, webcam bên kia không còn ai, rồi một gương mặt vô cùng thân quen bỗng xuất hiện trong tầm mắt cô. Giai Hòa chợt thấy hơi xấu hổ, sao mình lại không thay quần áo nhỉ...

Cô đang định nói thì đột nhiên có người mở cửa.

Mẹ cô tay bưng đĩa hoa quả, vừa nói phải ăn nhiều dâu tây chống lão hóa, vừa lướt mắt qua màn hình máy tính, lập tức nói: “Lại là Dịch Văn Trạch à, sao chưa đổi thần tượng hả con?”. Giai Hòa ngấn người, chưa kịp tắt cửa sổ webcam thì mẹ cô đã nhào vào nhìn thật kĩ: “Video à? Không phải biểu diễn sao? Cũng gần gũi đời sống nhỉ?”

Giai Hòa muốn khóc, hồi hộp buột miệng nói: “Video quay trộm đấy mẹ...”

Bên kia, Dịch Văn Trạch đang châm thuốc, nghe thấy lời cô nói, rõ ràng anh ngừng tay trong giây lát, rồi khẽ mỉm cười.

“Ái chà? Không phải con nói thần tượng của con chất lắm sao? Sao lại có cả phim nóng thế này?”. Mẹ cô vừa nghe đến quay trộm liền hưng phấn, kéo ngay một chiếc ghế đến ngồi cạnh.

“Không phải loại phim đấy đâu mẹ...”

“Quay trộm, không phải loại ấy thì là loại gì?” , mẹ cô ra vẻ ta thừa hiểu.

“Đương nhiên không phải, anh ấy là người tốt mà!” , Giai Hòa bắt đầu luống cuống, bịa chuyện: “Đây gọi là theo dõi cuộc sống đó, mẹ không biết đâu, bây giờ đang thịnh hành cái này lắm, các fan thích xem cuộc sống hàng ngày của thần tượng, cuộc thi Tìm kiếm tài năng gì gì đó của đài Hồ Nam năm nay chẳng phải còn yêu cầu người tham gia dự thi chấp nhận có người đi theo ghi hình trong suốt bảy mươi hai tiếng sao? Chính là kiểu này đấy mẹ ạ” , cô vừa nói vừa đạp loạn xạ dưới gầm bàn.

Phích cắm đâu? Phích cắm đâu rồi!

Đột nhiên, Dịch Văn Trạch ngẩng đầu, quay ra nói chuyện với người bên cạnh, hình như là ở phía cửa.

Mẹ cô lập tức hỏi: “Bắt đầu rồi đấy hả? Thần tượng của con nói chuyện với ai vậy?”

Cô buồn bực: “Con làm sao biết được”.

Đạp sống đạp chết vẫn không đạp trúng phích cắm, chẳng lẽ đổi chỗ rồi...

“Sao mẹ xem thấy chẳng giống quay trộm gì thế, con gái” , mẹ vẫn chưa nói hết câu thì webcam xuất hiện một người đang cầm cốc nước đi đến sau Dịch Văn Trạch, cố tình nhìn thẳng vào webcam, “Hả? Cậu kia nhìn cái gì thế nhỉ?”

Nhìn gương mặt đẹp trai thanh tú kia là Giai Hòa khóc không ra nước mắt, nếu gặp Ngô Chí Luân thì nhất định mình sẽ là đập vỡ đầu anh ta ra...

Cũng may, chỉ một giây sau, webcam tắt ngóm.

Những điều mẹ nói sau đó hầu như chẳng lọt vào tai Giai Hòa, cô chỉ đáp qua loa mấy câu rồi đẩy mẹ ra khỏi phòng, đến lúc gần ra tới cửa mẹ cô còn kịp bổ sung thêm một câu: “Từ giờ nếu có mấy thứ như thế này thì gửi vào QQ cho mẹ nhé, chẳng phải con là biên kịch sao? Tốt nhất là gửi cho mẹ cái của Phí Tường nhé, mẹ thích cậu đó.”

“Vâng, vâng”. Giai Hòa khóa cửa phòng lại, đứng dựa tường thở dài một hơi.

Rất lâu sau, cô mới gọi điện thoại, khẽ khàng xin lỗi: “Em xin lỗi, em không biết mẹ lại đột ngột vào.”

Dịch Văn Trạch chỉ ừm một tiếng: “Chat webcam nữa không?”

“Thôi...”

“Em khóa cửa chưa?”

Cô nói rồi.

Giọng nói của anh đột nhiên nhỏ hẳn: “Anh rất nhớ em.”

Giai Hòa không nói gì, câu nói của anh cứ lượn qua lượn lại trong đầu. Đây là... lần đầu tiên anh nói thế, giọng anh vẫn nhẹ nhàng, ấm áp, còn có chút trầm trầm lôi cuốn. Trước đây khi xem những cảnh anh tỏ tình trên phim, cô đều thấy vô cùng thích thú, có khi còn hưng phấn hơn cả nữ chính, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói với cô những lời này.

Qua điện thoại, cách nhau hơn một nghìn bốn trăm cây số, anh nói với cô: Anh rất nhớ em.

Chỉ bốn tiếng thôi, cũng làm cô như ma xui quỷ khiến mở lại MSN ra.

Góc nhìn của webcam đã đổi sang chỗ khác, có thể nhìn thấy quá nửa căn phòng, Dịch Văn Trạch rót một cốc nước, bước lại, ngồi xuống, chỉ im lặng nhìn cô, không nói gì. Giai Hòa ngượng nghịu ngồi đó, mắt liếc xung quanh, cuối cùng then thùng nhìn anh một cái, nhưng càng nhìn vào gương mặt không chân thực chút nào kia cô càng cảm thấy ngượng ngùng.

“Bắc Kinh có nóng không?” , anh bỗng hỏi.

“Không nóng lắm” , Giai Hòa không nhìn anh, chỉ cúi đầu, nhìn bàn phím.

“Ngày mai có kế hoạch gì không?”

“Vẫn chưa có kế hoạch gì, cuối tuần này nghỉ”.

Cô tiếp tục đếm bàn phím.

“Anh bay chuyến sáng, tầm mười hai giờ đến Bắc Kinh.”

Giai Hòa ờ một tiếng, tiếp tục đếm bàn phím, đếm mãi đếm mãi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh: “Anh sắp đến Bắc Kinh?”

Anh không trả lời thẳng vào câu hỏi: “Nghĩ ra xem đưa anh đi ăn gì chưa?”

...

Những câu nói tiếp theo hiển nhiên là cô đáp trong sự kinh ngạc, đến tận lúc tắt webcam đi rồi, Giai Hòa mới phát hiện ra, mình chỉ biết anh xuống ở cửa số ba, mười hai giờ tối, đến số chuyến bay cũng chưa kịp hỏi. Thôi vậy, đi ngủ đã, cô đặt báo thức tám giờ sáng, nghĩ mình phải mất một tiếng để chọn quần áo, một tiếng để... tóm lại là phải dậy sớm.

Thế là cô ôm mộng dậy sớm, ôm chăn nằm lăn qua lăn lại đến tận ba giờ sáng, mắt mở thao láo nhìn trần nhà, tức tối đến mức chỉ muốn đập đầu vào

tường.

Không ngủ được, không thể nào ngủ được...

Kết quả là, ngày hôm sau, cô ngủ như chết trong taxi.

Chưa đến mười một giờ xe đã đến sân bay, cô xuống tầng mua một cốc cafe to, ngồi một góc giết thời gian. Nên đợi ở cửa ra, hay đợi ở bãi để xe nhỉ? Hay là theo dõi anh từ xa? Cô nghĩ ngợi hồi lâu mà không có kết quả gì, xem giờ, mới chỉ sáu phút trôi qua.

Hai tay cầm chiếc cốc giấy, cô bắt đầu suy nghĩ vấn đề tiếp theo.

Câu đầu tiên, nên gọi anh thế nào nhỉ?

Anh Dịch? Rõ ràng là không ổn. A Trạch? Có vẻ cũng rất kì. Phía sau cô có một cô bé đang cầm điện thoại, khẽ khàng nói bằng giọng dịu dàng, chỉ cần nghe là biết cô bé đang nói chuyện với bạn trai. Cô bé có thói quen rất giống Kiều Kiều, một câu chồng ời, hai câu chồng à, nghe ngọt ngào hết biết. Chẳng biết từ lúc nào, những người ở quanh cô cũng quen với kiểu gọi bạn trai ấy... nhưng vừa nghĩ đến việc gọi Dịch Văn Trạch như vậy, cô đã thấy không chấp nhận được, càng thấy căng thẳng hơn.

Lại xem giờ lần nữa, mới ba phút trôi qua.

Đột nhiên, điện thoại reo, tên hiển thị với hai màu đen trắng đang nhấp nháy.

Cô giật mình, lập tức nhấc máy.

Bên kia nghe lẫn chút tạp âm: “Ngủ dậy chưa?”

“Dậy rồi, chuyển bay cất cánh muộn à anh?”

Giờ này lẽ ra anh đang trên máy bay chứ, vì vậy phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ rằng chuyến bay của anh muộn giờ. Đến muộn chút cũng được, để cô có thêm thời gian chuẩn bị tinh thần.

“Không” , bên đó đột nhiên rất ồn ào, hình như có tiếng của phóng viên, hẳn là còn có cả tiếng của các fan đến sân bay đón anh nữa, nhưng giọng anh vẫn rất dịu dàng, làm cô thấy an tâm hẳn: “Anh đợi em ở hầm để xe, đến thì gọi cho anh.”

Nói xong, anh cúp máy ngay.

Giai Hòa hiểu ra câu nói của anh, lẽ nào anh đã đến rồi, không phải là mười hai giờ sao?

Cô lập tức gọi lại: “Em đến nơi rồi”.

Dịch Văn Trạch có chút bất ngờ: “Sớm thế à?”

Giai Hòa ngượng ngùng: “Em ngủ dậy sớm, ở nhà chẳng có việc gì nên đi luôn. Sao anh đến nhanh thế?”. Cục hàng không bị sao thế không biết? Bình thường cô đi thì trăm phần trăm là muộn giờ, không lẽ thấy trên máy bay có minh tinh nên tăng tốc? Nhưng nếu thế thật thì cũng đừng sớm tới cả tiếng đồng hồ chứ...

Đầu dây đẳng kia, Dịch Văn Trạch có lẽ đang bước ra ngoài, một lúc sau anh nói: “Chuyến bay mười một giờ mười phút là đến nơi, anh cộng thêm thời gian muộn giờ, sợ em phải đợi lâu quá.”

Giọng nói của anh tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng.

Mười một giờ mười phút đến nơi, vậy là cộng thêm năm mươi phút muộn giờ.

Giai Hòa chẳng biết trả lời thế nào, đành một tay cầm điện thoại, một tay miết miết cốc giấy... Mãi đến lúc “bụp” một tiếng, cô mới phát hiện chiếc cốc giấy đã bị mình bóp méo, khẽ nói: “Anh lên xe rồi nói em biết là khu nào, em đi tìm anh.”

“Ừm, không cần vội, chắc phải một lúc nữa.”

“Không sao, em đợi anh.”

Hai mươi phút sau mới có tin nhắn đến, lúc này cô mới thực sự hiểu thế nào là “chắc phải một lúc nữa”. Hầm để xe của trạm chờ T3, lần nào đi cô cũng bị lạc đường, thế mà lần này không ngờ đầu óc cô lại tỉnh táo, đi một mạch đến nơi, A Thanh đang đứng ngoài xe đợi, nhìn khắp xung quanh, thấy Giai Hòa liền vẫy tay, đợi cô đến gần mới nói: “Anh Dịch ở đằng kia, tôi đi trước nhé.”

Cô ấy nói xong là đi thật, Giai Hòa ngù ngà ngù ngờ đi theo một hàng xe mới thấy Dịch Văn Trạch đang ngồi trong chiếc xe đỗ cuối cùng, anh ngồi ở ghế lái, có lẽ đã nhìn thấy cô.

Khoảng cách chưa tới mười bước chân, cô lại ngập ngừng, thấy lúc này chẳng giống như khi gọi điện thoại chút nào, thực sự có một người ngồi trên xe chỉ cách mười bước chân đang đợi mình đi tới, vậy mà giờ mình lại không nghĩ ra nên nói câu đầu tiên như thế nào.

Nhưng câu đầu tiên lại là anh nói. Lúc cô vừa ngồi xuống, đang định quan tâm hỏi anh một câu có mệt không thì anh đã nói trước: “Đi ăn trước hay đến công ty trước?”

Anh vẫn tự nhiên như vậy, ngữ khí giống hệt như hằng ngày cô nghe trên điện thoại.

Đến lúc này cô mới có cảm giác chân thật một chút: “Đi ăn đi, khi này có nhiều nhà báo lắm hả anh?”

Anh khởi động xe: “Không ít, nhưng được Ngô Chí Luân dẫn đi hết rồi.”

Cô thở phào, ngẫm nghĩ: “Hay đến công ty anh ăn? Như vậy có thể tự do hơn một chút.”

“Được” , anh đột nhiên nhìn cô.

Giai Hòa có chút không hiểu, đang định hỏi có vấn đề gì thì anh đã vươn người qua, đưa tay giúp cô thắt dây an toàn.

Thực ra, lúc đầu cô rất lo cho chân của anh, tuy lúc nói chuyện điện thoại anh luôn nói là hồi phục rất nhanh, nhưng cô vẫn không an tâm. Giờ nhìn dáng anh lái xe, cô mới an tâm phần nào. Thời tiết ấm áp, gió lùa vào trong xe qua ô cửa kính mở một nửa, cảm giác vô cùng khoan khoái. Chỉ một lát sau, Giai Hòa đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, đầu gật gù, nhưng cô vẫn cố không dám ngủ hẳn.

Dịch Văn Trạch nhìn cô mà buồn cười, hỏi: “Mấy giờ ngủ?”

Giai Hòa thật thà đáp, thực ra cả đêm qua cô không sao ngủ được.

“Về nhà mình mà không quen giường sao?”

“Chắc vậy” , Giai Hòa ừ ừ, “Chẳng hiểu sao trằn trọc mãi mà chẳng ngủ nổi, tận lúc rạng sáng em mới chợp mắt được một lúc, có phải sắc mặt em trông tệ lắm không?”

Dịch Văn Trạch nghiêng đầu nhìn cô: “Hơi nhợt nhạt một chút, đến văn phòng của anh, em có thể ngủ một lát.”

Giai Hòa vâng một tiếng, trong đầu không ngừng luẩn quẩn câu nói: ngủ một lát, ngủ một lát...

Sau đó, cô lại đỏ mặt.

Một lúc sau, Giai Hòa thực sự không thể gắng gượng được nữa, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trên xe. Lúc tỉnh giấc, xe đã dừng trước một tòa nhà ba tầng, Dịch Văn Trạch đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế, cô không dám lên tiếng làm phiền anh, chỉ chớp chớp mắt để lấy lại độ ẩm cho kính áp tròng, nhưng tự nhiên lại thấy mắt phải nhìn không rõ, rơi mất mắt kính rồi...

Thật là xui xẻo.

Cô buồn bực dụi dụi mắt, mới phát hiện ra Dịch Văn Trạch đã tỉnh: “Rơi kính áp tròng à?”

“Bình thường không dễ rơi thế, chắc tại hôm qua không ngủ được.”

“Không sao, ở đây anh cũng có.”

Giai Hòa yên lặng nhìn anh.

Anh mỉm cười: “Anh mang theo cho em, lúc nào cần dùng thì có cái dùng luôn.”

Giai Hòa ồ một tiếng, trong đầu vang vọng câu nói: lúc nào cần dùng, lúc nào cần dùng...

Sau đó, mặt cô lại đỏ lên.

Chương 9: Yêu từ từ

Khi hai người xuống xe thì xe của Ngô Chí Luân mới đi vào, trên xe của anh ta hình như có không ít người, lúc họ theo Ngô Chí Luân xuống xe, ai nấy đều tươi cười chào hỏi Dịch Văn Trạch, Giai Hòa im lặng đứng một bên, cố gắng biến mình thành vô hình. Cũng may, ở trước mặt người ngoài, Ngô Chí Luân luôn rất điềm đạm, lịch sự, giống hệt một thần tượng u buồn

khi xuất hiện trước công chúng, chỉ khi anh ta gật đầu chào cô mới cười đầy ын ý, rồi lại cười đầy ын ý thêm cái nữa...

Vì một mắt của Giai Hòa không nhìn rõ, nên cô chỉ biết cẩn thận theo sau Dịch Văn Trạch lên tầng. Cầu thang và sàn đều làm bằng inox chạm rỗng, lúc đầu cô cũng thấy phong cách rất hiện đại, nhưng càng lên cao cô càng thấy thô sơ quá, cảm giác như đang đi trên dây thép vậy.

Nhưng, điều không may là, cô mắc chứng sợ độ cao...

Đi lên đến tầng hai là chân cô đã bắt đầu mềm nhũn, không ngờ Dịch Văn Trạch vẫn tiếp tục đi lên. Giai Hòa thầm kêu than, lấy hết can đảm tiếp tục đi, bất giác nắm chặt lấy lan can rất mảnh, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Từ nhỏ cô đã mắc chứng sợ độ cao, lúc Thượng Hải mới có Carnival, cô đã rất hứng thú đi xem thử, nhưng cuối cùng cũng là người thừa mà thôi, cô chỉ đứng dưới nhìn lên những trò chơi mạo hiểm trên cao ấy, còn bị Kiều Kiều cười nhạo cho bao nhiêu lần. Chuyện bi thảm nhất là, năm sau, lúc ở Bắc Kinh, Tiêu Dư rủ cô đi chơi và lại dẫn cô vào Carnival...

Trước mắt mờ mịt, cứ mỗi bước đi là tim cô đập càng nhanh, đúng lúc đó có một cậu thanh niên chạy từ tầng ba xuống, chiếc cầu thang vốn đã hẹp nay lại thêm chật chội. Giai Hòa cẩn thận nép sang bên cạnh, dựa vào lan can, cố gắng phân tán sự chú ý.

“Ông chủ” , cậu thanh niên cúi đầu chào.

Dịch Văn Trạch ừm một tiếng: “Chuẩn bị đi casting hả?”

“Vâng, chiều nay hai giờ bắt đầu” , cậu ta nói xong thì quay ra liếc nhìn Giai Hòa, rồi lại càng nhiệt tình hơn, “Chào bà chủ”.

Giai Hòa giật mình, bất giác nhìn Dịch Văn Trạch, anh chỉ cười, không nói gì.

Cô thấy cậu ta có vẻ nhiệt tình như vậy... chỉ có thể ừm một tiếng, sau đó lại càng thấy chổng mặt hơn.

Cậu thanh niên cười hi hi rồi tiếp tục chạy xuống, Dịch Văn Trạch lúc này mới để ý tới sắc mặt cô: “Em không khỏe à?”

“Không...”. Chỉ cần được xuống hoặc lên đến tầng ba là khỏe ngay.

Dịch Văn Trạch quay người lại, chăm chú nhìn cô.

Giai Hòa bám tay vào lan can, không ngừng cầu nguyện, đừng nhìn nữa, đi nhanh lên...

“Anh quên mất, em có chứng sợ độ cao”, Dịch Văn Trạch tỏ vẻ xin lỗi, đưa tay ôm cô, cứ thế đi lên, “Tầng một là văn phòng làm việc chung, mai anh sẽ cho người chuyển văn phòng xuống tầng hai.”

Giai Hòa ngẩn người, sao cái gì anh ấy cũng biết thế?

Chắc lại là Kiều Kiều nói đây mà.

Vì được anh ôm nên Giai Hòa cố gắng không nhìn xuống dưới chân nữa, cô từ từ bình tĩnh lại, nhưng cuối cùng cũng vẫn khó khắc phục được chứng ngại tâm lý, đành mặc kệ ánh nhìn của mọi người, không ngại ngùng nữa mà dựa vào người anh.

Vừa lên đến tầng ba đã thấy A Thanh đang bước ra từ một gian phòng, phản ứng đầu tiên của cô ấy là há hốc mồm rồi nhìn trái ngó phải, cười rõ tươi: “Anh Dịch, em xem danh sách casting rồi, ba ngày chắc không đủ thời gian đâu.”

Dịch Văn Trạch có chút bất ngờ, đáp lại A Thanh vài câu rồi nhờ cô tìm thực đơn của mấy quán ăn gần đây, A Thanh lập tức biết ý, nhanh nhẹn chạy đi. Giai Hòa hiển nhiên vẫn đang trong dư chấn sợ độ cao, cô chỉ

đứng nghe, mãi đến lúc vào trong phòng, cô mới phát hiện mình vẫn đang nép trong vòng tay anh...

Trong đầu Giai Hòa lập tức nảy ra một ý: “Anh bảo tìm kính áp tròng cho em mà?”

Sau đó, cô tẩu thoát thành công.

Cơm trưa không nhiều, vừa đủ cho hai người ăn. Giai Hòa vừa buông đũa, Dịch Văn Trạch đã thu dọn ngay, gói tất cả vào giấy báo rồi cho vào túi nilon, mang đặt ngoài cửa. Giai Hòa nhìn anh làm mọi việc nhẹ nhàng như không, bắt đầu thầm tự hào, nhìn xem, thần tượng tuy ưu tú vậy nhưng cũng rất dễ gần, không hổ danh là thần tượng của mình.

Sau đó, anh cầm chiếc hộp nhỏ màu xanh lên, đổ ra một viên kẹo cao su: “Em uống nước không?”

“Cafe”. Giai Hòa vừa nói xong đã thấy mình chẳng biết lớn bé là gì, sao lại biến thần tượng thành đầy tớ thế này.

Vậy nên không đợi anh động tay, cô đã nhanh chóng lao vào phòng trà nước.

Trên giá có đến bảy, tám loại cafe.

Có loại đơn giản, cũng có loại phải tự pha chế, còn có cafe xay và cafe hạt nữa, cô xem xét một hồi rồi cuối cùng quyết định lấy ra một gói Nescafe loại đơn giản nhất, quay đầu hỏi: “Anh uống gì?”

“Nước lạnh thôi”, anh bước vào, nhìn gói cafe trên tay cô, “Sao em không pha?”

“Thế này cho tiện”, cô nhanh tay bóc ra, “Em uống cafe là để tỉnh táo, nên uống nhiều quá thành quen, thực ra em không có yêu cầu cao với cafe lắm,

chỉ cần có vị cafe là được.”

Anh cầm gói cafe từ tay cô: “Cafe xay cũng rất tiện.”

Nói xong, Dịch Văn Trạch vứt gói cafe vào thùng rác, lấy bình cafe từ trên cao xuống, rửa sạch bằng nước lạnh rồi thành thực pha cafe cho cô: “Trước anh cũng thích uống cafe, nhưng sau đó sợ không tốt cho dạ dày nên không uống nữa.”

Nước bắt đầu sôi, kêu lục đục.

Anh kiên nhẫn đợi, tay phải đặt trên bàn kính, Giai Hòa nhìn từ cổ áo xuống tay anh, cuối cùng là đầu ngón tay. Đến khi cafe bắt đầu có mùi thơm, ngón tay anh bỗng nhiên động đậy, cô mới như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, lúc ngẩng đầu lên thì đã thấy mặt anh ở ngay sát, sau đó, từ từ cúi xuống, nhẹ nhàng hôn cô.

Hương thơm của cafe, hương bạc hà từ đầu lưỡi của anh, trong khoảnh khắc lấp đầy mọi giác quan của cô.

Không đường đột như lần đầu tiên, tất cả những điều diễn ra trong mối quan hệ của hai người đều tự nhiên hết mức. Nhưng không hiểu sao Giai Hòa vẫn cảm thấy trời đất quay cuồng, mê đắm, một lúc rất lâu sau, bộ não trống rỗng của cô mới bắt đầu nảy ra một ý nghĩ.

Chết rồi, mình chưa ăn kẹo cao su.

Dịch Văn Trạch đang ôm chặt cô, nghiêng đầu định hôn sâu hơn nữa thì cô đột nhiên lùi lại.

Anh chạm môi cô, khẽ hỏi: “Sao thế em?”

“À cái đó”. Chẳng lẽ lại trách anh không cho mình ăn kẹo cao su? Cô do dự một lát: “Hết giờ rồi, bốn mươi giây.”

Cũng may là cô biết pha cafe, để yên bốn mươi giây rồi phải tiếp tục thao tác.

Anh im lặng giây lát, hôn nhẹ lên môi cô, buông cô ra và bắt đầu rót cafe, rõ ràng anh đang khẽ cười, nhưng Giai Hòa giả bộ không thấy, nhích ra một chút.

Sức mạnh của tri thức quả nhiên vĩ đại...

Lúc ra khỏi phòng trà nước, ở khe cửa đã có một tờ giấy do ai đó nhét vào. Dịch Văn Trạch nhặt lên nhìn qua một lượt, là thời gian biểu hai ngày tới, Giai Hòa đảo mắt nhìn, nhớ ra chuyện casting vừa nói khi nãy: “Phim mới của bọn anh đã bắt đầu tìm diễn viên rồi cơ à?”

Anh gật đầu: “Hai hôm nay đang casting.”

“Đề tài gì?”

“Dân quốc”, Dịch Văn Trạch đặt tờ giấy lên bàn, “Trừ nữ chính ra, các vai nữ khác hầu như không có đất diễn gì nhiều, không ngờ lại có nhiều người đến casting như thế.”

Là vì có anh và Ngô Chí Luân, Giai Hòa thầm nghĩ.

Anh đột nhiên hỏi: “Casting ở tầng một, công khai, em muốn xem không?”

Giai Hòa lại nghĩ đến vấn đề độ cao, buồn rầu nói: “Thôi, ở độ cao như thế này em chẳng dám nhìn xuống đâu.”

Đến lúc huyết áp tăng cao, làm một cú vật thể lạ rơi từ trên cao xuống, khi ấy lại càng náo nhiệt hơn...

“Không sao, anh đi cùng em.”

Vì công ty chế tác mới bắt đầu hoạt động, lại sắp hợp tác một hạng mục rất lớn với công ty Ích Hoa vốn là “anh cả” làng giải trí trong nước nên Dịch Văn Trạch rất nhanh chóng bắt tay vào làm việc. Giai Hòa ngồi ở chiếc ghế mây ngay cạnh cửa sổ, cầm một tờ báo lật qua lật lại, ánh nắng chiếu vào qua ô cửa kính khiến căn phòng ấm áp lạ thường. Sau đó, con sâu ngủ bắt đầu kéo đến... Đến lúc “bộp” một tiếng, Giai Hòa mới giật mình tỉnh dậy, phát hiện ra tờ báo đã rơi từ trên đầu gối cô xuống sàn nhà.

Dịch Văn Trạch cười, nhìn cô: “Vào trong ngủ một lúc đi.”

Cô vội nói: “Không cần đâu.”

Đúng là tội lỗi, người ta thì đang bận tối mắt tối mũi, còn mình thì ngủ gật.

Lúc này dưới nhà có tiếng nói, hình như đã bắt đầu casting. Giờ cô mới có cơ để thoát khỏi tình trạng xấu hổ này, vội vàng nói: “Bắt đầu casting rồi à?”

“Ra xem đi”, anh khẽ động dậy ngón tay cho đỡ mỏi, đứng dậy: “Anh cũng nghỉ một lát.”

Cả hai bước ra ngoài, ở dưới tầng một đã chật kín người, đúng là casting công khai.

Giai Hòa vừa nhìn xuống dưới hai chân đã lập tức mềm nhũn, lúc cô định lùi lại thì thấy toàn thân ấm áp, Dịch Văn Trạch chống hai tay vào lan can, để cô ở ngay trước ngực mình: “Thế này đỡ hơn chưa?”

“Đỡ hơn nhiều rồi”. Giai Hòa khẽ nói, tuy đây là cách tốt nhất để khắc phục chứng sợ độ cao, nhưng dưới nhà nhiều người thế kia... ở tầng hai và tầng ba cũng có người đang nhìn nữa, nên hình như không ổn thì phải?

Giai Hòa đang do dự có nên quay vào phòng không thì ở phía dưới đã thay người.

Từ góc độ này nhìn xuống, Giai Hòa không thấy rõ gương mặt cô gái đó, nhưng chỉ cần nhìn vóc dáng là có thể đoán được - đó là một mỹ nhân.

Cô gái đó cất tiếng, giọng nói rất quen: “Xin chào mọi người, em là thí sinh số mười ba, Khương Hạnh.”

Sao giọng lại quen thế nhỉ?

Giai Hòa ngẫm nghĩ, chắc mình không quen người này, chưa nghe tên bao giờ.

Giai Hòa không nghĩ thêm nữa, có lẽ chỉ là giọng nói tình cờ giống người quen nào đó của mình thôi. Cô nhìn những người đang ngồi đó, thấy Ngô Chí Luân ngồi ở góc ngoài cùng bên phải, sắc mặt rất nghiêm túc, ưu tư, cô không nhìn được cười, khẽ nói: “Hình tượng của Ngô Chí Luân định vị nhầm rồi, gương mặt thì rạng ngời thế kia mà lại toàn diễn những vai có nội tâm phức tạp, tăm tối.”

Dịch Văn Trạch cũng hạ giọng, nói: “Có liên quan đến quá khứ của cậu ấy, cậu ấy vốn ở nông thôn, gia cảnh không tốt lắm. Về sau cậu ấy đi casting làm người mẫu rất nhiều lần nhưng không thành công, thi vào lớp đào tạo cũng không được, nên đành phải đến trường quay, đợi được diễn những vai quần chúng.”

Giai Hòa chỉ biết Ngô Chí Luân đã nổi tiếng bảy, tám năm nay, nhưng cô không thích anh ta lắm nên cũng chẳng quan tâm. Giờ nghĩ lại mới thấy anh ta và Dịch Văn Trạch bằng tuổi nhau, nhưng anh ta lại nổi tiếng sau nhiều năm như vậy, hẳn là không dễ dàng gì.

“Lập nghiệp ở Hồng Kông cũng không dễ dàng nhỉ?”. Có vẻ như những người vang danh đều đã phải diễn vai quần chúng rất nhiều năm.

Dịch Văn Trạch rất bình tĩnh ừm một tiếng.

Đột nhiên cô nhớ đến lời Kiều Kiều nói, Thiên Sở cũng từng vất vả rất nhiều năm.

Nhưng, lúc này mà lại hỏi về vợ cũ của anh thì rõ là không thích hợp cho lắm. Giai Hòa đành biết điều không hỏi nữa, lại nhìn xuống phía dưới, cô gái kia đã diễn một đoạn nhận người thân như yêu cầu, rồi lại được yêu cầu phối hợp với người bên cạnh diễn vai người điên.

Giai Hòa chăm chú xem, diễn rất tốt, nhưng cô vẫn cảm thấy giọng nói ấy thật sự rất quen.

Đến lúc gần xong, Ngô Chí Luân có vẻ rất vừa ý: “Trả lời ngắn gọn cho tôi, sự việc để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong em gần đây là gì?”

Cô gái kia không dám chậm trễ, buột miệng nói: “Là gặp bạn gái tin đồn của anh.”

Chỉ một câu nói cũng đủ làm mọi người sửng sốt, Ngô Chí Luân nghi hoặc, rồi như chợt hiểu ra, cuối cùng anh ta dờ khóc dờ cười, liếc mắt nhìn lên tầng ba. Giai Hòa cũng đang sửng sờ, bắt gặp ánh mắt của anh ta mới chợt nghĩ ra vì sao mình lại thấy giọng nói cô gái này quen đến thế, chẳng phải chính là cô gái tối hôm đó nói sẽ đi casting sao?

Tâm trạng cô đang rối bời thì bên tai đã có chút hơi ấm.

“Em gặp cô bé đó rồi à?”

Cô cười trừ: “Vâng, trùng hợp quá.”

Rồi Giai Hòa lập tức liền thoáng kể lại câu chuyện hôm đó, cô đã kể xong chuyện mà Ngô Chí Luân ngồi dưới nhà vẫn chưa nói gì, hình như đang suy nghĩ gì đó, rất lâu sau, anh ta mới nói: “Nếu có cơ hội hợp tác, em sẽ còn gặp lại cô ấy.”

Nói xong, anh ta thì thầm với người bên cạnh mấy câu rồi mời người tiếp theo vào diễn.

“Ngô Chí Luân có chọn cô bé ấy không?”

Cô gái này diễn rất ổn, tác phẩm lần này lại lớn, còn có tiếng tăm của hai nhà sản xuất, nên việc PR có lẽ không mất công lắm, nếu được chọn thì sẽ là cơ hội tốt để nổi tiếng.

Anh lắc đầu: “Với tính cách của cậu ấy, có lẽ không.”

Giai Hòa kinh ngạc: “Vì nhắc đến bạn gái tin đồn sao?”

Dịch Văn Trạch cười: “Đúng, nhưng không phải lí do như em nghĩ đâu. Buổi casting hôm nay đông người như thế này, cô bé đó nói thế sẽ rất dễ được mọi người nhớ mặt. Đây là một câu trả lời rất thông minh, anh có không ít người bạn tính cách thoải mái một chút, họ sẽ thích kiểu diễn viên tự làm mình trở nên nổi bật như cô bé đó, nhưng tiếc là A Luân thì không phải loại người ấy.”

Giai Hòa ồ một tiếng: “Anh ấy là người đã từng chịu khổ, có lẽ thích kiểu người nghiêm túc chăm chỉ hơn.”

Dịch Văn Trạch không phủ nhận.

Giai Hòa chợt nhớ lại buổi đi ăn hôm đó, nhớ lại những lời châm chọc của đám người đó, cô đột nhiên nhìn anh mờ ám: “Anh nói xem, Ngô Chí Luân vừa là diễn viên nổi tiếng, lại là giám đốc công ty chế tác, liệu hằng đêm có được các em gái xinh đẹp gõ cửa phòng ngủ không?”. Vừa nói xong cô đã thấy hối hận, sao nghe lại giống như mình đang mượn Ngô Chí Luân để nói bóng nói gió anh vậy...

Dịch Văn Trạch cười, nụ cười rất nhẹ, nhưng vì hai người đứng quá sát nhau nên cô nghe rất rõ.

“Cậu ấy thì anh không chắc” , anh hạ giọng thật thấp, nghiêm túc nói:
“Nhưng anh thì có thói quen tốt là khóa cửa phòng trước khi ngủ.”

Cô cười trừ: “Thói quen tốt thật.”

Ở tầng dưới vẫn tiếp tục casting, hai người xem thêm một lát rồi quay vào phòng, Giai Hòa thấy anh đang bận, bản thân cô cũng chẳng thể ngồi không như vậy mãi, đành hỏi: “Ở đây anh có máy tính nào khác không?”

Dù sao cũng chỉ ngồi không, chi bằng lấy kịch bản hai hôm trước mới hợp ra viết cho xong.

Dịch Văn Trạch nhìn cô, cô lập tức lấy USB ra: “Bệnh nghề nghiệp, lúc nào cũng mang đồ theo, cứ có thời gian rảnh là viết.”

Anh gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh sau đó A Thanh đã mang một chiếc laptop lên.

Cô vừa cắm USB thì Ngô Chí Luân cùng vài người khác bước vào phòng, trông có vẻ như muốn bàn công việc. Giai Hòa đang do dự không biết mình có nên ra ngoài để khỏi trở thành phong nền động không thì Dịch Văn Trạch đột nhiên chỉ sang một phòng khác: “Ở đây hơi ồn, em vào trong kia mà viết.”

Giai Hòa “vâng” một tiếng, ôm laptop ra khỏi phòng, lúc cô đi qua Ngô Chí Luân, anh ta nhướn mày, cười đầy ẩn ý. Cô không hiểu, nhìn anh ta, nhưng vì có nhiều người đang ở đây nên cô không tiện hỏi anh ta muốn giở trò quỷ quái gì. Đến lúc bước vào căn phòng đó, cô mới hiểu ra.

Đây là... phòng ngủ.

Những người ở phía sau đã bắt đầu công việc nên Giai Hòa cũng chẳng dám bày tỏ ý kiến gì, đành mặt dày bước vào phòng, nhìn chiếc giường lớn, nhìn bộ sofa, rồi lại nhìn chiếc giường, cuối cùng... cô nghiêm túc ngồi lên

sofa, cúi đầu nhìn laptop. Vừa mở máy nhìn phần nhập chữ, cô đã phát hiện ra một vấn đề rất lớn, máy này chỉ có một cách nhập chữ - cách nhập chữ Hồng Kông.

Cũng có nghĩa là, cô chẳng thể làm gì được rồi.

Cuối cùng cô đành bước đến bên cửa sổ, đứng ngẩn người.

Chỉ cách một cánh cửa nên Giai Hòa có thể nghe tiếng mọi người ở phòng ngoài. Hình như họ đang bàn luận sôi nổi lắm, Giai Hòa vừa thích thú ngồi nghe xem giọng nào là của Dịch Văn Trạch, vừa nghĩ lại những gì đã xảy ra hôm nay, cuối cùng cô mới phát hiện hôm nay hai người chưa cùng nhau làm điều gì thú vị.

Dịch Văn Trạch xem ra chẳng lên kế hoạch gì. Cũng có thể đây là lần đầu tiên anh chính thức hẹn hò, có nên làm gì đặc biệt chút không nhỉ? Xem phim? Như thế đồng nghĩa với việc lên đạn cho khẩu súng của giới giải trí. Đi ăn? Hình như trưa nay ăn cũng rất được.

Thôi vậy, đi xem phim thì chẳng thà ở nhà xem đĩa; đi ăn thì chẳng thà gọi đồ về ăn.

Giai Hòa đang suy nghĩ một mình thì đột nhiên phía sau có tiếng mở cửa.

Cô quay đầu nhìn, Dịch Văn Trạch một tay bưng cốc cafe, một tay đóng cửa lại.

“Nhìn gì thế em?”

Cô vội quay người, dựa lưng vào cửa sổ: “Không nhìn gì cả, sao anh lại vào đây?”

Anh cười: “Bàn chuyện xong rồi.”

Nói xong, anh đặt cốc cafe lên bàn, bước về phía Giai Hòa.

Giai Hòa nhìn anh bước tới mỗi lúc một gần, không biết tại sao cô có chút hốt hoảng, đây là phòng ngủ thật trăm phần trăm, bên trái là chiếc giường lớn, bên phải là chiếc sofa đôi, thực sự không phải là do cô giỏi tưởng tượng... Không gian này thật khiến người ta thấy áp lực.

Cuối cùng anh dừng lại cách cô ba bước, tiện tay với lên giá kim loại lấy xuống vài chiếc DVD.

“Bây giờ anh phải sang bên Ích Hoa, có cần nhờ A Thanh đưa em ra ngoài đi dạo một chút không?”

Giai Hòa thầm thở phào: “Không cần đâu, em ở đây đợi anh.”

Anh nhẹ nhàng ừ một tiếng rồi lấy đĩa ra: “Nếu em đói thì trong tủ lạnh có sandwich đấy.”

Cô nói: “Vâng.”

“Nếu không thích mấy phim anh chọn thì em tự chọn rồi mở ra xem để giết thời gian nhé”, anh nói rồi giúp cô mở đầu DVD, thấy cô chỉ gật gật đầu, cuối cùng anh nói: “Nếu buồn ngủ thì em cứ nằm lên giường ngủ một giấc.”

Giai Hòa lúng túng gật đầu.

Mãi đến lúc anh đi rồi, Giai Hòa mới nghĩ ra mình còn chưa hỏi một vấn đề rất quan trọng, khi nào thì anh quay lại, nhưng nếu chạy ra hỏi thì nhất định sẽ bị Ngô Chí Luân cười nhạo. Ngần ngừ hồi lâu, cô quyết định cứ ở đây đợi anh, dù sao thì cũng không đến mức sáng mai anh mới quay lại chứ? Cô vừa tự an ủi bản thân, vừa như ma xui quỷ khiến bước tới bên cửa sổ, lén nhìn chiếc xe ở dưới tầng.

Từ góc này nhìn xuống vừa hay có thể thấy rõ cổng lớn, một lúc sau, Dịch Văn Trạch bước ra, đứng cạnh xe châm thuốc, yên lặng hút thuốc, hình như

anh đang đợi ai đó. Giai Hòa đứng ngay bên cửa sổ nhìn anh, thấy cả những cô gái ở bên ngoài chỉ trỏ, khẽ cười nói, bàn luận, nhưng anh lại chẳng để ý, chỉ đứng đó, yên lặng hút thuốc.

Giai Hòa nhìn thế nào cũng vẫn cảm thấy, ánh nắng hôm nay thật đẹp...

Vài phút sau, Ngô Chí Luân mới bước ra, hai người nói với nhau mấy câu, lúc chuẩn bị lên xe, anh ngẩng đầu, rất tự nhiên lướt mắt nhìn lên tầng ba. Thôi xong, bị phát hiện rồi, Giai Hòa lập tức ngượng ngùng vẫy vẫy tay, rồi nấp đi.

Một lúc lâu sau cô mới thò đầu ra nhìn, đến lúc chắc chắn là xe đã đi hẳn rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô mở cửa phòng ngủ, mở đầu đĩa rồi bước ra ngoài dọn dẹp, đem rửa hết số cốc mà khi nãy mọi người dùng. Dòng nước mát lạnh, rửa sạch những chiếc cốc thủy tinh trong suốt, trong phòng ngủ là tiếng nhạc phim du dương trầm bổng, tất cả đều vô cùng hài hòa.

Dọn dẹp sạch sẽ xong, cô nhìn khắp căn phòng một lượt rất vừa ý, rồi quay vào phòng ngủ, ôm gối ôm ngồi xem phim.

Từng cảnh phim lần lượt hiện lên, cô xem được mười phút nhưng cũng chẳng biết mình đang xem gì, chỉ nhìn quanh, xem cách bài trí trong phòng... Đây là lần đầu tiên cô vào phòng ngủ của Dịch Văn Trạch, khắp nơi đều thoang thoảng mùi đàn ông, cô úp mặt vào chiếc gối ôm, hít một hơi thật sâu, rồi nhắm mắt lại, thở ra một hơi đầy mãn nguyện.

Oa, không hề có mùi hương của phụ nữ.

Cả trong và ngoài phòng đều rất yên tĩnh, chỉ có mấy nhân vật nam chính trong bộ phim đang tranh cãi, Giai Hòa chăm chú xem đến cuối phim, nhưng thấy đầu óc mình bắt đầu ong ong, không ngừng kêu gào buồn ngủ lắm rồi, buồn ngủ lắm rồi. Mãi đến lần thứ ba gục trên sofa, cô mới quyết

định đóng cửa lại, cẩn thận ôm gối và chặn từ trên giường xuống sofa, ngủ như chết.

Cô ngủ một giấc dài, trong mơ toàn là mùi thuốc lá nhè nhẹ.

Không biết mình ngủ được bao lâu, cho đến khi mơ màng tỉnh dậy, cô thấy cổ họng khát khô.

Giai Hòa giơ tay định lật chăn ra, đi rót nước uống, nhưng khê động dậy, cô mới cảm thấy mình đang bị ai đó ôm trong lòng, toàn thân cô lập tức cứng đờ, không dám động dậy nữa. Hơi thở đều đều phả hơi ấm vào mặt cô, thực ra cô tỉnh dậy vì quá nóng, cảm nhận được những gì đang diễn ra, người cô càng nóng bừng, toát mồ hôi.

Rất lâu sau, Giai Hòa mới lặng lẽ mở mắt, nhìn gương mặt anh gần ngay trước mặt.

©STE. NT

Có lẽ anh đang ngủ rất say, còn mặc nguyên quần áo nằm phía ngoài chăn, ôm cô qua một lớp chăn bông trắng. Ở khoảng cách gần thế này, cô có thể nhìn rất rõ cằm và mũi anh, ngược mắt lên cao chút nữa là đôi mắt đang nhắm. Trong không gian yên tĩnh thế này, anh lại nằm ngủ ngay bên mình như vậy... May mà chỉ có cô tỉnh, còn anh vẫn ngủ say, chắc là anh rất mệt.

Bốn bề thực sự rất tối, không biết vì trời đã tối hay vì anh kéo rèm cửa sổ lại.

Giai Hòa không dám động dậy, nên cũng chẳng thể nào trả lời được câu hỏi ấy.

Cô chỉ nhìn Dịch Văn Trạch không chớp mắt, trong lòng có một ngọn lửa đang không ngừng nhảy múa.

Mày xem kìa, đã ở bên nhau đến hai tuần lẻ ba ngày rồi mà mày vẫn chưa chủ động hôn anh ấy lần nào. Cô nhìn đường viền môi đẹp đẽ của anh, tự động viên mình, hồi cấp ba vì quá sùng bái anh, quyết lấy anh làm hình mẫu chọn bạn trai nên mới để vượt mất cơ hội yêu sớm; đến lúc lên đại học, cô đã hạ thấp tiêu chuẩn nhưng khắp phòng vẫn dán đầy poster của anh, lại xảy ra chuyện với Cố Vũ, nên giờ... chính là lúc đòi cả gốc lẫn lá về rồi đây.

Cô không ngừng tẩy não cho mình, bạn gái chính thức cơ mà, sợ gì chứ?

Cuối cùng, cô bắt đầu động đậy. Vì bị anh ôm gọn trong lòng nên cô chỉ có thể trườn dần lên trên, thấy Dịch Văn Trạch không có phản ứng gì, cô lại càng hài lòng trườn lên trên thêm chút nữa, đường nét trên gương mặt kia quá đẹp, lại ở trong căn phòng tối thế này, thật giống như những bộ phim đen trắng hồi xưa. Chính là cảm giác này, lúc anh mới nổi, anh xuất hiện trên tivi, ngay ngắn gọn gàng, nụ cười lịch sự, rõ ràng là rất điềm đạm, rất đúng mực, nhưng lại lập tức hấp hồn cô.

Giai Hòa thất thần nhìn anh một lát, rồi lấy hết dũng khí, rất nhanh, chạm nhẹ vào khóe miệng anh.

Sau đó, cô nín thở, miễn nguyện trườn về vị trí cũ.

Cánh tay đặt trên eo cô hình như siết chặt hơn một chút, cô vẫn trong cơn phấn chấn, không để ý nên động đậy mấy cái.

“Đừng cử động” , phía trên đầu cô vang lên một giọng nói rất khẽ, rất nhẹ, như còn đang ngái ngủ.

Giai Hòa sững sờ, ngớ ra.

Rất lâu sau cô mới giả bộ vừa tỉnh giấc, hé mắt nhìn anh: “Anh tỉnh rồi à?”

“Tỉnh một lúc rồi” , anh nhìn cô cười, “Muốn tiếp tục không?”

Giai Hòa hoàn toàn mất hết ý thức...

Anh siết chặt thêm chút nữa, hai người càng gần nhau hơn.

Nhanh quá thì phải... Không được, nhanh quá rồi.

Giai Hòa nhắm mắt, rồi lại mở ra: “Cái đó...”

Khoảng cách quá gần, từng hơi thở của anh đều phả lên mặt cô, rất nóng, từ mặt xuống đến lòng bàn tay, rồi toàn thân... Giai Hòa cảm giác chỗ tay anh đặt lên eo mình vô cùng nóng bỏng.

Nói sao bây giờ? Nói sao bây giờ? Ai nói cho cô biết nên nói sao bây giờ?

“Còn muốn ngủ tiếp không?”. Anh cúi đầu xuống, khoảng cách rất gần, gần như chạm vào đầu mũi cô.

Câu này tế nhị quá... nhưng may là, cuối cùng cũng có một chữ “ngủ” làm trọng điểm, Giai Hòa cố gắng giữ giọng mình bình tĩnh, cố gắng nhắm vào trọng tâm: “Anh vẫn buồn ngủ à?”

“Anh tỉnh rồi” , anh trả lời rất súc tích.

“Thế... không ngủ nữa à?” , cô cẩn thận thăm dò.

Dường như anh chẳng có ý gì khác: “Tối nay em muốn làm gì?”

Vấn đề lại quay lại rồi.

Trong đầu cô toàn những từ ngữ không trong sáng đang nhảy múa, sao nghĩ kiểu gì cũng vẫn thấy ám muội thế này? Không phải là ngủ thì lại là làm...

May thay, điện thoại đột nhiên cất tiếng hát vui vẻ, tiếng chuông đặt riêng cho mẹ đã cứu cô một mạng. Cô động dậy cánh tay, định ngồi dậy lấy điện thoại nhưng Dịch Văn Trạch đã nhanh tay với điện thoại ở trên bàn trà, đưa

cho cô, đẹp tan ý định tẩu thoát của cô. Giai Hòa đành cười gượng gạo, nói: “Mẹ em” , rồi lập tức nhấn nút nghe, “A lô”.

“Đang ở đâu đấy? Bao giờ về?”

Giai Hòa thuận miệng đáp: “Hôm nay con không về đâu” , cô trả lời xong mới thấy không đúng, lại lập tức nói: “Không phải, hôm nay con về muộn chút xíu.”

“Sao không báo trước một tiếng hả, mẹ nấu cơm cả rồi” , mẹ cô trách móc, “Đạo diễn lần này bị sao thế, ngày thường thì không nói làm gì, đằng này ngày nghỉ cũng bắt con phải họp.”

Giai Hòa chột dạ vâng một tiếng: “Tại con mà, con đến muộn hai ngày.”

“Nói với đạo diễn ấy, bảo hôm nay nhà có việc” , giọng mẹ cô đột nhiên nhỏ lại, “Cố Vũ đến đấy”.

Tim Giai Hòa bỗng đập mạnh: “Anh ta đến làm gì?”

Mẹ cô có vẻ rất hưng phấn: “Nói là đến thăm bố mẹ, con xem cậu ấy tốt như thế, lúc trước con bỏ cậu ấy, vậy mà cậu ấy không thù hận gì con, xem chừng vẫn còn nhớ thương con lắm đấy, mẹ đích thân giữ cậu ấy lại ăn tối, mẹ sẽ kéo dài thời gian cho, con mau về đi nhé!”

Giai Hòa á khẩu không nói được gì, là báo ứng của việc nói dối đây mà.

Trước kia khi chia tay Cố Vũ, Giai Hòa sợ mẹ đau lòng nên chỉ nói là vẫn ở mình, đại loại như tự nhiên cảm thấy tình cảm nhạt dần. Mẹ Giai Hòa mắng cô cả mấy tháng liền, khi ấy cô còn nghĩ mình sáng suốt, chứ nếu để mẹ biết con gái vàng của mẹ bị đá thì chắc chắn mẹ sẽ đau lòng suốt mấy tháng liền. Nhưng giờ cô mới thấy, quả nhiên là không thể nói dối được mãi.

Nhưng vấn đề then chốt là ở khoảng cách gần thế này, Dịch Văn Trạch chắc hẳn nghe thấy rất rõ những gì mẹ cô nói.

Yên tĩnh, rất yên tĩnh.

Anh vẫn ở rất gần, gần đến mức Giai Hòa chẳng dám nói gì thêm.

Mẹ Giai Hòa ở đầu dây bên kia lại gọi, lúc này cô mới khẽ sờ mở miệng: “Chuyện về nhà...” , mới nói được ba tiếng, còn ba tiếng “để tính sau” chưa kịp nói, thì cô đã bất ngờ bị bịt miệng, Dịch Văn Trạch giữ lấy eo Giai Hòa, trở mình đè lên người cô, khẽ chạm môi cô, rồi từ từ cọ sát, động tác không vội vã, nhưng rất chăm chú...

Đầu dây bên kia, mẹ cô “A lô” hai tiếng, rồi kêu sao tự nhiên lại mất tín hiệu.

Đầu dây bên này, Giai Hòa hoàn toàn không phát ra tiếng động nào, căn phòng quá tối, cô gần như chẳng nhìn thấy gì, chỉ có cảm giác hai người như chìm sâu vào ghế sofa, từ trái tim đến cơ thể của cô đều hoàn toàn bị giam hãm, làm sao cô còn cơ hội lên tiếng. Không biết điện thoại ngắt lúc nào, mãi đến khi màn hình tắt sáng, ánh sáng cuối cùng cũng tắt hẳn.

Cô thở gấp gấp, đầu óc quay cuồng với ý nghĩ không biết phải giải thích thế nào đây, không biết anh có giận không, mãi đến khi bàn tay nóng bỏng của anh lướt qua eo, cô mới có chút tỉnh táo, vội vàng đẩy anh ra, thở hổn hển: “Cái đó, chuyện Cố Vũ, cho em giải thích một chút.”

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn cô, ở góc độ này, ánh mắt này, trời ơi, cô sắp xỉu đến nơi rồi.

Đây chẳng phải phim trường, cũng không phải phim thần tượng, thần tượng ơi anh chuyên nghiệp đến thế làm gì...

“Trước đây em không nói thật với mẹ” , Giai Hòa thở hỗn hển, nhưng vẫn thấy não mình thiếu dưỡng khí, “Em sợ mẹ buồn, con gái bảo bối của mẹ lớn thế này rồi mà còn bị người ta bắt nạt... nên em nói là em không cần Cổ Vũ nữa, mẹ em luôn nghĩ em có lỗi với anh ta.”

Thật chẳng còn mặt mũi gì nữa, đã bị đá lại còn làm ra vẻ...

Dịch Văn Trạch cười: “Đó không phải là sự thật sao?”

Giai Hòa ghen hòng, nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi thở thê: “Thực ra, đúng là em nói chia tay trước.”

Nhưng tính chất hoàn toàn khác nhau mà!

“Thế nên” , anh cười đầy ẩn ý, “Việc này với việc chúng ta đang làm, có liên quan gì với nhau không?”

Im lặng, cô xấu hổ im lặng.

Cho dù em không phải, tìm cớ đánh trống lảng, nhưng thần tượng à, anh cũng đừng thẳng thừng vạch trần ra như thế chứ, được không...

Sofa lún xuống thêm chút nữa, Giai Hòa bất giác nhắm mắt, nhưng lại phát hiện anh đã ngồi dậy. Tim cô đập mạnh, lập tức ôm chần bò dậy: “Anh đi đâu đấy?”

Chắc không phải anh giận chứ? Chuyện này thực sự cũng hơi quá đáng, cái tên Cổ Vũ ăn no rừng mỡ, đến nhà mình làm gì cơ chứ? Làm thần tượng hiểu nhầm mình rồi..

“Chẳng phải em nói không ngủ nữa sao?” , anh nhìn đồng hồ.

Giai Hòa im lặng, hình như đúng là mình đã nói thế thật.

Dịch Văn Trạch quay đầu, nhìn cô: “Không lẽ em muốn tiếp tục?”

....

“Tất nhiên là không” , Giai Hòa buột miệng phủ nhận, nói xong mới thấy hối hận, sợ anh nghĩ rằng mình nghe thấy tên Cố Vũ nên mới không muốn, liền vội vàng giải thích: “Thực ra, cũng không phải là không muốn...”

Dịch Văn Trạch nhìn cô, tỏ ý bảo cô nói tiếp.

Giai Hòa muốn khóc quá đi, nói thế nào cũng không được, bảo cô phải tiếp tục thế nào đây?

Cuối cùng, vẫn là anh buông tha cho cô trước, anh cười: “Đói chưa?”

Giai Hòa như được ân xá, liên tục gật đầu: “Đói lắm, đói chết đi được”.

Anh đứng dậy, đưa áo khoác cho cô: “Chị Mặc ở Thiên Tân, hôm nay mình lái xe qua đó.”

“Sao vội thế?”. Giai Hòa kinh ngạc nhìn anh, mới đến Bắc Kinh mà đã đi Thiên Tân sao?

Dịch Văn Trạch đứng dậy, đi đến trước tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo casual: “Tự nhiên thèm đồ ăn vặt Thiên Tân...”

“Thực ra, ở Bắc Kinh cũng có bán đồ ăn vặt Thiên Tân mà...”

Giai Hòa nói được nửa câu, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ không trong sáng, lẽ nào là thần tượng cố ý đưa mình đi? Cô liếc nhìn Dịch Văn Trạch, thấy anh rất tự nhiên cởi áo vest ra, cô lập tức nhắm tịt hai mắt lại, nhào từ sofa xuống: “Em đi uống nước.” Nói xong không đợi anh phản ứng, cô đi dép vào, vội vàng lao ra khỏi phòng.

Mãi đến lúc vào phòng trà nước rồi, tim cô vẫn đập thành thịch.

Trong bóng tối, ánh đèn trên cây nước vẫn nhấp nháy, Giai Hòa mò mẫm hồi lâu mới tìm ra công tắc bật điện lên.

Phía ngoài hành lang, hình như có tiếng người nói chuyện, giọng rất cao, đang bình luận những diễn viên casting hôm nay và chuyện bộ phim sắp tới. Giai Hòa cầm chiếc cốc thủy tinh lên, mới phát hiện ra một sai lầm vô cùng nghiêm trọng của bản thân, anh ấy chỉ thay áo khoác thôi... mình chạy cái gì chứ? Chạy cái gì chứ, hả hả hả hả hả?

Lòng cô rối loạn vô cùng, hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi rồi mà cứ như thiếu nữ mới yêu ấy.

Thế có mất mặt không chứ? Có mất mặt không chứ? Có mất mặt không cơ chứ...

Dịch Văn Trạch thay đồ rất nhanh, lúc hai người đi xuống tầng thì thấy Ngô Chí Luân đang đứng ghé vào bộ cửa sổ gọi điện thoại, vừa nhìn thấy hai người đi ra, anh ta đã gọi Dịch Văn Trạch: “Đi đâu đấy? Đi ăn thì cho tôi đi với”.

Dịch Văn Trạch ngẩng đầu nhìn anh ta: “Đi Thiên Tân”.

Ngô Chí Luân suýt chút nữa đánh rơi điện thoại: “Không phải sáng mai mới đi sao? Năm 2011 rồi mà hai người vẫn chơi trò bỏ trốn à?”.

Dịch Văn Trạch ra hiệu im mồm, rồi mở cửa, lên xe trước.

Giai Hòa cũng lên theo, đang định đóng cửa xe lại thì Ngô Chí Luân đã gọi: “Đợi tôi mười phút”.

Giai Hòa còn đang do dự thì Dịch Văn Trạch đã ra hiệu cho cô đóng cửa, sau đó dứt khoát khởi động xe rồi nghênh ngang lái đi.

Đang mùa cây dương buông tua trắng phất phơ theo từng làn gió, Giai Hòa vừa mở cửa xe một lúc mà tua trắng đã bám đầy tóc. Cô chán nản đóng cửa sổ lại, bần thần lấy điện thoại ra định gọi điện cho mẹ, nhưng lại nghĩ mình chẳng biết kế hoạch đi như thế nào, đành nhìn Dịch Văn Trạch: “Mình... khoảng khi nào quay về?”.

“Em muốn khi nào?”

“Anh không có kế hoạch gì à?” , Giai Hòa ngó người nhìn anh.

“Chỉ có chút việc thôi, khoảng nửa ngày là xong, thời gian còn lại anh chưa có kế hoạch gì”.

“Anh không có việc gì ở Bắc Kinh sao?” , Giai Hòa tiếp tục hỏi.

Hôm nay thứ bảy, mai là chủ nhật, thứ hai mình phải tiếp tục cuộc họp...

“Hôm nay giải quyết ổn rồi, có thể nghỉ ngơi hai ngày”.

Giai Hòa khóc ròng.

Đúng là giống hệt như bỏ trốn, chẳng mang theo gì, cũng chẳng có kế hoạch gì.

Mà cũng không phải, anh vừa nói có thể nghỉ ngơi hai ngày, rõ ràng là anh đã có kế hoạch, có tính toán trước.

Một lúc lâu sau, cô vẫn không từ bỏ ý định, hỏi tiếp: “Thế anh đến Thiên Tân gặp chị Mạch là có việc à?”.

Dù thế nào cũng phải báo lịch trình cho mẹ, mẹ đợi mãi mới có kì con gái về Bắc Kinh công tác, thế mà mình lại chơi trò biến mất, chẳng được câu giải thích nào, mấy nữa về thế nào cũng bị mẹ xé xác. Hơn nữa... mẹ mình lúc nào cũng ủng hộ Cố Vũ như thế, mình lại không có ở Bắc Kinh, nói không chừng mẹ sẽ gây ra chuyện gì.

“Quảng bá cho phim của anh”.

Giai Hòa à một tiếng: “Thế em đi làm gì?”.

Dịch Văn Trạch một tay đặt trên vô lăng, một tay nhặt những sợi tua nhỏ xíu của dây dương trên tóc cô: “Đợt tới bận lắm, nên khi nào có thể ở bên nhau là anh sẽ tranh thủ đưa em theo”.

Vì Dịch Văn Trạch đội mũ lưỡi trai, nửa bên mặt anh bị hắt bóng nhàn nhạt, càng làm cho đôi mắt anh thêm sâu thăm thẳm.

Giai Hòa vốn định nói mình không mang theo đồ để thay, nhưng khi nhìn anh cười với mình, nhìn anh đợi phản ứng của mình, nhìn anh hài lòng khi biết mình không từ chối rồi lại quay đầu lái xe tiếp, cả quá trình đó diễn ra trôi chảy quá, trôi chảy đến mức cô chẳng thể thốt nên lời.

Áp lực, áp lực lớn quá. Anh hùng còn chẳng qua nổi ải mỹ nhân, huống chi một biên kịch nhỏ bé như mình.

Bây giờ đã thế, những ngày tháng sau này thì sống sao đây, sống sao đây...

Mãi đến khi ra khỏi đường vành đai ba, cô mới cam chịu số phận, lấy điện thoại ra, quyết định báo với mẹ là mình phải đi công tác xa, sau đó tìm lí do xin đạo diễn Lưu cho nghỉ, đang lúc suy nghĩ lí do xin nghỉ thì cô phát hiện con đường này rất quen, nhìn thế nào cũng thấy giống đường về nhà mình, quan sát kĩ một lúc, Giai Hòa mới khẽ hỏi: “Không phải mình đi Thiên Tân à?”.

Dịch Văn Trạch rất bình tĩnh ừm một tiếng: “Về nhà em lấy ít quần áo để mang đi”.

Về... nhà... em?

Giai Hòa giật mình: “Không cần đâu, em có mang thẻ tín dụng đây rồi, cùng lắm thì đến Thiên Tân mua, em không khó tính thế đâu, dễ tính lắm, dễ tính lắm”.

Anh cười: “Không sao, chẳng nào cũng thuận đường”.

Giai Hòa cầm điện thoại, trước mắt nổ đầy đom đóm.

Một nơi ở đông nam, một nơi ở tây bắc, thuận đường sao? Thuận đường thật sao...

Chương 10: Tình cũ và tình cũ

Xe đi về hướng bắc, Giai Hòa tiện tay bật radio lên, đúng lúc có người chọn bài hát Đi về hướng bắc của Châu Đồng, thật là... mừng quá đi.

Đến cổng khu nhà, bác bảo vệ giơ tay ngăn lại rồi đi đến bên cạnh xe. Dịch Văn Trạch đang định hạ cửa xe xuống nói chuyện thì đã bị Giai Hòa kéo tay lại: “Để em nói”. Thời đại toàn dân dùng weibo, gương mặt của thần tượng tốt hơn hết vẫn nên giấu đi cho an toàn.

Cô nói xong, không đợi Dịch Văn Trạch phản ứng đã xuống xe, chào hỏi bác bảo vệ.

“Giai Hòa à”, bác bảo vệ cười, “Hôm nay nhà cháu đã có hai xe gửi rồi đấy, giờ lại thêm xe nữa à?”.

Giai Hòa cười trừ: “Hôm nay sinh nhật cháu...”.

“Hóa ra thế”, bác bảo vệ ồ một tiếng, vỗ trán: “Chờ bác chút, trong phòng bác có bánh bà xã, người ta mang từ Quảng Châu đến đấy nhé”.

Giai Hòa im lặng, đợi bác bảo vệ tốt bụng vào lấy bánh bà xã ra, trong lúc đó cô liếc nhìn vào cửa xe hai lần, sau khi chắc chắn là không nhìn thấy mặt Dịch Văn Trạch, cô mới khẽ thở phào.

Đến lúc lên xe, Dịch Văn Trạch nhìn thứ trong lòng cô: “Bác ấy cho em cái gì đây?”.

“Bánh bà xã” , Giai Hòa thật thà báo cáo, “Anh thích ăn không?”.

Ánh mắt Dịch Văn Trạch lướt từ mặt Giai Hòa xuống đồng bánh bà xã trong lòng cô, “Cũng bình thường, nếu em thích thì sau này anh đưa em về Hồng Kông ăn”.

Giai Hòa ừm một tiếng, chỉ thấy chữ “về” mà anh nói quá huyền diệu.

“Tiếp theo đi thế nào?”.

Lúc này Giai Hòa mới thôi thất thần, chỉ sang bên trái, nói: “Đi theo con đường bên trái, đến cuối đường thì rẽ phải, nhà thứ ba” , cô nói xong, đột nhiên nhận ra một vấn đề cực lớn: “Sao anh biết địa chỉ nhà em?”.

Kiều Kiêu có buồn chuyện như nào đi chăng nữa, cũng không cần cụ thể đến thế chứ...

“Anh có hỏi qua Kiêu Kiêu” , Dịch Văn Trạch đáp, “Không quen đường Bắc Kinh lắm nên anh sợ đến lúc cần lại không tìm ra đường”.

Giai Hòa ờ một tiếng, tim đập loạn lên, cảm thấy mình sắp say đến nơi rồi.

Anh bẻ vô lăng, chiếc xe men theo con đường bên tay trái cứ thế đi thẳng, đèn đường trong khu này không nhiều nên chỉ có thể nhìn được cảnh vật trong khoảng cách gần, anh lái qua hai, ba nhà thì phía trước có xe đi đến. Vì đường rất nhỏ, Dịch Văn Trạch tạt xe vào sát lề để nhường đường, xe kia đi qua, Giai Hòa mới nhìn thấy người ngồi bên trong là Cố Vũ.

Có lẽ anh ta cũng nhìn thấy Giai Hòa, nên nhanh chóng dừng xe.

Tim Giai Hòa đập mạnh, đang định nói gì đó thì xe cũng dừng.

“Em có thể xuống một lát, nói vài câu với anh ta không?” , Giai Hòa lúng túng hỏi.

Dịch Văn Trạch cười: “Cần anh xuống cùng không?”.

“Ờ...” , Giai Hòa do dự.

Thực ra cô muốn xuống để nói rõ ràng với Cố Vũ, tránh sau này lại xảy ra hiểu lầm.

“Muốn nghe suy nghĩ của anh không?”.

“Anh nói đi” , Giai Hòa vênh tai nghe.

“Em ở trong này đợi anh, một phút thôi”.

Anh đưa tay tháo dây an toàn, nhìn Giai Hòa một cái như hỏi ý kiến của cô. Giai Hòa bị ánh nhìn của anh làm cho hốt hoảng, đầu óc lập tức trống rỗng, nhìn ánh mắt của anh, cô do dự gật đầu.

Mãi đến lúc cửa xe đóng lại “rầm” một tiếng, Giai Hòa mới nghe thấy tiếng tim mình đang đập thành thịch.

Trước đây khi chia tay, cô từng thề rằng sau này mình sẽ tìm được người tốt hơn Cố Vũ, thậm chí rất nhiều lần cô tưởng tượng ra cảnh mình cùng bạn trai mới ngẩng cao đầu đi trước mặt Cố Vũ, cho anh ta tức hộc máu luôn. Tất nhiên đó chỉ là tưởng tượng thôi, nhưng bây giờ, ngay trước cửa nhà cô, tưởng tượng ấy đã thành sự thật một cách kì diệu, có điều hình như cuộc trùng phùng được tính toán trước lại biến thành cuộc đọ sức một chọi một...

Giai Hòa, bình tĩnh, bình tĩnh...

Cô lấy lại bình tĩnh, vài giây sau mới vội vàng xoay người, nhào ra chỗ giữa hai hàng ghế, cố gắng nhìn thật rõ tình hình phía sau xe. Từ góc độ này có thể nhìn thấy bóng lưng Dịch Văn Trạch, anh đi rất nhanh đến cạnh xe Cổ Vũ, cúi người nói gì đó với người bên trong. Trời tối quá, Giai Hòa không nhìn rõ nét mặt anh, cô chỉ thấy hồi hận, sợ Cổ Vũ sẽ nói gì đó khiến anh hiểu lầm rồi tức giận.

May thay, anh chỉ nói một câu rồi đứng thẳng người, tiện tay vỗ về vào nóc xe.

Tim Giai Hòa muốn vọt ra khỏi lồng ngực, mắt cô nhìn chăm chăm không chớp, chờ đợi. Trong một thoáng chốc, trong đầu cô hiện ra vô số cảnh tượng, nếu Cổ Vũ xuống xe, mình nhất định sẽ lao xuống, đứng chắn trước mặt thần tượng mà nói cho rõ ràng. Nói gì mới được nhỉ?

Đây cũng là một vấn đề... nhưng không phải vấn đề lớn nhất, cứ lao xuống đã rồi tính tiếp.

Dù sao mình cũng không quan tâm tới điều gì nữa, mình nhất định không thể chỉ ngồi đợi thế này được.

Ý nghĩ ấy vừa vọt qua đầu cô thì đột nhiên chiếc xe kia chuyển động, sau đó... đi mất?

Dịch Văn Trạch hai tay dứt túi, rất bình thản bước lại, lên xe, lái đi. Hành động và sắc mặt của anh hết như anh chỉ vừa xuống đỗ xăng, không hề có chút bất thường nào, Giai Hòa cảm thấy đôi mắt giấu dưới mũ lưỡi trai kia càng có vẻ không chân thực.

“Anh ta nói gì với anh?” , cô thấp thỏm hỏi.

“Không nói gì” , anh chú tâm lái xe.

Xong rồi, chắc chắn anh ta đã nói điều gì đó không nên nói rồi.

Giai Hòa căng thẳng nhìn anh: “Anh ta nói gì thì anh cũng đừng tin, thật đấy, em với anh ta cắt đứt từ lâu lắm rồi”.

Dịch Văn Trạch nhìn cô, nét mặt bình thản.

“Thật mà” , cô chỉ thấy ruột gan rối bời, muốn giải thích rất nhiều, nhưng lại không biết rốt cuộc Cố Vũ đã nói những gì, càng chẳng biết phải giải thích ra sao... Thấy Dịch Văn Trạch không nói gì, cô càng lo lắng: “Tuy chúng ta mới bắt đầu không lâu, nhưng em ghét nhất là loại người thay đổi thất thường, đứng núi này trông núi nọ, anh biết đấy, vấn đề đạo đức rất quan trọng...”.

Xe đột nhiên dừng lại, Giai Hòa càng cuống, lo lắng nhìn anh.

Anh mỉm cười: “Đến rồi”.

Ờ?

Giai Hòa lúc này mới nghiêng đầu nhìn, đúng là đến nhà thật rồi.

Cô vẫn chưa hoàn hồn, lại quay đầu nhìn Dịch Văn Trạch: “Anh còn giận đấy à?”.

Dịch Văn Trạch cuối cùng không nhịn được, bật cười: “Anh ta thật sự không nói câu nào”.

“Không nói câu nào mà đi luôn à?” , cô vẫn không dám tin.

Nếu vừa rồi cô không nhìn nhầm, thì Dịch Văn Trạch chỉ cúi đầu nói một câu rồi chiếc xe đó chạy đi luôn.

Cô nhìn Dịch Văn Trạch gật đầu, trong đầu lập tức nhảy ra hai chữ đỏ chói: Seckill[1].

[1] Nguyên văn tiếng Hán là 抄杀 (miêu sát) , nghĩa là giết trong chớp mắt. Thuật ngữ này vốn được bắt đầu từ game online, là một phương thức chiến đấu vô cùng lợi hại, tiêu diệt đối thủ chỉ trong một thời gian rất ngắn.

Dịch Văn Trạch lắc đầu cười: “Đi thôi”. Nói xong, anh liền mở cửa xe và bước xuống.

Giai Hòa ngồi gần người trên xe đúng ba giây mới vội vàng lao xuống, vòng qua đầu xe tới đứng trước mặt anh: “Để em tự lên”. Nếu anh xuất hiện trước cửa nhà cô bây giờ thì 120% là bệnh tim của mẹ cô sẽ tái phát...

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn cô: “Sao thế?”.

Bóng đèn đường cũ kĩ hắt ra những tia sáng nhàn nhạt như ánh trăng.

Ánh đèn nhè nhẹ bao trọn lấy gương mặt cô, đôi mắt cô nhìn anh chăm chăm như có điều gì muốn nói, lại như còn do dự gì đó. Bốn bề yên tĩnh vô cùng, có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng nhà ai đó ở tầng một đang nấu cơm, đang nói chuyện giá rau quả tăng cao, khắp nơi đều tràn ngập không khí chân thật của cuộc sống, chỉ có người đang đứng trước mặt đây, sao lại không thật chút nào.

Ngập ngừng hồi lâu, cô vẫn chỉ lặp lại câu ấy: “Để em tự lên”.

Giọng anh trầm xuống: “Rốt cuộc là sao thế?”.

“Mình mới bắt đầu” , cuối cùng cô cũng lấy tinh thần, nói ra hết những gì mình nghĩ, “Em nghĩ không nên để mẹ gặp anh quá sớm... Lần này em tự lên lấy đồ vẫn hơn”.

Anh dờ khóc dờ cười: “Chẳng lẽ anh không được gặp mọi người sao?”.

Giai Hòa vội giải thích: “Không phải... vì em thấy nhanh quá, mà anh lại là người đặc biệt như vậy”.

Cô nhìn anh, tiếp tục nhìn anh, nhìn rất chăm chú.

Cuối cùng Dịch Văn Trạch gật đầu đồng ý, ra hiệu cô lên nhà đi.

Lúc này Giai Hòa mới thở phào, vừa quay lưng đi được hai bước lại cẩn thận quay lại nhìn anh: “Anh lên xe đợi em nhé?”. Một người bắt mắt thế này đứng ở đây, nói không chừng lúc mình quay lại, mẹ mình thì không biết nhưng cả xóm này đều biết cũng nên.

Lần này Dịch Văn Trạch trầm ngâm, cuối cùng anh đành mở cửa ngồi vào xe.

Nhìn qua tấm kính chắn gió, Dịch Văn Trạch thấy Giai Hòa đang nhìn ngó chiếc xe, có lẽ cô vẫn cảm thấy không an tâm. Mãi đến lúc anh tắt hết đèn xe, trong xe không còn chút ánh sáng nào, cô mới tạm an tâm bước vào cầu thang.

Giai Hòa bước ba bậc một, leo lên đến tầng năm thì thở hắt hắt, vừa mở cửa bước vào đã thấy mẹ đứng đón, liên tục nói Cố Vũ mới đi xong, có nhìn thấy không. Mẹ càng nói càng hưng phấn, lại còn đòi gọi điện bảo Cố Vũ quay lại, lúc này Giai Hòa mới cảm thấy sự việc có phần nghiêm trọng, lập tức nói mình gặp Cố Vũ ở dưới lầu, anh ta có việc nên đi rồi thì mẹ mới chịu, quay người vào bếp gọt hoa quả.

Vali hành lí hôm qua mới kéo về, vì sợ Dịch Văn Trạch phải đợi lâu nên cô nhanh chóng kiểm tra qua đồ đạc rồi kéo vali ra phòng khách, nói mình phải đi công tác Thiên Tân mấy ngày nữa mới về. Mẹ cô nghe thấy thế liền thò đầu ra nói: “Mẹ bảo này, Cố Vũ nói cả tuần nay nó ở Bắc Kinh đấy, con không nán lại nhà được mấy ngày sao?”.

Xem ra nếu không giải thích rõ ràng thì mẹ thực sự coi Cố Vũ là con rể tương lai rồi...

Vì cuộc sống bình yên sau này, cô đành phải đứng dựa vào cửa bếp, rất cẩn thận nói với mẹ: “Mẹ, từ sau mẹ đừng nhắc đến Cố Vũ nữa, khi này con đã nói rõ với anh ta rồi”.

Mẹ cô dừng tay một lát, gắng thuyết phục: “Nó tốt đấy, chín chắn hơn trước nhiều rồi”.

Giai Hòa ngập ngừng nhìn mẹ: “Con có bạn trai rồi”.

“Hả?”. Suýt chút nữa thì mẹ cô bóp nát mấy quả dâu tây, “Từ khi nào, sao con không nói với mẹ?”.

“Mới bắt đầu”, Giai Hòa nhìn đĩa hoa quả tội nghiệp, càng chắc chắn hơn rằng quyết định khi này của mình là đúng đắn, “Đợi khi nào ổn định con sẽ đưa về cho mẹ gặp”. Đến lúc đó mẹ đừng có làm anh ấy sợ chạy mất dép...

“Làm nghề gì?”.

“Diễn viên”.

Mẹ cô lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, tỏ vẻ hiểu biết: “Giới nghệ sĩ rắc rối lắm, không phải là lựa chọn tốt đâu con”.

Giai Hòa toát mồ hôi hột: “Chẳng phải con cũng làm trong giới sao”.

“Tóm lại là không đáng tin”, mẹ cô múa con dao gọt hoa quả, nói thêm: “Không phải con ngày ngày mê Dịch Văn Trạch nên giờ chỉ quan tâm tới bề ngoài đấy chứ? Con gái, phải tỉnh táo một chút, con nghĩ con có thể cười được người như Dịch Văn Trạch sao?”.

...

Giai Hòa lúng túng im lặng.

Chỉ một câu nói liên quan đến bạn trai mà đã đánh thức tiềm năng dạy dỗ con gái của mẹ rồi, nhìn mẹ múa dao bổ quả dưa hấu, tư thế như đã chuẩn bị sẵn một bài diễn thuyết thật dài, cô liền xách vali, mở cửa chạy thẳng. Xuống đến tầng bốn, cô vẫn nghe được tiếng mẹ: “Mẹ chưa nói hết cơ mà! Cố Vũ được đấy, đã làm tổng biên tập rồi...”.

Giai Hòa im lặng không nói gì, nhanh chóng chạy xuống tầng, mãi đến lúc đưa hành lí cho Dịch Văn Trạch xong, hai người lên xe cô mới thở phào, nhưng chưa kịp nói nửa lời thì đã có điện thoại gọi đến.

“Mẹ em” , cô nhìn Dịch Văn Trạch, cười khờ, nhắc máy: “Con phải đi rồi, tuần sau con về thì nói chuyện tiếp nhé?”.

Đầu dây bên kia cười bí hiểm: “Mẹ vừa nhìn thấy rồi, dáng người cao to, chưa rõ mặt nhưng sao mẹ thấy giống thần tượng của con thế, xem ra tuổi tác cũng không lớn lắm? Chắc là diễn viên trong đoàn phim con đang làm hả?”.

Giai Hòa dờ khóc dờ cười, nhìn Dịch Văn Trạch, quả là rất giống...

“Không phải, hết pin rồi, hết pin rồi”. Cô khẽ nói rồi nhanh chóng cúp máy.

Lúc ngẩng đầu, xe đã đi ra khỏi khu nhà, Giai Hòa chợt dạ nhìn Dịch Văn Trạch, ngẫm nghĩ hồi lâu cuối cùng mới nghĩ ra cách thoát khỏi tình thế này: “Khi này anh nói gì với Cố Vũ thế?”.

Đúng lúc đến đèn đỏ, Dịch Văn Trạch cẩn thận dừng xe, nghiêng đầu, im lặng nhìn cô một lúc: “Năm Giai Hòa mười lăm tuổi, tôi đã gặp cô ấy, nên cậu đến muộn rồi”.

Câu nói này rất dễ hiểu, từng chữ từng chữ đều rõ ràng, nhưng sao khi nghe anh nói thì cô lại chẳng hiểu gì cả.

Năm mười lăm tuổi, mình học năm nhất trường Trung học số 4 Bắc Kinh[2] , suốt ngày học rồi lại học, đến cả học sinh ở trường khác cũng khó mà làm quen, huống hồ, trước đó, cô còn chẳng bao giờ rời Bắc Kinh nửa bước thì đương nhiên không thể đi Hồng Kông, sao lại gặp anh được nhỉ?

[2] Tên tiếng Anh là: Beijing No. 4 High School.

Lẽ nào... Giai Hòa nhìn anh.

Là lời thoại của bộ phim nào chẳng? Ôi cảm động quá đi thôi, đúng là seckill.

Lúc này vừa hay có điện thoại gọi đến, Giai Hòa nhìn đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, kéo kéo tay áo anh ra hiệu đi được rồi. Dịch Văn Trạch một tay nắm vô lăng, đeo tai nghe, bắt đầu nói chuyện, nghe kiểu nói chuyện này chắc là Ngô Chí Luân, xem ra anh ta đang lái xe đuổi theo, trong lúc hai người nói chuyện thấy nhắc đến Thiên Sở.

Hai từ đó lặng lẽ lọt vào tai cô, cô thật sự không muốn nghe trộm, nhưng Dịch Văn Trạch lại không nói tránh đi.

Điện thoại vừa ngắt, Giai Hòa lập tức giả bộ rất hứng thú, tiếp tục chủ đề khi này: “Sao anh lại nói thế?”.

“Đột nhiên nghĩ đến” , Dịch Văn Trạch hình như không định giải thích, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Bộ phim đó của anh đã ấn định để Thiên Sở hát ca khúc chính, lần này đến Thiên Tân rất có thể em sẽ gặp cô ấy”. Giai Hòa không ngờ anh nói đến chuyện này, ấp úng một lúc mới cười nói: “Giờ cô ấy đang nổi, hai người hợp tác coi như song kiếm hợp bích, hiệu quả quảng bá chắc sẽ rất tốt”.

Mà đâu chỉ rất tốt, hai người mới ly hôn giờ lại hợp tác với nhau, dự là sắp có bão lốc tin đồn ấy chứ.

Nghĩ đến việc sẽ gặp Thiên Sở, đột nhiên Giai Hòa lại thấy hơi khó chịu.

Sự việc xảy ra tại Hoàn Điểm hai, ba tháng trước, Giai Hòa vẫn nhớ như in, lúc đó mình còn nói chắc như đinh đóng cột là hai người không có quan hệ gì, bây giờ... Cô không sợ gặp cô ta, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng lại có cảm giác như mình đã nói dối. Khi ấy Thiên Sở nghĩ gì, cô cũng phần nào đoán được, tình cũ chưa nguôi? Nối lại tình xưa?

Cô liếc Dịch Văn Trạch một cái, rốt cuộc có nên hỏi hay không, hỏi như thế nào mới được đây?

Dịch Văn Trạch lại liên tục nghe điện thoại gọi đến, chẳng để thừa cho cô nửa giây chen vào, mãi đến khi ra tới đường cao tốc, anh mới rảnh một chút: “Vào đường cao tốc rồi, em thắt dây an toàn vào”. Giai Hòa ừm một tiếng, đưa tay ra sau kéo dây an toàn, lúc cô ấn nút dây phát ra một tiếng “tạch”, anh mới lên tiếng: “Thiên Sở là người có lòng tự trọng rất lớn, nếu cô ấy nói gì với em, em cũng đừng quá bận tâm”.

Giai Hòa gật đầu xong mới nghĩ ra anh đang lái xe nên không nhìn thấy mình, lại vội vàng nói: “Vâng”.

“Anh và cô ấy kí đơn ly hôn một năm trước, việc này không liên quan tới ai cả, chỉ vì tình cảm không được như xưa nữa”, anh giải thích ngắn gọn, “Nếu em thấy báo chí viết gì thì cứ coi như đang đọc truyện là được, đừng nghĩ mọi chuyện đều là thật”.

Dịch Văn Trạch quá thẳng thắn, cô lại có chút ngượng ngùng: “Em hiểu, cũng là việc đã qua rồi em không nhỏ mọn bắt bẻ đâu”, cô ngừng lại một lát, rồi ướm hỏi: “Em cảm thấy... hình như cô ấy muốn quay lại”.

Nói xong, Giai Hòa chỉ thấy ghen hòng.

Là người yêu của nhau, hỏi câu này không quá đáng chứ? Cô thấp thỏm nhìn Dịch Văn Trạch, thấy hình như anh không có biểu hiện gì khó chịu, cô

mới an tâm phần nào. Dịch Văn Trạch chắc đang suy nghĩ xem phải nói thế nào, một lúc sau anh mới cất tiếng: “Lúc ở Hoàn Điểm cô ấy có nói với anh rồi”.

Xe đi không nhanh lắm, những xe khác trên đường liên tục vượt lên, hai người nhất thời chìm trong im lặng.

Mãi đến lúc dừng xe để đổ xăng, trước lúc xuống xe anh mới bình thản nói: “Có lẽ cô ấy cũng biết bây giờ anh có bạn gái rồi”.

Giai Hòa ừm một tiếng, tuy còn rất nhiều điều muốn hỏi nhưng cô vẫn kìm được. Nếu hỏi thêm nữa thì chẳng khác gì mình đang bức cung anh ấy, mà thực ra từ đầu đến giờ anh ấy luôn làm rất tốt, hai người vừa mới bắt đầu, mình cũng không nên tỏ ra nhỏ mọn quá.

Tình hình giao thông hôm nay rất tốt, hai người chỉ đi mất hơn một tiếng đã đến Thiên Tân.

Mãi đến lúc vào thành phố Thiên Tân, Giai Hòa mới cảm thấy đói, nhìn những quán cơm, tiệm ăn nhanh hai bên đường vun vút lướt qua, cô bất giác muốn bảo anh tìm chỗ nào đó để ăn cơm, nhưng lời đến miệng cô lại nhớ ra anh không được tùy tiện lộ mặt, nên chỉ có thể an ủi bản thân rằng mình ở bên thân tượng thì cũng phải có chút hi sinh chứ.

Đói, đói đến đau cả bụng, cô khẽ xoa bụng, thầm cầu nguyện nhanh nhanh đến khách sạn.

“Đói rồi hả?”.

Cô vội thả tay ra: “Cũng bình thường”.

“Sắp đến nơi rồi” , anh đưa tay xoa đầu Giai Hòa, cười nói: “Cố thêm chút nữa thôi”.

Những lời Dịch Văn Trạch nói thật đáng tin, đúng là chỉ năm phút sau xe đã vào một tòa nhà lớn, khi hai người đứng đợi thang máy ở tầng hầm gửi xe, bên cạnh có đến năm, sáu thanh niên cũng đang đứng đợi, vừa nhìn thấy Dịch Văn Trạch là họ lập tức xì xào bàn tán, có người còn cả gan lấy điện thoại ra chụp ảnh, anh chỉ cười nói có thể chụp chung nhưng không được chụp trộm.

Giai Hòa vội vàng giả bộ không quen biết, đứng ở một góc, nhìn anh chụp chung với mấy người kia, lúc vào thang máy cô cũng đứng cách anh một khoảng, may là hai người lên tầng cao nên mấy người kia đã bước ra, cửa vừa đóng lại, cô bỗng thấy tay mình bị ai đó nắm chặt, rất ấm, và cũng rất mạnh mẽ.

Cô quay lại nhìn, Dịch Văn Trạch đang cúi đầu cười với cô, tỏ ý xin lỗi: “Có người yêu như anh, có phải là mất tự nhiên lắm không?”. Giai Hòa suy nghĩ một lúc rồi cười nói: “Có người yêu như em, có phải là bất tiện lắm không?”. Anh cười bất lực: “Đúng vậy”.

“Hả?” , Giai Hòa rầu rĩ nhìn anh.

Anh ghé vào tai cô thì thầm: “Lúc nào anh cũng suy nghĩ phải làm thế nào cho em an tâm”.

Hơi nóng bên tai khiến tim cô loạn nhịp, đột nhiên một tiếng “ding” vang lên, cửa thang máy đã mở.

Cô vội vàng giơ tay ra hiệu anh đi trước.

Mãi đến lúc vào nhà hàng, cô nhân viên dẫn đường nhìn thấy Dịch Văn Trạch thì lập tức nhiệt tình nói: “Anh Dịch, mời anh đi bên này”. Khi vào phòng ăn đã đặt, anh đang định đưa tay đẩy cửa thì Giai Hòa đột nhiên kéo tay áo anh.

Anh nghi hoặc quay đầu.

Cô nghiêm túc nhìn anh: “Thực ra khi mới bắt đầu một mối quan hệ tình cảm, ai cũng có cảm giác lo được lo mất, nhưng dần rồi sẽ ổn, nên anh đừng quá bận tâm” , cô ngừng một lát, cuối cùng mới nói ra ý chính: “Dù thế nào thì em vẫn hoàn toàn tin tưởng anh”.

Trong phòng rất ồn ào, có vẻ có không ít người ở đó.

Nói xong cô mới thấy mình hơi kích động, Dịch Văn Trạch lại không nói gì, đang lúc khó xử thì có người trong phòng mở cửa ra, Ngô Chí Luân vừa cúi đầu vừa nghe điện thoại vừa bước ra rất nhanh, suýt chút nữa thì đâm sầm vào Giai Hòa.

Giai Hòa giật mình, Ngô Chí Luân cũng bất giác lùi lại nửa bước, trong nháy mắt liền bày ra bộ mặt cười đắc ý “bị tôi bắt quả tang rồi nhé”.

“Sao lại là tôi đến trước thế này?”. Nói xong, anh ta nhanh chóng cúp máy, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, “Muộn nửa tiếng đấy nhé”.

Anh ta quét mắt nhìn Giai Hòa, lại lướt qua Dịch Văn Trạch, rồi lại lướt về Giai Hòa, chắc sợ người khác không hiểu mình muốn nói gì.

Dịch Văn Trạch vỗ vỗ vai Ngô Chí Luân, giọng rất bình tĩnh: “Tin tôi đi, nửa tiếng thì ít quá, chẳng đủ làm gì đâu” , giọng nói không to không nhỏ, chỉ vừa đủ để ba người nghe thấy.

Sau đó, anh kéo Giai Hòa đang á khẩu đứng đó vào phòng.

Trong phòng ăn có rất nhiều người, cô lướt mắt nhìn, lập tức thấy Thiên Sở và cả người ngồi cạnh cô ta nữa. Mấy năm nay, Giai Hòa chưa từng nhìn thấy chị ta ngoài đời, nhưng đã xem rất nhiều bài phỏng vấn nên cô nhận ra ngay đó là chị Mạch.

Vì bị Dịch Văn Trạch kéo tay, Giai Hòa có chút ngượng ngùng, khẽ gật đầu: “Chị Mạch”.

Chị Mạch cười rất thân thiện, “Giai Hòa phải không? Hai ngày nữa là đến buổi gặp mặt giữa đoàn làm phim Vĩnh an và giới truyền thông, chị xem trailer rồi, nếu chị đoán không nhầm thì em sẽ nổi lắm đấy”.

Trong hoàn cảnh thế này, câu nói dạo đầu của chị Mạch vô cùng thích hợp.

Giai Hòa thấy ấm áp trong lòng, dần xua đi cảm giác căng thẳng: “Cảm ơn chị Mạch”.

Chị Mạch cười, vỗ vai cô, rồi mới nghiêng đầu nhìn Dịch Văn Trạch: “Hôm trước gọi điện cho em, em còn khẳng khẳng từ chối buổi gặp gỡ hôm nay, sao giờ lại đổi ý vậy?”.

Dịch Văn Trạch để Giai Hòa ngồi cạnh mình, mới bỏ chiếc mũ lưỡi trai xuống, đặt lên bàn: “Có việc đột xuất nên đến sớm chút”.

Đến buổi gặp gỡ bàn chuyện công việc thế này, Dịch Văn Trạch lại công khai dặt tay cô vào nên cả người quen và chưa quen, ai cũng đoán được quan hệ của hai người, tuy tất cả đều giả bộ cười nói tự nhiên, nhưng vẻ hóng hót tò mò trong những đôi mắt kia, Giai Hòa thấy rất rõ.

Mới được nửa buổi tiệc, Thiên Sở đã uống rất nhiều.

Giai Hòa nhìn cô ta, thấy không được tự nhiên lắm. Những việc thế này Giai Hòa đã nhiều lần chứng kiến, nhưng bỗng nhiên mình lại thành nhân vật chính, bị nhiều người soi mói thế này khiến cô mất tự nhiên. Hơn nữa, ở đây toàn là người trong công ty của Dịch Văn Trạch, cũng là cộng sự của Thiên Sở nhiều năm, dù thế nào thì cô cũng chỉ là người ngoài.

Nhưng hình như chỉ mình cô có cảm giác này, Dịch Văn Trạch thì rất thản nhiên, ăn cơm rất nhanh rồi khẽ hỏi: “Muốn về khách sạn nghỉ ngơi không?”. Giai Hòa lập tức như trút được gánh nặng: “Anh không phải ở lại đây à? Hay anh nói tên khách sạn cho em, em tự bắt xe về?”. Anh có vẻ không để ý lắm: “Không cần, anh cũng mệt lắm rồi”.

Giai Hòa ngẫm nghĩ, cũng cảm thấy nếu cứ thế này thì càng thêm khó xử, nên dứt khoát nói: “VẬY ĐI THÔI”.

Sau khi hai người đồng thuận, Dịch Văn Trạch cụng li với vài người cho có rồi nói mình lái xe từ Thượng Hải tới đây vẫn chưa được nghỉ ngơi, mệt quá rồi nên xin về trước. Mọi người cũng không ai làm khó dễ, chỉ cười nói vài câu, có vài người uống quá nhiều nên rất không biết điều nhìn Giai Hòa, trêu chọc anh.

Giai Hòa nghe xong thấy ngượng ngùng, nhưng cô cũng chẳng hơi đâu chấp người say nên đành viện cớ vào nhà vệ sinh, đứng dậy ra ngoài. Phòng vệ sinh riêng của phòng này đương nhiên là rất yên tĩnh, cô lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Dịch Văn Trạch: Anh xong thì bảo em, em đợi anh ở cửa.

Tin nhắn trả lời rất nhanh: Được, đừng sốt ruột, anh ra ngay.

Giai Hòa vừa đặt điện thoại xuống thì cửa phòng vệ sinh bị ai đó mở ra, Thiên Sở bước vào, trông có vẻ đã ngà ngà say, nhìn Giai Hòa sững người: “Phải đi rồi sao?”. Giai Hòa thấy cô ta đưa tay ra sau khóa cửa lại thì thấy hơi khó hiểu, chỉ cười cười: “Lái xe một mạch đến đây nên hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi một chút”.

Trong ánh mắt ngà ngà say của Thiên Sở còn có ý gì đó khác nữa, cô ta im lặng một lúc rồi mới nói: “Cô và anh ấy được bao lâu rồi?”.

Thực ra Giai Hòa không muốn nói nhưng nhìn bộ dạng cô ta lại mềm lòng: “Cũng mới”.

Cô ta cười, đến soi gương, khẽ lau vệt mascara hoen ra ở mắt: “Hoàng tử và Lọ Lem à? Khoảng cách của hai người còn xa lắm”.

Một câu nói băng quơ, nhưng cô đã bắt đầu ngửi thấy mùi thuốc súng.

Xem ra, nhất định là sẽ gặp mặt, sau đó còn phải đối diện với cảnh tượng thế này nhiều nhiều... Cô có chút bất lực, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: “Trên phương diện nào đó thì đối với tôi anh ấy đúng là Hoàng tử, nhưng tôi không nghĩ mình không có ưu điểm nào, chỉ là một cô Lọ Lem có trái tim lương thiện”, cô cố gắng giữ giọng nói của mình thật nhẹ nhàng, không muốn làm một người nửa tỉnh nửa say kích động, “Xét theo tiêu chuẩn thông thường thì tôi có một gia đình rất hòa thuận, một công việc không tồi, có thể tự mình mua nhà tậu xe, có lẽ giữa hai chúng tôi có sự khác biệt về hoàn cảnh gia đình, văn hóa, cũng sẽ nảy sinh mâu thuẫn, nhưng đó không phải là vấn đề to tát lắm”.

Trịnh trọng nói một tràng xong cô tự thấy mình hơi căng, nên dứt khoát thở dài một hơi, nửa đùa nửa thật: “Ba mươi năm ở phía đông Hoàng Hà, ba mươi năm ở phía tây Hoàng Hà[3], cô xem trong hai năm khủng hoảng kinh tế ở Hồng Kông có bao nhiêu nghệ sĩ ở Hồng Kông lỗ vốn vì đầu tư nhà đất. Nếu sau này anh ấy đầu tư phá sản, không biết chừng tôi lại là người kiếm tiền nuôi gia đình ấy chứ”.

[3] Một câu ngạn ngữ của Trung Quốc, vốn là khi xưa, dòng chảy Hoàng Hà không cố định, một nơi vốn nằm phía đông dòng sông thì năm sau, Hoàng Hà đổi dòng, nơi ấy lại trở thành nằm ở phía tây dòng sông. Về sau câu nói này được dùng để ví với sự thịnh suy, biến hóa khôn lường của người của vật, nhưng cũng có lúc sự biến đổi ấy lại tiêu cực, không thể dự liệu được.

Vốn là thế mà, biên kịch là nghề có thể kiếm cơm đến già, còn mình tỉnh thì không được như vậy, những người về già phải sống trong cảnh nghèo khổ không phải là không có.

Giai Hòa thầm bồi thêm một câu trong đầu rồi tự chấm cho mình chín mười điểm cho phần thể hiện...

Thiên Sở vẫn đứng nhìn vào gương, không nói gì thêm, Giai Hòa cảm thấy ở mãi trong này thật không ổn, nên nhanh chóng mở cửa bước ra ngoài.

Lúc đóng cửa, cô mới thở phào nhẹ nhõm, đang định lấy điện thoại nhắn tin cho Dịch Văn Trạch thì nhìn thấy Ngô Chí Luân đang đứng bên hồ nước, cười rất mờ ám: “Ở đây không cách âm, tôi không cố ý nghe trộm đâu”.

Cô đang ngớ người thì Dịch Văn Trạch bước ra, gọi một tiếng: “Giai Hòa”.

Cô quay đầu lại nhìn anh, cửa phòng vẫn chưa đóng, những người đang chúc rượu phía trong chỉ như một bức phong nền huyền ảo, mà anh lại đứng trước phong nền ấy nhìn cô, vì vừa uống chút rượu nên đôi mắt đen lấy của anh như được phủ một tầng ánh sáng, cứ nhìn cô như thế.

©STE. NT

Chỉ một khoảnh khắc này thôi, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao mình lại yêu anh.

Vì đôi mắt của anh luôn chăm chú như vậy, chỉ cần nhìn bạn thì trong đôi mắt ấy sẽ không có bất cứ một hình bóng nào khác.

“Đi hả?” , Ngô Chí Luân ngạc nhiên nhìn anh.

Dịch Văn Trạch bước tới: “Cậu vào ăn tiếp đi, tôi đưa Giai Hòa về đây”. Sau đó, anh kéo tay cô rất tự nhiên. Giai Hòa bỗng sức nhớ Thiên Sở vẫn đang trong nhà vệ sinh, nếu lúc này cô ta bước ra, đụng mặt nhau thì sẽ rất khó xử, nên ngẩng đầu nhìn anh: “Mau đi thôi”.

Dịch Văn Trạch chưa nói gì, Ngô Chí Luân đã nhếch miệng, khẽ nói: “Cậu biết ‘Gia đình thịnh vượng vạn sự thành’ vừa nói gì không?”. Giai Hòa chỉ thấy tai mình ong ong, thực sự chỉ muốn kéo anh ta ra sau cánh cửa kia, diệt khẩu xóa dấu vết luôn.

Cũng may Dịch Văn Trạch lại có vẻ không hứng thú lắm, chỉ mỉm cười, chụp mũ lên đầu anh ta: “Uống ít thôi”.

Ngô Chí Luân cười, đẩy anh ta một cái, cúi đầu nhìn Giai Hòa: “A Trạch tốt nghiệp khoa Kiến trúc, nhưng cũng có đầu óc kinh doanh lắm, yên tâm đi, cậu ấy tuyệt đối không để em phải lo kiếm tiền nuôi gia đình đâu”. Nói xong, Ngô Chí Luân kéo lệch chiếc mũ trên đầu, phóng khoáng đi vòng qua Dịch Văn Trạch vào trong phòng.

Mãi đến lúc lên xe, Dịch Văn Trạch vẫn không hỏi về những gì Ngô Chí Luân nói.

Giai Hòa lại có chút mất tập trung, đầu óc chỉ nghĩ đến những lời của Thiên Sở, lúc trong nhà vệ sinh, cô phản bác để tự vệ, đương nhiên phải đưa ra cả đồng lí do chứng tỏ mình vĩ đại chứ. Nhưng câu nói đó cứ lớn vồn trong đầu cô, chung quy lại thì cũng vẫn có thắc mắc và khó hiểu, lưỡng lự và bất an.

Đột nhiên cô buồn rầu phát hiện mình luôn chuẩn bị tâm lí sẵn sàng bị đá.

Phía trước không biết xảy ra chuyện gì lại tắc đường, có người cầm lái liên tục xuống xe xem xét tình hình, có người bấm còi âm ỉ thúc giục, Giai Hòa thấy ồn quá liền mở nhạc to lên, nhưng vẫn không át được tiếng ồn bên ngoài. Cứ như vậy một lát sau, Dịch Văn Trạch hỏi cô: “Có tâm sự gì à?”.

Được thôi, phải thẳng thắn, có nghi hoặc gì phải hỏi. Trong lòng cô hơi phân vân, cuối cùng cũng cất tiếng: “Em đang nghĩ, vì sao anh lại thích em?”.

Có lẽ trong góc ngách nào đó của thành phố này cũng có người đang hỏi câu y hệt thế, tần suất có lẽ chỉ thua câu “Em yêu anh” và “Mình chia tay đi”. Hầu hết mọi người vì muốn kiểm chứng xem người kia rốt cuộc yêu mình nhiều thế nào, nên thường hỏi: “Anh thấy em có điểm nào tốt” , “Vì sao anh lại yêu em?”. Nhưng cô thật sự muốn biết, vì sao một người được

rất nhiều cô gái ưu tú sẵn đón suốt mười mấy năm nay như Dịch Văn Trạch lại có thể thích mình.

Giới nghệ sĩ quá phù hoa.

Giai Hòa tưởng anh sẽ nghiêm túc suy nghĩ một lát, không ngờ anh chỉ cười, nhìn cô, nói rất chậm: “Xét theo tiêu chuẩn thông thường thì em có một gia đình rất hòa thuận, một công việc không tồi, có thể tự mình mua nhà tậu xe”.

Giai Hòa trợn mắt há mồm, chỉ hận là không thể đập cửa xe mà lăn xuống đường, cái nhà hàng đáng chết ấy, chẳng lẽ cách âm lại kém như vậy...

Nếu thế thì chẳng phải mọi người trong phòng đều nghe thấy hết sao?

Nhưng không may là anh nhanh chóng bổ sung thêm câu: “Ngộ nhờ sau này anh đầu tư phá sản, cũng có khi phải nhờ em kiếm tiền nuôi gia đình ấy chứ”.

Sự ồn ào ngoài kia và sự im lặng trong xe giống như hai cực đối lập - lửa và băng, người cô lúc nóng lúc lạnh, không dám nhìn anh nữa, chỉ cảm thấy thể diện của mình đã bay sang tận Siberia rồi.

“Là Thiên Sở gọi cho anh, cố ý cho anh nghe”.

...

Thế nghĩa là chỉ có mình anh nghe thấy?

Cô thở phào, nhưng chẳng thấy lòng nhẹ nhõm đi chút nào, mà càng thêm nặng trĩu.

Hóa ra... quan hệ giữa hai người họ vẫn tốt như vậy.

Đường phía trước đã thông, dòng xe lại tiếp tục di chuyển, có lẽ giờ không phải lúc thích hợp để nói thêm về chuyện này.

Ánh mắt cô lướt từ gương mặt anh xuống vô lăng, sau đó cụp mắt xuống, cuối cùng cô không nhìn nổi, khẽ nói: “Hình như em đang ghen”.

Yên tĩnh, rất yên tĩnh. Anh không nói gì.

Dây an toàn hơi chặt làm cô hơi khó chịu, Giai Hòa đưa tay nới lỏng dây một chút, sau đó ngồi ngay ngắn, nhìn chăm chăm dòng xe đang chạy phía trước. Mình có thẳng thắn quá không? Đến ghen mà cũng nói ra... Mãi tới lúc rẽ sang một con đường khác, Dịch Văn Trạch mới cầm điện thoại lên, ấn vài cái rồi đưa cho cô.

Không đùa chứ? Cho mình kiểm tra sao?

Giai Hòa sững sờ nhìn anh, không ngờ anh lại phản ứng như vậy, cô không dám cầm, Dịch Văn Trạch lúc này mới cười nói: “Xem đi”.

Nụ cười của anh rất ấm áp, phía ngoài xe vừa lúc lại có ánh đèn vụt qua, lóe lên một tia sáng trắng giữa hai người.

Cô do dự một lát rồi cầm điện thoại cúi đầu xem, trên màn hình xanh nhạt hiển thị những cuộc gọi đi, một danh sách rất dài, chỉ có hai chữ “Giai Hòa”.

“Anh không thích gọi điện thoại cá nhân, nếu có công việc thì chủ yếu là nghe điện thoại gọi đến”, anh nhìn cô chăm chú, “Thế này đã thoải mái hơn tí nào chưa?”.

Sao mà thoải mái được chứ, Giai Hòa muốn khóc quá.

Anh rộng lượng thế này, chẳng phải mình càng có vẻ hẹp hòi ích kỉ sao...

Sau đó, con người rất rộng lượng kia lại nói tiếp: “Công việc của anh với cô ấy không mấy liên quan đến nhau, nếu em thực sự bận tâm thì anh sẽ chuyển cuộc gọi của cô ấy sang máy A Thanh”.

Vậy thì hơi quá đáng... Mình cũng chẳng tuyệt tình đến thế với Cố Vũ.

Nếu làm như vậy thật, chẳng phải mình hóa thành quan châu phóng hỏa[4] sao?

[4] Câu này xuất hiện từ điển tích: Triều Tống có một ông quan châu (châu: đơn vị hành chính ngày xưa) tên là Điền Đăng, rất kị việc người khác gọi tên của mình. Vì “Đăng” (登) trong “Điền Đăng” đồng âm với “đăng” (灯) nghĩa là “đèn”, cho nên không cho dân dùng từ đăng (đèn), mà phải dùng từ “hỏa” để thay thế. Nếu người nào vô ý mạo phạm, Điền Đăng sẽ vô cùng tức giận. Tới tết Nguyên Tiêu ngày 15/1, theo lệ có lễ thả đèn hoa đăng. Lúc quan phủ dán cáo thị, vì phải kị từ “đăng” (đèn) nên viết lên cáo thị rằng “Châu ta y lệnh phóng hỏa ba ngày”. Không ít người ở nơi khác khi đọc được cáo thị này đều kinh ngạc, sau khi hỏi rõ nguyên nhân thì có câu trào phúng: “Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho bách tính thả đèn”. Từ đó, câu “quan châu phóng hỏa” ám chỉ người trên thì có thể làm xằng làm bậy, còn người dưới thì luôn phải chịu áp bức.

“Không cần, thế thì tàn nhẫn quá”.

“Đối với anh, em rất quan trọng”, anh nói.

Anh không nói quan trọng “hơn”, cũng có nghĩa là không có ý so sánh.

Chỉ bốn chữ đơn giản vậy thôi, cô lập tức chào thua: “Không cần thật mà, em...”. Cô định nói em không nhỏ nhen như thế đâu, nhưng đến dừng khí để nói ra câu này cũng không có, cô đành khịt khịt mũi, im lặng.

Khách sạn không xa lắm.

Hai người cố ý không bước vào cùng nhau, vì cũng muộn rồi nên chỉ có vài người qua lại. Giai Hòa ngồi xuống, lúc đưa chứng minh thư ra, Dịch Văn Trạch cũng ngồi xuống cạnh cô, lễ tân làm thủ tục cho cô liếc nhìn màn hình máy tính bên cạnh, nói nhỏ: “Cô được ở cạnh phòng ngay cạnh của Dịch Văn Trạch, sướng nhé”. Ánh mắt cô ta lấp lánh đầy hưng phấn, Giai Hòa đành giả vờ ngạc nhiên, khẽ nói: “Thật à?”. Cô gái kia gật đầu, sau đó nhanh chóng làm thủ tục, đưa chứng minh thư và thẻ phòng cho cô: “Cô đợi anh ấy đứng dậy rồi hãy đi, thế nào cũng được đi cùng thang máy”.

Nhiệt tình quá rồi đó... Giai Hòa đáp ứng nói mấy câu cảm ơn.

Phòng của hai người do A Thanh đặt, tất nhiên phải cạnh nhau rồi.

“Tối nay còn mấy việc phải làm”. Anh giúp cô xếp gọn hành lí.

“Vừa hay”, Giai Hòa vội vàng lấy laptop ra khỏi túi, “Em cũng có việc phải làm, ai làm việc người nấy nhé”, sau đó lập tức lấy sạc nguồn và chuột ra, nhanh chóng cắm vào, tỏ ý mình không nói dối.

Anh thấy Giai Hòa ấn nút bật máy mới nói: “Không ngờ bạn gái mình lại là kẻ cuồng công việc”.

Giai Hòa buồn bực nhìn anh: “Tại anh cả, tự nhiên lại đến Thiên Tân, em còn chưa biết nói với đạo diễn Lưu thế nào đây”.

“Không sao, để anh nói với ông ấy”.

Giai Hòa á lên một tiếng: “Thôi thôi, em cũng có trách nhiệm với công việc lắm, không thể lấy anh ra làm lí do lười biếng mãi được”.

“Ông ấy gửi kịch bản cho anh, nói là muốn gặp mặt suốt”. Dịch Văn Trạch giúp cô kéo rèm cửa sổ, “Anh gọi cho ông ấy bảo ông ấy đến đây là được mà”.

Phải rồi...

Giai Hòa lập tức tỏ rõ vẻ sùng bái, thế thì buổi họp hôm thứ hai nhất định sẽ hoãn luôn.

“Nhưng giao hẹn trước, anh không được nói em là bạn gái của anh đâu đấy”.

Thực ra, người trong giới với nhau thì nói thật cũng không vấn đề gì, nhưng nghĩ kĩ thì đạo diễn Lưu còn hợp tác với mình mấy tháng nữa, khó xử lắm.

Dịch Văn Trạch đành chịu thua: “Em định giấu anh toàn tập đấy à?”.

Mắt cô long lanh: “Đợi khi nào một tập của em được trả một vạn tệ, lúc ấy em sẽ cho anh công khai”.

Anh lắc đầu cười: “Bộ phim tới để A Luân kí hợp đồng với em”, anh đi từ cửa sổ lại, lướt nhìn màn hình máy tính của Giai Hòa, khẽ mỉm cười: “Mua cho anh một thân phận công khai”. Giai Hòa nhìn theo ánh mắt anh, mặt lập tức nóng bừng, nhanh tay gấp máy lại, đẩy anh về phía trước: “Thôi thôi, để em tự cố gắng. Anh về phòng đi, muộn lắm rồi”.

Anh bước đến bên cửa, nhưng bỗng dừng lại, im lặng nhìn cô một lát, sau đó anh khom người, hôn cô một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Cái chạm môi rất khẽ, vì Dịch Văn Trạch đã uống rượu nên môi anh có chút nóng bỏng, lại mang hơi rượu nồng nàn.

Rõ ràng rất ghét người say rượu, nhưng vì người đó là anh, nên Giai Hòa chỉ thấy thơm. Tim cô đập mạnh, thành thích không ngừng, cô nhắm mắt, rất tự nhiên đáp lại nụ hôn của anh. Tình yêu là một thứ thật kì lạ, khi mới yêu người ta sẽ có cảm giác kích động và ham muốn vô tận, không ngừng xích lại gần nhau, không ngừng khám phá, chỉ muốn gần thêm chút nữa,

còn có thể gần thêm chút nữa không, rốt cuộc phải gần đến mức nào mới có thể thỏa mãn... Điều hòa phát ra tiếng kêu ro ro, còn cô được anh ôm trọn trong vòng tay, lưng dựa vào tường, mãi đến khi anh buông cô ra, khẽ nói: “Ngủ sớm nhé”.

Ánh mắt cô có chút mê loạn, cứ nhìn anh mãi, rồi thấp giọng hỏi: “Anh vẫn chưa nói vì sao anh lại thích em?”.

Thôi được, cô công nhận là mình nhớ dai... Cô thực sự rất tò mò, cũng thấy rất bất an. Cô không dám để anh lộ mặt, không dám công khai tình yêu của hai người với những người xung quanh, vì cô sợ anh chỉ nhất thời rung động, giai đoạn nhất thời qua đi là anh sẽ dần biến mất, cô không phải kiểu người thích hợp với tình yêu chớp nhoáng, nhưng vì người đó là anh, nên cô mới si mê lao vào.

Nhưng cô thật sự không tin mình có thể giữ được một người như anh.

Đôi mắt gần trong gang tấc dần trở nên dịu dàng, anh nói: “Thực ra, anh không biết nói ngọt đâu”.

Cô nghi hoặc nhìn anh.

Anh cụng đầu vào trán cô: “Thế nên đừng một lần hỏi hết mọi chuyện như vậy, phải để lại cho anh chút gì chứ”.

Cô vẫn mê loạn, thậm chí bắt đầu mơ màng.

“Những lời này, để đến khi nào cầu hôn anh nói nhé”.

Giọng nói rất nhẹ, nhưng rất rõ ràng.

Lần đầu tiên trong đời có người nói với cô hai chữ “cầu hôn”, mà lại là người trước nay Giai Hòa rất thích, người vốn chẳng có liên hệ gì với cô... Chỉ vài câu đối thoại đơn giản đã khiến cô mất hết khả năng suy nghĩ.

Mãi đến lúc “cạch” một tiếng, cửa phòng hoàn toàn đóng lại, Giai Hòa vẫn đứng dựa vào tường, đến thở cũng không dám.

Chương 11: Không kìm nổi cảm xúc

Lễ ra mắt phim diễn ra vào bảy rưỡi tối, Giai Hòa tưởng Dịch Văn Trạch sẽ ra ngoài ăn cơm cùng đối tác, nhưng không ngờ đến năm rưỡi vẫn không thấy anh có động tĩnh gì. Tuy cô đang lên mạng nhưng vẫn không ngừng liếc anh, mãi đến lúc bị anh phát hiện ra, cô mới hăng hăng giọng: “Không đi là không kịp ăn cơm đâu”.

Anh nhìn đồng hồ: “Đói à?”.

“Chưa”.

Tưởng mình là heo chắc? Sao suốt ngày hỏi mình đói không...

Giai Hòa cúi đầu, tiếp tục nhìn máy tính, bỗng nhiên phát hiện ra trên bản word có rất nhiều chữ đánh sai. Chết rồi, lại phải đọc lại lần nữa, cứ ngồi cạnh anh là hiệu quả công việc giảm hẳn. Cô ảo não chau mày, Dịch Văn Trạch lại nhìn cô, cười nói A Thanh đã đặt cơm rồi, một lát nữa sẽ đưa đến. Giai Hòa ngạc nhiên hỏi anh vì sao không đi ăn với đối tác? Anh ngạc nhiên: “Em có hẹn rồi à?”.

Đương nhiên là không rồi, mình đến Thiên Tân ngoài dự liệu thế này thì có thể hẹn ai chứ?

“Anh không phải đi ăn với bọn họ à?”.

“Không cần”, Dịch Văn Trạch đứng dậy, lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo sạch, “Anh ăn cơm với em xong rồi đi”.

Sau đó, anh cứ thản nhiên như thế bước vào phòng vệ sinh.

Mãi đến lúc nghe thấy tiếng nước chảy rõ mồn một, Giai Hòa mới mơ màng thu ánh nhìn, lại cúi đầu nhìn máy tính, sửa những chữ đánh sai. Tiếng gõ bàn phím lạch cách lạch cách, tiếng xối nước ào ào ào ào dần dần hòa vào nhau. Giai Hòa nhìn bản word trên màn hình đã được sửa một lượt mà chữ sai vẫn đầy rẫy, trong lòng thầm rĩ máu, hiệu suất viết lách thể này đúng là của học sinh tiểu học, cả ngày trời vẫn không đánh nổi ba trăm chữ...

Không phải tại trong đầu cô toàn những trò chơi người lớn, mà thực sự khách sạn này quá biết cách tạo cảnh sinh tình. Tường trong buồng tắm là một lớp kính chạm đất, tuy Dịch Văn Trạch ở bên trong đã kéo rèm tắm nhưng bóng người lướt qua lướt lại đó thật sự rất thử thách sức chịu đựng của con người. Cô lắc lắc đầu, thôi thôi, phải tận dụng triệt để cảnh này, giờ viết cảnh hot luôn.

Trong máy tính còn một cảnh hot bị mắc ba ngày chưa viết xong, giờ không viết thì còn đợi lúc nào nữa?

Cô căn môi, nhìn buồng tắm, nhanh chóng bắt đầu công việc.

Cảnh phía bên ngoài khách sạn,

Trong phòng, M ngồi trên giường lật tạp chí, trong lòng không yên.

S nhanh chóng cởi áo khoác, lấy sơ mi từ trong tủ ra, bước đến cửa phòng tắm rồi dừng lại, tay đẩy cửa, nhìn M.

S: (mỉm cười) Hay em tắm trước đi?

M: (căng thẳng) Em đang đợi điện thoại, anh tắm trước đi.

S cười không nói gì, bước vào buồng tắm.

Tiếng nước mỗi lúc một mạnh, sau tấm rèm tắm, bóng S lúc ẩn lúc hiện.

...

Có mấy tiếng cốc cốc, có ai đó đang gõ cửa.

Giai Hòa suýt thì lăn trên giường xuống, vội đặt máy tính lên giường, lao nhanh ra cửa, hít một hơi thật sâu rồi hỏi: “Ai thế?”.

“Biên kịch, tôi đây” , A Thanh vừa cười vừa nói.

Cô mở cửa: “Mau vào đi”.

A Thanh tay cầm chiếc túi giấy cỡ to, vừa phẩn khởi trần trề bước vào được một bước đã đỏ mặt lùi lại hai bước: “Tôi mua đại mấy thứ, không biết cô có thích không” , nói xong liền đưa chiếc túi cho Giai Hòa, “Ăn luôn đi nhé, còn nóng đấy”.

Giai Hòa im lặng cầm lấy chiếc túi, có cảm giác bị thương rằng dầu có trăm cái mồm cũng không thể giải thích nổi cảnh tượng này.

Đứng trên lập trường của bản thân, cô không thể nói với trợ lí của Dịch Văn Trạch là không có chuyện gì xảy ra cả, cô đừng nghĩ lung tung? Cô ngượng ngùng nói cảm ơn, vừa định cam chịu đóng cửa lại thì phía sau đã có người nói: “Bảo xe bảy giờ đến đợi dưới tầng”. A Thanh á lên một tiếng, rồi vội vàng bổ sung: “Còn sớm còn sớm” , nói xong liền chạy vụt đi.

Anh bước ra... cũng đúng lúc thật.

Giai Hòa thần thờ quay người lại, Dịch Văn Trạch đã cầm chiếc túi trên tay cô. Tóc của người đứng trước mặt cô còn nhỏ nước, cúc áo sơ mi chưa kịp cài hết, còn mở một nửa, hệt như quay quảng cáo nhà tắm... Nhưng anh, tay cầm chiếc túi giấy, miệng nhếch lên một nụ cười rất khê, hỏi cô: “Có muốn tắm không?”.

Một bên là nhà tắm vẫn còn ngập trong hơi nước, một bên là tấm kính chạm đất, không gian được khuếch đại lên, lại thêm nụ cười của anh nữa.

Giai Hòa chỉ thấy máu trong khắp cơ thể đang sôi lên sùng sục như sắp tự luộc chín mình đến nơi.

Ấp úng mãi, cô mới nói được một câu: “Ăn cơm trước đã, đến không kịp thì phiền phức lắm”.

Trước mắt Giai Hòa lập tức hiện ra cảnh hot trong kịch bản mà cô vừa viết, cảm giác rất thật, từng chi tiết nháy nhót trong đầu, chỉ trong nháy mắt đã làm mặt cô đỏ lựng, đến cả đầu ngón tay cũng nóng ran lên. Giai Hòa vội vàng nhìn sang chỗ khác: “Anh uống nước không?”. Nói xong cô lập tức chạy đến quầy bar, ngồi xồm xuống mở chiếc tủ lạnh mini, đợi anh trả lời.

Nói câu gì đi chứ, nói câu gì đi chứ, thế này khó xử quá.

Ngón tay cô vô thức lướt qua toàn bộ những lon và chai nước trong tủ, rất lạnh, nhưng vẫn không thể làm giảm bớt không khí gượng gạo vừa rồi. Khóe mắt cô nhìn thấy anh bước tới, sau đó cúi người, một tay đặt trên quầy bar, một tay lấy chai nước khoáng trong tủ lạnh ra. Tư thế này lại vừa hay ôm cô trong lòng, nước trên tóc anh cọ vào tai cô, khiến người cô lập tức cứng đờ.

Cũng may, cuối cùng anh chỉ lấy hai chai nước.

“Chọn giúp anh cái áo khoác” , anh nói, “Tối mặc”.

Giai Hòa nghe câu này thì có chút ngẩn người: “Em không biết chọn đồ nam đâu, không có mắt thẩm mỹ”.

Dịch Văn Trạch đứng thẳng dậy, cầm hai chiếc cốc: “Không sao, quần áo của anh màu sắc rất đơn giản, trước công chúng anh cũng toàn mặc sơ mi và vest, dễ chọn lắm”.

Giai Hòa ừm một tiếng, thấy anh bắt đầu rót nước, ra hiệu cho mình chọn quần áo, cô đành bất đắc dĩ bước đến bên tủ quần áo. Thực ra phong cách ăn mặc của Dịch Văn Trạch đúng là số một, bao nhiêu năm nay cô ngắm anh trên bìa tạp chí nên cũng thuộc nằm lòng rồi, nhưng giờ anh muốn chính tay cô chọn... thì cô lại thấy có chút thiếu tự tin.

Nhưng sau khi mở tủ quần áo ra thấy toàn màu đen, trắng, ghi, cô lập tức bình tĩnh trở lại.

Kiểu phối màu này, có chọn thế nào cũng không sai được.

“Em nhớ hôm họp báo bộ phim Vĩnh an anh mặc cái này hả?” , cô nhắc một chiếc lên hỏi.

Ấn tượng thực sự quá sâu đậm, đây là bộ quần áo anh mặc trong lần đầu tiên mình gặp anh, sau này nhất định phải giữ gìn cẩn thận.

Chiếc sofa ở ngay bên cửa sổ, lúc này trời đã sâm sẩm tối, đứng dậy từ đây nhìn ra, trông rất giống một tấm màn sân khấu gọn gàng sạch sẽ, có điểm vài ánh đèn xa gần, chai nước khoáng rất nhỏ được anh cầm trong tay, sau đó anh mở ra, khẽ ờ một tiếng.

Tiếng nước chảy bỗng nhiên rõ ràng, cô quay người, xem từng chiếc sơ mi.

Thực ra đồ không nhiều, nhưng Giai Hòa xem rất lâu: “Mặc sơ mi casual nhé, em thích anh mặc màu trắng”.

“Được”.

“Thực ra anh diện đồ casual là đẹp nhất, nhưng đi công việc thế này thì thôi” , cô cầm hai chiếc sơ mi khác ra, “Cái nào đẹp?”. Chẳng qua là khác biệt chút xíu về kiểu dáng, nhưng cô cũng không quyết được.

Dịch Văn Trạch uống một ngụm nước: “Em thích cái nào?”.

Giai Hòa bần khoản một lúc, giơ tay phải lên: “Cái này”.

“Thế thì mặc cái đó”.

Bước đầu được đồng ý, Giai Hòa càng lúc càng tự nhiên, bắt đầu cùng anh bàn bạc từng chiếc một, cuối cùng cô mới phát hiện ra dù mình có nói gì, anh cũng gật đầu bảo được, làm cuối cùng cô thấy ngượng ngùng: “Có phải anh cố ý chiều ý em không?”.

Anh cười cười: “Những việc này, em quyết là được”.

Giọng nói rất bình thản, ánh mắt rất ấm áp, nói: Em quyết là được.

Cuối cùng Giai Hòa bước về phía anh, nhưng lại thấy như chưa an tâm: “Cần thêm phụ kiện gì nữa không?”. Lúc này Dịch Văn Trạch mới lấy từng hộp cơm ra: “Không cần quá chú trọng như thế đâu, cũng chỉ là buổi lễ ra mắt thôi mà”. Giai Hòa vẫn muốn hỏi tiếp thì anh đã lấy đĩa ra đưa cô: “Sau này còn nhiều cơ hội nữa mà, ăn cơm đi đã”.

Giai Hòa vâng một tiếng, đưa tay cầm đĩa, lại bị Dịch Văn Trạch nắm lấy tay, kéo cô ngồi lên đùi mình: “Hôm đó em cũng mặc chính chiếc sơ mi này, khoác áo lông vũ màu hồng, rất đẹp”.

Một câu nói rất bình thường, mà sao anh nói lại trở nên cảm động đến vậy?

Giai Hòa lướt mắt nhìn lung tung khắp nơi, cố gắng không nhìn vào mấy chiếc cốc áo chưa cài của anh. Khổ nỗi, từng hình ảnh trong cảnh hot cô viết khi nãy lại bắt đầu hiện lên, rõ ràng như đang diễn ra ngay trước mắt, từ sau không được viết mấy thứ như vậy nữa, nhất là không được dùng anh làm hình mẫu... Chút lí trí còn sót lại cuối cùng ra sức kêu cô bình tĩnh, cô đẩy anh ra: “Chân anh vừa khỏi, ngồi thế này lại bị thương đấy”.

Sau đó, cô đưa nước cho anh uống.

Bình tĩnh, bình tĩnh, mọi người đều cần phải bình tĩnh.

Dịch Văn Trạch ngồi xe của đoàn, còn Giai Hòa thì nhất quyết lái xe của anh, một mình đến rạp chiếu phim. Vì đây là buổi chiếu ra mắt, nên chỗ để xe đều đã chật kín, cô lái xe lòng vòng rất lâu mới tìm được chỗ gửi xe trong khu dân cư gần đó, rồi khố sở đi bộ tận mười phút mới đến rạp.

Đâu đâu cũng thấy người, ai cũng đang bàn tán hăng say.

Giai Hòa nhìn những người này, đột nhiên cũng có chút xao động, phản ứng tốt thế này, nhiều fan điện ảnh thế này, cô có muốn không tự hào cũng khó. Cô lúc lắc chùm chìa khóa, khước miệng khẽ mỉm cười, nhìn xung quanh rồi cuối cùng chọn góc phía đông trên tầng hai, nơi có tầm nhìn bao quát.

Giai Hòa vừa đứng yên vị thì ở phía cửa có người gọi to tên của Dịch Văn Trạch, cô vội thò đầu ra nhưng đột nhiên bị ai đó vỗ vào vai.

“Giai Hòa?” , người phía sau có vẻ hơi ngập ngừng.

Giai Hòa quay đầu nhìn, gương mặt rất thanh tú, rất quen, cô bắt đầu lục tìm trong trí nhớ một lượt, sau đó mới sực nhớ: “Châu Tuấn?”. Diễn viên phụ của bộ phim trước, thật không ngờ lại gặp nhau ở đây.

Châu Tuấn bỏ chiếc kính râm xuống: “Đúng là cô rồi, tôi còn đang tưởng mình nhận nhầm người, sao trùng hợp thế này?”.

“Đúng đó, trùng hợp quá”. Giai Hòa thuận miệng đáp lại, lúc này dưới tầng một đang vô cùng nhộn nháo, cô vội vàng quay lại nhìn. Dịch Văn Trạch đã bước vào đại sảnh, mỉm cười bước đến cửa thang máy, cô gái đi bên cạnh anh mặc một chiếc đầm dạ hội, cười rất ngọt ngào. Giai Hòa đang cố nhớ lại tên nữ chính thì Châu Tuấn hạ giọng nói: “Đến đây để nhận phim mới à?”.

Giai Hòa lắc đầu cười: “Không, đi cùng bạn thôi”.

“Bạn trai?” , anh ta hỏi rất thẳng thắn.

Giai Hòa lặng người một lát, tôi với cậu thân thiết lắm hả? Sao cái gì cũng hỏi vậy?

Nhưng vì lịch sự, cô vẫn ừm một tiếng, thấy Châu Tuấn định hỏi tiếp, cô vội nói: “Bắt đầu rồi, tôi vào trong đã”. Châu Tuấn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn cô: “Cô cũng vào xem Thành phố tối tăm sao?”. Giai Hòa gật đầu, anh ta rút vé ra: “Tôi cũng thế, vé được người khác tặng, tôi cũng muốn đến xem thế nào, biết đâu lại gặp bạn cũ”.

Giai Hòa ờ một tiếng, anh ta lại hỏi: “Xem vé của cô xem, liệu có ngồi cùng nhau không”.

Cái cậu này... tự nhiên như là thân thiết lắm ấy.

Giai Hòa lấy vé ra, đưa cho Châu Tuấn, anh ta vừa nhìn vé đã cảm thán: “Vé đẹp nha, số ghế này chắc là của bên chế tác?”.

Anh ta cầm vé cảm thán một hồi, Giai Hòa ngượng ngùng đứng nghe, nếu đã có được tấm vé này thì không thể nói là mình chẳng quen ai bên chế tác, cô đành tìm A Thanh xin thêm một vé nữa. Cô chỉ định hỏi vậy cho qua chuyện với Châu Tuấn thôi, ai dè A Thanh vừa nghe Giai Hòa hỏi đã lập tức coi đây là đại sự bậc nhất, lấy bằng được một vé có số ghế ở ngay cạnh ghế của Giai Hòa.

Lúc hai người ngồi vào chỗ, Châu Tuấn vẫn không ngừng nhỏ giọng đùa mấy câu đầy hàm ý.

Giai Hòa hơi mất tự nhiên, đột nhiên nhớ ra tin đồn về anh ta. Thực ra cô không nhớ nổi tên của diễn viên chính nhưng lại nhớ tên một diễn viên phụ thế này là vì bạn gái anh ta là một trong những biên kịch của bộ phim

trước. Khi ấy cô có nghe mọi người xì xào bàn tán, ở phim trường câu anh ta hay nói nhất là: Bạn gái tôi là biên kịch, muốn thêm thoại cho ai thì thêm, muốn ai chết thì người ấy phải chết...

Nghĩ đến đây, cô thấy ngượng ngùng.

Không lẽ...

Chắc không phải đâu...

Một loạt các bài giới thiệu, phát biểu cảm tưởng, giao lưu diễn ra đúng như lệ thường, mãi đến khi Dịch Văn Trạch bước lên sân khấu, không khí mới náo nhiệt hẳn lên. MC rất hoạt ngôn, nhưng dù hỏi tới vấn đề nào, anh cũng chỉ đáp lại bằng vài từ đơn giản, hời hợt cho qua. Trước kia mỗi lần xem bản tin phỏng vấn anh, Giai Hòa đều thấy thần tượng của mình rất có phong cách, nhưng giờ nghe cô lại thấy buồn cười...

Đến cuối cùng khi đã tắt đèn, vẫn còn có tiếng người la hét tên anh.

Bên cạnh cô, Châu Tuấn vẫn đang tán gẫu những chuyện đầu đầu, Giai Hòa thật sự không chịu nổi nữa liền “xuyt” một tiếng: “Bắt đầu rồi, xem phim thôi”.

Giai Hòa vừa nói xong thì chỗ trống bên cạnh cô có người ngồi vào, là Dịch Văn Trạch.

Anh khẽ nắm tay Giai Hòa, đúng lúc định nói thì Châu Tuấn lập tức thò đầu sang, kinh ngạc hỏi: “Anh Dịch?”.

Giai Hòa vô thức rút tay ra nhưng tay cô bỗng bị nắm chặt hơn, một giây sau, Dịch Văn Trạch lại nới lỏng tay, nhưng chỉ một động tác đó thôi đã làm cô không dám rút tay ra nữa, cô lấy hết dũng khí nhắc bản thân phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Dịch Văn Trạch nhìn Châu Tuấn một cái, gật đầu nói: “Chào cậu”.

Châu Tuấn vội tìm điện thoại, sau đó thò cả nửa người sang, cười rất nhiệt tình: “Anh Dịch, em rất hâm mộ anh, từ nhỏ đã xem phim anh đóng đấy”.

Dịch Văn Trạch gật đầu, tỏ ý cậu cứ nói tiếp đi, nhưng vẻ mặt bình thản của anh lại khiến người ta thấy áp lực, Giai Hòa nhìn mà toát mồ hôi lạnh thay Châu Tuấn.

Phim đã bắt đầu chiếu, hệ thống âm thanh nổi át tất cả tạp âm, mọi người lập tức im lặng.

Vì có ánh sáng chiếu tới nên lúc này Châu Tuấn mới nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau, anh ta có chút sững sờ nhưng sau đó liền cười: “Em và Giai Hòa là bạn tốt, nghe nói anh Dịch mở công ty chế tác, không biết sau này có cơ hội hợp tác không?”.

Giai Hòa âm thầm nghiêng rằng, cô dịch sát người Dịch Văn Trạch một cái, đáng chết thật, anh ta sắp đổ rạp vào người mình đến nơi rồi.

Dịch Văn Trạch vẫn lịch sự gật đầu: “Hi vọng có cơ hội hợp tác”.

Trả lời rất quan cách.

Anh hoàn toàn coi như không nhìn thấy Châu Tuấn lấy điện thoại ra định xin số, anh ta còn đang lưỡng lự thì cô đã khẽ ho, rồi lại dịch vào người Dịch Văn Trạch cái nữa. Động tác lần này quá mạnh, Châu Tuấn cuối cùng cũng biết mình bị ghét nhưng vẫn cắn răng nói: “Không biết anh có tiện để lại số điện thoại không, sau này có cơ hội quay lại Thiên Tân, em mời anh đi ăn”.

Giai Hòa nhìn anh ta đầy căm phẫn.

Vì cậu là đàn ông chứ nếu là con gái thì tôi đã đánh cho bẹp đầu luôn rồi.

Hự...

Mà đàn ông thì hình như cũng có chút vấn đề, bây giờ người ta thoáng lắm... Cô liếc mắt nhìn chiếc cằm nhọn mới phẫu thuật của anh ta, lại lên nhìn đôi mắt tuyệt đẹp của Dịch Văn Trạch, rồi cả gương mặt không tuổi trong lòng cô nữa. Đúng là trẻ mãi không già thật mà, ai bắt anh nổi tiếng sớm như vậy cơ chứ, mới ba mươi mấy tuổi đầu mà ai gặp anh cũng nói từ nhỏ đã xem phim anh đóng rồi, nghe cứ như thể anh đã năm mươi mấy tuổi vậy...

Dịch Văn Trạch cười cười: “Tôi không quen cho số điện thoại riêng”.

Nói xong anh nhìn vào ánh mắt long lanh với vô vàn lời muốn nói của Giai Hòa, cô lập tức chột dạ quay đầu đi, cố giữ bình tĩnh xem phim.

Châu Tuấn cuối cùng cũng hiểu thế nào là “biết điều” , ngoan ngoãn ngồi nhìn lên màn hình.

Một lúc sau, Giai Hòa mới khẽ khàng thăm thì với Dịch Văn Trạch: “Ngưỡng mộ anh quá cơ, sao em học mãi mà không biết cách từ chối người khác vậy?”.

Anh cầm một chai nước ở bên cạnh lên, mở nắp, đưa cho cô: “Từ từ sẽ biết”. Giai Hòa nhận chai nước uống một ngụm, đang định lấy nắp đậy lại thì Dịch Văn Trạch đã đặt một túi bóng ngô lên đùi cô... Giai Hòa sững sờ nhìn túi bóng ngô, mua cái này lúc nào thế? Hay là rập tặng riêng cho diễn viên?

Vì cảnh phim liên tục chuyển, nên ánh sáng cũng không ngừng thay đổi, Giai Hòa lại uống một ngụm nước: “Anh đừng tốt như thế có được không, cảm giác không thật gì cả, lúc nào em cũng cảm thấy mình như đang ở trong phim ấy...”. Khóe mắt Dịch Văn Trạch ánh lên nét cười, anh khẽ nói: “Anh có nhiều nhược điểm lắm, rồi sẽ bộc lộ hết thôi”. Sau đó anh cầm

chai nước trong tay Giai Hòa rồi lại nắm tay cô, quay đầu tiếp tục xem phim.

Anh thì có nhược điểm gì chứ, rõ ràng là “Mr. Hoàn Hảo” mà...

Giai Hòa nhìn ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt anh, cô cầm một hạt bỏng ngô lên, đang định đưa lên miệng thì lại thấy không ổn, dè dặt đưa đến trước mặt anh.

Anh cười, ăn hạt bỏng ngô cô đưa.

Đầu ngón tay chạm vào đầu lưỡi nóng ấm của anh khiến tim Giai Hòa đập mạnh, cô vội vàng lấy một hạt bỏng ngô bỏ vào miệng để giữ bình tĩnh.

Bộ phim thật là hay, vậy mà xem suốt hai tiếng đồng hồ, Giai Hòa vẫn ngẩn ngơ chẳng biết mình đang xem cái gì. Nguyên nhân rất đơn giản, trong vòng hai tiếng đó, Dịch Văn Trạch cầm tay cô, động tác thay đổi ba lần, bắt đầu từ nắm nhẹ, đến đan mười ngón tay vào nhau, cuối cùng là kéo tay cô đặt lên đùi mình, Giai Hòa tuy chưa bao giờ dám ngồi tàu lượn siêu tốc, nhưng cô thề là cảm giác hôm nay tuyệt đối không thua kém gì cảm giác khi chơi tàu lượn siêu tốc.

Cô liếc nhìn Dịch Văn Trạch rất nhiều lần, thấy anh xem phim chăm chú, nên không dám rút tay ra.

Mãi đến lúc phim sắp hết, Dịch Văn Trạch mới hỏi nhỏ: “Có muốn về cùng anh không?”.

Giai Hòa đang định gật đầu thì nhớ ra chiếc xe bị mình đỗ ở bãi đỗ xa xôi nào đó, đành ừ ừ khẽ nói: “Em phải đi lấy xe, xe đỗ ở chỗ khó tìm lắm, chỉ em mới tìm được thôi”.

“Được, vậy anh về khách sạn trước, em đến nơi thì tìm anh”.

Nói xong anh mới buông tay, đứng dậy trước. Để không che khuất tầm nhìn của những người ngồi hàng sau, anh rất lịch sự khom lưng xuống, nhưng dáng người anh quá nổi bật, lại nhanh chóng ra ngoài như thế, nên đã gây ra một trận xôn xao không hề nhỏ.

Mãi đến khi bộ phim kết thúc, Giai Hòa mới ôm túi bóng ngô đứng lên, Châu Tuấn lập tức cười hỏi cô có cần cầm giúp không, ngữ điệu ấy nghe giống muốn giúp cô bê bình gas vậy. Giai Hòa thấy lạ lùng nhìn anh ta, nói mỗi câu tạm biệt rồi định đi luôn.

“Cô với Dịch Văn Trạch là... ?” , Châu Tuấn đội mũ lưỡi trai lên, tỏ vẻ bí mật hỏi cô.

Giai Hòa cười với anh ta, không đáp.

Hỏi thừa, chẳng phải... còn nắm tay đẩy sao, không lẽ anh ấy còn phải nhờ vào tôi mới có phim đóng chắc?

Mãi đến khi ra khỏi rạp chiếu phim, Giai Hòa đấu tranh tư tưởng mãi vẫn không nỡ vứt túi bóng ngô đi, cuối cùng ôm luôn nó đi tìm xe. Hai mươi phút sau, Giai Hòa lượn đến ba vòng trong bãi gửi xe mà vẫn không tìm thấy xe đâu, cuối cùng cô bị ai phát hiện mình bị lạc, đành gọi cho Dịch Văn Trạch: “Biển số xe của anh là bao nhiêu?”. Dịch Văn Trạch nói một dãy số: “Xảy ra chuyện gì vậy?”. Giai Hòa không giấu nổi vẻ ủ rũ trong giọng nói: “Em không tìm thấy xe, nên hỏi biển số để gọi bảo vệ tìm hộ”.

Bên kia im lặng, Giai Hòa vội vàng cúp máy.

Đến lúc về khách sạn, cô vừa bước qua cửa xoay đã thấy mấy nhân viên mới thay ca bước lại, một trong số đó là người đã làm thủ tục đăng kí cho cô hôm trước, nhìn thấy cô liền cười hỏi: “Thế nào, nhìn thấy Dịch Văn Trạch chưa? Hôm nay anh ấy ra mắt phim mới mà tôi cũng không kịp đến xem”. Giai Hòa ậm ậm ờ ờ, nói mình bận ra ngoài họp nên chưa nhìn thấy.

Cô vừa bước chân ra khỏi thang máy thì điện thoại bắt đầu đổ chuông ầm ỹ. Thì ra là đồng chí Kiều Kiều dạo này lặn mất tăm.

Đầu dây bên kia không nói gì, chỉ nức nở một hồi, Giai Hòa biết ngay chuyện gì đã xảy ra, đồng chí Kiều Kiều lại thất tình rồi. Cô im lặng đợi một lúc, mãi đến khi Kiều Kiều hậm hực mấy tiếng, cô mới hỏi: “Lần này lại vì sao mà chia tay?”.

“Sao cậu biết...” , giọng mũi rất nặng, nhưng vẫn không giấu nổi sự kinh ngạc của cô nàng.

“Đoán thế”. Khóc lóc như thế này, không phải thất tình thì còn gì nữa.

“Tớ biết lúc này cậu đang vô cùng hạnh phúc trong tình yêu” , Kiều Kiều thành khẩn nhận lỗi, “Nhưng tớ gọi cho Tiêu Dư, cậu ấy nói ba câu mà đã làm tớ nản luôn rồi, nên tớ mới gọi cho cậu để tìm sự an ủi”.

Giai Hòa lập tức tỉnh táo tinh thần, Tiêu Dư miệng lưỡi vô cùng độc địa, chỉ cần nói ba câu mà đã giải quyết được vấn đề sao?

“Cậu ấy nói gì?”.

Kiều Kiều phẫn nộ: “Cậu ấy bảo ‘Với mỗi thằng đàn ông, ai cậu cũng chia tay tới bảy, tám lần, tớ nghe chán rồi, lần sau chia tay được nửa năm hẵng gọi cho tớ nhé’. Cậu nói xem cậu ấy có tuyệt tình không chứ? Thật đáng sợ”.

Giai Hòa khẽ cười: “Đúng là chân lí”.

Kiều Kiều tiếp tục kêu than: “Tớ biết cậu ấy độc mồm độc miệng, nhưng tớ lại cần lời lẽ độc địa như thế. Sau đó tớ nói với cậu ấy là ‘Tớ rất muốn nghe cậu mắng tớ, mắng cho tớ tỉnh ngộ ra’ ”.

“Thế cậu ấy nói gì tiếp?”.

“Cậu ấy nói ‘Cút, tớ đã mắng chửi thẳng cha ấy ba lần rồi, chẳng còn từ ngữ nào mới mẻ đâu, lần sau cậu ghi âm rồi phát lại mà nghe’ ”.

...

“Câu thứ ba là gì?”.

“‘Tạm biệt’...”.

“Ờ” , Giai Hòa hiểu ra vấn đề, “Thế nên cậu mò đến tớ hả?”.

“Tớ cần người lắng nghe, tớ tủi thân quá” , Kiều Kiều vội vàng nói, sợ Giai Hòa cũng cúp máy nốt: “Cậu biết không, anh ta thật đáng sợ, hôm nay anh ta hỏi tớ, nếu kết hôn thì tớ muốn gì. Tớ nghĩ anh ta mới lập nghiệp nên đã rất chu đáo nói chỉ cần một chiếc nhẫn kim cương nho nhỏ, rất nhỏ cũng được, chỉ cần mang ý nghĩa kỉ niệm thôi”.

“Yêu cầu rất hợp lí đấy chứ” , Giai Hòa không hiểu, “Chẳng phải anh ta là tay bass số một Đài Loan sao? Một cái nhẫn nhỏ mà không mua được hả?”.

“Đúng thế” , Kiều Kiều cảm phẫn, “Anh ta lại còn lập tức nổi giận, nói tớ lấy anh ta chỉ vì chiếc nhẫn kim cương, sau đó cậu đoán xem anh ta nói gì?”.

Giai Hòa ngượng ngáp: “Bạn trai cậu là hàng cực phẩm, tớ không đoán được đâu”.

“Anh ta còn nói, được, anh tặng em nhẫn kim cương, em cũng phải tặng quà cho anh, anh muốn chiếc đồng hồ mười vạn tệ”.

“...”.

“Cậu dùng khả năng ngôn ngữ đầy tính văn chương của cậu để an ủi tớ tí đi”.

Giai Hòa đi đến trước cửa phòng Dịch Văn Trạch, khẽ khàng gõ cửa, Dịch Văn Trạch vừa thò mặt ra, cô đã nói thầm: “Kiều Kiều” , rồi tiếp tục vừa buôn chuyện điện thoại vừa đi vào phòng.

“Ờ cái đó” , cô ngẫm nghĩ, “Cậu phải nghĩ thoáng ra một chút, chuyện thất tình ngày nào chẳng xảy ra, nhưng nói gì thì nói, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, nhiều nhất cũng chỉ là thay đổi người ở bên mình thôi, chẳng có gì to tát cả”.

“Đúng thế” , Kiều Kiều trầm ngâm giây lát, “Lần sau đăng bài trên weibo, tớ cũng phải văn vẻ như thế mới được, cậu nói thêm mấy câu nữa là tớ đã có chữ kí trên QQ trong nửa tháng tới rồi”.

Giai Hòa im lặng, rồi lại im lặng: “Cậu coi tớ là cái máy viết của cậu đấy à?”.

Kiều Kiều cười hì hì, coi như thừa nhận.

Cô ấy nói thêm một lúc nữa, cuối cùng cũng cúp máy.

Trong phòng chỉ bật một bóng đèn, Dịch Văn Trạch ngồi ở sofa hút thuốc, cười đầy ẩn ý. Giai Hòa nhìn nụ cười của anh mà chột dạ, nghĩ lại những lời mình vừa nói thì thấy cũng không được hay ho lắm, thế nên cô cười trừ, đặt túi bông ngô lên bàn kính, cầm hai coca lên: “Kiều Kiều thất tình nên em an ủi cô ấy”.

Ý là, em có nói gì thì đó cũng không phải là suy nghĩ thật của em đâu, tuyệt đối không phải em nghĩ thế.

“Bạn trai cô ấy quả là cực phẩm nhất quả đất, tự nhiên đi hỏi Kiều Kiều nếu cưới thì cô ấy muốn gì, Kiều Kiều nói muốn một chiếc nhẫn kim cương nhỏ thôi, anh ta lại cáu giận nói Kiều Kiều kết hôn với anh ta vì tiền” , Giai Hòa mở nắp chai coca, uống một ngụm rồi tức giận kể như chuyện của

mình, “Anh ta còn nói, nếu Kiều Kiều muốn anh ta tặng nhẫn kim cương, thì Kiều Kiều phải tặng lại anh ta chiếc đồng hồ mười vạn tệ”.

Dịch Văn Trạch ừ một tiếng: “Nói với cô ấy là lần sau đi đo kính cũng phải tìm hàng nào tốt tốt chút”.

Giai Hòa nhấm lại câu nói của anh một lượt mới hiểu ra ý tứ trong đó, cô không nhịn nổi cười, bỗng sức nhớ ngày mai đã là thứ hai rồi: “Anh hẹn đạo diễn Lưu chưa?”. Dịch Văn Trạch dập thuốc: “Ngày mai ông ấy đến Thiên Tân, có lẽ khoảng hai ngày”.

Cô thở phào nhẹ nhõm, coi như hoàn toàn yên tâm được rồi, cô đi tới bên cửa sổ nhìn ánh đèn bên ngoài, đang định hỏi khi nào sẽ về Bắc Kinh thì đã bị Dịch Văn Trạch ôm trọn lấy từ phía sau. Một tay anh ôm eo cô, một tay nâng cằm cô lên, động tác rất nhẹ, nhưng lại làm cô run rẩy. Cô cứ ngẩng đầu như vậy, từ ánh đèn rực rỡ ngoài kia dần chìm đắm vào đôi mắt đen thăm thẳm của anh, để mặc cho anh hôn.

Tay anh rất nóng, nhịp thở của hai người dần trở nên hỗn loạn, không còn phân rõ.

Giai Hòa chỉ thấy đầu óc mơ màng, nhưng lại cảm giác có gì đó không đúng, cái gì vậy nhỉ?

Đúng rồi, trong phòng vẫn đang có tiếng nhạc, nhưng sao tiếng nhạc này lại quen đến thế? Lúc gần như mất đi ý thức, cô mới sức nhớ ra đây là tiếng nhạc trong máy tính của mình. Lúc đi cô chưa tắt máy tính nên bản nhạc vẫn phát đi phát lại, bản word cũng chưa tắt, trước nay cô không bao giờ cài chế độ chờ cho máy tính...

Xong rồi, cảnh hot đó... cảnh hot trong word...

Bị anh đọc được hết rồi sao?

Cô thề là chắc chắn anh đọc được hết rồi...

Anh không nghĩ là mình cố ý mở ra đấy chứ?

Nếu vì cái này mà... vậy thì lỗ to rồi.

Nhưng nụ hôn ngọt ngào thế này, dịu dàng thế này, cô không thể nào kháng cự nổi, hoàn toàn khuất phục.

Cô thích anh, thích sự dịu dàng của anh, thích việc anh đối tốt với mình chẳng vì lí do gì. Rốt cuộc như vậy liệu đã đủ hay chưa? Liệu đã đủ để tiếp tục? Cô hơi khó thở, dần rơi vào trạng thái không thể duy trì thêm được nữa. Đẩy ra? Tiếp tục? Một câu hỏi không có lời đáp, mãi đến khi cảm giác nóng ẩm ấy trượt từ môi lên má, rồi lại xuống đến cổ và cuối cùng dừng ở bên tai.

“Không hay viết cảnh hot sao?”.

Á?

Tốc độ chuyển đề tài như thế này, chẳng phải là quá nhanh sao?

Cô khẽ khàng vang một tiếng.

... Ai tự dừng suốt ngày viết cảnh hot chứ.

“Có những khi, không cần quá nhiều đối thoại” , anh thì thầm bên tai cô, giọng nói trầm trầm: “Nếu em yêu một người, em sẽ không thể kiềm chế nổi, cứ muốn lại gần người ấy, chạm vào tay người ấy, hôn lên mặt người ấy, nhìn người ấy lúng túng; cứ muốn chạm vào người ấy mãi, chỉ muốn hết lần này đến lần khác xác nhận chắc chắn rằng mình đang ở bên người ấy, người ấy thật sự là của mình. Thế nên cảnh hot hay nhất nên bắt đầu từ những động chạm cơ thể, rồi dần dần tạo dựng không khí”.

Lời anh nói rất nghiêm túc.

Nhưng cũng không cần làm mẫu ngay tại chỗ thế này chứ...

Bóng hai người phản chiếu trên mặt kính, ánh đèn thành phố rực rỡ sắc màu khiến những vì sao phía xa trở nên mờ nhạt.

“Giống như thế này, anh không thể ngăn nổi mình quan tâm đến em, mỗi việc nhỏ nhất nhất của em anh cũng muốn nhìn cho thật rõ, chứ không chỉ vì bước cuối cùng”, anh đan năm ngón tay mình vào tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve, “Khi em căng thẳng, năm ngón tay em sẽ khẽ nắm lại thành một nắm nhỏ, anh luôn nghĩ phải làm thế nào để chúng xòe ra thoải mái, muốn nắm trong tay mình và ngắm nhìn thật kĩ”, ánh mắt anh dừng lại trên bàn tay cô, “Móng tay rất nhỏ, được cắt ngay ngắn gọn gàng, ngón tay rất gầy, cũng rất dài”.

Tay anh rất đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy ở buổi họp báo, Giai Hòa đã từng cảm thán như vậy.

Nhưng lúc này đây, anh lại nhìn thật kĩ bàn tay cô, rồi đặt nó vào tay anh.

Cô cũng bất giác thuận theo ánh mắt anh nhìn xuống tay mình, tay cô rất gầy, những đốt ngón tay hơi thô, mạch máu cũng hiện lên rất rõ... cực kì xấu. Cô lúng túng rút tay lại.

Sau đó, cô rất nhạy cảm nhận ra mình lại hơi căng thẳng rồi, tay vẫn nắm hờ.

Cơ thể Dịch Văn Trạch và Giai Hòa đều rất nóng, rõ ràng trong phòng bật điều hòa mà hai người vẫn toát đầy mồ hôi. Có thể nhìn thấy trong tấm kính phản chiếu hình dáng của anh, cả căn phòng phía sau lưng cô nữa, Giai Hòa thấy anh lại cúi đầu xuống, trong thoáng chốc thần kinh cô căng như dây đàn, hơi ấm từ phía sau cổ giống như một dây dẫn lửa đốt cháy dòng máu đang chảy trong cơ thể, lồng ngực Giai Hòa như có gì đó chộn rộn, mỗi lần xích lại gần một chút đều chỉ thấy chưa đủ...

Điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Giai Hòa giật mình, suýt chút nữa nhào ra cửa sổ.

Cô chợt dạ lấy điện thoại ra, lại là Kiều Kiều.

“Không được, tớ không ngủ được, tớ phải trút hết bức dọc trong người ra”. Người ở đầu dây bên kia rõ ràng không biết mình đang diễn vai gì, vẫn nũng nịu kêu than.

“Đợi chút nhé” , Giai Hòa nước mắt lưng tròng, lần đầu tiên cô thấy bạn mình thất tình đúng lúc quá thế, cô bịt điện thoại lại, quay người tỏ vẻ bất lực với Dịch Văn Trạch, “Lại là Kiều Kiều”.

Dịch Văn Trạch cười bất đắc dĩ, hôn lên mũi cô: “Nói với cô ấy, không có lần sau nữa đâu nhé, từ nay trở đi, sau mười giờ đêm là không tiếp điện thoại”. Tim Giai Hòa đập thành thịch, khoe miệng vẫn gượng nhếch lên một nụ cười: “Anh ngủ trước đi, em về phòng nói chuyện điện thoại”. Anh gập laptop, đưa cho cô: “Ngủ sớm nhé”.

Mãi đến lúc về phòng, Giai Hòa mới dựa lưng vào cửa, ôm laptop, lấy lại bình tĩnh.

©STE. NT

“Có phải tớ cắt ngang tình tiết gay cấn nào rồi không? Biên kịch?” , Kiều Kiều cuối cùng cũng nhạy cảm được một chút.

“Người họ Dịch nói, từ nay sau mười giờ cậu đừng gọi cho tớ” , Giai Hòa trích dẫn nguyên văn, đổ người xuống giường.

“Hả” , Kiều Kiều thở dài thườn thượt đầy ẩn ý, “Sớm quá đấy, vợ chồng nhà cậu bắt đầu sớm thế cơ à, dai sức ghê”.

Giai Hòa chợt nhận ra, những người xung quanh mình rất có khả năng đối đáp, trừ cô.

“Nói đi, chẳng phải cậu muốn dốc bầu tâm sự sao?”.

“Tớ chỉ muốn nói với cậu là... trong vòng nửa tiếng vừa rồi, nhân dân toàn quốc đều đã nhắn tin chúc mừng tớ chia tay”.

“Thế nên, vẫn còn thiếu một tin chúc mừng gửi từ Thiên Tân hả?”.

Kiều Kiều cười hi hi: “Nói thật đi, hai người đã tiến triển đến đâu rồi? Đã gì gì chưa?”.

“Cậu thôi đi”. Giai Hòa lật người, nhìn lên trần nhà, thì thào một câu “Không thật chút nào” rồi bắt đầu kể lể những việc phức tạp rồi rắc xảy ra gần đây. Cuối cùng, Kiều Kiều mới kết luận một câu: “Thế có nghĩa là, cậu coi việc có bạn trai là người được người khác mến mộ nhất là đáng xấu hổ, nên giấu biệt hả?”.

“Nói kiểu gì thế...”.

Giai Hòa nghĩ lại, đâu đến nỗi tệ như thế? Những người trúng số độc đắc chẳng phải đều đeo khẩu trang, đeo kính râm vì sợ mọi người biết mình được cục tiền rơi trúng đầu hay sao? Cảm giác này chắc cũng giống như thế nhỉ?

“Thực ra thì, tớ có thể hiểu cảm giác của cậu” , đầu dây bên kia bắt đầu khuyên bảo tận tình, rõ ràng là đã quên bém mục đích lúc đầu gọi đến, “Ở bên một người như thế, những việc người khác được làm thì mình lại không được làm, nghe thì giống như trong mơ nhưng thực ra lại thấy rất tủi thân. Giờ mới bắt đầu thôi, chứ sau này anh ấy hễ đóng phim là mấy tháng không được gặp nhau, hơn nữa cứ hờ ra là lại có tin đồn thị phi, cậu ốm đau bệnh tật thì anh ấy cũng không làm được điều tối thiểu là đến thăm nom...”.

“Thôi thôi” , Giai Hòa hơi mất tập trung, “Nói chuyện của cậu đi, tớ không cần cậu khuyên nhủ”.

Đầu dây bên kia lại nói gì đó, cô chỉ ừ ừ à à. Thực ra, kẻ thất tình chỉ cần có người nghe mình trút bầu tâm sự là đủ, bạn có khuyên nhủ hay không cũng chẳng để làm gì, buồn thì vẫn hoàn buồn.

Hơn nữa... trong đầu Giai Hòa vẫn toàn những lời Dịch Văn Trạch vừa nói.

“Buổi họp báo ra mắt phim Vĩnh an tổ chức vào tuần tới ở Bắc Kinh, lúc đấy cậu vẫn còn ở Bắc Kinh chứ?”.

“Chắc là vẫn còn, bộ phim tới cũng hòm hòm rồi, tác giả nguyên tác hơi rắc rối tí thôi” , Giai Hòa lại nghĩ đến chuyện mệt mỏi này, “Tớ không muốn nhận kịch bản chuyển thể thế này đâu, nghe nói tác giả rất xinh, sách bán không chạy mà tính cách thì đỏng đảnh”.

Kiều Kiều cười hả hê: “Tớ đã nói với cậu rồi, cải biên tốt thì tác giả hưởng hết công lao, cải biên dở thì biên kịch chịu ăn chửi”. Giai Hòa hậm hực: “Liên quan gì đến biên kịch chứ, gặp phải tác giả cứng thì biên kịch cũng chỉ làm nhiệm vụ đánh máy thôi, có được quyết định tình tiết gì đâu”.

Từ lúc nhận bộ phim này, Giai Hòa đã có cảm giác không được thuận buồm xuôi gió rồi.

Buôn điện thoại đến tận lúc trời tờ mờ sáng, hại Giai Hòa đi ăn trưa cùng Dịch Văn Trạch trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Cô vừa ăn vừa nghĩ, thực ra cũng đâu đến nỗi tệ, nhìn xem, bạn trai mà là người bình thường thì chắc chắn không thể chịu được thói quen sinh hoạt của cô, ví dụ như một dân văn phòng bình thường, mỗi sáng thức dậy không có bữa sáng, nửa đêm đi ngủ không có ai bên cạnh, thì chắc chỉ nửa năm là hết chịu nổi rồi...

Cô cầm đũa, ngồi ngẩn người.

“Đêm qua không ngủ được sao?”.

“Vâng” , lúc này Giai Hòa mới cho miếng cá trên đĩa vào miệng, vừa ăn vừa múc cho anh một bát canh, cô cầm chiếc bát sứ nhỏ màu trắng, vì bát nóng quá nên đầu ngón tay cô hơi co lại, vội vàng đặt xuống trước mặt anh, “Nóng chết đi được”.

Giai Hòa đưa tay lên sờ tai, nhìn anh chậm rãi húp từng ngụm canh.

Trong thành phố hối hả nhộn nhịp này, dù bạn có phải là người nổi tiếng được người người biết đến hay không, chúng ta vẫn phải sống như những người bình thường khác, cũng phải ăn cơm, cũng phải có lúc ốm đau bệnh tật. Bạn nhìn xem, chân thực thế còn gì?

Giai Hòa đang cảm khái thì bỗng thấy mũi mình nóng nóng, cô đưa tay lên sờ, toàn là máu.

Cô giật mình hoảng sợ, Dịch Văn Trạch đã buông bát đĩa, nhanh chóng kéo cô vào nhà vệ sinh, vốc nước rửa sạch mũi cho cô: “Sao tự nhiên lại chảy máu cam thế?”. Giai Hòa rầu rĩ nhìn vào gương, Dịch Văn Trạch đã bịt mũi cô lại, động tác rất buồn cười. “Không biết nữa, chắc tại thời tiết ở Thiên Tân khô quá”.

Mùa xuân ơi là mùa xuân.

May mà tối qua không chảy máu cam đấy...

“Em rửa tay sạch đi” , anh nhắc nhở cô.

Giai Hòa vâng một tiếng rồi vội vàng vịn vôi nước, nhanh chóng rửa sạch tay.

Dịch Văn Trạch cứ giữ mũi cô như vậy đến hai phút thì máu mới ngừng chảy, anh lấy cục bông tã kèm của khách sạn ra, đang định đưa cho cô,

Giai Hòa vừa nhìn thấy cục bông gòn màu hồng phấn thì nhất quyết không chịu dùng.

Bắt cô nhét mấy cục bông gòn màu hồng phấn đó vào mũi, rồi đi qua đi lại trước mặt anh hả?

Xấu chết đi được.

Dịch Văn Trạch cười, cúi người xuống, cẩn thận giúp cô nhét bông vào mũi: “Đẹp mà, hợp với em lắm”.

Mắt Giai Hòa như sắp tóe lửa đến nơi: “Làm gì có ai nhét bông vào mũi mà còn đẹp chứ?”.

“Bạn gái anh” , anh đáp rất tự nhiên.

Giai Hòa định đưa tay lên rút cục bông ra thì bị anh cản lại: “Giai Hòa, anh phải nói nghiêm túc với em chuyện này” , từ khóe miệng tới ánh mắt anh đều toát lên vẻ nghiêm túc.

Cô tròn tròn mắt, chứ không phải chứ, chỉ vì một cục bông gòn mà đã nghiêm túc thế này rồi.

Một giây, hai giây, cô căng thẳng tới mức sắp chảy máu cam lần nữa.

Ai ngờ, anh bỗng cười, khẽ nhéo mũi cô: “Sau này em bị ốm, nhất định sắc mặt sẽ nhợt nhạt tái xanh, tóc tai bù xù, còn xấu hơn thế này nhiều. Lẽ nào em định không gặp anh luôn?”. Giai Hòa cứng họng, nghĩ cũng đúng, thế là anh kéo cô ngồi xuống sofa, “Đến lúc em có bầu, mất dáng, chân phù nề, chẳng lẽ trong gần mười tháng bầu bí em cũng không gặp anh?”.

Cô liền có cảm giác như mình đã bị lộ liễu.

Từ mặt lên đến đỉnh đầu cô đều như đang bốc khói, vậy mà cái người ngồi nói kia vẫn nhìn mình cười.

Giai Hòa cắn môi, ép bản thân phải hết sức bình tĩnh.

Nhưng anh đổi đề tài nhanh quá đi, từ cục bông gòn mà nhảy phốc sang tận chuyện mang bầu...

Cô thề, Dịch Văn Trạch chắc chắn là một cao thủ ngôn tình.

Vì sao mình không phát hiện ra sớm một chút nhỉ?

Bắt đầu từ chuyện cục bông gòn, Giai Hòa luôn cảm thấy giữa hai người có chút gì đó khác trước. Như thể anh bước xuống từ màn hình, không còn diễn vai hoàng tử đến hôn đánh thức công chúa nữa, thứ anh trao cho cô không chỉ là nụ hôn, phim ảnh, gói bông ngô, mà còn cả cục bông gòn nữa... Hự, sao mình toàn nghĩ đến cục bông gòn thế này?

Cả đời cùng lắm thì cũng chỉ bị chảy máu cam hai, ba lần thế mà lại bị anh bắt gặp.

Giai Hòa cắn một miếng chocolate, im lặng nhìn người đang đứng nói chuyện điện thoại bên cửa sổ, chỉ thấy mũi mình lại nóng bừng... Cô đưa tay lên sờ, lập tức hai mắt tối sầm, lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Chương 12: Không khống chế nổi nhịp tim

Ba ngày sau, họ quay lại Bắc Kinh.

Lúc ở Thiên Tân thuê khách sạn nên có thể thuê hai phòng, nhưng nếu về đến Bắc Kinh... cô không thể ở lại nhà anh, cũng chẳng thể trắng trợn ở lại văn phòng công ty.

Giai Hòa nhìn Dịch Văn Trạch, anh đang chú tâm lái xe. Sắp về đến Bắc Kinh rồi, mong muốn được về nhà ngày càng mạnh mẽ, giống như trăm móng vuốt cấu chặt vào tim cô. Cô nghĩ rất lâu, từ từ đưa tay ra huơ huơ trước mặt anh, đang định lên tiếng thì cơ thể cô bị bổ nhào về phía trước, rồi lập tức được dây an toàn kéo giật lại.

Xe đã dừng.

Đầu óc choáng váng, lúc Giai Hòa hoang mang nhìn sang Dịch Văn Trạch mới thấy một tay anh giữ phía trước người mình, trong mắt anh hình như có vẻ giận, không hề có nét cười.

Giai Hòa nhìn xe đã chuyển làn đường, biết là mình đã sai.

Đôi mắt anh ánh lên tia nhìn nguy hiểm. Trong lồng ngực cô như có một chú thỏ con liên tục nhảy nhót, vô cùng sợ hãi...

“Em quên là đang đi trên đường cao tốc...” , cô cười gượng, “Lái xe tiếp thôi anh, dừng thế này nguy hiểm quá”.

Anh gõ gõ ngón giữa xuống vô lăng, cuối cùng không nói gì, tiếp tục lái xe.

Nửa gương mặt lộ ra dưới vành mũ không có bất cứ biểu hiện gì, mắt bình tĩnh nhìn đường phía trước, môi mím lại, đúng, là đang mím lại.

Giai Hòa rầu rĩ.

Nét mặt này quen quá. Cô xem nhiều phim anh diễn như vậy, chỉ cần nhìn là biết biểu hiện nhỏ này là tiêu biểu cho ba chữ “rất tức giận” , là “rất” tức giận, chứ không phải tức giận thông thường đâu nha... Giai Hòa lặng yên nhìn đồng hồ tốc độ, rất ổn định, tâm lý quá tốt, không hề có chút biến đổi gì. Nếu là mình thì lúc tức giận sẽ nhấn ga hết cỡ luôn.

“Anh muốn hút thuốc không?” , cô cẩn thận hỏi han.

“Không” , anh nhẹ nhàng nói: “Anh đang cai thuốc”.

Hả...

“Vì sao?”.

Hỏi xong, trong đầu cô liền nhảy ra hai chữ: “Có bầu”.

Không lẽ... Chưa gì đã cai thuốc để chuẩn bị rồi á? Suy nghĩ này vừa nhảy ra đã bị cô vội vàng dập tắt.

Toàn nghĩ cái quái gì thế không biết, trong sáng, phải trong sáng.

Dịch Văn Trạch không nói gì, tiếp tục lái xe.

Măng em đi, măng mỗ em vài câu thôi cũng được? Giai Hòa nhìn anh, rồi lại nhìn anh.

“Thực ra” , cô bình tĩnh nịnh nọt: “Trước nay em luôn cảm thấy những lúc giận dữ trông anh rất đẹp trai”.

Dịch Văn Trạch im lặng nhìn cô một cái.

Đôi mắt đen sâu thẳm, dù cô có đeo lens cũng không đẹp được đến thế. Giai Hòa không kìm được thầm than thế nào gọi là ông trời bất công, thế nào gọi là cóc không so nổi thiên nga... “Thật đấy, trong bộ phim Tết năm ngoái, bộ dạng lạnh lùng tức giận của anh làm em xem mà thất cả tim lại, cảm giác thật vô cùng, em sợ toát mồ hôi thay cho nữ chính”.

Giống hết tình huống lúc này, haizzz...

Cô nhìn anh chăm chú, cảm anh hơi động đậy, từ từ giãn ra thành một nụ cười, cuối cùng anh dặn dò: “Lần sau khi đi trên đường cao tốc thì đừng có nghịch ngợm như thế, lỡ xảy ra chuyện thì nguy to đấy”.

Giai Hòa ngoan ngoãn gật đầu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Vậy nên mới nói người đẹp quá thì dễ được lợi, cô im lặng suy nghĩ về thủ đoạn của mình, sao lại giống như đám playboy đồ ngon đồ ngọt bạn gái thế nhỉ? Đúng lúc Giai Hòa đang cảm thán anh hùng khó qua ải mỹ nhân thì Dịch Văn Trạch đã bỏ mũ xuống, đội lên đầu cô, vành lưỡi trai vừa hay che khuất ánh sáng trước mắt: “Em ngủ chút đi, đừng làm phiền anh lái xe nữa”.

Giai Hòa vâng một tiếng, cuối cùng cô vẫn không dám xin về nhà.

May sao, lúc về đến Bắc Kinh, cô mới phát hiện xe đi về hướng nhà mình.

Lúc gần đến tiểu khu, cô mới hỏi anh: “Tối nay anh bận việc à?”. Cô bị ai nhận ra một điều, khi anh không nói câu nào và lẳng lặng đưa mình về nhà thế này, tâm trạng mình lại vô cùng rối rắm.

“Anh phải bay đi Hồng Kông gấp, nhanh nhất thì ba ngày nữa mới về”, anh dường như đang suy nghĩ gì đó, hỏi cô: “Muốn đi cùng anh không?”.

Giai Hòa nghĩ việc lần này liên quan đến Thiên Sở, nên lắc đầu nói: “Hai tuần tới em không đi đâu được, không thì mất uy tín lắm”. Anh không ép buộc, bình thản nói: “Lúc ly hôn còn một vài thủ tục về tài sản vẫn chưa giải quyết xong, sau chuyến đi lần này có lẽ là sẽ ổn”.

Giai Hòa vâng một tiếng, lòng vẫn thắc mắc, muốn hỏi đến cùng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Lúc Giai Hòa vào nhà, mẹ cô đang ở trong phòng làm việc chơi trò Nông trại, thấy cô ở ngoài cửa, bà liền vội vàng chạy ra, vội vã rót nước cho cô. Giai Hòa thấy thế thì vừa mừng vừa lo, lẽ ra sẽ phải là một màn truy hỏi chứ sao lại là một cốc trà nóng thế này?

Một giây sau, cô đã hiểu.

“Con gái yêu, cho mẹ mượn số chứng minh của con”.

Giai Hòa cảnh giác: “Làm gì ạ?”.

“Đăng kí tài khoản nông trại QQ” , mẹ cô cẩn thận giải thích: “Một số chứng minh chỉ đăng kí được hai tài khoản thôi, của mẹ với bố con thì đăng kí được bốn tài khoản, nhưng không đủ dùng”.

Giai Hòa ngạc nhiên: “Bốn cái nông trại mà không đủ cho mẹ chơi hả?”.

“Con tưởng mẹ có nhiều bạn chơi QQ giống con sao? Bạn trên QQ của mẹ chỉ có chú con, thím con, con, à đúng rồi, nông trại của con quanh năm chả có cái quái gì cả”.

Giai Hòa vỗ trán: “Con làm gì có thời gian mà trồng với trọt”.

“Tính cả cháu con nữa cũng chẳng đủ cho mẹ hái trộm trong mười phút” , mẹ cô nói tiếp: “Còn cả trò Đấu địa chủ nữa, lượt chơi mỗi ngày cũng chỉ có hạn thôi”.

Giai Hòa đầu hàng: “Mẹ đừng nói nữa, con không hiểu đâu”. Nói xong, cô lập tức đọc cho mẹ số chứng minh thư để được yên ổn. Không ngờ Giai Hòa đọc xong số chứng minh thư của mình rồi mà mẹ vẫn giương mắt nhìn cô chăm chăm như nhìn miếng thịt kho tàu sắp chín vậy... Giai Hòa lại cảnh giác hỏi: “Con cho mẹ số rồi còn gì?”.

“Còn số của bạn trai con nữa” , mẹ cô nhắc, “Thế là được thêm hai tài khoản nữa đấy”.

Lấy số chứng minh của Dịch Văn Trạch để đăng kí tài khoản nông trại QQ? Chẳng thà mẹ giết con đi... Cô bỗng sức nhớ, Dịch Văn Trạch không có chứng minh thư, thế này thì mình có cơ để nói với mẹ rồi. “Anh ấy là người Hồng Kông, không có chứng minh thư đâu”.

Ánh mắt mẹ cô tối lại, bà làu bàu: “Không dừng lại yêu người Hồng Kông làm gì không biết, hàng nội địa vẫn tốt hơn”.

Giai Hòa đột nhiên phát hiện, sao hôm nay mẹ cô lại không có hứng hỏi han bạn trai của mình thế nhỉ. Cô liền quay ra hỏi mẹ: “Mẹ, hôm nay mẹ khác lắm, sao không truy hỏi, dạy dỗ con?”.

Mẹ cô tự rót cho mình cốc trà: “Còn làm sao được nữa, con cũng đến tuổi rồi, tìm được ai thì cưới đi thôi, để mẹ đỡ lo”. Sau đó, bà cầm cốc trà đi vào phòng làm việc, đăng kí tài khoản.

Đúng lúc Giai Hòa vừa ném vali sang một bên, chuẩn bị đi tắm thì mẹ cô lại thò đầu ra: “Đúng rồi, trong chương trình Tìm kiếm tài năng hai hôm nay có người bắt chước thần tượng của con đấy, giống lắm”.

Nhìn mẹ vội vàng quay vào trong chơi Nông trại tiếp, Giai Hòa đau lòng phát hiện ra một điều, mình quả thực không thể tùy tiện công khai chuyện Dịch Văn Trạch là bạn trai mình được.

Những ngày tiếp theo vô cùng rối loạn. Phần đại cương vốn đã viết xong, vậy mà khi gửi lại cho tác giả nguyên tác, cô ấy lại đưa ra bao nhiêu ý kiến không hài lòng khiến người ta dở khóc dở cười, rõ ràng là cảnh vô cùng xung đột nhưng cứ khẳng khẳng là phải thêm thật nhiều cảnh diễn nội tâm. Cảnh diễn nội tâm, cảnh diễn nội tâm, cứ như là tiểu thuyết không bằng, miêu tả tâm lí nhân vật là có thể dùng hàng nghìn chữ vậy.

Giai Hòa đeo tai nghe gọi điện cho Dịch Văn Trạch, khổ não kêu than: “Anh nói xem, có khán giả nào đủ kiên nhẫn ngồi trước màn hình mười phút chỉ để nghe nhân vật bộc bạch nội tâm chứ? Nếu là em thì em đập tivi luôn rồi”. Giọng nói của Dịch Văn Trạch có chút mệt mỏi, nhưng vẫn rất dịu dàng: “Hay em nghĩ thế này đi, em cải biên trên nguyên tác thì công việc nhẹ nhàng hơn nhiều”.

Giai Hòa ngẫm nghĩ thấy cũng đúng: “Thôi, không thể việc gì cũng tốt đẹp được, tiền dễ kiếm thì những việc khác phải khó khăn là đúng rồi”.

Giai Hòa không muốn ở lại công ty chế tác, mà nhà lại xa nên đành phải ở nhà của Tiêu Dư.

Đã hơn mười hai giờ nhưng trong phòng chỉ có mình cô, yên tĩnh đến lạ kì.

Hai người không nói chuyện liên tục, nhưng cũng không cúp máy, nghĩ ra điều gì thì lại nói với nhau vài ba câu. Rất lâu sau, cô mới lướt mắt nhìn góc dưới bên phải màn hình, giọng nói bất giác mềm hẳn đi: “Anh đi ngủ trước đi, muộn rồi”. Đầu dây bên kia không bận tâm, chỉ nói: “Không sao, anh cũng có nhiều việc phải làm lắm”.

Đêm muộn yên tĩnh, đúng lúc bạn mệt mỏi nhất thì có người sẵn sàng ở bên bạn.

Tuy chẳng thể làm gì, nhưng chỉ cần có người ở bên thôi cũng khiến lòng mình ấm áp, những bức dọc trong lòng cũng tan biến, cô khẽ khàng vang một tiếng: “Vẫn chưa giải quyết xong à?”.

“Đều đã là người trưởng thành, không có quá nhiều rắc rối, chỉ còn vấn đề liên quan đến thủ tục công ty thôi”, anh ngập ngừng rồi nói tiếp: “Anh và Thiên Sở lần này cùng về Hồng Kông nên chắc chắn giới truyền thông sẽ chú ý nhiều, ngày mai lại có sự kiện công khai, e là sẽ có người hỏi về những vấn đề nhạy cảm”.

Giai Hòa vang một tiếng, nhẹ nhàng đáp: “Không cần nói hết với em thế đâu, bao nhiêu lần anh bị người ta vây lấy phỏng vấn như vậy, dù cho nói hết với em thì em cũng không thể nhớ được”.

Cô cầm cốc nước lên, uống một ngụm.

Hai người lại nói chuyện vài câu, Giai Hòa sợ Dịch Văn Trạch cứ thức cùng mình như thế nên đành phải nói dối là mình đã sửa xong kịch bản, chuẩn bị đi ngủ, sau đó mới cúp máy tiếp tục chiến đấu.

Mãi đến trưa ngày hôm sau, Giai Hòa mới thức dậy, nhìn thấy Tiêu Dư trong phòng khách đang ngồi co gối trên sofa lướt web. Vừa thấy Giai Hòa đi ra, Tiêu Dư lườm cô một cái, nói: “Sáng ra tớ mới về mà cậu cũng không thèm gọi điện hỏi thăm một câu hả?”.

Giai Hòa nhìn Tiêu Dư, bất đắc dĩ nói: “Cậu còn cú đêm hơn tớ, tớ chẳng dại tự làm khổ mình như thế”.

Tiêu Dư nằm ngửa mặt lên trời, cười tít mắt, thật sự là vô cùng quyến rũ.

Khi Giai Hòa còn chưa hiểu chuyện gì, Tiêu Dư đã đẩy laptop về phía Giai Hòa: “Xem đi, tin về bạn trai cậu đấy”.

Giai Hòa cầm laptop, máy đang mở rất nhiều cửa sổ IE, trang web đang mở có một loạt ảnh chụp sự kiện, phía dưới là rất nhiều câu phỏng vấn đúng tiêu chuẩn, câu từ ngắn gọn nhưng rất bắt mắt.

Theo như người biết nội tình tiết lộ, Dịch Văn Trạch và Thiên Sở sau khi ly hôn đều đã có tình mới.

Nguồn tin còn khẳng định chắc chắn rằng, bạn gái của Dịch Văn Trạch là quen khi đóng phim, có người đoán đó là nữ diễn viên chính của bộ phim mới - diễn viên mới nổi của đại lục, Liêu Tịnh. Sau khi kết thúc sự kiện, giới truyền thông Hồng Kông đã đột nhập hậu trường, liên tục truy hỏi Dịch Văn Trạch. Anh chỉ nói mình đã vào nghề mười mấy năm, chưa bao giờ công khai chuyện tình cảm với báo giới; về câu hỏi bạn gái mới có phải Liêu Tịnh không, anh lại đính chính, cười nói chỉ là tin đồn thất thiệt thôi.

Từ khi có tin này, Thiên Sở không có bất kì phản ứng nào.

Trong lòng thấy có chút kì kì, nhưng Giai Hòa không diễn tả nỗi cảm giác này là gì. Đây là lần đầu tiên cô đọc tin tức về anh mà không hề thấy phần khởi.

Đang lúc Giai Hòa phân tâm thì Tiêu Dư lấy lại laptop, vỗ vai cô: “Buồn hả? Buồn thì mời tớ ăn lẩu dê đi, hầu bao rỗng một cái là cậu lại chuyển hướng quan tâm ngay ấy mà”.

Bụng đói cồn cào, lại thêm tâm trạng không tốt, cuối cùng hai người quyết định lái xe đi ăn lẩu dê, vì là ngày thường nên buổi trưa quán không đông lắm. Hai người bao luôn một phòng, Tiêu Dư chẳng thèm nhìn thực đơn, cứ thế gọi món, Giai Hòa nhìn mà lòng đau như cắt, nhân viên phục vụ thì cười không khép nổi miệng. Đến khi thức ăn bày đầy bàn mà vẫn chưa hết, Giai Hòa mới dờ khóc dờ cười hỏi: “Cậu gọi cho mấy bữa đây?”.

Tiêu Dư gấp miếng thịt, bỏ vào nồi lẩu, đảo đảo vài cái: “Bữa trưa và bữa tối”.

“Chẳng khách khí tí nào...”.

Tiêu Dư giơ tay lên xem đồng hồ: “Từ mười hai giờ trưa đến mười hai giờ đêm nay, thời gian của tớ dành cả cho cậu đấy, miễn phí luôn. Tính theo bảng lương tiêu chuẩn cho chức vụ giám đốc khách hàng như tớ, mỗi ngày tám trăm ba mươi ba tệ, đủ ăn hai bữa thế này chưa?”.

Thứ không ngừng lướt qua trong đôi mắt kia, chắc chắn chỉ là mấy tờ tiền đỏ...

Thực ra Giai Hòa hiểu, Tiêu Dư làm thế cũng chỉ vì muốn ở cùng mình thôi.

Hai người cầm đầu cắm cổ vào ăn, Giai Hòa cứ có cảm giác mình đã quên mất điều gì, mãi đến khi no không nhắc nổi người nữa, cô mới nhớ ra hôm nay là ngày họp báo ra mắt bộ phim Vĩnh an. Kiều Kiều và Dịch Văn Trạch

đều đã nhắc cô nhưng chỉ vì một bài báo mà cô quên mất, còn hẹn với Dịch Văn Trạch sau khi kết thúc họp báo sẽ cùng nhau đi ăn tối nữa... Ba giờ bắt đầu họp báo, bây giờ đã là hai rưỡi rồi, Giai Hòa vội vàng rút một tờ giấy ăn lên lau miệng: “Tớ quên mất, chiều nay còn có buổi họp báo với giới truyền thông”.

“Cậu không phải đạo diễn, cũng chẳng phải diễn viên, vội cái gì chứ? Tớ nhớ biên kịch không cần đến những sự kiện như thế này”.

Giai Hòa phát hiện Tiêu Dư cố tình, đành nói thật: “Tớ muốn đến xem Dịch Văn Trạch”.

Sau đó thì sao? Vẫn chưa nghĩ ra.

Cũng không biết sau khi về Bắc Kinh anh có kế hoạch gì.

“Tớ biết ngay mà” , Tiêu Dư hươ hươ cái điện thoại trong tay, “Kiều Kiều gọi cho tớ từ sớm rồi, nói hôm nay tin tức ầm ĩ quá, trong buổi họp báo thế nào cũng có người hỏi, nên bảo cậu đừng đi tới đó hóng hớt làm gì”.

Hóa ra đây là kế hoạch giữ chân mình à? Giai Hòa cuối cùng cũng hiểu. Cô đành tiếp tục ăn, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Có phải tớ chưa nghe những tin đồn kiểu này bao giờ đâu, cần gì phải thần hồn nát thần tính như thế”.

“Thôi nào” , Tiêu Dư cười, “Kiều Kiều cũng vì muốn tốt cho cậu, cảm giác khi đến nghe trực tiếp so với nghe lại sau khi sự việc xảy ra khác nhau lắm đấy. Cậu thấy những người bị người thứ ba xen vào đó, lúc đứng ngoài nhìn chuyện của người khác thì rõ ràng là tỉnh táo, nói năng đầy lí lẽ, nhưng đến khi vạ vào thân thì lại điên điên loạn loạn”.

Giai Hòa vốn không nói lại được Tiêu Dư, nhưng bị Tiêu Dư nói thế này cũng không chịu nổi: “Ai bị người thứ ba xen vào...”.

“Chuyện này của cậu còn đáng sợ hơn ấy chứ, cậu đã dùng kính lúp tạo lửa bao giờ chưa?”. Tiêu Dư gấp mấy miếng xách bò vào bát Giai Hòa. “Có ánh nắng thích hợp, chỉ cần có kính lúp làm điểm hội tụ thì lập tức sẽ bốc cháy[1]. Tương tự thế, chuyện gì dù rất nhỏ, nhưng chỉ cần bị nhiều người quan tâm đến là lập tức âm ỉ ngay. Cậu nghĩ việc Dịch Văn Trạch bất ngờ phủ nhận tin đồn với Liêu Tịnh là tốt cho cậu chứ gì? Nếu tớ là phóng viên, tớ sẽ khai thác tin bài, cậu thấy đấy, một người mười mấy năm nay không hề nói về chuyện tình cảm, mà giờ lại phủ nhận tin đồn với một nữ diễn viên mới nổi, rõ ràng là có uẩn khúc gì đó”.

[1] Khi phơi kính lúp dưới ánh nắng mặt trời, nó sẽ đóng vai trò như một thấu kính hội tụ, tập trung năng lượng của tia sáng và có thể đốt cháy những thứ ở điểm hội tụ.

Miếng xách bò trắng lấm tấm vụn ớt, Giai Hòa bỏ vào miệng, chẳng thấy mùi vị gì.

“Tớ mới nói có vài câu như thế mà cậu đã không chịu nổi rồi sao? Ở buổi họp báo có bao nhiêu người hỏi tới tấp, cậu nhìn thấy anh ấy trả lời vòng vo, thế nào tim cậu cũng vỡ vụn cho xem?”. Tiêu Dư cầm túi lên, lấy bao thuốc ra, rồi lại như sức nhớ điều gì, ném bao thuốc lại vào túi, “Quên mất, cậu bị viêm họng”.

Ba giờ, bốn giờ, rồi qua năm giờ...

Cả căn phòng toàn là hơi nóng, đầy mùi thịt dê, hai người không ăn nổi nữa, ngồi chống cằm buồn chuyện trên trời dưới bể. Giai Hòa rõ ràng là tâm hồn treo ngược cành cây, tay cầm điều khiển tivi liên tục chuyển kênh. Lâu lắm rồi cô không xem tivi, giờ lại phát hiện những phim chiếu trên các kênh truyền hình đều dở tệ, khóc vô lí, cười cũng giả dối.

Đột nhiên cô bật đến tin tức giải trí, đang định chuyển kênh tiếp thì hình ảnh Dịch Văn Trạch đang bị giới truyền thông phỏng vấn lướt qua.

Tim Giai Hòa đập thành thịch, nghe cặp đôi dẫn chương trình nói về những tin đồn thất thiệt, bàn về tin tức mà hồi trưa cô mới đọc được, sau đó họ chuyển chủ đề, nói đến buổi họp báo chiều nay. Thông thường đối với những buổi họp báo phim truyền hình thế này, nếu không có tin tức gì nổi bật thì sẽ không được đưa lên kênh tin tức giải trí. Nghĩ thế, Giai Hòa lại muốn chuyển kênh.

Nhưng vẫn kìm lại, xem đi, xem đi, chẳng có gì phải sợ, chẳng có gì phải sợ, chẳng phải chỉ là tin đồn thôi sao?

Giai Hòa cắn một miếng bánh nướng, hơn nữa mình còn giấu chuyện về anh ấy trước, thế thì cũng không coi là thiệt thòi.

Biên tập chương trình rất được, họp báo chỉ là phong nền rồi trực tiếp đi vào vấn đề mũi nhọn.

Có rất nhiều người vây quanh anh đặt câu hỏi, không ngừng nhắc đến tên Liêu Tịnh, quả nhiên có người đặt câu hỏi như Tiêu Dư nói, hỏi anh bao nhiêu năm nay không hề tiết lộ chuyện tình cảm, lần này có phải là để bảo vệ...

Dịch Văn Trạch chỉ thoáng nhìn phóng viên kia một cái.

Một giây im lặng mà như thế kéo dài vô tận.

Đột nhiên cửa mở, nhân viên phục vụ bước vào, nhanh chóng thu dọn bát đĩa. Trong tivi, Dịch Văn Trạch bắt đầu nói: “Tôi không thích lấy hôn nhân ra để làm tin tức, cũng không muốn lấy tình yêu ra để đùa giỡn”, anh cười rất nhạt, “Tôi thực sự đã gặp được người rất quan trọng của mình”.

Nhân viên phục vụ lặng lẽ khẽ a một tiếng, Tiêu Dư đánh rơi đôi đũa trên tay.

Còn nữ nhân vật chính của chúng ta thì hoàn toàn mất hồn, nhìn chăm chăm vào tivi, không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy.

Từ trong ra ngoài, người cô như bùng cháy, đến hai mắt cũng nóng ran.

“Cô ấy là một người bình thường” , Dịch Văn Trạch rất bình tĩnh, nhanh chóng kết thúc, “Tôi có thể tìm ra cô ấy trong số bao nhiêu người thật không phải là điều dễ dàng, nhưng lại rất dễ đánh mất cô ấy, vì vậy mong mọi người đừng tiếp tục truy hỏi nữa, hi vọng lần tới sẽ là công bố tin mừng”. Anh nói xong, cúi đầu im lặng, rồi biến mất trong đám người chen chúc.

Hình ảnh được chuyển rất nhanh, chiếu tới đoạn sáng nay anh trả lời phỏng vấn ở Hồng Kông, MC nữ bắt đầu nói lời kết, thậm chí còn nắm tay lại, đùa vui: “Xem ra chuyện này đã được chứng thực, tình địch của tôi cũng xuất hiện rồi”. MC nam cười trêu chọc: “Bộ phim mới của Dịch Văn Trạch đang được quảng bá đấy, cô có muốn đổi lịch đi phỏng vấn không?”.

Hai MC vẫn hi hả cười đùa, nhưng dường như xung quanh Giai Hòa bao phủ một lớp sương mù, khiến cô không tài nào nghe rõ được gì nữa.

Nhân viên phục vụ khẽ nói “Cảm động quá” , rồi bê bát đĩa đi ra.

Tiêu Dư nhìn Giai Hòa: “Tớ thế này không phải là lo bò trắng răng sao?”.

Giai Hòa vẫn đang cầm cốc coca, tâm trí như lơ lửng một nơi xa xôi nào đó, mãi đến khi Tiêu Dư nói hết câu, cô mới tỉnh táo lại, vội vàng lục túi tìm điện thoại. Mình lỡ hẹn mất rồi, rõ là hẹn cùng đi ăn tối với anh...

Nhưng đến lúc lấy điện thoại ra, Giai Hòa lại lúng ta lúng túng, phải giải thích sao về chuyện mình không đến buổi họp báo đây? Nói thẳng ra? Hay tìm một lí do nào đó?

Trong lúc cô lưỡng lự thì điện thoại như được báo trước, rung lên ù ù.

Tên của Dịch Văn Trạch liên tục nháy trên màn hình điện thoại, ngón tay cô hơi run, cuối cùng dưới ánh nhìn sắc bén của Tiêu Dư, Giai Hòa nhắc máy: “Xong rồi hả anh?”.

Đầu dây bên kia chỉ có tiếng nhạc rất nhỏ, hình như anh đang ở trên xe, Dịch Văn Trạch nói gì đó với người bên cạnh rồi mới nói với cô: “Xong rồi, có phải tối qua ngủ muộn quá không? Giờ mới dậy à?”.

Giai Hòa nhìn ánh chiều tà bên ngoài cửa sổ, thấy mình đúng là một chú heo.

Cô cắn môi, không dám nói vì tin đồn của anh mà cô bị bảo vệ một cách nghiêm ngặt, nhưng lại chẳng nghĩ ra lí do nào khả thi. Đầu dây bên kia đợi thêm một lát nữa rồi nói: “Sao thế?”. Lúc này Giai Hòa mới xốc lại tinh thần, hạ giọng nói dối: “Có việc đột xuất, bạn em lại thất tình, nên em bị cô ấy kéo đi ăn uống”.

Tiêu Dư lườm Giai Hòa một cái, cậu tưởng tớ là Kiều Kiều sao?

“Bạn em hay thất tình nhỉ” , Dịch Văn Trạch cười, rút ra kết luận.

Giai Hòa chột dạ hỏi: “Thì tại mấy đứa nó đều chưa gặp đúng người”.

Tiêu Dư cầm chai coca còn một nửa lên, dấm dứ, tỏ ý rất rõ ràng, cậu còn nói bậy nói bạ nữa là tớ đập vỡ đầu đấy nhé.

Dịch Văn Trạch hỏi Giai Hòa địa chỉ cụ thể, rồi nói cô cứ ngồi ăn, anh đến ngay. Giai Hòa nhìn một bàn toàn thức ăn thừa, không ổn lắm, vội vàng lấy ví ra thanh toán. Tiêu Dư đứng dậy trước, vỗ vai cô: “Bữa này tớ mời, coi như tiền mừng nhé”. Giai Hòa dở khóc dở cười, không thèm tranh trả tiền với Tiêu Dư.

Vừa ra khỏi quán, cô đã nhìn thấy xe của Dịch Văn Trạch.

Từ khoảng cách rất xa, xung quanh liên tục có xe đến, xe đi, trong ánh đèn xe nhộn nhịp, chiếc xe đen ấy vẫn đứng im lìm. Nhìn qua tấm kính chắn gió ở trước xe chỉ thấy một bóng người, vậy mà tim cô đã không kìm nổi đập thình thịch, chỉ muốn chạy đến đó thật nhanh.

“Cho tớ ngắm đại mình tinh một chút nhé, không sao chứ?”.

Giai Hòa ôm chặt túi, lưỡng lự gật đầu, chắc không vấn đề gì đâu nhỉ?

Lúc cô vừa bước xuống bậc thềm thì vừa hay một chiếc xe chạy qua.

Tầm nhìn ở trong xe của Dịch Văn Trạch rất hẹp, chỉ như một ống kính nhỏ, trong bóng tối, một ánh đèn vụt qua, Giai Hòa giơ tay chặn cho cô gái đi bên cạnh, ý bảo cô ấy cẩn thận. Khi ánh đèn xe đã đi xa, họ mới cẩn thận bước về phía anh, cô đeo một cái ba lô rất lớn, anh biết trong đó nhất định có laptop, đúng là cuồng công việc.

Rõ ràng cô mặc váy liền rất ngắn, nhưng khi nói chuyện với người bên cạnh, cô còn cẩn thận kéo váy xuống.

Mười mấy năm nay, cô vốn là nhân vật phụ trong một cảnh quay đặc biệt.

Anh ngồi ngửa đầu dựa vào ghế, nhìn cô ở cửa lớn. Trong bao nhiêu người như thế, trong bao nhiêu năm như thế, cuối cùng anh có thể gặp lại cô, đúng là không dễ dàng gì.

Trước mắt anh hiện ra vô số hình ảnh, liên tục đan xen vào nhau, tầng tầng lớp lớp, dưới ánh nắng chói chang, cô mặc bộ đồng phục rộng thùng thình, cầm đầu bước đi. Ba lô rất to, trong ba lô đựng đầy sách vở, một góc của ba lô còn thò ra tấm poster cuộn tròn.

Khi đó anh nhìn cô, không biết nhà cô cách đây bao xa, chỉ biết rằng khi ấy cô ở trong nhà sách trung tâm, để mua được tấm poster của anh mà cô đã tiêu hết số tiền cuối cùng của mình. Sau bao nhiêu năm như thế, khi nghĩ

lại anh vẫn cảm thấy hối hận vì khi ấy đã không đuổi theo cho cô tiền đi xe về nhà.

Sau đó nói một câu cảm ơn.

Nhưng khi gặp lại cô, anh không chỉ muốn nói một câu cảm ơn đơn thuần nữa.

Đến khi Giai Hòa chạy đến nơi, Dịch Văn Trạch mới hạ cửa kính xe xuống, Giai Hòa thò đầu vào nhìn anh, khẽ nói: “Bạn em muốn gặp anh một chút”.

Dịch Văn Trạch bước xuống, mở cửa sau: “Nếu đã là bạn thì cùng đi ăn nhé”. Giai Hòa đang ngại không dám nói mình đã ăn uống cả buổi chiều thì Tiêu Dư đã lịch sự cười nói với Dịch Văn Trạch: “Chào anh, em là Tiêu Dư”.

Dịch Văn Trạch gật đầu chào: “Chào em”.

Câu chào hỏi vô cùng bình thường, nhưng chỉ một giây sau, Tiêu Dư đã hăng giọng, khẽ nói: “Những lời anh nói hôm nay rất đáng mặt nam nhi, coi như đã qua cửa của em rồi, sau này Giai Hòa nhờ cả vào anh đấy, cậu ấy trước đây là hoa khôi của khoa, số anh may mắn đấy. Nhưng em nói trước, em là dân thường, nên sau này phong bì nhiều nhất cũng chỉ có năm nghìn tệ thôi”.

Giai Hòa ngớ người, thôi xong, sao cô ấy lại nói hết ra như thế...

Dịch Văn Trạch cười rất chừng mực, giọng nói cũng hết sức nghiêm túc: “Có lẽ sẽ tổ chức ở New Zealand, còn tiền mừng thì khỏi, bao vé máy bay và ba ngày ăn ở, thế nào?”.

Tiêu Dư đầu tiên là sững sờ, sau đó cười phá lên, vỗ vai Giai Hòa: “Cô bé quàng khăn đỏ, mau về nhà đi, tớ không đi theo hóng hớt nữa đâu”.

Mãi đến khi lên xe, Giai Hòa vẫn không tìm ra được chủ đề nào để xua tan không khí mà cô tự cho là rất gượng gạo giữa hai người.

Nghĩ ngợi một hồi lâu, Giai Hòa mới quyết định nói mấy câu chuyện phiếm: “Bạn em xinh không?”.

“Cũng được”.

“Trước đây là hoa khôi của khoa đấy” , Giai Hòa rất tự hào.

Dịch Văn Trạch phì cười: “Khoa em có mấy nữ?”.

Giai Hòa lúng túng: “Cô ấy là hàng thật đấy, hoa khôi khoa Ngoại ngữ. Còn khoa Tầu thủy bọn em chỉ có ba nữ, chỉ là đùa thôi...”.

Anh trầm ngâm: “Mối tình đầu của anh, hình như cũng được mọi người gọi là hoa khôi”.

Giai Hòa giả bộ không để ý chỉ ừm một tiếng, hử, tình đầu à, ghét nhất là tình đầu! Gì mà vô tư trong sáng gì, gì mà không quên nổi... Trong lúc cô đang nghiêng răng căm ghét thì Dịch Văn Trạch lại nói tiếp: “Lúc đó anh mới sáu tuổi, cô ấy dạy anh chơi violon, nhớ lúc đó ngày nào cô ấy cũng có bạn trai đến đón, anh rất tức giận, cứ kéo váy cô ấy mãi, không cho cô ấy đi”.

Một gáo nước lạnh ầm ầm dội xuống, làm tắt luôn ngọn lửa tức giận trong cô.

Cái đó mà cũng được gọi là tình đầu... Nếu vậy thì em còn yêu thầm thầy giáo dạy thể dục hồi em học cấp một cơ...

Hai người vẫn chưa bàn xong chuyện đi đâu ăn thì Ngô Chí Luân gọi tới, nói đã chuẩn bị xong bò bíp tết và rượu vang, chỉ còn thiếu người chiên bò và uống rượu cùng nữa thôi. Thế là một bữa tối đơn giản đã biến thành bữa

tối dưới ánh nến nhờ sự cống hiến của đồng chí Ngô, chỉ có điều, không phải là hai người ăn mà là ba người đối ẩm.

“Trong gia đình, em là người uống kém nhất đấy, mấy đứa em họ của em mới học cấp hai mà mỗi bữa cơm đã uống cả cốc rượu rồi”, Giai Hòa sợ Ngô Chí Luân không hiểu, còn cầm cốc lên miêu tả: “Cái cốc thể này, rượu trắng năm mươi sáu độ, thế mà chúng nó cứ uống như nước ngọt. Lần trước em đi họp lớp, đúng hôm mấy đứa được nghỉ học, thấy em bị ép rượu ghê quá, chúng nó liền đứng lên tương trợ, bốn đứa học sinh cấp hai mà làm cho cả bàn tiệc ngất tại trận”.

Trước khi Ngô Chí Luân say đến bất tỉnh nhân sự, Giai Hòa đã đưa ra những lời tổng kết như trên.

Phù, may quá, anh ta đi rồi.

Tửu lượng của Ngô Chí Luân rất tốt, rượu xịn thể này mà nốc hết cốc này đến cốc khác, rõ ràng là anh ta cố ý...

Giai Hòa nhìn cậu trợ lý tội nghiệp xốc Ngô Chí Luân đi, mãi tới khi họ va vào cửa, cô mới loạng choạng đứng dậy từ thảm trải sàn. Đấu rượu là đấu thể diện, đến khi phân rõ thắng bại thì đôi bên đều say bết nê.

Vì uống rượu nên mọi thứ trước mắt cô cứ chao đảo, tìm mãi mới thấy Dịch Văn Trạch đang ngồi trên sofa: “Thôi xong, em cũng say rồi”.

Dịch Văn Trạch tiện tay đặt ly rượu lên bàn trà, giơ tay ra hiệu cho Giai Hòa: “Lại đây ngồi một lát”.

Giai Hòa lảo đảo bước lên ngồi bên cạnh anh, ngoan ngoãn tựa người lên đùi anh. Cô cố gắng giữ lại chút tỉnh táo cuối cùng, nhưng trước mắt cô lại như có sóng thần sắp ập tới.

Anh mặc quần casual, vải rất mềm, cô cọ cọ mặt vào chân anh, mơ màng buồn ngủ.

Cảnh tượng trước mặt trở nên vô cùng hư ảo, từ chiếc thảm trải đến bàn trà, rồi đến cửa sổ kính sát đất, dường như tất cả đều được dát một quầng sáng chói. Nhìn từ góc này có thể thấy trên bàn còn một chiếc ly đế cao, trong ly còn chút rượu, ánh đèn chiếu xuống chiếc ly thủy tinh, đổ bóng mờ mờ trên mặt bàn.

Anh đã uống bao nhiêu nhĩ? Hình như không nhiều.

Bắt đầu từ khi rót hết chai đầu tiên, cô bị Ngô Chí Luân lừa uống liên tục, đúng là phí phạm rượu ngon... Còn anh, nhìn xem anh biết tiết chế thể này cơ mà. Cô thở hắt ra, gối đầu lên đùi Dịch Văn Trạch, ngẩng mặt nhìn anh: “Anh đã uống bao nhiêu thế? Nhìn sắc mặt anh chẳng có gì thay đổi”.

Cô như nghe thấy tiếng anh cười, sau đó là tiếng trả lời: “Khoảng hai chai rưỡi”.

Tiếng nói như từ nơi nào xa xăm vọng lại, cô cố gắng nghe thật rõ.

Hai chai rưỡi à... Uống giỏi thật... Hai chai rưỡi? !

Cô nhìn anh chăm chú.

Một lúc sau, Giai Hòa mới chống tay, thò đầu đếm vô số chai trên bàn. Đúng sáu chai, thế là anh đã uống gần gấp đôi hai người họ? Không hổ là thần tượng!

Giai Hòa vô cùng sùng bái quay đầu lại: “Anh thấy chóng mặt không? Cần pha trà đặc uống không?” , lại vội vàng nói thêm, “Hay có cần đi nằm nghỉ một lát không?”. Cô vừa nói vừa giơ tay huơ huơ trước mặt Dịch Văn Trạch để xem anh có tỉnh táo không, nhưng suýt nữa thì cô ngã bổ xuống.

Anh đỡ cô: “Khi này sợ hai người uống quá nhiều, nên anh cũng uống giúp, tửu lượng của anh cũng tạm tạm”. Đúng là anh không muốn làm gián đoạn sự hứng thú của hai người họ, nhưng rượu vang sau khi uống xong đến lúc ngấm sẽ rất mệt, hai người lại chẳng biết tiết chế nên anh đành giúp họ uống bớt.

Thực ra, nếu tính chi li thì anh phải uống gần ba chai.

Giai Hòa bí ai nhận ra, sâu rượu đích thực chính là anh.

“Uống được là tốt, uống được mới là tốt... Cũng không đúng, anh không được nói mình biết uống rượu”, Giai Hòa lèm bèm nhưng lại rất nghiêm túc: “Sau khi tới nhà em, chắc chắn anh sẽ bị mọi người trong nhà em ép uống cho bất tỉnh nhân sự, anh biết người phương bắc đều có thói quen ấy, nhất là đối với rể mới lần đầu đến nhà...”.

Giọng nói đột ngột dừng lại.

Dịch Văn Trạch cười: “Những lúc cần uống thì vẫn phải uống”.

Một câu nói rất đơn giản nhưng lại làm mặt Giai Hòa nóng bừng bừng. Cô chăm chú nhìn anh, không chớp mắt.

Xong rồi xong rồi, đừng làm mình cảm động phát khóc đấy, mình say rồi, một khi đã khóc là không dừng lại được đâu...

Vì say nên Giai Hòa túm chặt áo sơ mi của Dịch Văn Trạch, cả người cô như lọt thỏm trong lòng anh... Thực ra uống nhiều như vậy, anh cũng lâng lâng, nhưng cũng chính vì ngà ngà say thế này mà trong mắt anh mỗi động tác nhỏ của cô đều trở nên phóng đại.

Hơi thở dịu dàng mang hương rượu vang ở gần ngay trước mặt.

Cuối cùng anh thăm thở dài, hỏi: “Muốn vào trong ngủ không?”.

“Hả?” , Giai Hòa mở to mắt.

“Bây giờ thế này, đưa em về cũng không an tâm”.

Về nhà của em, có gì mà không an tâm... Cô thầm nghĩ, nhưng trong lòng vẫn còn một nỗi khác vang lên: Ở lại đây thôi, ở lại đây thôi, chẳng sao đâu, ở Thiên Tân cũng ở cùng nhau, có sao đâu...

Tâm trí rối loạn, cô nhắm mắt lại.

Nhưng chỉ nửa giây khép mắt lại thôi, Giai Hòa đã hoàn toàn rơi vào vòng xoáy của rượu, trời đất quay cuồng, khó mà mở mắt ra được nữa.

Bên ngoài cửa có tiếng bước chân, Giai Hòa chợt dạ tự viện cớ cho mình, mày xem đi, uống đến thế này rồi còn đòi ra ngoài thì có mặt mặt anh ấy không chứ. Người ta còn gọi mình là “bà chủ”... Vì hai tiếng “bà chủ” này, Giai Hòa lại choáng váng, đấu tranh rất lâu mới lí nhí cất tiếng: “Em ngủ ở sofa”.

Giọng anh bay vào tai cô: “Để anh bế em vào, đêm nay anh còn chút việc cần làm, để anh ngủ ở sofa”.

Giai Hòa ờ một tiếng, sau đó cảm thấy toàn thân mình co lại, anh bế cô lên. Bước chân của anh chắc chắn, không hề ngập ngừng, mãi đến khi cơ thể rơi vào trong lớp chăn mềm mại, Giai Hòa mới biết mình đã nằm trên giường, một sự sợ hãi ập đến khiến cô bất giác nắm chặt tay, căng thẳng chờ anh rời đi, nhưng lại không hề nhận ra mình đang nắm chặt vào áo anh, chặt đến mức gần như kéo tuột cúc áo...

Dịch Văn Trạch thấy cô căng thẳng đến mức hơi thở loạn nhịp, anh chỉ buồn cười, vỗ vỗ tay cô: “Mau ngủ đi”.

Em sắp ngủ mà, sao anh không ra ngoài đi?

Nhịp tim mỗi lúc một mạnh, mạnh đến cực độ. Cứ như vậy rất lâu, trong choáng váng mơ màng, Giai Hòa cố gắng mở mắt ra, lúc này mới nhìn thấy tay mình đang nắm chặt áo anh. Còn anh, vì cô nắm chặt quá nên đành một tay đỡ cô, cứ đứng khom người như vậy.

Vì phải bế cô vào phòng nên anh vẫn chưa kịp bật đèn.

Ánh trắng, chỉ có ánh trắng. Trước giờ cô chưa từng cảm thấy ánh trắng ở Bắc Kinh lại sáng đến vậy, ánh trắng chiếu sáng nửa căn phòng, anh đang ở rất gần trong ánh trắng mờ mờ.

“Có cần bật đèn không?” , anh hỏi.

Giai Hòa động đậy ngón tay, vừa hay ngón tay lại xuyên qua hàng cúc, chạm vào da thịt anh. Chỉ một động tác nhẹ như vậy thôi, mà cô đã giật mình, không dám động đậy nữa, cố gắng chớp chớp mắt.

“Em quên tháo kính áp tròng, mắt khô quá” , cô chẳng biết nói gì hơn.

“Em nhìn anh này, đừng chớp mắt”. Anh đưa tay ra, nhìn cô chăm chú dưới ánh trắng.

Trong tầm mắt, ngón tay anh ngày một lớn, Giai Hòa cố gắng nín thở, cố gắng không chớp mắt, mãi đến khi mắt kính áp tròng được lấy ra, mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, cô không nhìn rõ thứ gì nữa.

“Mau ngủ đi” , anh cúi đầu hôn lên trán cô, “Anh ra ngoài đây”.

Giai Hòa vâng một tiếng, xoay người ôm chần.

“Cảm ơn những lời hôm nay anh đã nói” , đúng là rượu giúp con người ta can đảm, Giai Hòa cuối cùng cũng nói ra được những lời cô đã kìm nén cả tối nay: “Thực ra... em đã chuẩn bị tâm lí rồi, chỉ cần vài ngày để làm quen là được”.

Tư duy không còn liên mạch nữa, lời nói ra lủng củng, cuối cùng cũng chẳng biểu đạt được hết ý. Cô vùi mặt vào chăn, cảm giác anh vẫn giữ nguyên tư thế khi này, không hề nhúc nhích.

“Còn gì nữa không?” , giọng nói của anh bỗng thoảng qua tai.

“Hết rồi”. Giai Hòa cắn môi, cảm nhận được hơi thở của anh, rất gần, như chạm vào cô. Nhưng cô chỉ nằm chờ đợi, sợ hãi, do dự. Dịch Văn Trạch lại không làm gì thêm nữa, tim đập lúc nhanh lúc chậm, hơi thở nặng nề, cuối cùng anh cũng giống như cô, hơi thở loạn nhịp, vô cùng quẩn rữ, làm cô mất dần ý thức.

Nhưng cũng chỉ như vậy, anh vẫn không có động tĩnh gì.

Giai Hòa muốn khóc, cuối cùng cô thò đầu ra khỏi chăn: “Người em có mùi khó ngửi lắm sao?”.

“Không”. Anh dừng lại cười rất khẽ.

Rõ ràng căn phòng rất yên tĩnh, nhưng những lời anh nói, từng nụ cười của anh lại như bị ngăn cách bởi một lớp sương mù.

Đúng là say thật rồi. Giai Hòa nhắm mắt lại, nghĩ kiểu cam chịu: Anh chê em uống say chứ gì? Một lúc lâu sau, cô mới nói rất rất khẽ, hỏi anh về không cam tâm: “Thế tại sao anh không hôn em”.

Yên tĩnh, rất yên tĩnh.

Giai Hòa gần như nín thở, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng anh đáp. Xong rồi, xong rồi, đúng là say quá làm liều, hình tượng của mình đã hoàn toàn sụp đổ... Cô không dám động dậy, nhưng lại cảm thấy trên mặt mình bỗng nhiên có một làn hơi ấm, chậm rãi lại gần, đến khi chạm vào môi cô rất khẽ dừng lại: “Vì em uống say rồi”.

Cô hoang mang nghi hoặc, muốn phân rõ thực giả trong câu nói đó, nhưng lại bị cuốn vào nụ hôn của anh. Toàn thân cô chìm sâu trong lớp chăn mềm mại, anh không để cho cô chút đường lùi nào, ghì cô xuống, cô bám chặt lấy anh như bám vào cọng cỏ cứu mạng, lớp vải áo rất mềm trở nên nhàu nhĩ trong lòng bàn tay.

©STE. NT

Đây là một nụ hôn rất lâu và rất sâu.

Mãi đến khi ngoài phòng khách có tiếng chuông điện thoại, Giai Hòa mới mơ màng mở mắt ra, khẽ vỗ vào lưng anh.

“Điện thoại của A Luân” , anh khẽ giải thích.

“Có cần đưa cho anh ấy không?”.

Không cần, anh vừa nói vừa bịt miệng cô bằng một nụ hôn sâu hơn nữa.

Cởi bỏ từng lớp áo, động tác của anh rất chậm mà chăm chú, cho tới khi chạm vào làn da mềm mại của cô, anh mới phát hiện toàn thân cô nóng bừng. Vì những động chạm mỗi lúc một thân mật, nên Giai Hòa như chú chim sợ cành cong, cố gắng mở mắt thật to, nhìn anh chăm chú. Dịch Văn Trạch khẽ dừng lại, nhìn gương mặt cô trong bóng tối, đôi môi ướm mọng kia đang mím chặt, trong đôi mắt kia là sự hoảng loạn, bồn khoản...

“Nói anh nghe” , anh thăm thở dài, nhẹ nhàng hôn lên cổ cô, vuốt ve để cô thả lỏng, “Thích con trai hay con gái?”.

Thích cả trai cả gái, trong sự sáp lại chậm rãi của anh, cô gần như mất hết mọi sức chống cự. Vậy thì sinh một trai một gái, anh từ từ cởi cạp váy của cô, liên tục vuốt ve cần cổ và vành tai mịn màng, dịu dàng nói: “Anh và em gái anh cũng là sinh đôi, có khi hai đứa mình cũng sinh đôi một trai một gái”. Cô không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa, nhắm mắt lại, khẽ nói:

“Vâng”. Những nụ hôn triển miên như không bao giờ dừng lại, như sẽ kéo dài suốt đêm nay, đến tận khi anh khẽ nắm tay cô, đặt lên ngực mình.

Dưới ngón tay cô là một vật cứng, rất nhỏ, chính là chiếc cúc áo.

Rõ ràng là một động tác rất đơn giản, vậy mà đến lần thứ tư cô mới mở được chiếc cúc đầu tiên.

Dịch Văn Trạch rất kiên nhẫn chờ đợi cô, đến khi ôm lấy cô trong tấm chăn mềm mại, khi da thịt hai người không còn gì ngăn cách, anh mới thấy cô khẽ chau mày, anh thử chạm nhẹ lên mặt cô, người nằm trong lòng anh lại chau mày, ôm chặt lấy anh, không hề cất tiếng.

Anh không thấy cô động đậy gì nữa, cô đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn cô, một lúc rất lâu sau mới khẽ cười thành tiếng.

Cô say thật rồi...

Đêm dài, giấc ngủ sâu trong hơi men không mộng mị.

Khi Giai Hòa thấy nóng như sắp bị thiêu thì có người đưa nước vào miệng cô, mát lạnh, cô thoải mái ôm chặt lấy một thứ gì đó ấm áp, lại chìm vào giấc ngủ say. Ngay sau đó có tiếng điện thoại reo, Giai Hòa khó chịu cự quậy, đầu rất đau nhưng cô vẫn cố mở mắt ra, không ngờ lại nhìn thấy gương mặt anh gần ngay trước mắt, trong cơn hoảng loạn, cô mới cảm thấy hình như mình không mặc gì và đang ôm chặt anh...

Cánh tay vòng trên eo anh đã tê dại, giống như được để ở tư thế này rất lâu rồi. Chuyện tối qua chỉ là những mảnh ghép đứt đoạn, cô chỉ nhớ là mình và anh có nói gì đó đến song sinh một trai một gái, hình như mình còn cời đồ cho anh, sau đó... sau đó thì ngủ luôn? !

Toàn thân đầy mồ hôi, nhớp nháp khó chịu, nhưng cô lại không dám động đây.

Cố gắng mãi, cố gắng mãi, cô thấy bức bối vô cùng, rất nóng, thật sự là rất nóng.

“Tỉnh rồi hả?” , giọng nói rất khẽ, mang theo chút uể oải sau giấc ngủ say.

“Ừm...” , cô không dám mở mắt.

“Ngủ có thoải mái không?”.

“Ừm...”.

Thoải mái thì thoải mái thật đấy, nhưng thực sự là thoải mái quá mức...

Cần tắm không nhỉ? Anh ngồi dậy, trùm chăn cho cô rồi ôm cô vào lòng. Lúc này cô mới buộc phải mở mắt ra, em vẫn muốn ngủ thêm chút nữa mà. Anh cầm chiếc đồng hồ ở cạnh gối lên, sắp lên mười một giờ rồi, có cần ăn chút gì trước không? Có, cô tự biết mình không phải, ngoan ngoãn gật đầu.

Ôi thật là hối hận, rõ ràng là một việc vô cùng lãng mạn. Màn tỏ tình trước công chúng, một bữa tối dưới ánh nến, rượu say vừa đủ độ, sau đó... vẫn đề nằm ở chỗ, mình say không đúng độ tí nào.

Trên tấm thảm màu xám vương vãi quần áo của hai người, cái to cái nhỏ, lộn xộn nhưng đem lại cảm giác thật ấm áp.

Dịch Văn Trạch vừa ôm cô vừa nhặt đồ của hai người lên, tới khi anh cầm áo sơ mi lên chuẩn bị mặc vào người, Giai Hòa mới giữ tay anh, hùng hồn nói: “Hay là, thử lại lần nữa đi anh”.

Chương 13: Do dự không thôi

Những ngón tay nhỏ nhắn nắm chặt bàn tay anh.

Nét mặt vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn là vẻ “đã gây chuyện thì phải bồi thường”.

Giai Hòa nhìn theo ánh mắt anh lướt xuống dưới, mới giật mình nhận ra mình vừa nói gì, vội vàng rút tay lại, cuộn người trong chăn, hồi hận vô cùng. Quá, quá, quá kích động rồi, mình vừa nói cái gì thế này? Tối qua có rượu, có trăng, lại giữa đêm khuya, vì có ba yếu tố lãng mạn nên mới dũng cảm đến thế. Còn bây giờ... Giai Hòa liếc nhìn bóng Dịch Văn Trạch, rõ là giữa thanh thiên bạch nhật, tràn đầy ánh sáng...

Dịch Văn Trạch đột nhiên đặt chiếc sơ mi xuống, cô lập tức run lấy bầy.

Xong rồi, xong rồi.

Cô cắn chặt răng, trong đầu chỉ toàn ý nghĩ không biết anh có hiểu lầm mình là loại người quá dễ dãi hay không. Phòng quá sáng, hai người lại ngồi đối diện nhau thế này, cô càng thấy máu trong người không ngừng bốc mạnh lên đầu, chỉ muốn giải thích là mình thực sự... chưa có kinh nghiệm. Nhưng Giai Hòa chưa kịp thốt lên lời thì đã bị anh siết chặt trong vòng tay, cô suýt chút nữa thì nhảy ra khỏi giường, nhưng không kịp, cô đã cuộn tròn trong chăn như chiếc bánh tét, không thể động đậy được.

Thôi vậy, dù sao thì đăng nào cũng thế.

Tim cô thắt lại: “Anh có thể, từ từ một chút, có bài có bản được không? Thực ra... em không giống như những gì anh nghĩ đâu”.

Ánh nắng chiếu sáng khắp nơi thế này, khoảng cách gần như thế này, sao lại có cảm giác như đang chuẩn bị cảm xúc để diễn cảnh hot thế nhỉ?

Anh vuốt mái tóc dài của cô: “Em nói xem, anh nghĩ thế nào?”.

Giai Hòa muốn khóc quá, đã rõ ràng thế rồi mà còn phải hỏi?

“Ý em là, có lẽ, có lẽ”. Mình chỉ là từng yêu một lần thôi mà, sao lại khó giải thích thế? ! Ai nói đã từng yêu một lần là nhất định phải gì gì đó rồi hả? Cô thu mình vào trong chăn, “Thực ra, cái đó, tối qua em uống say quá, nếu không thì cũng không... chủ động thế đâu”.

Rõ ràng là phải nói trong niềm vui khắp khởi, hạnh phúc ngọt ngào, vậy mà sao mình lại cảm giác như đã phạm tội này đìn thế này?

“Anh biết” , Dịch Văn Trạch thì thầm bên tai cô.

Lời vừa dứt, một người mặt mỗi lúc một đỏ, một người cười mỗi lúc một sâu.

Biết thật sao? Nhưng trong lời nói của em có ý khác đấy...

Giai Hòa đang muốn giải thích thì bị anh đẩy nằm xuống giường, cô vội vàng giữ chặt chăn, trong đầu liên tục nhắc nhở bản thân không được căng thẳng, không được căng thẳng. Mãi tới khi Dịch Văn Trạch ôm lấy cô và hôn, cô vẫn mơ màng nghĩ, không được căng thẳng, không được căng thẳng... Thực ra Giai Hòa không hề hay biết, vì cố nhắm chặt mắt, nên mặt cô nhăn lại, trông cô giống như cá nằm trên thớt vậy.

Phòng không bật điều hòa, nhiệt độ cơ thể cô mỗi lúc một tăng, hơi thở của hai người dần hòa làm một, không biết ai khiêu khích ai. Toàn thân lúc này đã tứa mồ hôi, ướt dính, Giai Hòa không biết từ lúc nào mình đã nắm chặt cổ tay anh, mạch đập khê khàng ngày càng trở nên rõ ràng dưới những đầu ngón tay cô.

“Mười hai giờ anh phải ra ngoài” , cuối cùng anh cũng buông cô ra, cười nói: “Một tiếng thì vội quá”.

Thời gian không thích hợp, thời cơ không thích hợp, anh không muốn vội vàng như thế, cũng không cần phải nóng vội như vậy.

Lúc này Giai Hòa mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nghĩ đi nghĩ lại những lời vừa rồi, mặt đỏ bừng như cà chua chín.

Cô không cất tiếng, cũng không mở mắt.

Mãi tới khi nệm giường hẫng một cái, cảm giác toàn thân nhẹ bẫng, lúc này cô mới bừng tỉnh, ngẩng lên nhìn thì anh đã vào nhà vệ sinh rồi.

Phù.

Mừng rỡ, hay thất vọng? Thật là rối rắm quá đi...

Chỉ cách một cánh cửa, mãi đến lúc nghe thấy tiếng nước chảy, Giai Hòa đang ở trong chăn lập tức bò dậy, nhanh nhanh chóng chóng mặc quần áo vào. Cô ngồi ngay ngắn được một phút, lại thấy không ổn, liền vội vàng gấp chăn gối cho gọn gàng, xếp ngay ngắn quần áo của anh, cho tới khi không còn chút dấu vết gì của chuyện chăn gối mới tạm an tâm.

Tiếp tục ngồi ngay ngắn.

Bỗng nhiên anh gọi cô.

Giai Hòa vội vàng chạy đến trước cửa, hỏi có chuyện gì? Giúp anh lấy chiếc áo sơ mi và quần sạch, anh đưa ra yêu cầu hết sức bình thường. Áo sơ mi và quần à?... Giai Hòa hỏi lại, trong đầu rất tự nhiên hiện lên câu hỏi có cần quần nhỏ không, nhưng may mà cô nhanh chóng giữ câu hỏi ấy lại trong đầu, chỉ đưa vào những thứ anh nói.

Tới lúc ăn cơm tối, anh mới nói về chuyện hôm sau mình cùng đoàn đi quay bộ phim mới, nên đêm nay sẽ bay chuyến rời Bắc Kinh. Giai Hòa ngẩn người nhìn anh, có chút thất thần.

Hai mắt chớp chớp, Giai Hòa ngáp ngừng hồi lâu mới hỏi: “Sao anh không nói sớm hơn”.

Nếu anh cùng đoàn đi quay phim thì phải một thời gian lâu nữa mới được gặp lại, thế mà mình lại chẳng hay biết gì về lịch trình của anh.

“Anh gửi lịch làm việc cho em rồi, em chưa xem kĩ hả?”.

Giai Hòa a lên một tiếng, lập tức hiểu ra mình thật sơ suất, lúc anh gửi lịch làm việc tới thì cô vô cùng hạnh phúc, nhưng sau đó đúng là cô chưa đối chiếu lịch của hai người. Cô cúi đầu thái rau, những tiếng cạch cạch vang lên sắp bằng nhịp tim của cô.

“Em xin lỗi” , đến tận khi đồ ăn gần chín, Giai Hòa mới chủ động nhận lỗi, “Em chưa xem kĩ” , sau đó cầm lọ gia vị lên, múc một thìa định cho vào nồi.

“Cầm nhầm rồi, lọ đường mà” , Dịch Văn Trạch nhắc nhở, nhìn bộ dạng cô cuống cuống tìm muối, anh thấy dễ thương vô cùng.

Thực ra anh cố ý không đề cập đến để cô khỏi phải suy nghĩ về chuyện này từ tối hôm qua.

“Lần này đi bao lâu?” , Giai Hòa cuối cùng cũng tìm thấy lọ muối, cô múc một thìa to định cho vào nồi thì bị anh giữ tay lại.

Anh đổ hơn nửa thìa muối vào lại trong lọ rồi mới giúp cô cho chỗ còn lại vào nồi: “Khoảng hai tháng”.

Hai tháng cơ á.

Giai Hòa lơ đễnh ừm một tiếng, đảo đảo vài cái rồi tắt bếp, nhắc nồi ra.

Cô cố gắng nhớ lại lịch làm việc của anh, đúng là anh rất bận. Đối với việc đóng phim, anh luôn nghiêm túc, nhất định là mình không thể thường

xuyên đến thăm anh khiến anh bị mọi người nói ra nói vào được, cô cố gắng tính toán ngày tháng, hai tháng nữa là mùa thu rồi.

Trước nay Giai Hòa vẫn được mọi người khen là chân nhỏ eo thon, mặc váy đẹp, nên mấy tháng trước lúc đi dạo phố tự dừng cô mua rất nhiều váy, dài ngắn đủ cả, đủ loại sắc màu, Tiêu Dư còn giật mình tưởng cô định mở tiệm bán đồ online, thực ra cô mua nhiều thế chỉ để mùa hè tới có đủ váy mặc cho anh ngắm.

Hai món ăn, một món canh, tay nghề nấu nướng của cô thực ra rất ổn, nhưng món cuối cùng lại bị quá lửa, hơi nồng. Bữa ăn trước khi anh đi công tác mà lại thành ra thế này, cô hơi chán nản.

Chiều nay tranh thủ lúc Dịch Văn Trạch không có nhà Giai Hòa đã đi mua thức ăn cho ba ngày, xem ra lại lãng phí rồi. Ăn xong cơm, cô mới nói: “Có cần em đi tiễn anh không?”. Dịch Văn Trạch xách vali từ phòng khách đi ra, nói: “Cũng được, dù sao ở Bắc Kinh em cũng không có xe, nên có thể dùng xe của anh”. Giai Hòa nhìn anh xách vali hành lí, mới nhớ ra là vali của anh đã để đây từ tối qua, không mở ra lần nào, vậy mà mình lại chẳng để ý gì.

Tiễn anh xong, về đến nhà Giai Hòa xem lại lịch làm việc của Dịch Văn Trạch, mới thấy ở phần hai tháng này anh còn cần thận bồi đắp, ghi chú “phải quay đêm nhiều”. Thường thì trong một bộ phim sẽ có khoảng một phần ba số cảnh quay đêm, nhưng nếu anh đã cố ý ghi chú thế này thì chắc là nhiều hơn rồi.

Chỉ có bốn chữ như vậy thôi, mà Giai Hòa nghĩ đi nghĩ lại hồi lâu rồi nghĩ ra rất nhiều thứ. Nào là anh mới hồi phục sức khỏe, quay phim vất vả thế thì có chịu nổi không, nào là nếu mình đến thăm thì có gây phiền phức cho anh không...

Bộ phim Vĩnh an đã được lên sóng, phản hồi có vẻ khá tốt.

Cũng vừa lúc phải gấp rút sửa cho xong kịch bản kia nên Giai Hòa hoàn toàn rơi vào trạng thái làm việc điên cuồng bất kể ngày đêm. Một ngày nọ, Tiêu Dư chịu không nổi nữa cầm mấy bộ đồ ở trên sân thượng xuống, hỏi: “Cậu nói xem, mấy cái váy mới mua cậu đem bán hết rồi à? Sao cả tháng chỉ mặc đi mặc lại hai cái này thế? Ngay cả mắt thẩm mĩ của tớ cũng thấy phát ngán rồi”.

Giai Hòa đang đánh máy, mắt nhìn chăm chăm vào máy tính, lúc này mới ngược lên chăm chú nhìn Tiêu Dư một cái: “Cậu thấy đấy, một câu thoại hay có sức ảnh hưởng rất lớn. Cụm từ ‘mắt thẩm mĩ phát ngán’ của cậu sắp được liệt vào Từ hải rồi đấy”.

Sau đó, cô lại quay ra đánh máy tiếp.

Tiêu Dư thấy những lời mình nói chỉ như đàn gảy tai trâu, đành ném đồng quần áo khô xuống sofa: “Bộ phim đó của cậu cũng hay đấy, ngày nào đi làm tớ cũng phải nghe mọi người bàn tán tình tiết phim, tới mức sắp bị thần kinh phân liệt rồi đây, tớ thật chỉ muốn dán một tờ ghi chú lên trán” , Tiêu Dư nói hùng hồn, mở gói khoai chiên, “Tôi không xem phim truyền hình nhạt toẹt ấy đâu, đừng nói về cái anh Dịch Văn Trạch gì gì đó với tôi”.

Ba chữ “Dịch Văn Trạch” lướt qua trước mắt Giai Hòa.

Cô ngừng lại, quên luôn mình đang định viết gì.

“Tớ thấy cậu chẳng gọi được mấy cuộc điện thoại, không lẽ là do đặc tính công việc mà quên luôn cách yêu đương rồi hả?”. Tiêu Dư lấy quả dưa hấu trong tủ lạnh ra, bổ làm đôi, đặt một nửa ở cạnh tay Giai Hòa.

Tớ cũng muốn lắm chứ.

Giai Hòa buồn bã cầm thìa lên, ngoáy một vòng trong quả dưa, múc lên một thìa đầy: “Anh ấy toàn phải quay đêm, nên ban ngày phải ngủ, tối lại quay phim”. Tiêu Dư ờ một tiếng: “Thế thì cậu gọi vào buổi chiều ấy”.

“Nhưng tớ không biết hôm nào thì anh ấy quay ngày” , Giai Hòa cắn một miếng dưa hấu, cảm giác mát lạnh ùa vào miệng, lạnh tới mức răng hơi nhức, tiêu rồi, lại phải đi gặp nha sĩ rồi. “Có một lần buổi chiều tớ gọi tới thì anh ấy đang ở trường quay, khó xử khỏi bàn”.

Tiêu Dư trịnh trọng vỗ vỗ vai Giai Hòa, nói: “Làm vợ ngôi sao không dễ tí nào, không dễ tí nào”.

Thực ra Giai Hòa tính toán thời gian, cũng nghĩ là đã đến lúc mình nên đến thăm anh rồi. Nhưng đi cùng đoàn và đến đoàn thăm ai đó là hai chuyện hoàn toàn khác biệt. Giai Hòa vừa nghĩ đến việc mình xuất hiện ở phim trường, rất có thể sẽ gặp vài người quen, rất có thể sẽ gặp lúc anh đang quay cảnh nguy hiểm, cảnh tình tứ, cô liền hơi do dự. Cuối cùng sau khi tiêu diệt xong nửa quả dưa hấu, Giai Hòa cũng nhắn tin cho anh: Anh còn ở Tứ Xuyên không?

Tin nhắn gửi đi, cô hồi hộp chờ đợi, nhưng rất lâu sau cũng không có hồi âm.

Sau một giây thất vọng, cô liền tìm lí do an ủi mình, anh đang quay phim, đang quay phim, nhất định là đang quay phim.

Chỉ vì nửa quả dưa hấu, mà cô nhanh chóng được vào bệnh viện Hiệp Hòa.

Thực ra Nha khoa của bệnh viện này cũng bình thường, nhưng được cái gần. Giai Hòa lấy số xong thì ngồi ở phòng chờ, tiếng người nói ồn ào, lại thêm tâm trạng phiền muộn khiến Giai Hòa càng thấy đau răng. Cô ngồi ôm điện thoại đợi, sợ lúc anh có thời gian tranh thủ nhắn tin trả lời thì mình lại không biết, bỏ lỡ mất cơ hội được nói chuyện với anh.

Tới lúc được bác sĩ khám, Giai Hòa vẫn cầm điện thoại trong tay, bác sĩ ngập ngừng nhìn cô: “Cô bé, đợi điện thoại phỏng vấn à?”.

Giai Hòa vội nói không, rồi cất điện thoại vào túi, nằm lên giường. Sau một hồi kiểm tra, chiếc răng cô cố giữ thêm được ba năm cuối cùng cũng phải nhổ đi, bác sĩ đang nói “Hôm nay kín lịch rồi, có muốn đặt lịch ngày mai không?” thì điện thoại của Giai Hòa có tin nhắn đến.

Cô vội xin lỗi bác sĩ, rồi nhanh chóng móc điện thoại trong túi ra.

Hai chữ rất ngắn gọn: Vẫn còn.

Giai Hòa do dự giây lát: Em muốn đến thăm anh.

Đợi một lúc lâu, không thấy anh trả lời. Bác sĩ nhìn ra ngoài cửa, ý nhắc Giai Hòa là còn nhiều bệnh nhân đang đợi, bảo có đặt lịch trước với y tá để mai đến nhổ răng. Giai Hòa không thấy tin nhắn hồi âm nên cũng không dám đồng ý, đành hỏi để sau vài hôm nữa đến có được không. Có lẽ bác sĩ chưa gặp bệnh nhân kiểu này bao giờ, cười không nổi, chỉ lạnh mặt nói Giai Hòa ra hẹn lịch với y tá, lại còn không quên nhắc nhở cô nếu không nhổ thì mấy ngày tới chắc chắn sẽ rất đau.

Tất nhiên là đau chứ, giờ đã đau muốn chết rồi đây này.

Vì là buổi chiều nên phòng chờ cũng dần thưa bệnh nhân, cho đến khi chỉ còn Giai Hòa và mấy bà lão nữa, y tá thấy bác sĩ sắp tan làm nên bước tới hỏi thăm tình hình từng người, Giai Hòa suy nghĩ mãi nhưng cuối cùng vẫn không hẹn lịch nhổ răng.

Giờ tan tầm, đường tắc nghẽn, Giai Hòa khó lắm mới nhích được đến trạm xăng, đang thò đầu ra ngoài nói với nhân viên bán xăng thì điện thoại đổ chuông, cô bất giác định nhắc máy, cậu nhân viên vội vàng nói: “Ở đây không được gọi điện thoại”.

Lúc này cô mới sực nhớ ra, do dự ngắt máy.

Một lúc sau có tin nhắn đến: Mai anh ở Thành Đô, họp báo.

Ngày mai à... Giai Hòa hít một hơi, ôi cái răng đau muốn chết luôn: Được, mai em đến Thành Đô.

Tuy anh không thích ồn ào náo nhiệt nhưng lúc cần cũng vẫn phải đi uống với bạn, ví như lúc này đây. Có người bạn từ Hồng Kông tới rủ đi bar, đúng lúc đoàn làm phim về đến Thành Đô để chuẩn bị cho buổi họp báo, anh đương nhiên không tránh khỏi việc bị kéo đi cùng. May là có giám đốc đi cùng, vị trí khá kín đáo, nhưng cũng khó tránh khỏi gây ra vài tiếng gào thét kinh ngạc. Dịch Văn Trạch đã cố tình kéo vành mũ lưỡi trai xuống thật thấp nhưng vẫn không thể làm giảm ánh hào quang của anh.

Dịch Văn Trạch vừa ngồi xuống, giám đốc đã hỏi có cần gọi vài cô gái đến không, mấy người ham chơi đương nhiên rất vui lòng, chỉ có mấy nữ diễn viên là sầm mặt...

“Anh Dịch, em ngồi cạnh anh được không?”. Cô bé diễn viên mới vào đoàn bị mọi người chen hết chỗ, đành nhìn anh với vẻ tội nghiệp.

Anh nhích ra một chút: “Ngồi đi”.

Sau đó anh ngồi sát ra rìa ghế, đúng là quý ông lịch thiệp.

Anh chàng trên sân khấu đang ôm ghi ta, hạ giọng khen ngợi con gái Thành Đô quả là xinh đẹp đúng như lời đồn, khiến mọi người ở dưới rộ lên tiếng la hét. Dịch Văn Trạch lắc đầu cười, cậu chàng này đúng là đi đến đâu cũng thích chọc ghẹo người khác. Cô bé ngồi bên hỏi: “Anh Dịch hôm nay không sử dụng diễn viên đóng thế, nghe nói anh bị thương ở cánh tay?”. Dịch Văn Trạch cười, “Không có gì nghiêm trọng”.

Điện thoại bỗng rung, là Giai Hòa: Em đang đặt vé, lúc nào thì được?

Buổi họp báo diễn ra lúc ba giờ chiều, anh tính toán thời gian, lên mạng tra lịch trình các chuyến bay, rồi gửi một số hiệu chuyến bay cho cô.

Một lúc sau có tin nhắn lại: Cảm động quá đi (T_T). Em đặt chuyển này!

Dưới ánh sáng mờ ảo, trên màn hình nhấp nháy biểu tượng mặt khóc giàn giụa.

Trước mắt Dịch Văn Trạch lại hiện lên cảnh tượng hơn một tháng trước, cô cầm đũa, do dự hỏi thức ăn bị quá lửa thế này có cần nấu lại không. Sáng sớm hôm đó, cô nằm trong chăn, gần như hoàn toàn khóa thân, chủ động mời mọc anh, đúng là... trước nay cô chỉ biết phóng hỏa chứ không biết dập lửa bao giờ.

Anh khẽ nhếch môi cười, nhắn lại: Không cần cảm động như thế, đêm mai lấy thân báo đáp nhé.

Tin nhắn gửi đi, rất lâu sau không thấy hồi đáp.

Chắc chắn là cô bị dọa cho sợ khiếp vía luôn rồi, anh cầm ly rượu lên, uống một ngụm. Rượu rất ngon, cảm giác rất dịu, thực ra đêm hôm ấy rượu cũng rất ngon, có điều A Luân cứ thích trêu Giai Hòa, nên cuối cùng tất cả mới say khướt như vậy.

“Anh Dịch, bạn gái anh à?” , cô bé ngồi bên hỏi.

Anh chẳng nói chẳng rằng, cô bé kia lại ngưỡng mộ cảm thán: “Buổi phỏng vấn anh hôm trước em cũng xem, em mà là bạn gái anh thì sẽ hạnh phúc chết mất”.

Anh mỉm cười: “Cô ấy hình như không có phản ứng gì mấy”. Hoặc có thể là uống say rồi mới dám nói ra.

Cô bé kia hả một tiếng, đôi mắt to đeo lens càng sáng lấp lánh: “Anh này, em rất tò mò, bạn gái anh là ai vậy ạ? Sao chị ấy bình tĩnh thế?”.

“Biên kịch”. Anh đặt ly rượu xuống bàn.

“Tài giỏi quá”. Cô bé kia kêu lên, định nói thêm gì thì người đang biểu diễn trên sân khấu đã vọt xuống, tháo mũ của Dịch Văn Trạch ra: “Thấy tôi vừa này thế nào?”. Dịch Văn Trạch giơ ngón cái, rất tuyệt, rồi cười khùng khục: “Vỡ giọng rồi”. Người kia xấu hổ, định ngồi xuống thì nhìn cô bé ngồi bên một cái, cô bé lập tức đứng dậy: “Các anh ngồi đi ạ”.

“Cảm ơn” , anh ta ngồi xuống bá vai Dịch Văn Trạch, “Tôi thực sự không hiểu tại sao Thiên Sở lại ly hôn với cậu, mà cậu cũng thật lạ. Tôi thấy cô bé kia sắp dính cả vào người cậu rồi mà cậu vẫn còn tâm trí nghịch điện thoại”.

Anh ta là người miền Bắc, nói chuyện nhanh gọn dứt khoát, Dịch Văn Trạch chợt nhớ thỉnh thoảng Giai Hòa gọi điện về nhà, cô đều nói bằng giọng Bắc Kinh rất nhanh, anh luôn cảm thấy cái lưỡi nhỏ ấy thật lợi hại[1].

[1] Tiếng Bắc Kinh chuẩn phải uốn lưỡi rất nhiều.

Không biết ai phát hiện ra khu bên cạnh cũng là một đoàn làm phim đang liên hoan nên lập tức đề xuất hai đoàn nhập làm một cho thêm phần náo nhiệt.

Hôm qua em gái anh gọi điện thoại tới, đầu dây bên kia có tiếng bi bô gọi: “Uncle”. Giọng nói non nớt của trẻ nhỏ luôn khiến người khác cảm thấy thoải mái vui tươi, mãi đến khi thằng bé bi bô những tiếng không rõ hỏi: “Aunt đâu rồi?” , anh đành phải nói: “Aunt của cháu đang có việc bận ở Bắc Kinh, khi nào rảnh thì sẽ sang New Zealand thăm cháu”.

Chắc hẳn thằng bé hỏi như thế là do Văn Nhuận dạy, từ khi biết tin về Giai Hòa, ngày nào Văn Nhuận cũng gọi điện truy hỏi anh, nói chuyện tào lao gì mà sao anh lại chơi trò “đội Loli lớn” thế. Đội Loli lớn? Xem ra Văn Nhuận được chồng chiều quá hóa hư mất rồi, suốt ngày ở nhà nên mới học mấy thứ này, nói không chừng lại nói chuyện rất hợp với cô ấy...

Anh khẽ lắc ly rượu, lại nhìn điện thoại, hay là điện thoại của Giai Hòa bị rơi hổng rồi nhỉ?

Đột nhiên có tin nhắn đến: Lúc này... điện thoại bị rơi.

Quả nhiên là thế mà.

Dịch Văn Trạch đứng dậy, định tìm chỗ nào yên tĩnh để gọi điện lại cho Giai Hòa thì nghe thấy phía sau có tiếng loảng xoảng, anh quay đầu nhìn thì thấy mảnh kính vỡ đầy dưới đất, cô bé ngồi cạnh anh khi này dùng chai rượu đập vỡ mặt kính, mọi người đều sửng sốt, một anh chàng ngồi gần chỗ kính vỡ mặt đỏ bừng bừng, xem ra đã uống không ít, cậu ta loạng choạng bước lên trước vài bước: “Sao thế, tôi nói với cô vài câu thôi, có cần làm tôi mất mặt thế không?”.

Không khí nhất thời trở nên vô cùng căng thẳng, mấy người ở xa cũng vọt đến xem.

Dịch Văn Trạch nhíu mày nhìn, người này anh không quen, chắc cậu ta là người của đoàn bên kia. Mấy người đứng cạnh đang kéo cậu ta lại, liên tục nói cháp gì với con gái, nhưng cậu ta có vẻ càng nghe mọi chuyện khuyên thì càng sôi máu, xắn tay áo đòi nhào ra.

“Được rồi đấy, đàn ông chấp nhận với phụ nữ làm gì” , lúc này Dịch Văn Trạch mới lên tiếng.

Sau đó, không gian trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Thực ra là vì, khi này Dịch Văn Trạch đội mũ lưỡi trai ngồi trong góc phòng, ánh sáng lại mờ mờ ảo ảo nên không ai nhận ra anh. Giờ anh lên tiếng, người của đoàn bên kia mới biết hóa ra trong đoàn này... có Dịch Văn Trạch.

Anh chàng kia xấu hổ suýt chút nữa thì tự uống rượu nhận lỗi, Dịch Văn Trạch chỉ cười cười, vỗ vai cậu ta, cậu ta lập tức thở phò rồi ngồi lại chỗ cũ. “Đây là tiền bồi thường”, cậu ta rút từ ví ra ba nghìn tệ, đưa cho ông chủ quán đang đứng bên thở phào. “Xin lỗi, mọi người đều uống say cả nên có chút không phải”. Ông chủ vội đẩy tay cậu ta ra nhưng cuối cùng cậu ta vẫn dúi được tiền vào tay ông ấy.

Người ở đoàn bên kia mắt vẫn đang sáng rực nhìn anh, nhưng anh lại cúi đầu nhìn điện thoại.

Máy đã tự động tắt rồi.

“Tôi có việc phải đi trước, mọi người cứ tiếp tục vui vẻ nhé”, anh nói xã giao, anh bạn ngồi bên vội vàng đứng dậy, liên tục giơ ngón tay cái tỏ ý rất tuyệt, khẽ nói: “Tôi bị vỡ giọng, lại khiến cho cậu ra mặt rồi”. Dịch Văn Trạch nửa cười nửa không nhìn anh ta, hất cằm về phía cô bé diễn viên khi này, nói: “Chăm sóc cô bé một chút”. Anh bạn kia cười bí hiểm, “Sao? Mở mang đầu óc rồi hả?”. Dịch Văn Trạch chẳng buồn nói nhiều, chỉ ném lại một câu: “Trai đã có vợ phải về nhà ngủ đây, cậu xem làm sao thì làm”.

Dịch Văn Trạch không trả lời tin nhắn.

Việc này có vẻ rất nghiêm trọng, Giai Hòa ngồi trên bệ cửa, thở mạnh, răng đau đến mức phát bực. Cô cầm điện thoại trong tay, nghĩ ngợi có nên gửi thêm một tin nữa không nhỉ? Chẳng phải hôm nay anh đã về Thành Đô sao? Chắc không phải đang quay phim.

Hay tại mình không trả lời câu “lấy thân báo đáp” nên anh giận rồi?

Giai Hòa đột nhiên nhớ lại buổi sáng hôm đó, dáng người hoàn hảo tới từng centimet của Dịch Văn Trạch bước vào nhà tắm... Lại có cảm giác nóng nóng ở mũi. Tiêu rồi, không biết có phải từ khi yêu anh mình bắt đầu phát bệnh rồi không? Cô ôm mặt, trong đầu bỗng hiện lên một câu hỏi fan vẫn

nói: “Nếu có được Dịch Văn Trạch, thì nhất định phải giấu chàng trong nhà” , mặt cô liền méo xệch.

Đến khi Tiêu Dư về, cảnh tượng mà cô ấy nhìn thấy chính là nửa mặt Giai Hòa sưng vù, nhe răng trợn mắt ngồi cười với điện thoại... Tiêu Dư đi đến nhìn mặt Giai Hòa: “Không phải đã đi khám răng rồi sao? Khi nào nhốt?”.

“Mai tớ đi Thành Đô, về rồi tính” , Giai Hòa cảm thấy bây giờ việc mở miệng ra nói cũng trở nên khó khăn.

Tiêu Dư sững sờ, lắc đầu cười: “Làm vợ mình tình quả là không dễ, không dễ”.

Vốn dĩ chuyến bay hạ cánh lúc bảy giờ, nhưng bị trễ đến tận gần mười hai giờ mới tới nơi. Lúc tới Thành Đô thì trời đang mưa to.

Người đợi hành lí đứng chật ních, khi Giai Hòa đi thang máy xuống, cô thầm thấy mình may mắn vì không mang theo hành lí. Vì trời đang mưa to nên trong đại sảnh có rất nhiều người, đa phần đều cầm điện thoại, hoặc là gọi điện, hoặc là nhắn tin, đợi người đến đón. Cô lấy điện thoại ra, xem lại biển số xe mà Dịch Văn Trạch gửi tới, bắt đầu thầm cầu nguyện mong sao chiếc xe đừng quá bắt mắt.

Không ngờ lúc tìm thấy xe, đó là chiếc xe đa dụng của đoàn làm phim.

Xe đa dụng? Dịch Văn Trạch? Sao chẳng liên quan gì đến nhau vậy?

“Thần kì quá đi, anh cũng biết lái loại xe này cơ đấy” , cô đóng cửa xe lại, khẽ lẩm bẩm.

“Mặt em sao thế?”. Anh vươn người qua, chạm vào cằm cô để cô quay sang. Giai Hòa không ngờ lại bị lộ nhanh thế, đành vỗ mạnh lên tay anh: “Khẽ thôi, đau răng”.

Mọi người đều nói nam nữ xa nhau một thời gian ngắn khi gặp lại còn nồng nàn hơn lúc mới cưới, máy bay vừa hạ cánh, Giai Hòa đã thấy hồi hộp, tim đập nhanh, mừng rỡ. Nhưng không ngờ lúc gặp nhau, câu đầu tiên lại... quá đời thường thế này. Giai Hòa bất giác nhớ đến câu nói “giấu chàng trong nhà” kia, càng thấy mất tự nhiên, đang định nói mấy câu mà mình đã tập dượt trước để lấy không khí, mới nhìn anh khẽ chau mày: “Sưng to thế kia rồi, đi bệnh viện khám trước đã”.

“Không đi được không?”. Em tới Thành Đô không phải để đi bệnh viện đâu nhé...

Kết quả đương nhiên là phản bác vô hiệu... Thế là chuyến thăm bạn trai của Giai Hòa đã biến thành chuyến du lịch một đêm ở bệnh viện Thành Đô. Bác sĩ trực ban vừa lắc đầu vừa nói cô bị mọc răng khôn, Giai Hòa lập tức sưng sốt, chỉ vào răng số bảy: “Không phải là cái này sao?”. Bác sĩ kiểm tra lại, vẫn lắc đầu: “Đúng là răng khôn, mọc ở sau răng số bảy của cô, truyền nước muối trước đã”.

Giai Hòa đảo mắt mấy cái, thế mà tay bác sĩ bắt nhân hôm qua lại nói mình phải nhổ răng. Nhổ răng, nhổ răng, không lẽ việc nhổ răng cũng được trích phần trăm sao?

Nhưng truyền nước muối thì Dịch Văn Trạch làm sao bây giờ? Giai Hòa nghĩ một lát: “Có thể uống tạm thuốc gì không?”.

“Bị nặng thế này, cô không đau sao?”. Bác sĩ ngồi bắt chéo chân, nghĩ cô gái này rất thú vị. Cuối cùng bác sĩ cũng kê đơn cho cô.

Lúc lên xe, Giai Hòa bắt đầu dùng cái miệng sưng u trút những lời phàn nàn về tay bác sĩ hôm qua và ca ngợi y đức của vị bác sĩ trực ban hôm nay. Dịch Văn Trạch cầm sổ y bạ của cô lên, xem xét kỹ lưỡng, rồi hỏi lúc khám bệnh bác sĩ nói gì, Giai Hòa lấy cớ là mình đang đau, không nên nói nhiều, chỉ âm ờ vài câu cho qua chuyện.

Lúc hai người về đến khách sạn thì đã nửa đêm về sáng, Giai Hòa theo anh vào phòng rồi lại bừng mắt hỏi có phải phòng của mình ở bên cạnh không. Dịch Văn Trạch cầm chai nước khoáng lên, mở ra rồi rót vào ấm nước: “Đêm nay hết phòng trống rồi”.

Giai Hòa suýt chút nữa thì hai mắt nhắm lệ, một lúc rất lâu sau, cô mới tiến lại, kéo áo anh.

“Sao thế?”. Anh thông thả ấn nút bật ấm nước, rồi lấy mấy hộp thuốc ra đọc hướng dẫn sử dụng.

“Đau răng”, Giai Hòa ấp úng hồi lâu mà không nói ra được những lời muốn nói.

Anh ừ một tiếng: “Anh đun nước cho, lát nữa uống thuốc xong rồi đi ngủ”.

Uống thuốc xong rồi đi ngủ... Cô chán nản nghĩ, hóa ra mình mất công từ xa tới đây chỉ để uống thuốc rồi đi ngủ. Từ lúc xuống sân bay đến giờ còn chưa ôm anh được cái nào...

Đúng lúc lòng đang ngổn ngang trăm mối thì bỗng có người gõ cửa, Giai Hòa giật mình khiến tay run lên chạm đúng phải chỗ răng đau, cô cắn răng chịu đựng nhìn Dịch Văn Trạch. Hai giờ đêm? Ma à...

“Anh Dịch, anh ngủ chưa?”, giọng nữ, rất dịu dàng.

Trong phòng bỗng im phăng phắc, chỉ còn tiếng nước đang reo khiến người ta bực mình. Giai Hòa ôm mặt, thúc nhẹ vào cánh tay anh, ý bảo anh ra mở cửa.

Dịch Văn Trạch không ngẩng đầu, tiếp tục đọc hướng dẫn sử dụng.

Giai Hòa lại tiếp tục huých, anh mới ngẩng đầu nhìn cô, cô khẽ nói: “Ai thế?”.

Pạch một tiếng, nước trong ấm sôi, công tắc tự ngắt, Dịch Văn Trạch rót ra nửa cốc nước: “Nghe giọng không quen lắm, chắc là người trong đoàn phim”. Giai Hòa ồ một tiếng: “Nói không chừng người ta tìm anh có việc đây, anh ra xem đi”. Cô nói xong, mới thấy giọng mình có tí ghen tuông.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, đúng là dai như đĩa.

“Ra đi kìa” , Giai Hòa chu mỏ ra phía cửa, “Người ta không gặp được anh là không ngủ được đâu”. Nói xong, cô ngồi lên giường, cầm điều khiển tivi.

Lời vừa dứt, Dịch Văn Trạch liền ra mở cửa.

Hử, cứ như mình là người vô hình ấy... Giai Hòa thầm nghĩ rằng.

Đèn ngoài hành lang mờ mờ tối, người đứng ngoài cửa là cô gái hôm qua được Dịch Văn Trạch giúp đỡ, hình như cô ta mới tắm xong, tóc dài đến eo, vẫn còn vương vài giọt nước.

“Anh Dịch, anh vẫn chưa ngủ ă?”.

Hỏi thừa, có ngủ rồi cũng bị cô đánh thức. Giai Hòa thầm lẩm bẩm, lén nấp sang một bên, nghĩ: Cô mà dám bước thêm một bước, tôi sẽ... tôi sẽ... Mình nên làm gì mới phải nhỉ?

Không được bạo lực quá, nhờ không may dẫn tới tin đồn xấu thì chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Dịch Văn Trạch sao?

Không được mềm mỏng quá, nếu mềm mỏng quá thì chẳng phải sau khi mình đi rồi đêm nào cô ta cũng đến gõ cửa hay sao?

Dịch Văn Trạch không đáp, mà hỏi thẳng: “Có việc gì?”.

“Không có việc gì” , cô gái kia mỉm cười, “Em muốn hỏi là vết thương ở tay anh thế nào rồi”.

Vết thương? Tim Giai Hòa giật thót, cô bước lên trước một bước, không dám chớp mắt, chỉ sợ nghe được những thứ không nên nghe, sợ đi vào vết xe đổ nhiều năm trước. Trước mắt cô hiện lên hình ảnh tòa soạn tạp chí ngày xưa, trong phòng trà nước, cô chứng kiến một cảnh ôm hôn thăm thiết, không một tiếng động, trong lòng cô bỗng nhiên có một giọng nói rất nhỏ: Giai Hòa, phải bảo vệ hạnh phúc, phải bảo vệ hạnh phúc.

“Cảm ơn” , Dịch Văn Trạch lịch sự cười, “Nếu không có việc gì, bạn gái tôi...”. Anh chưa nói hết câu thì thấy ấm nóng ở eo, có người ôm mình từ phía sau, giọng nói rất dịu dàng: “Chồng ời, răng em đau...”.

Anh cúi xuống, nhìn Giai Hòa thò đầu ra từ dưới cánh tay mình, mỉm cười nói: “Chào cô, có cần vào phòng ngồi chút không? Chúng tôi vẫn chưa ngủ”. Dịch Văn Trạch vốn định từ chối cô gái kia trước mặt Giai Hòa, nhưng đôi lúc, cô lại làm những việc mà anh không thể ngờ tới.

Ánh sáng ở hành lang mờ tối như hòa với màn đêm. Còn ánh sáng vàng ở phía sau anh lại ấm áp như ánh đèn gia đình.

Cô gái kia cứng người, thấy Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn người trong vòng tay, nụ cười vô cùng dịu dàng. Anh khẽ ho một tiếng, bỗng có chút kích động, nhưng lại không rõ là mình muốn làm gì. Cuối cùng anh cầm tay cô, thuận tay đóng luôn cửa: “Chẳng phải em đau răng sao? Đi uống thuốc đã”.

Giai Hòa nhìn anh không nói thêm câu nào đã đóng sầm cửa lại thì hơi ngẩn người. Anh sao thế nhỉ? Chẳng giống anh chút nào!... Anh cầm vỉ thuốc lên, đặt cốc nước vào lòng mình.

Âm thanh rất khẽ, vỏ thuốc vừa được tách ra Giai Hòa rất tự nhiên đưa tay định cầm viên thuốc thì Dịch Văn Trạch đã giữ viên thuốc lại, dịu dàng đưa vào miệng cô.

Bóc thuốc, bón thuốc, động tác rất liền mạch.

Giai Hòa vốn định làm mặt lạnh hỏi anh, cô gái kia là ai mà sao nửa đêm lại đến gõ cửa như thế, nhưng chỉ vì một động tác ấy của anh mà cô đã vơi đi nửa phần tức giận: “Anh bị thương chỗ nào? Sao không nói với em?”. Cô kéo tay áo bên phải của Dịch Văn Trạch lên, không thấy vết thương nào, lại nhìn sang tay trái, lúc này mới thấy một vết thương rất sâu.

Nhìn màu sắc là biết anh mới bị thương một, hai ngày nay.

“Bị thương do đạo cụ ấy mà, không nặng lắm” , anh kéo tay áo xuống, nhưng bị cô giữ lại: “Dịch Văn Trạch”.

Đây là lần đầu tiên cô gọi thẳng tên anh, làm anh giật mình, sau đó anh cười, ôm cô tới quầy bar, ngồi xuống: “Gì mà nghiêm túc thế, em muốn nói gì nào?”.

“Em buộc phải nghiêm túc nói với anh” , cô nín thở, ngồi thế này có thể nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh đã phạm phải một sai lầm rất nghiêm trọng”.

Anh cười không nói gì, bình thản nhìn cô.

“Em thấy anh không coi trọng mối quan hệ của hai chúng ta, đâu phải là đang diễn phim thần tượng, chỉ cần chia sẻ nỗi buồn hay niềm vui gì to lớn. Anh thấy đấy, em bị đau răng, anh đưa em tới bệnh viện, thế mà anh bị thương, em chưa nói vết thương nặng hay nhẹ, nhưng anh không báo ngay với em, đó là lỗi lầm lớn nhất của anh”.

Giai Hòa càng nói càng thấy tủi thân, miệng đắng ngắt, mới nhớ ra mình vẫn đang ngâm thuốc, cô lập tức nhăn mặt, uống liền ba ngụm nước mới nuốt được viên thuốc. “Đắng quá...”. Vừa đắng vừa đau, khó chịu chết đi được.

Cô đang sắp xếp lại ngôn từ để tiếp tục diễn thuyết thì bất ngờ bị anh ôm lấy, chặn luôn miệng lại.

Đầu lưỡi vẫn đầy vị đắng của thuốc, nhưng dường như anh không cảm thấy, nụ hôn càng lúc càng sâu. Sao, sao... sao tự nhiên lại thế này? Chút ý thức còn lại của cô liên tục lặp lại câu hỏi trên, lưng áp vào mặt kính, một tay cô đặt lên bàn, lòng bàn tay đặt đúng vào vị thuốc khi nãy.

Cô vô thức nắm chặt tay, vị thuốc bị nắm chặt phát ra tiếng kêu tách tách. Hơn một tháng, ba mươi tư ngày, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi vậy thôi mà sao như cả đời chưa được gặp nhau, đến cả nụ hôn này cũng trở nên lạ lẫm và nóng bỏng vô cùng. Giai Hòa nhắm chặt mắt, quên luôn cả chiếc răng đau đang hành hạ mình, vừa thử đáp lại thì anh đột nhiên tách ra, chống một tay lên mặt kính, kìm nén sự kích động của bản thân.

Anh đã bị thương ở phim trường vô số lần, nhưng cảm giác lần này Dịch Văn Trạch chưa bao giờ có, đến lúc băng bó vết thương xong, anh mới nhận được tin nhắn của cô, bỗng có chút do dự, có nên để vết thương lành hẳn rồi mới để cô đến thăm không?

Không ngờ, cô lại phản ứng dữ dội thế này.

“Còn thấy đắng không?” , anh hỏi.

Giai Hòa mơ màng ừm một tiếng, anh lại áp lên người cô, chậm chậm tiếp tục, dùng đầu lưỡi lướt qua môi cô. Cô đang rơi vào cảm xúc càng lúc càng nồng nàn thì nghe thấy anh nói đến giờ đi ngủ rồi. Từ quầy bar đi tới giường, Giai Hòa được anh bế bổng lên, cơn giận đã tiêu tan từ lâu rồi, cuối cùng cô ngoan ngoãn nằm lên cánh tay anh: “Em còn chưa nói hết”.

“Em nói đi”. Tay anh từ phía sau lưng luồn vào trong áo, di chuyển từng chút từng chút, dịu dàng và chăm chú.

Anh thế này... thì em nói làm sao...

Giai Hòa hờn tủi nhìn anh.

“Sao thế?” , anh cúi xuống, cắn vào tai cô.

Hơi thở ấm nóng khiến sau tai cô bỗng nóng ran, lặn lẽ tan chảy, lặn lẽ thâm nhập.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng tập trung: “Sau này dù anh có bị cái cắt móng tay cắt vào tay thì cũng phải báo cáo với em”.

“Chắc sẽ không bị đâu” , anh lướt theo cổ cô, hôn xuống xương quai xanh, “Em dễ bị như thế hơn anh đấy”.

Cô suýt chút nữa thì nghẹt thở: “Đây là em ví dụ thế...”. Dịch Văn Trạch ừ một tiếng: “Biết rồi”. Sau đó anh kéo chiếc chăn mỏng màu nâu đắp lên hai người, tiếp tục chăm chú làm công việc đang dang dở.

Tivi vẫn đang chiếu bộ phim truyền hình không biết tên là gì, toàn chuyện yêu đương, người thứ ba, ngoại tình, thực sự là những bộ phim truyền hình về đề tài gia đình kiểu này nghìn vạn năm cũng không bao giờ là cũ. Trong tivi là tiếng diễn viên chính khóc như mưa, nước nở hỏi: “Vì sao anh không chống lại được sự quyến rũ, chẳng lẽ cuộc hôn nhân năm năm không bằng một người mới quen vài ngày”.

Cũng thật là... hợp cảnh ghê.

Giai Hòa cố gắng giữ chút thần trí cuối cùng, kéo cổ tay anh: “Em không nói là hết giận đâu nhé, phải giải quyết giặc ngoài trước rồi mới đến thù trong”. Anh ôm chặt cô trong lòng: “Làm gì có giặc ngoài nào?”.

Giai Hòa cắn môi, như cảm nhận được sự kích động của anh, mặt mũi ửng đỏ, mắt nhắm lại, miệng lẩm bẩm: “Anh đối xử với ai cũng tốt như vậy, rõ ràng là đang cố ý thu hút ong bướm, đối xử với em và người khác cũng chẳng có gì khác biệt”. Dịch Văn Trạch cười, khẽ hỏi: “Em nghĩ anh sẽ làm thế này với người khác hả?”.

“Biết đâu được đấy” , cô vẫn ngang ngạnh, nhưng đã dịu hơn đôi chút. Cuối cùng anh chịu thua, bắt đầu làm cô thả lỏng, anh chưa từng vì ai mà từ chối nghe điện thoại công việc, chưa từng chủ động để ai ngủ lại nhà mình, cũng chưa từng vì ai mà đối mặt với báo chí, càng chưa từng muốn mang theo một người ở bên mình từng giây từng phút, không nỡ để người ấy rời xa... Da thịt kề sát, không rõ là người ai nóng lên trước, chỉ biết cuối cùng hai người hoàn toàn hòa làm một.

Sẽ sợ hãi, sẽ thấp thỏm lo lắng, nhưng Giai Hòa không từ chối, hai tay vòng qua ôm lưng anh, cảm thấy lòng bàn tay nóng bừng tóa đầy mồ hôi, tiếng thở bên tai rõ ràng là ngày càng gấp. Hơi đau, nhưng nhiều hơn thế là sự ham muốn, rất dịu dàng, nhưng cũng giằng vò.

Mỗi giây qua đi đều là sự giằng vò dài đằng dặc.

Đột nhiên anh dừng lại, nhìn cô không chớp mắt, Giai Hòa bối rối mở to mắt.

“Vợ ơi, về New Zealand với anh nhé?” , giọng nói của anh trầm ấm đến lạ, mê đắm và quyến rũ. Như bị ai bóp nghẹt tim mình, Giai Hòa thở mạnh rồi chậm rãi nói: “Vâng” , cô định nói thêm điều gì nữa nhưng cuối cùng chỉ bám chặt lấy làn da dưới tay mình, như bị dính chặt vào đó...

Đêm rất khuya, Giai Hòa nằm lọt thỏm trong lòng Dịch Văn Trạch, càng nghĩ càng thấy anh thật là hiếm ác, cô nhéo thật mạnh vào cánh tay anh. Dịch Văn Trạch khẽ động đậy, không hề né tránh: “Xem ra vết thương này lại phải thêm mấy ngày nữa mới khỏi rồi”. Giai Hòa như bị điện giật, vội rút tay lại: “Nhéo vào đâu vậy?”.

Dịch Văn Trạch không đáp, chỉ cười rất khẽ, tiếng cười làm người ta say đắm.

Tivi vẫn đang mở, không biết đang phát chương trình gì, không có đối thoại, nhưng lại có âm thanh rất lớn. Giai Hòa thấy âm thanh thật kì lạ, toàn

thân túa mồ hôi nhưng vẫn nằm im trong lòng Dịch Văn Trạch, không dám thò đầu ra nhìn anh, chỉ hiếu kì hỏi: “Tivi đang chiếu chương trình gì vậy, sao âm thanh lạ thế?”.

Anh nhìn lướt qua tivi, sau đó siết chặt eo cô, lật người đè cô xuống, khẽ nói: “Chương trình ban đêm dành cho người lớn”. Anh, anh muốn làm gì hả? Giai Hòa suýt chút nữa thì thốt ra tiếng, toàn thân run run không khống chế nổi, chút thần trí khó khăn lắm mới có lại được đã bị anh làm cho mất sạch, cô lại hoàn toàn chìm đắm...

Sau cùng, cô cố gắng ngẩng đầu lên nhìn tivi thì lập tức phát hỏa, rõ ràng là chương trình biểu diễn âm nhạc dân tộc mà! Dịch Văn Trạch ừ một tiếng, ôm cô vào lòng, cơ thể hai người áp sát vào nhau, cùng xem chương trình ban đêm dành cho người lớn.

Anh hơi quá đáng rồi đấy...

Mí mắt nặng trĩu, Giai Hòa nằm trong lòng anh khẽ mắng vài câu, rồi chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Giai Hòa vừa ngủ được một lát thì thấy toàn thân lạnh toát.

Cô đấu tranh mãi mới tỉnh dậy được, nghe thấy tiếng mở cửa khe khẽ, mơ hồ cất tiếng hỏi: “Mấy giờ rồi?”. Sau lưng có tiếng đáp: “Sáu giờ”. Sớm thế á... Giai Hòa cảm thấy đầu mình ong ong, toàn thân đau nhức chết đi được, vậy mà anh còn ghé tai hỏi: “Còn đau sao?”.

Có thể... có thể không đau sao? Giai Hòa nhắm chặt mắt, ừ một tiếng.

“Có cần uống thuốc không?”. Hình như anh bước ra khỏi giường, sau đó Giai Hòa nghe được tiếng nước reo, lúc này cô mới hiểu anh hỏi cái gì, từ đầu đến chân lại nóng ran.

Chương 14: Giá trị tăng vùn vụt

Dịch Văn Trạch phải quay phim buổi sáng, Giai Hòa và anh bàn bạc một lúc rồi quyết định đặt vé tối quay về.

Anh đi rất sớm, Giai Hòa mơ màng rồi ngủ thêm một lúc nữa, mãi đến gần mười hai giờ mới làm thủ tục trả phòng.

Nhân viên lễ tân nhận thẻ phòng, nhập dữ liệu, lập tức mặt không biến sắc nhìn liếc nhìn cô một cái. Giai Hòa đành giả ngu, cúi đầu chăm chú nhìn điện thoại. “Chị ơi, chị kí được rồi”. Lúc hóa đơn được đưa đến trước mặt, Giai Hòa mới bỏ điện thoại xuống, cầm bút lên, nhưng lại phát hiện bộ dạng mặt không biến sắc của người trước mặt đã biến thành bộ dạng “hóng chuyện” trắng trợn.

Giai Hòa lấy làm lạ, cầm tờ hóa đơn lên xem liền lập tức hiểu ra. Trong hóa đơn thanh toán ghi rõ là có một hộp...thứ đó. Cô buồn rầu nhìn chăm chăm vào hóa đơn đúng ba giây, rồi mới hạ bút kí, tiện tay viết luôn tên mình vào...

Chuyến bay đặt lúc tám giờ tối, cả buổi chiều đều rảnh, cuối cùng cô quyết định tới phố cổ Cẩm Lí ăn uống.

©STE. NT

Đi đi dừng dừng, xem xem ăn ăn, mỗi lần đi Thành Đô công tác Giai Hòa đều đến phố này, lần nào cũng bị Tiêu Dư mắng vì cô chỉ toàn tới những con phố thương mại mà dân bản địa chẳng đi bao giờ. Nhưng quả thật là nơi này rất tuyệt, mới đi một vòng mà đã ăn gần hết những món ăn vặt ở Thành Đô rồi, vô cùng thích hợp với kiểu người lười bậc nhất như cô.

Tiết kiệm thời gian, tiết kiệm công sức, lại còn tiết kiệm được cả tiền đi lại nữa chứ.

Đến lúc không thể ăn thêm được nữa, Giai Hòa mới tìm một quán cafe, chọn một chỗ ngồi ở góc quán, mở laptop ra đọc tin tức trên mạng. Tuy không có ánh nắng chiếu vào tận nơi, nhưng đâu đâu cũng thấy hương vị của ánh nắng, rõ ràng là rất khô hanh, nhưng Giai Hòa lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đọc tin tức quốc tế một lúc, cuối cùng Giai Hòa không kìm nổi, ma xui quỷ khiến thế nào lại mở weibo của Dịch Văn Trạch ra xem. Tâm tư con người thật sự là rất kỳ quái, từ khi ở bên anh, cô chẳng dám đọc tin tức cũng như xem weibo của anh nữa, trong lòng lúc nào cũng bất an vì sợ mình sẽ phát hiện ra điều gì đó không hay.

Rất ít cập nhật mới, có lẽ vì anh quá bận quay phim. Status mới nhất là vào sáu giờ sáng nay.

Một câu rất đơn giản: Bao nhiêu năm nay vẫn cho rằng, mộng tưởng và hiện thực có sự khác biệt rất lớn, không ngờ, hiện thực còn viên mãn hơn mộng tưởng gấp nhiều lần.

Chỉ một câu như thế thôi, mà Giai Hòa đọc đi đọc lại đến mười mấy lần.

Vì hàm ý quá rõ ràng, nên lượng comment đương nhiên cũng đạt kỉ lục, chỉ một buổi sáng mà lượng bình luận đã hơn ba nghìn. Dịch Văn Trạch nổi tiếng quá sớm, fan của anh hầu hết đều là người đã trưởng thành, nên đối với những tin đồn tình cảm, đa phần họ đều chân thành chúc phúc. Rất nhiều kiểu bình luận, nhưng hầu như đều hỏi có phải là sắp có chuyện vui không, khi nào thì công bố.

Giai Hòa đọc lướt qua thì không dám đọc tiếp nữa, người cô lún sâu vào sofa, cô cắn móng tay, ánh mắt mơ màng nhìn xa xăm, một lúc sau mặt bỗng đỏ lựng lên, cô lại vội vàng ôm mặt để bình tĩnh lại.

Xong rồi, xong rồi, ban ngày ban mặt mà toàn nghĩ tới chuyện gì thế này, aaaaaaaaaa...

Nhân viên phục vụ đang bê ly cafe ra, thấy Giai Hòa như thế thì giật mình: “Người đẹp, khó chịu ở đâu à?”

Lại đến lượt Giai Hòa giật mình vì anh ta, lúc này cô mới sực nhớ mình đang ở chốn đông người, lập tức ngồi ngay ngắn, hắng giọng: “Tôi không sao, cảm ơn”.

Chỉ vì một câu status ngắn ngủi như vậy thôi mà làm mất cả buổi chiều của cô. Sau khi ngồi bốn tiếng không viết nổi một cảnh phim li biệt, cô tắt hẳn ý định làm việc, dứt khoát gấp laptop lại và thanh toán tiền.

Lúc Giai Hòa bước ra khỏi quán cafe thì trời nhá nhem tối, hai bên đường đã thấp đèn lồng đỏ, thỉnh thoảng có vài ba người đi lướt qua cô. Cô vừa đi vừa nghĩ không biết có nên ra sân bay trước không, cuộc điện thoại mà cô đợi cả ngày bỗng đến.

“Xong rồi hả anh?”. Cô cố gắng kìm nén sự hưng phấn, giọng nói dịu dàng vô cùng.

Anh ừ một tiếng: “Ăn cơm chưa em?”

“Chưa ăn tử tế, nhưng em cũng gần no rồi” , cô vừa tùy ý bước đi vừa hít hà hương thơm xung quanh, vẫn muốn đi xem xem còn có thể nhét thêm được chút gì vào bụng nữa không, mỗi lần đến Tứ Xuyên cô đều...không no căng rốn không về. “Còn anh, anh ăn chưa?”

“Chưa, anh sắp về đến Thành Đô rồi, em đang ở đâu?”.

Giai Hòa đột ngột dừng lại: “Không phải anh đang ở bên ngoài sao? Sao đã quay về rồi?”.

“Muốn gặp em, nên lại về”. Giọng nói của Dịch Văn Trạch rất bình thường, nhưng vừa hay lại chạm được vào trái tim cô. Giai Hòa giữ chặt điện thoại, không biết nói gì, mãi một lúc sau mới nhỏ nhẹ: “Em ở Cẩm Lí”.

Đầu dây bên kia, A Thanh đang hỏi là bây giờ đi đâu, Dịch Văn Trạch trả lời là đi Cẩm Lí, A Thanh lập tức reo lên hay quá, phải ăn một trận đã đời luôn. Giai Hòa im lặng, cô ấy và mình thật là có tiếng nói chung.

“Khoảng mười lăm phút nữa, em tìm chỗ nào đó đợi anh” , anh nói xong, lại bổ sung thêm một câu nữa, “Ở đây có khá nhiều người”. Giai Hòa a lên một tiếng: “Ai cơ?”. Anh cười nói: “Toàn người trong đoàn làm phim thôi mà”.

Giai Hòa nghĩ ngợi: “Vậy em sẽ đi tìm quán ăn nào lớn lớn chút”.

Lúc anh tới nơi, quả nhiên là đoàn có mười mấy người, Giai Hòa thấy anh bước vào thì vội vàng đứng dậy. Mãi đến lúc anh kéo tay cô, cười nói với đạo diễn đứng bên: “Đây là bạn gái tôi” , Giai Hòa mới thấy thoải mái hơn. Đạo diễn cười tí mắt như phật Di Lặc, vừa bắt tay Giai Hòa vừa cảm thán, bọn tôi vì cô mà trở thành diễn viên quần chúng hết cả rồi.

Giai Hòa cười gượng, nhéo mạnh tay Dịch Văn Trạch một cái. “Sao anh lại về đây” , lúc mọi người bắt đầu ăn, cô mới khẽ hỏi: “Không sợ lỡ công việc à?”.

Dịch Văn Trạch thực sự rất có trách nhiệm với công việc, trước đây có rất nhiều tin viết anh lẩn lộn ở phim trường thế nào, đi khắp mọi nơi quảng bá phim ảnh đến mức đau dạ dày thế nào. Vô duyên vô cớ đi một quãng đường xa chỉ để ăn bữa cơm như hôm nay, tuyệt đối không phải là tác phong của anh.

Anh cười: “Những ngày đặc biệt phải phá lệ chứ”.

Cô cắn miếng thịt ở trên thanh tre, lại nghĩ đến dòng status trên weibo, liền cảm gục mặt xuống, giả chết.

Đồ ăn Tứ Xuyên luôn khiến người ta chết mê chết mệt.

Cuối cùng, mọi người vui vẻ ăn uống, bắt đầu trêu đùa Giai Hòa, một anh chàng quản lí sản xuất nhìn cô, cười đùa: “Trước khi vào đoàn, vợ anh nghe nói đoàn này có anh Dịch nên tối nào cũng mất ngủ, đòi anh xin chữ kí cho cô ấy, còn nói anh phải tìm hiểu xem tình địch của quần chúng là ai mà làm giấc mơ thời thiếu nữ của cô ấy sụp đổ như vậy” , anh ta vút thanh tre lên mặt bàn, ôm ngực thở dài, “Hôm nay coi như anh đã hoàn thành nhiệm vụ”.

Một người khác góp vui, cười nói: “Hay ghê, bạn gái tôi cũng từng nói thế”.

Giai Hòa chưa bị ai trêu thế này bao giờ, nhất thời không phản ứng kịp, vừa hay thấy thời gian không còn sớm nữa, liền quay ra nói với Dịch Văn Trạch là mình phải đi trước.

Mọi người vừa nghe đã bắt đầu nhao nhao bảo cô ở lại, ngày mai Dịch Văn Trạch quay đêm, nên hôm nay anh có thể ở lại Thành Đô.

Giai Hòa vội giải thích: “Vì là quay đêm nên hôm nay càng phải nghỉ ngơi cho khỏe” , nói xong mới thấy câu này không ổn, lại vội vàng bổ sung: “Sáng sớm mai tôi phải theo đoàn, nên cũng không đi cùng mọi người được, nếu có cơ hội sẽ gặp lại”.

Anh chàng quản lí sản xuất cười: “Thường xuyên đến thăm nhé, biên kịch, thế mới an tâm”.

Anh ta nói xong, cô gái suốt buổi chỉ ngồi trong góc bỗng biến sắc. Giai Hòa cười cười cuối cùng cũng đùa một câu rất hợp cảnh: “Thả anh ấy ra ngoài thì làm sao mà an toàn được, mục tiêu của tôi là giấu chàng trong nhà”.

Mọi người cười ầm ĩ, khen cô không hổ là biên kịch.

Dịch Văn Trạch lại cười rất nhẹ, nhìn cô đầy thâm ý: “Lúc nào anh cũng sẵn sàng”.

Vì muốn ở bên anh, nên sát giờ Giai Hòa mới gọi xe. Lúc đến sân bay, cô mới đau khổ biết rằng máy bay lại trễ giờ. Cô ngồi đợi ở sảnh chờ, nhìn khu vực xếp hàng lên máy bay vẫn chưa có ai, càng thấy buồn hơn, máy bay vẫn chưa thấy tới...

Giai Hòa lôi điện thoại ra định nhắn tin kêu than thì bên cạnh đã có người ngồi xuống.

“Sao trùng hợp thế này?” , giọng nói quen thuộc vô cùng. Cô nghiêng đầu: “Trùng hợp quá, anh về Thượng Hải à?”.

Cô vẫn luôn thấy áy náy trong lòng, hôm đó anh ta ở dưới lầu nhà mình, mình chẳng xuống xe chào hỏi một câu, thế mà chớp mắt đã mấy tháng trôi qua rồi. Cố Vũ chỉ gật đầu: “Em cũng về Thượng Hải?”.

“Không” , Giai Hòa lắc đầu, “Về Bắc Kinh, có chút việc phải làm”. Cô nói xong, hai người không trò chuyện gì thêm, đúng lúc này Dịch Văn Trạch gọi đến, cô nói xin lỗi với Cố Vũ rồi đứng dậy bước ra xa nghe điện thoại. Đầu dây bên kia rất ồn ào, chắc là đang ở trên xe, vì ở chỗ anh nhiều người quá nên Giai Hòa chỉ nói vài câu rồi bảo nếu không tiện thì để về Bắc Kinh rồi gọi lại.

Giai Hòa cúp máy, Cố Vũ vẫn chưa đi, cô không thể làm gì lộ liễu quá nên đành bước lại ngồi vào chỗ cũ.

Lướt mắt nhìn ra sân bay, máy bay đã đến, rất nhiều người đi ra. Lúc này cô mới nhìn thấy tia hi vọng được lên máy bay, thầm nghĩ phải ra xếp hàng ngay thôi, may quá, không phải ngồi ở đây mà khó xử nữa.

“Phim của em có rating rất khá” , Cố Vũ đột nhiên cất tiếng, “Hôm trước anh xem bản đăng kí, thấy có người muốn phỏng vấn em”.

Giai Hòa hiểu ra, cười nói: “Không phải chứ, khoa trương đến vậy sao? Em không có giá như thế đâu”.

Ở đại lục này, biên kịch một nghề không được coi trọng, trừ những người có khả năng tự đánh bóng tên tuổi của mình, còn lại không thể giống như diễn viên cứ động một tí là lập tức có tin bài làm nóng tên tuổi.

Cố Vũ chưa kịp đáp lời thì bỗng có loa thông báo đến giờ lên máy bay, chuyển bay đi Thượng Hải.

Tốt quá...Giai Hòa chỉ ra phía cửa ra máy bay ở đằng xa: “Chuyến của anh hả?”.

Cố Vũ ừ một tiếng, đứng dậy: “Nhưng anh hủy bài phỏng vấn đó rồi, anh đoán nếu là trước đây, chắc hẳn em không thích xuất đầu lộ diện”. Giai Hòa nhếch môi cười gượng: “Cảm ơn anh, em vẫn vậy thôi”.

Anh ta kéo hành lí, hình như sức nhớ ra điều gì, quay đầu lại nhìn cô: “Bạn anh có bộ phim cần làm, mấy hôm trước nhờ anh hỏi em. Thế nào, hứng thú không?”.

“Lịch làm việc nửa năm tới của em kín rồi” , cô dứt khoát lắc đầu, “Nếu cần, em có thể giới thiệu người tốt hơn”. Lời từ chối rõ ràng như vậy, người thông minh nào chẳng hiểu.

Cố Vũ rất bình tĩnh nhìn cô, cuối cùng không nói gì thêm nữa. Giai Hòa tiếp tục ngồi đó, nhìn xe chở đồ ăn lên máy bay, điện thoại cô lại đổ chuông. Trên màn hình nhấp nháy tên của Dịch Văn Trạch, Giai Hòa hơi bất ngờ, nhắc máy lên “A lô”. Đầu dây bên kia rất yên tĩnh, cô nhất thời có chút lo lắng, cứ ngỡ đã xảy ra chuyện gì, vội hỏi: “Sao thế? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”.

“Không” , giọng nói bình tĩnh của anh truyền đến, “Vừa rồi đang đóng cửa”.

Giai Hòa ồ một tiếng, nói giọng có mùi ghen tuông: “Không phải lại có người sang gõ cửa phòng anh đấy chứ?”.

“Vợ yêu ơi” , Dịch Văn Trạch chậm rãi nói, “Hôm nay anh cố ý đưa bao nhiêu người đến cùng ăn, là để em yên tâm về Bắc Kinh đấy”. Hai tiếng “vợ yêu” vừa cất lên, cơn giận dữ của Giai Hòa lập tức bay sạch: “Ai cho anh gọi em thế...”.

Cô cúi đầu, nhìn chăm chăm vào con Monchhichi trên túi của mình, bắt đầu rầu rĩ chuyện cái mặt sưng không đúng lúc của mình, không chỉ có anh mà cả đoàn làm phim cũng nhìn thấy hết rồi. Lúc về, thế nào người ta cũng bàn tán xôn xao, bạn gái Dịch Văn Trạch cũng just so so mà thôi...

Nghe anh nói câu được câu chẳng, có lẽ đường truyền không tốt.

Một lúc sau Giai Hòa mới nghe rõ, hình như anh đang ở ngoài: “Giai Hòa?”. Giai Hòa vâng một tiếng, vẫn còn đang hậm hực về cái mặt của mình, anh dịu dàng nói: “Có một số việc nên để anh làm, từ sau đừng giành của anh nhé”.

“Mấy lần?”.

“...”.

“Nói mau, cậu biết tính tớ rồi đấy, nếu cậu mà không trả lời, tớ sẽ hỏi mãi đấy...”.

Cuối cùng, Giai Hòa phải ngẩng đầu lên khỏi đĩa khoai chiên, giơ mấy ngón tay lên.

“Giỏi”. Hai mắt Kiều Kiều phát sáng, nhào tới bên Giai Hòa, rồi nghiêm túc tính toán một hồi, “Nhưng...có vẻ cũng bình thường, cả đêm cơ mà”.

Giai Hòa lườm Kiều Kiều một cái, khẽ nói: “Thực ra...vì hết cái kia rồi”. Địa vị của thần tượng nhất định phải được bảo toàn, nhất là ở lĩnh vực quan trọng thế này, không thể mập mờ được...

Bộp một tiếng, Kiều Kiều đập mạnh xuống bàn: “Thật chẳng ra sao cả, dù sao cũng là khách sạn năm sao, thế mà lại cho người ta loại nhỏ nhất. Sao các cậu không gọi lễ tân thêm hộp nữa?”. Giai Hòa suýt chút nữa ụp cả đĩa khoai tây chiên vào đầu Kiều Kiều: “Cậu định để sáng hôm sau tở lên Tianya[1] luôn hả? !”.

[1] Một diễn đàn có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc.

“Cũng đúng” , Kiều Kiều hiểu ra, cầm một miếng khoai chiên lên, chấm tương cà, “Thế mới nói, yêu người như vậy cũng không ổn, đi đâu cũng phải hạn chế”. Kiều Kiều hơi lên giọng ở cuối câu, làm cho ý nghĩa của câu nói càng trở nên phong phú.

Mặt Giai Hòa biến sắc, đang định đáp trả thì thấy Tiêu Dư ngồi phía đối diện giơ ngón trỏ lên gõ gõ xuống mặt bàn: “Đủ rồi đấy”.

Chỉ một câu như vậy thôi cũng đủ làm hai người cúi đầu im lặng ăn khoai chiên, để an ủi cô ấy, Giai Hòa còn cúi đầu khen ngợi: “Câu nói và động tác vừa rồi của cậu thật là có khí chất, nếu có người đàn ông khác như vậy thì nhất định tở sẽ đổ luôn, không cần ngó ngang gì đến thần tượng nữa”. Tiêu Dư liếc nhìn Giai Hòa, không nói gì. Kiều Kiều lập tức túm lấy tay Giai Hòa, nhắc nhở: “Giọng điệu vừa rồi của cậu giống ai cậu còn không biết sao... Cậu dám cướp người của Tiêu Dư hả? Không muốn sống nữa à?”.

Giai Hòa chớp chớp mắt, tiếp tục cúi đầu, im lặng ăn khoai chiên. Thực ra...tở chỉ định nịnh nọt tí thôi mà...

Ba người ăn uống xong xuôi rồi đường ai nấy đi. Trước khi rời đi, Giai Hòa mới thấy kì lạ, túm tay Tiêu Dư, hỏi: “Sao cậu biết tở...gì gì rồi”. Tiêu Dư thoáng cười, nhìn cô: “Weibo của giai nhà cậu lúc nào chả có cả đồng người chia sẻ, hai chữ ‘viên mãn’ đó, cậu nghĩ mọi người không đoán ra chắc?”.

Thế mà cũng đoán ra được, vậy mới là không bình thường đó...

Cô ồ một tiếng, rất bình tĩnh quay người đi, nhưng bị Tiêu Dư gọi giật lại: “À nhớ ra rồi, mấy hôm trước tớ mới quay xong quảng cáo của Thiên Sở, cô ta xinh lắm”. Giai Hòa hơi trề môi xuống, Tiêu Dư vỗ vai cô, chuyển chủ đề: “Thấy tự tin chưa? Người như vậy mà cũng thua cậu còn gì, những loại linh tinh vớ vẩn khác thì không thềm chấp”.

Lúc này Giai Hòa mới hiểu ý của Tiêu Dư, đá nhẹ lên chân bạn một cái, lòng bỗng nở hoa.

Bộ phim mới cuối cùng cũng khởi quay, Giai Hòa tạm thời không phải bận rộn nữa, may mà cô không có thói quen vừa quay vừa viết kịch bản, hầu hết đều viết xong trước khi quay. Đạo này Giai Hòa vẫn lái xe của Dịch Văn Trạch, nhưng vì chiếc xe sáng quá nên cô không dám lái đến công ty chế tác, lần nào cũng tìm bãi đỗ xe thật xa để gửi, rồi đi bộ đến nơi.

Lần nào cũng mồm hôi nhể nhại, lần nào cũng bị đạo diễn chế giễu: “Giai Hòa à, thù lao của cô không ít, vậy mà cô tiếc tiền gọi taxi sao?”. Giai Hòa chỉ rầu rĩ ngồi điều hòa, không ngừng phỏng đoán, chắc là anh ấy cố ý, cố ý, đúng là cố ý mà...

Cũng vì có chiếc xe đó để đi lại mà vào tết Trung thu, Giai Hòa được giao làm tài xế cho cả nhà.

Hiểu biết của mẹ về xe sang chỉ hạn chế ở Mercedes-Benz và BMW, nhưng mà cũng cảm thấy ngồi xe này thoải mái: “Con gái này, mẹ thấy xe này được đấy, không thua kém gì BMW, lần trước đến Thượng Hải ngồi cái xe giống như xe đồ chơi của con, còn phải di chuyển ghế trước mới vào xe được, mệt chết đi”, bà nhìn Giai Hòa qua gương chiếu hậu, “Sau này mua xe này cho mẹ nhé, mẹ không chê đâu”.

Mẹ cũng tinh mắt thật...

Giai Hòa nước mắt lưng tròng nhìn mẹ, bị âm thầm đá kích.

Mãi đến lúc đưa mẹ về đến dưới nhà, cô mới lái xe tới Đại học Chính trị Pháp luật.

Trước cổng trường đỗ toàn xe xịn, đương nhiên cũng có nhiều người biết nhìn xe, cô mới đứng cạnh xe được một lúc mà hứng đủ mọi ánh mắt như nhìn bồ nhí, nên đành phải chui lên xe ngồi chờ... Mãi đến hơn mười phút sau, cô em họ đeo ba lô trên lưng mới chạy lại, vừa nhìn thấy biển số xe đã lấy ngay điện thoại ra, chụp liên hồi, còn chụp cả cửa xe nữa, Giai Hòa hạ cửa xe xuống nhìn cô bé.

“Chị, chụp cho em một kiểu với xe của chị đi”. Cô bé chớp mắt liên hồi, còn thiếu mỗi nước hoa chân múa tay vì vui sướng.

Giai Hòa hơi xấu hổ: “Lên xe đi, chụp gì mà chụp...”.

“Chụp cho em một kiểu đi mà”. Nũng nịu đúng là đòn sát thủ của bọn trẻ, Giai Hòa bất đắc dĩ xuống xe chụp cho cô bé tới N kiểu mới dụ được nó lên xe. Ai dè vừa mới bước lên xe, cô bé đã hạ giọng, thở dài một cái: “Chị, cuối cùng chị cũng đổi đời xe, chị làm bồ nhí hả?”.

Giai Hòa giật mình, kì lạ nhìn cô bé: “Nói gì thế?”.

Cô bé tỏ vẻ rất đau lòng: “Em không ủng hộ đâu nhé, à không, là kiên quyết phản đối. Đây là con đường sai trái, dù không lấy được chồng cũng không được đi con đường này đâu. Em học luật đấy, tuy hiện tại, cơ chế của đất nước ta khiến người dân đau khổ và thất vọng, lại còn xóa tội ‘trùng hôn’; tuy hiện nay đạo đức xã hội suy đồi, mọi người cũng đã mặc nhiên thừa nhận hiện tượng này, nhưng mà...”. Mặt cô bé đầy vẻ chính nghĩa, ngừng một chút rồi nói tiếp: “Em, với tư cách là một chuyên gia ủng hộ luật hôn nhân một chồng một vợ, tuyệt đối không chấp nhận hành vi này của chị”.

Cô bé nói một thôi một hồi, Giai Hòa thấy cũng có lí có tình. Cô dờ khóc dờ cười: “Xe này của anh rể em”, nói xong thấy hơi mặt hơi nóng, lại hăng

giọng, “Chị khai thật là anh ấy từng ly hôn, nhưng hiện tại thì đường đường chính chính là đàn ông độc thân”.

“Á? Chị dùng đồ second-hand hả?”. Cô bé chăm chú quan sát nét mặt của Giai Hòa, bán tín bán nghi: “Chẳng phải là năm năm nay chị không có ai ngó ngang đến sao? Sao tự nhiên lại tòi ở đâu ra thế?”.

Chị đây mà năm năm không có ai ngó ngang đến hả? Là chị không thèm ngó ngang đến ai, biết chưa?

Hơn nữa, Dịch Văn Trạch cũng không phải hàng second-hand...

Giai Hòa giận dữ nhìn cô bé: “Là chị yêu cầu cao, chứ không phải là không ai ngó ngang tới”.

“Chị á” , cô bé nghĩ ngợi, “Cũng đúng, chị thích Dịch Văn Trạch như vậy, thích mơ màng như vậy, đúng là yêu cầu của chị cao quá rồi”. Giai Hòa bị chẹn họng, đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, nếu cô bé mà biết anh rể mình là Dịch Văn Trạch, liệu có lăn ra ngất xỉu không nhỉ? Cơ mà, sức chịu đựng của bọn nhỏ tốt lắm, có nên thử không?

Trong lúc cô bé vẫn đang tiếp tục cảm thán Giai Hòa còn mơ mộng hơn mình thì cô đột nhiên quay sang, nghiêm túc nhìn cô bé: “Nếu chị thực sự tìm được người tuyệt vời như Dịch Văn Trạch thì sao? Từ ngoại hình đến tính cách đều không thua kém anh ấy thì sao?”.

Trong xe có tiếng nhạc du dương, ngoài ra không còn một âm thanh nào khác.

Sắc mặt người đối diện chuyển từ ngẩn người, kinh ngạc, rồi quá độ đến vô cùng đau khổ, nhưng vẫn không thốt nên lời...

Cuối cùng cô bé giơ tay sờ trán Giai Hòa.

“Chị à, chị bị ầm đầu hả? Hay đầu óc chị bị chập mạch rồi?”. Cô bé sờ thử, nhiệt độ bình thường mà. “Đam mê mình tình một cách điên cuồng như chị thì thật đáng sợ. Đúng rồi, lần trước em thấy bác hai nói chị tìm được một anh diễn viên giống Dịch Văn Trạch lắm, không phải là chị ý mình là biên kịch làm gì người ta rồi đấy chứ?”.

Giai Hòa im lặng quay đầu, sự thực đã chứng minh, lần nói chuyện này đã thất bại.

Cô nhất định phải tìm ra một cách mà mọi người có thể chấp nhận... Nghĩ đi nghĩ lại, thấy không ổn chút nào, sao mình đã tìm cách chuẩn bị đưa anh về nhà ra mắt rồi... Cô hơi hoang mang, đang định lái xe đi thì có điện thoại của Dịch Văn Trạch gọi đến.

Cô chợt dạ nhìn em họ một cái, nói “A lô” rất khẽ.

Cô bé vốn không thêm để ý, nhưng nghe thấy giọng Giai Hòa dịu dàng như vậy lập tức đoán ra ngay, nó dùng khẩu hình để hỏi: “Người đã ly hôn đấy à?”.

Giai Hòa trừng mắt nhìn cô bé, nghe thấy bên kia nói: “Vợ ời, đang làm gì đấy?”. Cô khẽ trả lời: “Em đến đón em họ tan học, rồi đến nhà ông bà ăn tết Trung thu”. Dịch Văn Trạch ừm một tiếng: “Anh đặt vé máy bay rồi, mười một giờ đêm nay cất cánh, khoảng một rưỡi là đến Bắc Kinh”.

Lại đặt chuyến đêm à...

Giai Hòa mừng rỡ, đang lúc ngọt ngào tình tứ thì đột nhiên thấy tay mình trống không, cô em họ đã giật mất điện thoại của cô. Cô bé khoái trá nói vào điện thoại: “Anh rě, em là em vợ anh đây, em tên Mục Mục”.

Cô đang định giật điện thoại về thì Mục Mục vội nói thêm: “Tết Trung thu mọi người có mặt đủ cả, là cơ hội thích hợp để anh gặp mặt phụ huynh đấy,

anh đến đi, em nói tốt giúp cho, mẹ vợ tương lai của anh ưa nịnh lắm”. Nói xong, cô bé quay sang Giai Hòa: “Giọng anh rề hay thế”.

Giai Hòa bị cô bé làm cho dở khóc dở cười, không biết làm sao, lại thấy Mục Mục trố mắt nhìn cô chăm chăm, nó há hốc mồm, sau đó... hét lên kinh ngạc, ném điện thoại vào lòng cô.

Hồng rồi...

Cô vội vàng nhặt điện thoại lên: “Anh nói gì với nó thế?”.

Giọng nói ở đầu dây bên kia rất bình tĩnh: “Không có gì, anh chỉ nói hôm nay máy bay hạ cánh rất muộn, lần sau mời cô bé đến xem buổi chiếu ra mắt phim Thời hoàng kim thôi”.

Nghe ra thì đúng là anh không nói gì. Nhưng rõ ràng là cố ý dọa người ta... Thời hoàng kim là phim toàn minh tinh, mà anh lại thủ vai chính.

Cô là kẻ ngốc thì cũng hiểu được.

Giai Hòa nói mỗi câu: “Nói chuyện sau nhé” , rồi vội cúp máy nhìn Mục Mục: “Em đừng có dọa chị...không đến mức ấy chứ?”.

Thôi xong, đến con bé còn thế này, nếu để mẹ mình biết thì sẽ càng phiền phức cho mà xem.

Mục Mục đặt tay trước ngực, ra hiệu cho Giai Hòa im lặng, tự trấn an mình đúng nửa phút mới thở hắt ra: “Nói cho em biết, có phải em nghe nhầm không?”.

Giai Hòa sầm trầm lắc đầu: “Em không nghe nhầm đâu...”.

Mục Mục giữ tay trước ngực, ai oán nhìn cô: “Chị em mình vốn cùng tông chi, sao cuối cùng chị lại vớ được vận may chết tiệt thế hả?”.

Giai Hòa ngượng ngịu lái xe đi, quyết định hoàn toàn im lặng.

Cả quãng đường về, Mục Mục liên tục đặt những câu hỏi kì quặc làm Giai Hòa không thể trả lời nổi. Mãi đến khi cô bé hỏi tình cảm của hai người đã được nhen nhóm lên như thế nào thì Giai Hòa mới nghiêm túc ngẫm nghĩ lại, hình như là có một lần xe cô bị tông vào đuôi, Dịch Văn Trạch đã nhờ Ngô Chí Luân lái xe đưa cô về...

“Khoan khoan, chị mau tạt xe vào lề đường?” , Mục Mục hét lên, Giai Hòa vội vàng tìm chỗ trống bên đường, dừng lại, suýt thì bị hù chết.

“Em nhớ ra rồi, kĩ thuật lái xe dở ẹc của chị thì quá rõ rồi” , cô bé quả quyết xuống xe, đổi chỗ, “Để em lái cho, em không muốn không về kịp nhà đón tết Trung thu đâu” , thắt dây an toàn xong, mắt long lanh nhìn Giai Hòa, “Quá thần kì, chỉ có mỗi thế mà chị cũng quẹo rữ được một anh đại minh tinh. Chị, sao chị không thích Ngô Chí Luân, rõ ràng là Ngô Chí Luân đẹp hơn mà”.

Giai Hòa khịt mũi khinh bỉ, cái đồ nát rượu ấy sao sánh được với anh rể em...

Về đến trước cửa nhà, Giai Hòa còn nghiêm túc cảnh cáo Mục Mục giữ mồm giữ miệng, Mục Mục đáp vâng, không thành vấn đề, miễn là cho em iPad của chị. Và thế là, giữa thanh thiên bạch nhật Giai Hòa mất luôn chiếc iPad... Suốt buổi tối, đến cả lúc ngồi gọt hoa quả Giai Hòa vẫn nhìn Mục Mục bằng ánh mắt lo lắng, chỉ sợ cô bé lỡ miệng nói điều gì, tới tận khi mọi người chia bánh trung thu, chuẩn bị về nhà, cô mới thở phào.

Đến lúc về, ông ngoại đột nhiên vỗ đầu nói quên xem phim mất rồi. Nói xong, ông chạy ra bật tivi, Giai Hòa vừa liếc mắt đã sững sờ, là phim Vĩnh an. “Ái chà” , mẹ cô ngồi phịch xuống, “Bố xem phim này à, con cũng xem đấy, Giai Hòa nhà mình viết kịch bản đấy, bảo con bé bật mí kịch bản mà nó không chịu”.

Nhất thời tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Giai Hòa, cậu em họ chỉ Dịch Văn Trạch nói: “Chị, chị sướng nhé, cuối cùng cũng ôm được chân thần tượng rồi”. Giai Hòa nhe răng dọa, Mục Mục lại vỗ vai nó đầy ân ý: “Chị mình xinh đẹp tuyệt trần thế kia, chỉ ôm chân thôi thì sao được”.

Mọi người đang cùng nhau xem tivi, vậy mà chỉ vì một câu nói đó, tất cả lại quay ra nhìn Giai Hòa bằng ánh mắt long lanh sáng ngời.

Giai Hòa trừng mắt nhìn Mục Mục, chỉ vào chiếc iPad vừa cổng nạp đang để trên bàn, Mục Mục lè lưỡi chịu thua. Không ngờ, mẹ cô lại tiếp lời như thật: “Ấy, nguyên bản nhìn vẫn đã mắt hơn”, rồi lại rầu rĩ quay sang ông ngoại tổng kết: “Cháu ngoại của bố lại tìm một thằng bản sao chứ, nhưng cũng giống Dịch Văn Trạch lắm”.

Giai Hòa đứng hình...

Ông ngoại à lên một tiếng, đang định truy hỏi cho cận kề thì bỗng chỉ lên tivi, nói: “Ôi ôi, con bé kia giống Giai Hòa nhà mình chưa kìa, lại còn khóc nữa”.

Giai Hòa hoàn toàn hóa đá...

Chịu đựng như vậy đến hơn mười một giờ, Giai Hòa mới thoát khỏi được sự truy hỏi của mọi người.

Lúc đưa Mục Mục về trường, Giai Hòa lái xe vào tận sân kí túc, Mục Mục vừa xuống xe thì cô nghe thấy có ai đó gọi mình. Quay đầu nhìn, hóa ra là một người bạn hồi cấp ba, Giai Hòa cố gắng nhớ tên người ấy rồi đáp lại.

Đúng là đầu lộn não chó mà, mấy năm trước mình còn đi đám cưới cậu ấy nữa mà.

Cậu bạn kia bước tới, cười chào: “Quên tớ rồi hả?”.

Giai Hòa cười trừ, mở cửa xuống xe, nói: “Đâu có” , Cậu bạn kia đang định nói gì đó thì một cô bé xinh xắn từ trong kí túc lao ra ôm tay cậu ta: “Ai thế?” , cô bé nói xong mới nhìn Giai Hòa, rồi lại nhìn chiếc xe.

Giai Hòa nhìn cái kiểu bám tay chặt thế kia thì thừa hiểu tình hình. Mục Mục chỉ đứng ôm ba lô, không nói gì, mãi đến lúc hai người kia đi rồi, cô bé ngồi hừ một tiếng: “Bạn học của em đấy”. Giai Hòa thản nhiên gật đầu, nói với cô bé: “Anh kia cũng là bạn học của chị”. Mục Mục khinh bỉ nhìn Giai Hòa: “Bạn học của chị là loại người gì thế? Đạo đức suy đồi”. Giai Hòa im lặng nhìn cô bé, bạn học của em cũng có hơn đâu.

Chuyện này kể ra cũng chẳng có gì to tát, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc bạn học của mình dắt tay một cô bé cỡ tuổi Mục Mục là trong lòng Giai Hòa lại thấy khó chịu vô cùng. Mục Mục lại khinh bỉ nói thêm: “Cơ mà, bạn chị giàu thật đấy, chẳng phải dịp gì cũng tặng đồ Chanel”. Giai Hòa lập tức cảnh cáo: “Em đừng có học theo đấy, ông ngoại mà biết được thì thế nào cũng lên cơn đau tim cho xem”. Mục Mục gật đầu: “Nếu em muốn thì em tìm chị là được rồi, tìm mấy chú già ấy làm gì?”.

Chị đây không phải là đại gia nhé, Giai Hòa thầm rỉ máu trong lòng, nhưng vẫn cứng miệng dạy dỗ cô bé: “Còn nữa, mẹ em khi nãy có nhờ chị nói với em, yêu đương thì được nhưng không được vượt quá giới hạn” , nói xong thấy vẫn chưa đủ thuyết phục, cô tiếp tục lấy kinh nghiệm bản thân ra để bổ sung: “Trong số bạn bè chị, những người giữ được sau này đều lấy chồng tử tế đấy, chị không lừa em đâu, nên em cố mà giữ”.

Mục Mục vỗ vai Giai Hòa: “Chị, chị đang ám chỉ với em là chị dùng chiêu này để trói chân Dịch Văn Trạch chứ gì? Lần sau cứ nói thẳng ra, không phải vòng vo tam quốc như vậy đâu”.

Quả nhiên năm năm là mương rãnh, mười năm thành vực sâu[2]. Giai Hòa quyết định ngừng thuyết giáo, nhanh chóng ra về.

[2] Ý nói về sự khác biệt về tư duy, hành vi giữa hai thế hệ, chỉ cách năm tuổi đã thấy sự khác biệt rõ ràng rồi chứ chưa nói đến là cách nhau mười tuổi.

Người bay chuyến đêm không nhiều, bãi đỗ xe rất yên tĩnh. Mãi đến lúc Dịch Văn Trạch lên xe rồi, Giai Hòa mới biết, những lúc thế này thật sự rất khó xử. Lẽ nào mình lại ngủ lại nhà anh? Nghĩ đến hai chữ “ngủ lại”, Giai Hòa lập tức nhớ tới đêm hôm ấy... Cả cơ thể cô đều có cảm giác khó tả. Im lặng một lúc, Giai Hòa mới quay đầu hỏi anh: “Anh đói không? Ở công ty có gì ăn không?”. Nếu không thì lại phải tới cửa hàng tạp hóa mua gì về ăn.

Dịch Văn Trạch không nói gì, nhìn cô cười.

Hự, thế này là có ý gì?

Sau đó... sau đó mãi đến khi anh lái xe tới một tiểu khu rất lạ, Giai Hòa mới hiểu ra gì đó, cẩn thận hỏi anh: “Lại nhà khác của anh hả?”. Đúng là thỏ khôn lắm hang mà. Nhưng căn phòng ở công ty anh trông có vẻ như để ở lại thường xuyên, tại Bắc Kinh anh cũng có một căn hộ, chắc không phải cũng dành để ở chứ?

Anh ờ một tiếng, tắt máy xuống xe, xách hành lí lên lầu.

Giai Hòa theo anh vào nhà, phòng khách rộng rãi như lễ đường, sờ dĩ cô nói vậy là vì trong phòng chẳng có đồ đạc gì. Ánh đèn chiếu xuống nền nhà màu đỏ đậm, vô cùng sạch sẽ, hình như chưa từng có ai ở đây.

Giai Hòa mở tủ giày, không có đôi dép nào: “Anh chắc là tối nay ở đây không?”. Phía sau có tiếng đặt vali xuống, sau đó Giai Hòa có cảm giác chân mình hẫng một cái, Dịch Văn Trạch đã bế bổng cô lên: “Em thích không?”.

Thích không...

Ánh mắt Giai Hòa chăm chăm ở cổ áo anh, trong lòng cô như có một thiên thần đang vỗ cánh, liên tục hỏi cô có thích không, có thích không, sau đó ngón tay Dịch Văn Trạch chạm nhẹ lên môi cô, lại hỏi: “Em thích không?”.

Chỉ một động tác ấy thôi mà khiến toàn bộ cảm xúc của cô tập trung cả vào ngón tay anh và môi mình, tim đập mạnh như thầm khẽ vang một tiếng, nhưng câu ấy lại buột ra miệng.

Anh vẫn vuốt ve cánh môi cô, Giai Hòa cảm thấy hành động này quá mờ ám, nên cắn vào tay anh một cái, cười đùa: “Đừng nói với em là nhà anh tặng em nhé”. Nói xong, Giai Hòa mới thấy cổ họng mình nghẹn lại, sau đó liền được anh bế qua phòng khách, tới phòng ăn và mấy căn phòng nữa đang đóng chặt cửa, cuối cùng là vào phòng ngủ chính: “Nhà tặng em, nhưng để hai đứa mình chung sống”.

Chung sống...

Giai Hòa nghe tiếng ù ù bên tai, trước mắt là vô số những bong bóng màu hồng không ngừng dập dờn bay qua bay lại, nhưng cuối cùng cô vẫn không quên giữ vững lí trí: “Thế nhà ở Thượng Hải của em thì sao, hay là bán đi, chúng ta mỗi người trả một nửa tiền mua ngôi nhà này nhé?”. Nói xong, cô mới thấy những lời mình vừa thốt ra thật ngốc quá đi, căn nhà ấy của mình nhỏ xíu như vậy, có bán chắc cũng chỉ mua được một phần ba cái nhà này. Trong lúc cô đang nhẩm tính tài sản, anh đã cất tiếng: “Đàn ông Trung Quốc trước nay vẫn được giáo dục theo quan điểm truyền thống, đó là mua nhà, lấy vợ, sinh con. Vợ à, em chỉ cần chuyên tâm làm cho anh việc cuối cùng là được”.

Cô ừm một tiếng, hoàn toàn chịu thua.

Phòng ngủ có một chiếc giường, chỉ một chiếc duy nhất.

Đến khi bế cô lên giường, Dịch Văn Trạch mới ngồi xổm xuống, hỏi: “Muốn đi tắm không?”. Giai Hòa mơ hồ nhìn tứ phía: “Nhà anh thiếu thốn

thế này, có tắm được không?”.

Hơn hai giờ sáng, không lẽ phải ra cửa hàng tạp hóa mua đồ?

“Đồ trong phòng tắm thì chắc là đầy đủ cả”, anh đứng dậy, “Trong vali của anh có đồ cho em thay đấy, có cả kính áp tròng nữa”. Giai Hòa có chút mộng lung, vâng một tiếng rồi ngẩn ngơ đi vào phòng tắm.

Quả nhiên là đầy đủ mọi thứ, cô nhìn đồng hồ gọi, sữa tắm còn chưa bóc tem, có cả khăn tắm nữa, càng thấy mộng lung hơn. Mở vòi nước, hơi nước nhanh chóng tỏa khắp phòng, lúc này Dịch Văn Trạch mới gõ cửa đưa quần áo vào, Giai Hòa mở hé cửa, thò tay ra đón lấy, vừa nhìn thấy đồ, cô lập tức đứng hình. Ai nói cô biết, mấy thứ đồ lót chưa tháo mác này là do ai đi mua không...

Nàng thở trắng đã đến, nước trong nồi đã sôi, gia vị cũng đầy đủ, dao thớt cũng sẵn sàng.

Đó chính là cảm giác lúc này của Giai Hòa.

Giai Hòa nhìn cánh cửa, chỉ có việc nên khóa cửa hay không mà cô cũng mất cả phút để suy nghĩ, cô thấy mình sắp phát điên rồi.

Sau đó cô quyết định cấp tốc tắm rửa sạch sẽ, trước khi ra ngoài còn cần tháo mác quần áo, cài hết nút áo mới chầm chậm đi ra.

Vì không có dép đi trong nhà nên Giai Hòa đành phải đi chân trần, để lại những dấu chân còn ướt nước trên sàn nhà.

Cô ngẩng đầu định cất tiếng, nhưng lại thấy Dịch Văn Trạch đang cởi đồ, nửa người trên đã để trần, thắt lưng quần bò cũng đã cởi, buông thông trên đai quần. Ánh đèn không quá sáng cũng không quá tối, rất vừa vặn, anh nhìn Giai Hòa: “Lạnh lắm à?”. Giai Hòa chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt,

ngượng ngập nói hơi lạnh, rồi bình tĩnh đi về chỗ chiếc giường - vật duy nhất trong phòng.

Chắc chắn là anh cố tình! Anh không thể vào phòng tắm rồi hăng cởi quần áo hay sao?

Có tiếng lạch cạch ở phía sau lưng, anh đã đóng cửa phòng tắm.

Giai Hòa ngồi trên giường nước mắt thành sông, căn phòng rộng quá, chiếc giường lớn quá, ngoài ra chẳng còn gì khác, đến cơ hội xem tivi để chuyển sự chú ý cũng không có nốt.

Mãi đến lúc Dịch Văn Trạch tắm xong bước ra, Giai Hòa vẫn cúi đầu, ngồi ngoan ngoãn, chân chà chà trên sàn nhà, thực ra toàn thân cô đã căng cứng đến mức mệt gần chết rồi. Lần này không hề giống với lần đầu tiên, khi ấy là anh tranh thủ lúc mình đau răng để “xử lý”, lần này anh lại bắt đầu từ việc tắm gội, thực hiện từng bước một... Thôi, chờ vậy.

Cô thấy chân Dịch Văn Trạch bước tới gần, dừng lại ngay trước mặt: “Mai đi mua đồ gia dụng nhé?”.

“Mua đồ gia dụng?”. Lúc này Giai Hòa mới ngẩng đầu lên, thấy anh đang dùng khăn tắm lau đầu, sau đó...sau đó cô xấu hổ đến mức đầu óc choáng váng, cô ăn mặc nghiêm túc đến mức không thể nghiêm túc hơn, còn anh thì, cái gì có thể không mặc đều bỏ qua luôn...

“Lên giường rồi nói, muộn lắm rồi”.

Giai Hòa ờ một tiếng, cúi gằm, chậm rãi cởi đồ.

Cô mới cởi được cái áo ngoài đã bắt đầu tóa mồ hôi, bi ai nghĩ mình tắm thật là phí công... Dịch Văn Trạch thấy sắc mặt Giai Hòa giống như chú cừ non chờ lên thớt, tai đỏ lựng lên thì khẽ mỉm cười, ôm cô chui vào chăn rồi giúp cô cởi đồ.

“Để em tự...”. Giai Hòa thấy anh không đơn giản chỉ là cởi đồ, mà còn có ý khác nữa.

“Em chậm quá đấy, vợ ạ”, anh như đang cười, “Anh mệt lắm rồi”.

Thế này mà bảo là mệt lắm rồi?

Giai Hòa ngoan ngoãn ôm anh, vẫn không thể kiềm chế nổi, từ đầu ngón tay đến tận tim đều run rẩy từng hồi. Rõ là trời đã sang thu, nhưng chỉ một lúc Giai Hòa đã nóng không chịu nổi, gần như cô cảm thấy mồ hôi chảy thành giọt.

Mãi đến lúc tay anh vòng qua gáy cô, cúi người xuống, cô mới chớp chớp mắt: “Cái đó, anh quên cái đó kìa”. Anh cười: “Cái gì?”. Giai Hòa né người: “Anh chuẩn bị đầy đủ hết cả mà chẳng lẽ lại quên thứ quan trọng nhất?”.

“Vợ ơi, anh có thằng cháu dễ thương lắm”, anh khẽ nhéo tai cô, “Gần hai tuổi rồi”.

Giai Hòa vâng một tiếng, giọng run run, không được phân tán sự chú ý như thế này đâu...

“Em thấy đấy, anh đã hơn ba mươi tuổi rồi”. Anh cúi đầu, phủ môi mình lên bờ môi cô, cô hoàn toàn phối hợp nhưng trong đầu vẫn văng vẳng câu nói sau cùng của anh. Mãi đến khi hoàn toàn vào sâu trong cô, anh mới nói nốt nửa câu cuối: “Nên có con thôi”.

Cuối cùng, anh bế Giai Hòa đi tắm. Giai Hòa không mở nổi mắt ra được nữa, cả người cô ngập trong bồn tắm, khẽ lẩm bầm nói, sau này nhất định phải thường xuyên tới thăm anh mới được, không thể xa nhau quá lâu như thế này, sợ quá đi...

Hôm sau khi mặt trời lên cao, Giai Hòa mới dậy.

Vì mỏi mắt quá nên lúc cô đeo kính áp tròng vào, nước mắt liên tục chảy, mắt đỏ như mắt thỏ, Dịch Văn Trạch ngạc nhiên hỏi cô bị sao thế. Giai Hòa lập tức giận dữ nhìn anh, cả đêm không ngủ, sắp không đeo kính được nữa rồi.

Lúc đi mua đồ gia dụng, hai người cố ý tách nhau ra, cô thấy thích cái gì sẽ gọi điện hỏi anh, chỉ cho anh đi tới chỗ ấy, nhãn hàng gì, còn cô thì đi tới quầy khác. Vốn định cùng nhau bàn bạc chút xíu, nhưng cuối cùng Giai Hòa phát hiện, Dịch Văn Trạch mua hết những gì mình chỉ, lúc đó cô mới cẩn thận nhớ lại xem mình đã chọn những gì, mong là tất cả đều ổn.

Vừa mua được chai nước, đang đứng ở khu vực dành cho khách nghỉ chân thì Tiêu Dư gọi đến: “Đang làm gì đấy?”.

“Mua đồ gia dụng” , Giai Hòa thật thà báo cáo.

“Nhanh thế hả giờ” , Tiêu Dư cảm thán, “Không chừng lần sau gọi điện tới cậu lại đang đi khám thai ấy nhỉ?”. Giai Hòa suýt chút nữa thì làm rơi chai nước, xấu hổ nghĩ lại chuyện đêm qua, tim đập thành thịch, có chút thấp thỏm không yên.

“Sáng nay vừa nghe nói về vụ ly hôn của một đôi minh tinh, khách hàng bên tớ đã nổi trận lôi đình, kêu quảng cáo mới được phát sóng mà đã ly hôn, đang thương thảo với công ty quản lí của bên kia, muốn người ta đền tiền” , Tiêu Dư thở dài, “Năm trước lúc quay quảng cáo gia đình ấy vẫn còn hạnh phúc đầm ấm là thế, ôi tớ thấy sợ thay cho cậu đấy”.

Giai Hòa dựa vào lan can, nhìn từng tốp người qua lại bên dưới. Từ xa, cô có thể nhìn thấy Dịch Văn Trạch đang bước vào một cửa hàng ở tầng hai, chắc là đang xem món đồ cô vừa chọn, để tránh bị nghi ngờ, anh còn đưa cả A Thanh và vài người nữa theo cùng. Máy nhân viên phục vụ đều mừng rỡ, nhiệt tình giới thiệu sản phẩm, còn để một người đứng ở ngoài cửa, không cho ai vào chụp ảnh.

Nhìn từ xa thế này, Giai Hòa lại có cảm giác hơi xa cách.

Giai Hòa lắc lắc đầu, dập tắt luôn ý nghĩa ấy: “Đầy người bình thường yêu nhau rồi kết hôn, cuối cùng vẫn ly hôn đấy thôi, sáng nay tớ gặp cậu bạn hồi cấp ba đã lấy vợ rồi mà còn đi cùng một em sinh viên”.

Tiêu Dư cười cười, sau đó cúp máy.

Trong đại sảnh đang bật một bài hát quen thuộc của Châu Đông, cô tựa vào lan can, cắn miệng chai nước, cuối cùng chỉ nghe lọt một câu: Yêu cái cảnh tượng tuy ở giữa dòng người nhưng anh chỉ thuộc về em.

Chương 15: Yêu chiều thêm chút nữa

Thành công của phim Vĩnh an thật ngoài sức tưởng tượng. Giai Hòa vừa nộp bản thảo tập cuối cùng của bộ phim đang làm thì đạo diễn Khương gọi tới, đại ý là muốn mời cô viết tiếp kịch bản cho Vĩnh an phần hai. Giai Hòa nằm bò trên giường ậm ậm ừ ừ mấy câu, đầu óc còn chưa tỉnh hẳn, sau khi vứt điện thoại xuống cô lại trở mình, chui vào lòng Dịch Văn Trạch ngủ tiếp.

Chừng một phút sau, Giai Hòa mới hiểu được mấy câu nói vừa rồi.

Sau đó chộp lấy tay Dịch Văn Trạch, lắc lắc: “Phần hai, em ghét viết phần hai lắm”.

Mi mắt của người trước mặt khẽ động đậy, anh không mở mắt, vươn tay ôm trọn lấy cô: “Chào buổi sáng, vợ yêu”. Hơi thở của anh thoảng bên tai, vô cùng nhẹ nhàng, lặng lẽ chặn lên môi cô. Ngay sau đó, điện thoại lại

kêu, cô thò tay ra khỏi chăn, mò mẫm hồi lâu mới tìm được điện thoại nhấn nút nghe.

Đầu dây bên kia, Kiều Kiều đang cười: “Chúc mừng cậu, bàn vụ Vĩnh an phần hai, đòi nhiều tiền vào, tớ nhờ hơi cậu thành nhà sản xuất nổi tiếng luôn”. Giai Hòa thờ không ra hơi, cố gắng giữ giọng bình thường: “Lát nữa... tớ gọi lại”.

Kiều Kiều kinh ngạc: “Sáng sớm ra mà đã bận rồi à? Chẳng giống cậu chút nào”.

Giai Hòa cắn chặt răng, nói không lên lời, người nằm trên đã dần lấy điện thoại, giọng nói của Dịch Văn Trạch rất nhẹ nhàng, đúng mực, lại có chút áy náy: “Vợ anh đang tập thể dục buổi sáng nhé, lát nữa gọi lại cho em”.

Trong giây phút điện thoại bị cúp, xém chút nữa màng nhĩ của Giai Hòa bị tiếng thét của Kiều Kiều xuyên thủng...

Tập thể dục buổi sáng xong, Giai Hòa chỉ muốn nằm ngủ tiếp, nhưng nghĩ hôm nay còn có cuộc họp nên cô đành phải bực bội bò dậy: “Làm sao bây giờ, viết phần hai thế nào đây, đã cưới nhau, có con rồi, thiên hạ thái bình rồi, không lẽ em thêm một cô người thứ ba?”. Trong đầu cô lập tức hiện ra hàng loạt tình huống được yêu thích trong những bộ phim nổi tiếng của đại lục, tự cô đã thấy ngượng rồi.

Nếu viết như vậy, chẳng thà đánh chết mình cho xong.

“Giờ được bao nhiêu một tập?”. Anh mang quần áo sạch đến, vừa vặn nước nóng ra vừa cúi đầu hôn cô.

“Tầm tám, chín nghìn tệ, còn chưa quyết định”, Giai Hòa đẩy anh một cái, mặt đỏ như gấc, “Em đang nói nghiêm túc đấy”.

Tiếng nước chảy ào ào, nước trong bồn tắm dần dâng cao, từng lớp sóng gợn phủ vào thành bồn bằng sứ trắng, hơi nước bốc lên ngập phòng. Anh cúi người nhìn cô, bình thản cười: “Vợ ời, đây là chuyện rất nghiêm túc mà”.

Giai Hòa sắp bị anh bức tử đến nơi, lúng túng để anh vào bồn: “Không phải vừa mới tập thể dục buổi sáng à...”. Nói xong, cô lập tức nghẹn họng, liền đẩy cửa ra ngoài trước, để khỏi bị anh kéo lại.

Từ hôm về đến giờ, Dịch Văn Trạch được rảnh rỗi một thời gian nên rất làm tròn trách nhiệm hằng ngày đưa đón Giai Hòa. Có điều, lần nào anh cũng bị cô bắt dừng xe ở chỗ rờ xa, không cho lộ mặt, cuối cùng bị Ngô Chí Luân chế giễu Dịch Văn Trạch được giấu kĩ như giấu bảo vật vậy. Thực ra, người khổ sở nhất là Giai Hòa, hai người lúc nào cũng như hình với bóng, nên cô không thể làm việc mình muốn làm...

Mãi đến hôm Dịch Văn Trạch nhận lời chụp ảnh phỏng vấn của một tạp chí, Giai Hòa mới có thời gian được một mình đi mua sắm thả ga.

Buổi tối, lúc Dịch Văn Trạch về nhà thì thấy Giai Hòa đang ngồi trên sofa, mắt long lanh, bên cạnh là một đồng tử to tử nhỏ.

Anh vẫn đang cởi giày ở bậc thềm, Giai Hòa đã sốt sắng lấy quần đùi, bít tất ra, đủ loại size: “Em mua cho anh nhiều lắm này”. Giai Hòa vừa nói vừa đọc size, Dịch Văn Trạch im lặng nhìn cô, mãi đến khi cô bày hết ra, anh mới mỉm cười, nói: “Hôm nay em bận đi mua mấy thứ này cả ngày hả?”.

“Đương nhiên, em mệt gần chết rồi đây” , Giai Hòa cầm kéo lên, cắt mác từng cái một, “Tuy bình thường anh vẫn mặc đồ lót khử trùng nhưng em nhìn thấy kì cục lắm, trong nhà em cũng chỉ có chú em có thói quen ấy vì chú là bác sĩ ngoại khoa mỗi lần phẫu thuật đều chệch bẩn, còn anh, anh cứ giống người bình thường là được rồi”.

Anh chột cúi đầu cười, sau đó bước lại ngồi bên cô, ôm cô vào lòng: “Sao lại biết rõ số đo của anh thế?”.

...Đã ở cùng nhau bao lâu thế còn gì. Tất nhiên, Giai Hòa không nói câu này ra, cô gập tất cả đồ lại: “Anh đó, tắm xong thì phải bỏ quần áo bẩn vào cái rổ ở cạnh máy giặt, nhớ là phân loại riêng ra, em sẽ giặt cho anh”. Cô giãy khỏi vòng tay anh, ôm một đồng quần, tất đi vào phòng ngủ.

Anh ngồi trên sofa, định lấy thuốc ra hút, nhưng anh nghĩ một lúc rồi quyết định không hút nữa, cầm điều khiển bật tivi lên.

Lúc Giai Hòa bước ra, thấy anh đang ngồi xem tivi rất chăm chú, chỉ cần nghe lời thoại là biết anh đang xem gì. Cô bước đến ngồi bên cạnh anh, đây là lần đầu tiên cô ngồi nghiêm túc xem lại những gì mình đã viết... “Anh không thấy kì cục à, ý em là xem những phim do chính anh diễn ấy?”. Cô rất tò mò, chẳng lẽ Dịch Văn Trạch không cảm thấy xem thế này rất ngượng hay sao?

Cô là người viết ra lời thoại, nên chỉ cần nghe những lời thoại quen tai, khoa trương này là cô đã thấy đỏ mặt rồi.

Anh là diễn viên, lại diễn những cảnh "sến" như thế, lẽ nào không thấy xấu hổ?

"Anh đang nghĩ, cảm giác của em khi viết những thứ này như thế nào". Anh dăm chiêu, tivi đang chiếu đến cảnh anh ôm Liêu Tịnh, dịu dàng nói một đoạn dài toàn câu tình tứ. Giai Hòa ôm cái gối dựa, rên rĩ một lúc rồi nói: "Em chẳng biết, phim tình cảm nó phải thế". Thôi xong thôi xong, cô thuộc lòng cả phim, sắp đến cảnh hôn rồi...

Đột nhiên, màn hình tivi tối đen.

Vì lúc này đã tắt đèn, mắt Giai Hòa không kịp quen với bóng tối, cô bị anh hôn rất sâu. Cô vẫn đang nghĩ đến cảnh hôn sắp tới, trong lòng khó chịu,

định đẩy anh ra thì đã bị anh ôm trọn vào lòng. Giai Hòa hứ một tiếng, nói: "Đừng có dùng nhan sắc để dụ dỗ em, phần hai không có cảnh tình tứ nữa đâu".

Tức chết mất, tức chết mất, sao anh lại diễn nhập tâm thế cơ chứ...

Cô nghe tiếng anh nói: "Bạn anh sắp tổ chức liveshow, muốn mời anh làm khách mời".

Anh cứ đánh trống lảng đi, Giai Hòa vẫn giận dữ, phần hai, phần hai, mình không viết phần hai đâu... Nghĩ đến những cảnh hôn của Dịch Văn Trạch là cô lại thấy đau lòng, khó chịu chết đi được.

"Đây là liveshow đầu tiên của cậu ấy ở đại lục", Dịch Văn Trạch hạ giọng nói, "Em muốn đi xem không?".

Giai Hòa im lặng dựa vào lòng anh, thầm nghĩ em chẳng thèm, đừng tưởng lấy tấm vé liveshow ra là hối lộ được em nhé. Nhưng lòng cô vẫn có chút lay động, đã từ lâu lắm rồi, trừ mấy bài hát được thu từ hồi mới vào nghề thì anh chưa hát thêm gì. Một lúc lâu sau, cô không kìm được, chủ động nịnh nọt nói: "Cho em ba vé".

Sau đó, cô bất ngờ hôn anh một cái, nghĩ vẫn chưa thỏa mãn, lại hôn thêm hai cái nữa.

©STE. NT

Gã Ngô Chí Luân nói rất đúng, anh ấy ra ngoài hôn người khác một lần thì cô phải đòi lại một trăm lần, không thể cứ ngượng ngùng mãi được. Dịch Văn Trạch khềnh như: "Như thế này có được coi là em chủ động mời mọc anh không?".

Thế nào gọi là phóng hỏa tự thiêu? Đích xác là cô tự chuốc lấy mà.

Mãi đến khi cầm vé trên tay, Giai Hòa mới biết người Dịch Văn Trạch nói đến là ai.

Kiều Kiều giơ một ngón cái lên với Giai Hòa, "Cậu giỏi thật, tấm vé này giờ sốt lắm đấy, vậy mà cậu lấy được tận ba vé". Giai Hòa bĩu môi, cố ra vẻ ta đây lờm Kiều Kiều một cái, "Cậu nghĩ người đàn ông của tớ là ai chứ". Tiêu Dư vỗ búp một cái vào vai Giai Hòa làm cô đau điếng, "Yêu mình tính toàn bất lợi, có mỗi cái lợi thế này thôi mà đã thỏa mãn".

Vì Kiều Kiều và Tiêu Dư đến muộn nên ba người không kịp ăn cơm, vào luôn quán Starbucks ở ngay cổng để mua bánh ngọt và cafe, cầm đồ ăn trên tay, rồi hòa vào dòng người bước vào khán đài. Mãi đến lúc ngồi xuống rồi, thấy mọi người xung quanh đều cầm gậy huỳnh quang, Giai Hòa mới phát hiện ra ba bà già này đi xem liveshow mà quên luôn dụng cụ thiết yếu.

Cô huých Kiều Kiều: "Ra ngoài mua mấy cái to nhất vào đây đi".

Kiều Kiều đang uống dở ngụm cafe: "Sao cứ sai tớ hoài thế?".

"Tớ góp vé rồi thì cậu phải góp sức chứ", cô quay ra nhìn Tiêu Dư đang rất bình thản, "Nếu cậu mà bảo được Tiểu Tiểu[1] đi, thì tùy cậu". Kiều Kiều hậm hực: "Không động vào cậu ấy được đâu, tớ tự đi cho nhanh".

[1] Giai Hòa gọi đùa Tiêu Dư là Tiểu Tiểu.

Lúc Kiều Kiều đi ra, Giai Hòa mới nhìn thấy hình xăm mới trên lưng Tiêu Dư, cô líu lười hỏi: "Xăm thật hả?". Tiêu Dư ờ một tiếng, không nói gì thêm. Giai Hòa biết ý cúi đầu uống cafe, phía sau mấy fan hâm mộ đang ồn ào đoán xem khách mời hôm nay là ai, cô nghe câu được câu mất, căn môi nhìn Tiêu Dư: "Tớ bảo này, mười hai năm rồi, chàng đó của cậu vẫn chưa có phản ứng gì à?".

Tiêu Dư cúi đầu, xé túi bánh mì, lấy bánh mì ra cắn một miếng: "Tớ tự nguyện yêu anh ấy, anh ấy không có nghĩa vụ phải đáp trả".

"Hay là", mắt Giai Hòa long lanh, "Tớ làm mối cho cậu với Ngô Chí Luân nhé?".

"Không phải cậu nói anh ta trông vừa nữ tính vừa ham rượu sao?". Tiêu Dư bày ra vẻ mặt cậu ép đầu ép mỡ sao nữ ép duyên.

Giai Hòa rất tức giận, xé túi bánh mì ra, nói: "Tớ thực sự muốn viết cho anh ta một bức thư nặc danh, nói hoàng tử mà không chịu hôn, công chúa ngủ trong rừng sẽ ngủ lâu quá biến thành người thực vật luôn".

Tiêu Dư đang uống dở ngụm cafe, xém chút nữa thì phun cả ra ngoài.

Lúc Kiều Kiều quay lại, đã bắt đầu có ban nhạc làm nóng sân khấu. Kiều Kiều nhét gậy huỳnh quang vào tay hai cô bạn, rồi lập tức đứng dậy hò hét cùng mọi người, Giai Hòa xấu hổ nhìn Kiều Kiều, trước lúc đến thì kêu không thích, thế mà nhập cuộc nhanh ghê.

Nhưng trong không khí này, tất cả mọi người đều đứng, nếu hai người họ cứ ngồi thế này thì không thể nhìn thấy gì hết, cuối cùng hai cô cũng đành theo số đông, đứng dậy, xem hết năm bài hát mới ngồi xuống.

Người trên sân khấu đột nhiên ghé miệng vào micro, hăng giọng: "Chắc mọi người rất muốn biết khách mời lần này là ai, nếu không phải vì anh ấy đang ở Bắc Kinh thì tôi khó có thể mời được".

Quả tim bé nhỏ của Giai Hòa thắt lại, Kiều Kiều huých một cái vào tay cô: "Sắp long trời lở đất rồi, Dịch Văn Trạch bao nhiêu năm không hát rồi?". Giai Hòa lơ đãng đáp: "Lâu lắm rồi, tớ chẳng nhớ rõ nữa".

Trong lúc hai người nói chuyện, thì có một người từ cánh gà cầm ghi ta bước ra.

Vì sân khấu tối, lại không đèn rọi nên trừ mấy hàng đầu ra, người ngồi những hàng ghế sau đều không nhìn rõ. Nhất thời chỉ nghe thấy mấy hàng

phía trước có người đang hét, những người hàng ghế sau vì không nghe rõ tiếng ở hàng trước nên tất cả đều yên lặng suy đoán.

Đến khi anh bước vào trong ánh đèn, còn chưa kịp cầm micro thì toàn bộ khán đài đã vang lên tiếng hò hét, vô cùng âm ỉ.

Vô số gậy huỳnh quang vung lên, vô số người hét lớn: Dịch Văn Trạch, em yêu anh.

Dịch Văn Trạch cầm micro lên: "Tôi cũng yêu các bạn", nói xong, anh mới cười rất điềm tĩnh, "Lâu lắm rồi tôi không đứng trên sân khấu thể này, thấy có chút lạ lẫm".

Tiếng hét chói tai lại vang lên không ngừng.

Đến Giai Hòa cũng thấy máu nóng sục sôi, hoàn toàn trở thành một fan hâm mộ phần khích.

Dưới ánh đèn là hình bóng của hai người, trên màn hình lớn hai bên là hình cận cảnh của anh.

Nhân vật chính cười, khoác vai anh, pha trò với khán giả, đại ý là kể chuyện về người dân Bắc Kinh, những chuyện thú vị gặp phải khi đến đây. Giai Hòa đang vui vẻ ngồi nghe thì anh ta đã đổi chủ đề, bắt đầu trêu chọc chuyện riêng tư: "Bạn gái cậu hôm nay có đến không?".

Dịch Văn Trạch ngồi xuống, cúi đầu, giọng ấm áp: "Có".

Sau tích tắc im lặng là những tiếng gào thét chói tai, đến Kiều Kiều cũng phải bịt tai kêu lên điên rồi điên rồi. Trong giây phút này, dường như có điều gì đó đã chạm vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim Giai Hòa, tay cô cầm gậy huỳnh quang, gần như không nghe thấy lời trêu đùa của Kiều Kiều.

"Bài hát này không phải do tôi viết, nhưng lại rất thích hợp với không khí đêm nay, tôi dành tặng cho các bạn, và cả người ấy nữa". Anh cúi đầu, dạo khúc ghi ta đơn giản, không có bất kì tạp âm nào.

Nếu ngày mai không còn thấy mặt trời nữa, thì cả thế giới này sẽ ra sao, trong giây phút cuối cùng này, hãy để anh ôm em thật chặt. Ôm lấy em, ôm lấy em, ôm lấy em. Nếu cuộc đời này đúng là vô thường, anh sẽ bình thản đối mặt mà không hoang mang hoảng hốt, có em bên anh, có em cho anh sức mạnh. Ôm lấy em, ôm lấy em, ôm lấy em...

Giọng hát rất thanh, rất nhẹ nhàng, làm không khí cả hội trường đều lắng xuống.

Rõ ràng là đang ở liveshow, nhưng lại quá lặng yên, lặng yên giống như anh đang ngồi trước mặt mình, rất tự nhiên hát bài này vậy.

Về việc phần hai phim Vĩnh an, biên tập thẩm định vẫn chưa kí hợp đồng chính thức thì bên Kiều Kiều đã tung tin, nên vô số bài phỏng vấn được ồ ạt tung ra, thật thật giả giả rối loạn hết lên. Giai Hòa hỏi Dịch Văn Trạch có nhận đóng tiếp phần hai không, anh nghiêm túc nói có lẽ không sắp xếp được thời gian.

Cô nghe xong, cũng không biết là mình vui hay buồn. Nếu anh nhận đóng, cô sẽ rất khó xử; nếu anh không nhận đóng, không có anh vào vai nhân vật chính thì bộ phim này cũng chẳng có gì đáng xem.

Giai Hòa đứng dưới tầng một công ty chế tác, chăm chú xem tờ tạp chí viết về lần lộ diện nửa tháng trước của anh trong quầy sách báo, đang cảm thán về sự lập dị của bản thân thì bên cạnh có tiếng gọi.

Giai Hòa quay lại nhìn, là trợ lí của đạo diễn Lưu, cô ta vừa cười với Giai Hòa vừa nói với ông chủ: "Quyển đó". Cô ta cầm một quyển có trang bìa là ảnh Dịch Văn Trạch lên, cúi đầu cười, hình như cô ta vừa nói câu gì đó, đang đợi người kia hỏi tiếp.

Giai Hòa chớp chớp mắt, cô cũng muốn mua một quyển.

Mắt cô trợ lí lập tức sáng lên: "Biên kịch, cô cũng thích anh ấy à?".

Thích, không chỉ là thích đâu... Giai Hòa gật đầu: "Tôi thích anh ấy lâu rồi", cô trợ lí thân mật nắm tay cô: "Tôi cũng vậy nè", nói xong cô ta mới giật mình, "Quên mất, không phải bộ phim mới mà cô làm biên kịch, anh ấy là diễn viên chính sao? Nghe nói lại quay tiếp phần hai à?".

Giai Hòa ừm một tiếng, rồi nói một câu rất không đầu không cuối: "Anh ấy rất có trách nhiệm với nghề, cũng rất lịch sự nữa". Nói xong, cô tự thấy đau răng.

Cô trợ lí kia thì bắt đầu một bài diễn thuyết toàn lời hay ý đẹp, cả mười phút đi cùng nhau, ngoài những câu đại loại như kêu than mình lỡ mất livestream, bạn gái anh ấy thật hạnh phúc thì không hỏi han gì nhiều. Cô ta hoàn toàn không giống với kiểu fan hâm mộ bình thường, gặp cơ hội là sẽ hỏi cho bằng được người đó ngoài đời như thế nào, lúc theo đoàn có tin đồn gì không.

Nhưng nghĩ kĩ lại mới thấy bao năm nay anh đều rất kín tiếng, nên fan của anh cũng không phải những người ưa ồn ào. Ngoài lần ly hôn vừa rồi ra thì không có tin đồn gì khác. Kể cả lần này cũng vậy, anh không hề trả lời thêm bất cứ câu hỏi nào. Giai Hòa nhớ, sau hôm livestream ấy, cô tìm đọc những diễn đàn nói về anh, thấy các fan đều rất ủng hộ anh, khi có người lạ hoặc người trong giới truyền thông nhảy vào hỏi dò tin tức thì các fan đều trả lời rằng thần tượng của mình không thích nói về chuyện đời tư. Thậm chí có người còn lịch sự cảnh báo, quá khứ đã qua rồi, đừng hỏi những câu vô ích nữa.

Đúng là... người thế nào, fan thế ấy mà.

Về phòng, thấy mọi người chưa bắt đầu thảo luận nên cô mở cuốn tạp chí ra xem. Thực ra, hầu hết những bài phỏng vấn anh đều có nội dung giống

nhau, khó tránh khỏi việc kết thúc phỏng vấn bằng những câu hỏi liên quan đến vấn đề tình cảm. Nhưng phóng viên viết bài này thì không như thế, chỉ nói qua một câu: Anh ấy nói tình cảm rất ổn định, ày, chỉ nhìn thấy anh ấy cười là tôi không đành hỏi tiếp nữa.

"Biên kịch ời", đột nhiên bên cạnh có người gọi cô, "Vợ và mẹ tôi đều theo dõi phim của cô đấy, tiết lộ chút đi, phần hai cô định viết gì thế? Để tôi về nhà còn có cái mà nịnh vợ".

Giai Hòa rầu rĩ nhìn anh ta: "Nói thật là tôi không biết". Tuy biên tập thẩm định đã giao toàn quyết quyết định phần hai cho cô... nhưng bao nhiêu ngày rồi cô vẫn chưa nghĩ ra cái gì, hoàn toàn bế tắc.

Người kia cười bảo Giai Hòa kín tiếng quá, lại nói: "Cái cô diễn viên mới - Liêu Tịnh cũng chẳng vừa, mới đóng bộ phim thứ hai đã được diễn cùng Dịch Văn Trạch, còn có tin đồn với anh ta nữa, hôm qua có người chia sẻ status của cô ta trên weibo, 'Cảm ơn anh đã cho em khoảnh khắc hạnh phúc này', mờ ám quá mà. Dân mạng bàn luận điên cuồng, rất nhiều người nói hai người ấy lúc ở Hoành Điểm đã mấy lần qua đêm cùng nhau đấy".

Giai Hòa thót tim, cô trợ lí đang đi phát tờ ghi ý kiến sửa chữa vừa được in ra, nói rất nghiêm túc: "Không thể nào, cô ta làm trò đấy, bạn gái của Dịch Văn Trạch nhất định nhân phẩm sẽ không như vậy đâu".

Đúng là fan gào cọi, Giai Hòa nghe mà sung sướng vô cùng.

"Phim giả tình thật, phân tích nghe cũng đâu ra đấy lắm này". Người kia đẩy laptop qua cho hai người xem. Đại khái là thời gian của hai người trùng hợp nhau, đúng hôm liveshow thì Liêu Tịnh cũng đang ở Bắc Kinh. Ghê gớm nhất là có người đăng bức ảnh hôm đi hát karaoke ở Hoành Điểm, còn nói lúc Liêu Tịnh hát bài của Thiên Sở, Dịch Văn Trạch cũng ở đó.

Giai Hòa đọc lướt qua một lượt, đủ loại tiết lộ của người biết nội tình, lên đến mười mấy trang...

Cô trợ lí càng đọc càng trầm ngâm, cuối cùng quay ra nhìn Giai Hòa như muốn xác nhận lại. Giai Hòa chẳng muốn nói gì, nhưng người kia còn quay ra chêm vào một câu: "Xem kìa, cô cũng tin rồi chứ gì?". Cô trợ lí nghe xong, cuống đến mức hai mắt đỏ hoe.

Giai Hòa thực sự không thể im lặng được nữa, hắng giọng nói: "Theo như tôi biết thì, có lẽ không có chuyện ấy đâu".

Một lời thốt ra, tất cả đều ngẩng đầu nhìn cô. Hóa ra mọi người đều đang nghe à...

Cô cúi đầu, giở đi giở lại ba tờ giấy A4 mỏng tang trong tay, đành lắp liếm: "Có lần cùng đi ăn, anh ấy có nói đùa là không thích con gái cao", nói xong cô lại vội vàng bổ sung: "Đừng tin tôi nhé, tôi tiện miệng nói bừa vậy thôi".

Cô lật đi lật lại xem ba tờ giấy, sau đó còn giả vờ cầm bút viết nguệch ngoạc lên đó.

Nhưng ánh mắt mọi người vẫn sáng quắc, không chịu buông tha. May mà cuối cùng cô trợ lí cũng cứu Giai Hòa một vố: "Biên kịch, thần tượng của tụi mình không thích nói về chuyện đời tư, cây ngay không sợ chết đứng, kệ họ đi".

Giai Hòa gật đầu thật mạnh, không uống công chi tiết lộ chuyện của anh ấy vì em, em ngoan quá...

Nhưng cũng chỉ vì một câu nói này mà cả buổi chiều cô bị mọi người chặn đường hỏi thăm. Mãi đến tối, Giai Hòa mới được giải thoát. Vì bộ phim đầu tay của công ty đi vào phần hậu kì nên Dịch Văn Trạch phải làm việc liên tục mười mấy ngày, ông chủ có trách nhiệm với nghề như anh một khi đã tập trung vào công việc thì đám nhân viên đương nhiên cũng phải vất chân lên cổ mà chạy. Lúc Giai Hòa lái xe tới thì vừa đúng bữa tối, mấy nhân viên ở đó đã quen mặt Giai Hòa nên cô vừa dừng xe là họ đã chủ

động gọi "bà chủ", còn không quên nói ông chủ đang ở trong nhà ăn nữa chứ.

Giai Hòa vừa liên tục nói mọi người vất vả rồi, vừa bước vào trong. Vào nhà ăn, cô thấy đầu bếp đang đưa cơm cho Dịch Văn Trạch, liên tục nói gì đó với anh.

Vì đứng ở xa nên Giai Hòa không nghe thấy gì, nhưng cô rất thích hình ảnh này. Cô thích cách anh thân thiện với tất cả mọi người, cũng thích đứng từ xa nhìn hình bóng anh, không chút màu mè, chỉ một chiếc sơ mi sạch sẽ, những ngày lạnh thì anh khoác thêm áo khoác, hầu hết là màu đen. Anh không bao giờ tự cho mình là thần tượng, nên luôn đối xử với người khác rất thoải mái. Nhưng một khi đã làm việc, thì từng hành động, lời nói của anh đều toát lên phẩm chất người của công chúng, luôn luôn nghiêm khắc với bản thân.

Trên khay lớn đặt một chiếc đĩa nhỏ có mười mấy con tôm rang muối tiêu.

Cô ngồi trên ghế, tay chống cằm nhìn anh, đến khi anh mang cơm và nước hoa quả lại, cô đột nhiên hỏi: "Trước giờ có ai ưu ái chăm sóc anh chưa, đừng nói không có nhé, em chẳng tin đâu".

Dịch Văn Trạch xé vỏ nilon bọc ngoài ống hút, cắm ống vào ly nước của cô: "Đây có phải là thẩm tra không?".

Giai Hòa cắn đầu ống hút: "Em tự nhiên nghĩ đến thôi".

"Lúc anh đóng phim thì sẽ có người chuẩn bị rất nhiều túi sưởi", anh nói, "Tặng cả đồ ăn nóng nữa. Đôi lúc anh không nhạy bén lắm, còn tặng họ lại chút gì đó làm quà đáp lễ nữa".

Giai Hòa ồ một tiếng, hút nước hoa quả: "Chả có gì mới, còn gì khác không?".

Anh cười: "Còn có người chỉ đích danh muốn anh đóng cặp với họ nữa".

Anh cũng thật thà ghê cơ, Giai Hòa cắn ống hút, tiếp tục uống, tiếp tục uống.

"Muốn nghe nữa không?", anh cười rất dịu dàng.

"Đương nhiên". Giai Hòa mỉm cười nhìn anh, dường như đang nghĩ ngợi rất nghiêm túc, chỉ cảm thấy lòng mình đang rỉ máu. Quả nhiên con người ta ai cũng có xu hướng thích tự ngược đãi mình, mà nói xem vì sao nhất định cứ phải hỏi chứ. Vì sao, rốt cuộc là vì sao chứ...

Cuộc đời này thật rối ren.

Dịch Văn Trạch lấy khăn ướt lau sạch tay, Giai Hòa vội đặt đĩa xuống, luống cuống xắn tay áo lên cho anh. Nhìn những ngón tay đẹp đẽ kia bóc tôm, cô thấy vô cùng hạnh phúc. Trong lúc cô vừa ngắm người đẹp vừa đợi đồ ăn, Dịch Văn Trạch mới chậm rãi nói: "Còn có người, đặt mười mấy cái ảnh của anh trên màn hình máy tính ngăm ra hiệu với anh, rồi chuẩn bị lâu khi anh quay ngoại cảnh trong ngày tuyết rơi. Giờ nghĩ lại, anh thấy hai lần đó có ấn tượng rất mạnh".

Cô đang gắp một con tôm bỏ vào miệng, lập tức bị sắc muối tiêu, ho sặc sụa.

Lúc đó, rõ ràng mình chẳng có dụng ý gì cả...

Lịch làm việc cho công tác hậu kì luôn rất bận, đến nửa đêm, Dịch Văn Trạch còn dẫn cô tới một phòng thu cách công ty không xa. Ở đây ngày thường không đông người lắm, bây giờ lại đang đêm hôm khuya khoắt thế này nên ngoài những người ở lại làm thêm, trong phòng nghỉ chẳng còn ai nữa. Dịch Văn Trạch vào phòng làm việc hỏi thăm mọi người, Giai Hòa đi dạo phía ngoài, xem xét đủ thứ.

Bắt đầu từ wifi đến bàn chơi bi-a, bên trong mọi người vẫn đang bàn bạc rôm rả, không có vẻ gì sắp nghỉ ngơi. Cô thấy buồn tẻ, đành lấy bóng bi-a ở trong các túi lưới ra, bày trên mặt bàn, cầm cây gậy lên, chọc một cái, cạch một tiếng, những quả bóng nhiều màu vẫn đứng im lìm, phát bóng hoàn toàn thất bại.

Dở ẹc...

Cô buồn bực nhìn mấy quả bóng, đúng lúc định bỏ cuộc thì bị ai đó ôm từ phía sau, chỉnh tư thế cầm gậy của cô: "Gậy cầm không đủ chắc, lúc đánh ra phải nhắm thẳng". Anh nắm tay cô, một quả rơi xuống túi lưới.

Giai Hòa càng rầu rĩ hơn: "Toàn là cao thủ, Tiểu Tiểu nhà em cũng thế, từ hồi lớp sáu đã biết chơi bi-a rồi, lần nào chơi cũng thắng em ngay từ lượt đầu tiên, xem ra em chỉ hợp đánh máy với xem đĩa thôi". Dịch Văn Trạch ghé vào tai cô, cười nói: "Mấy hôm trước lúc đánh cầu lông anh đã phát hiện ra điều này rồi".

Xem chút nữa thì cô thổ huyết, ngượng ngùng đặt cây gậy xuống, ra quầy bar pha cafe, sau đó tức giận ngồi vào chiếc sofa ở đằng xa.

Ngẩng đầu lên, Dịch Văn Trạch vẫn chống tay ở hai mép bàn bi-a, nhìn cô cười.

Thôi kệ, quân tử không thèm chấp tiểu nhân.

Giai Hòa thở dài, rút điện thoại ra, nói: "Bạn Dịch Văn Trạch, bạn tạo dáng cho tôi chụp vài kiểu đẹp trai lai láng khiến cho trời đất khiếp sợ, quỷ thần than khóc để an ủi trái tim vừa bị tổn thương của tôi đi". Dịch Văn Trạch nhìn cô cười, cúi người đánh bóng. Từ ánh mắt đến động tác tay, đến cả độ cong của cánh tay khi cầm gậy cũng không thể chê vào đâu được.

Một kết cấu hoàn mỹ, điều quan trọng nhất là, người đó, sự hoàn mỹ đó, chỉ thuộc về mình cô.

Cô chụp xong, còn đặc biệt thêm một hình trái tim vào ảnh rồi mới mang cho anh xem: "Không phải đến năm 80 tuổi anh vẫn đẹp trai như vậy chứ? Thế thì em chết mất".

Anh cười đưa mắt nhìn qua: "Vui chưa".

Giai Hòa ừm một tiếng: "Vui, bỏ qua cho anh đấy".

Mãi đến nửa đêm, công việc mới tạm ổn, Giai Hòa theo anh vào phòng làm việc, lập tức có người đứng dậy cười nói: "Anh Dịch, anh xem đi, mới làm lại đây", người đó nói xong liền biết điều đi ra ngoài, để hai người ở lại.

Dịch Văn Trạch mở video phim lên, xem rất chăm chú, Giai Hòa thì ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nghịch điện thoại: "Hôm nay em gặp một fan cứng của anh đấy, người khác mới nói mấy câu không hay về anh mà cô ấy suýt khóc. Trước em cũng thế, em không thể chịu nổi khi nghe người khác nói xấu anh, rất ghét người ta bàn tán về tin đồn của anh, nhất là những người nói anh là gay".

Anh bật video phim lần nữa, chỉ cười, không nói gì.

Nghĩ lại những ngày trước khi còn mê thần tượng, Giai Hòa cảm thán: "Chuyện ngớ ngẩn nhất là em làm đặt số 10086[2] là tên của anh trong điện thoại. Nên mỗi lần nhận được tin nhắn nhắc trả lời điện thoại, ba chữ 'Dịch Văn Trạch' lại hiện lên, thế mà lần nào đọc tên anh em cũng thấy tim đập thình thịch, ngớ ngẩn nhỉ?".

[2] Đường dây nóng phục vụ khách hàng của nhà mạng.

Tiếng video vẫn rất rõ ràng, Giai Hòa đang cảm khái thì bị anh không nói không rằng bịt miệng lại.

Cô hơi khó thở, đây là lần đầu tiên anh làm thế này ở bên ngoài... Cô bất giác đưa tay ôm cổ anh, ngẩng đầu đón nhận, lúc nghe thấy tiếng động ở

cửa cô mới giật mình, lại lập tức nghe tiếng cửa đóng.

Mãi đến khi anh buông ra, Giai Hòa mới lắp bắp nói: "Có, có người nhìn thấy rồi".

Cô nói thật nhỏ, như thể mình vừa làm điều gì tày trời lắm, ra sức đoán xem ai vừa vào, là trợ lí quảng bá của công ty Dịch Văn Trạch thì còn đỡ, chứ là người không liên quan gì tới công ty thì gay to rồi. Anh ở rất gần, lặng lẽ nhìn cô dần im lặng, lúc cô nghi hoặc nhìn anh, anh mới cười.

Ý cười tràn lên đôi mắt, ấm áp tới mức khiến tim cô loạn nhịp.

"Vợ ơi, anh yêu em". Anh nói, vợ ơi... anh yêu em.

Nói xong câu đó, anh ngồi thẳng dậy, tiếp tục phát lại đoạn phim. Trên màn ảnh, cô gái đang cúi đầu đưa túi thơm ra, bỗng có người gõ cửa. Tiếng gõ cửa rất dứt khoát, như thể người ấy đang cẩn thận hỏi ý người phía trong. Giai Hòa đang căng thẳng nhìn Dịch Văn Trạch, anh chỉ im lặng nhìn màn hình, bình thản nói: "Mời vào".

Anh chàng đẩy cửa bước vào không ai khác chính là người vừa biết điều đi ra ngoài. Chắc là để xua tan không khí khó xử, anh ta còn mang thêm hai cốc trà vào: "Anh Dịch xem thấy thế nào?". Dịch Văn Trạch đón lấy hai cốc trà, đưa một cốc cho Giai Hòa, sau đó mới nói: "Giọng của nhân vật nữ trẻ quá, phải đổi giọng người khác tầm hai mươi tuổi", nói xong, anh ngừng lại, quay sang nhìn cô hỏi ý: "Em thấy thế nào?".

Giai Hòa cầm cốc nước, trả lời rất rõ ràng rành mạch: "Giọng cô bé này nghe non quá", để chứng minh vừa rồi mình có nghe thật, cô còn bổ sung thêm: "Cảm giác giống như một cô bé tuổi vị thành niên đang nói chuyện vậy, làm cả cảnh quay tình cảm thành ra kì kì", sau đó trịnh trọng uống một hớp trà.

Xong rồi, anh ấy đã nói yêu mình mà mình vẫn chưa nói gì cả...

Sáng hôm sau khi ngủ dậy, chuyện này chính thức trở thành khúc mắc lớn trong lòng Giai Hòa. Cô ngậm bàn chải nhìn vào gương, Dịch Văn Trạch đang cầm khăn tắm lau tóc, mình thì mồm đầy bọt kem đánh răng, thật chẳng hợp cảnh gì cả. Cuối cùng, Giai Hòa không nhịn được phải gọi điện cho Tiêu Dư.

"Cậu là biên kịch, thời điểm nào, trường hợp nào là phù hợp nhất, còn phải hỏi tớ hả?". Tiêu Dư đang ở Tân Cương quay quảng cáo ô tô, nghe tiếng gió ù ù đau cả tai: "Kì thật đấy, sao lần đầu tiên nói ra lại khó thế nhỉ?".

Đầu dây bên kia có tiếng người đang hỏi ý kiến Tiêu Dư, Tiêu Dư chỉ dặn dò họ mấy câu rồi tìm chỗ khác gió nhẹ hơn: "Thực ra không khó, lần đầu hôn, lần đầu qua đêm cậu đều có cơ hội để nói mà, hôm đó ở phòng thu cậu cũng có thể đáp lại một câu, nhưng cậu đều bỏ qua hết đấy chứ".

Giai Hòa thút thít: "Cậu nói xem, sao tớ lại chẳng nghĩ ra nhỉ".

Phụ nữ đúng là một loài động vật vô cùng kì lạ.

Những thứ lần đầu tiên đều nhớ rất rõ, mà cũng rất muốn nó khác biệt. Thực ra ai cũng hiểu, chỉ cần lần đầu tiên nói ra được thì những lần sau cũng chỉ là thay lời chào buổi sáng. Tối hôm đó, Dịch Văn Trạch cũng chỉ là cảm xúc dâng trào rồi buột miệng nói ra, thế mà đến lượt cô thì lại trở thành một nhiệm vụ vô cùng khó khăn.

May mà sinh nhật Dịch Văn Trạch lại vào mùa thu, ngày 17 tháng 10.

Giai Hòa đã cân nhắc suy nghĩ rất nhiều cho sinh nhật anh, nhưng xem lại lịch trình làm hậu kì, cô quyết định không bày vẽ phức tạp làm gì. Chiếc bánh gato phô mai dày hơn hai mươi centimet, rải một lớp xoài và dâu tây, Tiêu Dư vừa nhìn thấy liền bấu môi, nói ăn hết thứ này là ngán chết luôn. Giai Hòa khịt mũi vẻ khinh bỉ: "Dịch Văn Trạch thích ăn phô mai mà". Tất nhiên, mình cũng thích ăn.

"Còn tiết mục giải trí nào nữa không?".

Cô nhìn tủ bánh, lắc đầu: "Hết rồi, dạo này anh ấy bận lắm, tớ chẳng muốn hành hạ anh ấy thêm".

"Rõ ràng là lần đầu tiên cậu tổ chức sinh nhật cho anh ấy, sao cậu làm như kiểu mấy đôi vợ chồng già vậy?".

Giai Hòa đỡ lấy hộp bánh, cầm cẩn thận: "Thế thì nói cho cậu biết nhé, hôm nay anh ấy sẽ đón sinh nhật cùng các fan ở Bắc Kinh, phải rất muộn mới về đến công ty, cậu nói nữa đi xem nào?".

Tiêu Dư đau lòng nhắc lại: "Làm vợ sao thật không dễ, không dễ".

Buổi tiệc sinh nhật cùng các fan bắt đầu lúc bảy giờ, Giai Hòa sợ Dịch Văn Trạch về sớm nên mua luôn một cái bánh mì xúc xích ở cửa hàng, về đến công ty chế tác, cô pha một cốc cafe nóng, coi như giải quyết xong bữa tối.

Mùa thu năm nay rất lạnh, mấy ngày nay máy sưởi lại đang có vấn đề. Đợi đến hơn chín giờ, Giai Hòa thấy lạnh đến mức không thể ngồi im được nữa, đành bật thảm điện, chui lên giường, tiếp tục xem tivi để giết thời gian. Tay chân vừa ấm được đôi chút thì cô sực nhớ phải cho bánh gato vào tủ lạnh, thế là lại vội vàng lao ra khỏi chăn.

Phòng khách vốn đã hẹp, hôm nay lại là sinh nhật của anh nên trong phòng chất đầy quà của các fan gửi đến.

Cô rất muốn thu dọn cho gọn gàng nhưng chẳng có thời gian mà phân loại, không ngờ đến hôm nay mới có thời gian rảnh. Hộp to hộp nhỏ, còn cả thư nữa, cô sắp xếp đến chóng cả mặt, đang làm thì nghe có tiếng gõ cửa.

Không mang chìa khóa sao? Chắc không phải chứ.

Cô đi ra mở cửa thì mới biết người đó là trợ lí của Ngô Chí Luân, cậu ta vừa nhìn thấy cô đã tỏ vẻ rất tội nghiệp: "Anh Dịch không có đây ạ?".

Giai Hòa lắc đầu: "Vẫn chưa về, có việc gì không?".

Cậu trợ lí ấp úng mãi rồi nói không có việc gì, ôm hộp quà định đi. Giai Hòa nhìn chiếc hộp bọc rõ đẹp thì biết ngay là hộp quà, không hiểu sao có mỗi việc tặng quà sinh nhật mà cậu ta cũng ngượng ngùng như vậy, cô đành chủ động nói: "Có phải em đến tặng quà sinh nhật không?". Cậu ta quay lại nhìn cô, tiếp tục đấu tranh tâm lí, mãi một lúc sau mới căn răng, đưa hộp quà cho cô, nói: "Em giúp người khác đem quà đến tặng anh Dịch".

Hộp quà màu xanh nhạt, dây nơ màu bạc, rất xinh xắn.

Cô vừa đón lấy hộp quà, cậu trợ lí đã chạy mất tiêu. Mãi đến khi vào phòng, đóng cửa lại, Giai Hòa mới biết vì sao cậu ta lại tỏ vẻ tội nghiệp như vậy, bên ngoài hộp không có thiệp chúc mừng, nhưng lật lại, ở đáy hộp có dòng chữ: A Trạch, chúc mừng sinh nhật 34 tuổi của anh. Tên người gửi được viết như rồng bay phượng múa, nhưng vẫn có thể nhìn ra hai chữ: Thiên Sở.

Nét bút màu bạc, dưới ánh đèn lại càng trở nên sang trọng. Giai Hòa nghĩ đến món quà mình chuẩn bị, đột nhiên thấy chẳng có ý nghĩa gì, sao mình không chọn thứ gì có thể giữ lại làm kỉ niệm nhỉ?

Thời tiết càng lúc càng lạnh, hôm nay Giai Hòa còn mặc váy ngắn, lạnh đến mức cô chảy cả nước mũi. Sau vài phút than vãn buồn chán, Giai Hòa đặt hộp quà lên bàn, tiếp tục chui vào chăn trong phòng ngủ cho ấm. Tỉnh táo rồi mơ màng, mơ màng rồi lại tỉnh táo, trong căn phòng lạnh lẽo chỉ có tiếng tivi, cô nhìn đồng hồ, đã sắp mười hai giờ rồi, đúng lúc này thì có tiếng mở cửa.

Về rồi à?

Cô vội vàng chui ra khỏi chăn, chạy ra khỏi phòng ngủ, còn Dịch Văn Trạch đang đóng cửa lại. Vừa từ ngoài trời giá rét bước vào, người anh vẫn tỏa hơi lạnh, Giai Hòa vừa lại gần anh một chút đã không chịu nổi co người lại. Hôm nay trời lạnh thế này, đến Dịch Văn Trạch còn phải mặc áo da, vậy mà Giai Hòa lại mặc váy ngắn, run run đứng trước mặt anh: "Anh ăn chưa? Còn đói không?".

Đầu tóc hơi bù xù, nhìn là biết cô vừa ngủ dậy.

Dịch Văn Trạch đưa tay ra vuốt lại tóc cho cô: "Ăn xong rồi, mọi người mua nhiều đồ lắm, còn mua một cái bánh gato phô mai rất to nữa". Chỉ một câu nói đã hoàn toàn dập tắt ngọn lửa đang nhen nhóm trong cô.

Cô vốn định thối nển, rồi cùng nhau thả lên cảm xúc, nói vài câu có ý nghĩa kỉ niệm trong căn phòng tối. Nhưng vừa nghe anh nói đã ăn no bánh ngọt của các fan, tất cả mọi kế hoạch của cô đều bay biến hết.

Cũng không thể chỉ rót cho anh ly nước nóng rồi nói: "Anh yêu, chúc anh sinh nhật vui vẻ, em yêu anh" nhỉ?

Dịch Văn Trạch cởi áo khoác ra, treo lên, thấy cô cứ nhìn mình chằm chằm mới hỏi: "Em đói hả?". Giai Hòa lúc này mới vội vàng đi rót cho anh ly trà nóng, nói: "Chẳng phải em đã nói trước với anh rồi sao? Hôm nay em về nhà ăn cơm, mẹ làm nhiều món lắm, giờ em vẫn còn no đây này".

Anh đón lấy ly nước, cầm trong tay một lúc, rồi mới đưa tay sờ lên má cô: "Anh xin lỗi, hôm nay mọi người kết thúc hơi muộn".

Lòng bàn tay anh đã ấm nhưng những ngón tay vẫn còn lạnh, mang lại cảm giác rất mạnh mẽ khi chạm vào má cô. Anh đã nói cho cô biết về buổi tiệc hôm nay với các fan từ lâu rồi, điều làm cô rầu rĩ là mình lại mất một cơ hội nữa. Cô thầm than vãn, mình đúng là ông ọ, rồi bĩu môi: "Các fan ở Bắc Kinh lúc nào cũng nhiệt tình nhất, nên giờ này còn là sớm đấy". Dù sao cũng chẳng còn không gian lãng mạn gì nữa, câu "Chúc mừng sinh

nhật" thì sáng sớm ngủ dậy đã nói rồi, nên cuối cùng cô khịt khịt mũi, dẹp hết kế hoạch, chui vào phòng ngủ.

Tắt tivi. bật nhạc lên.

Đang chuẩn bị thôi miên mình vào giấc ngủ, cô mới phát hiện phòng ngoài không hề có động tĩnh, không biết Dịch Văn Trạch đang làm gì nhỉ. Nhưng mà trời lạnh thế này... cô đành cao giọng gọi: "Muộn lắm rồi, anh có muốn tắm không?". Hỏi xong, vẫn không thấy động tĩnh gì, cô chui ra khỏi chiếc chăn ấm lần thứ ba, trong phòng khách không có người, gian bếp lại sáng đèn.

Lúc cô khoanh tay bước vào bếp, Dịch Văn Trạch đang cúi người, lấy dao trong tủ bếp ra, trên bàn là chiếc bánh ngọt cô mua.

Giai Hòa ngạc nhiên: "Anh ăn no rồi mà?".

Lưỡi dao màu bạc cắt chiếc bánh ra làm sáu phần ngay ngắn, quan trọng nhất là anh còn rất cẩn thận, trên mỗi phần nhỏ đều giữ lại nguyên quả dâu tây, điểm xuyết những lát xoài màu vàng nhạt, trông vô cùng hấp dẫn.

Nhưng vấn đề ở chỗ, đối với một người vừa ăn no bánh phô mai thì có lẽ chúng chẳng hấp dẫn đến thế.

"Tự nhiên anh thấy hơi đói". Anh rửa sạch tay, cầm một miếng lên ăn.

Bài Forever đang được phát đi phát lại, giọng hát trầm khàn của Stratovarius từ trong phòng ngủ vọng ra, giống hệt như trong phòng làm việc của anh tối hôm đó. Tất cả đều giống những gì cô đã dự tính, chỉ là chưa có nến mà chủ nhân của ngày sinh nhật đã tự tay cắt bánh xong rồi... Giai Hòa rón rén bước lại, cùng anh ăn bánh, vị chua nhẹ của xoài và dâu tây làm nhạt đi vị ngọt của phô mai.

Cô ăn rất chậm, sau đó khẽ khàng nói: "Chúc mừng sinh nhật".

Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên môi cô: "Cảm ơn vợ".

Kết quả không tồi, chẳng phải sao?

Cô tự an ủi mình, tiếp tục cắn bánh, nhưng ăn được nửa miếng thì thấy có gì đó không ổn lắm, anh đã ăn đến miếng thứ ba rồi, rất im lặng, vẻ mặt thưởng thức. Giai Hòa nhìn anh chăm chăm, như hiểu ra ý anh, nhất thời không biết nói gì, một lúc sau mới cất tiếng: "Anh ăn kiểu này thì ngán lắm đấy".

Quả nhiên cái mồm quạ của Tiểu Tiểu đã nói đúng...

Dịch Văn Trạch cầm miếng thứ tư lên, dứt đầu tây cho cô: "Sao em chọn bài hát này?" Giai Hòa cắn quả dâu tây, mơ hồ lẩm bẩm: "Biết rồi còn hỏi..."

Anh tiếp tục chậm rãi ăn: "Lần đầu tiên em đến nhà anh, trong phòng làm việc của anh đang bật bài này".

Mặt Giai Hòa đỏ lựng lên, sao những lời này khi được anh nói ra lại... lại kì lạ như vậy?

Cô đang nhớ lại tối hôm đó mình rất căng thẳng, sợ anh buồn vì chuyện tình cảm, thì bỗng được anh ôm vào lòng và hôn. Mùi thơm ngào ngạt khắp phòng, nhưng cũng không thể át nổi mùi vị nơi đầu lưỡi. Không biết là do bánh quá ngậy, hay do nụ hôn của anh quá nồng nàn, chỉ một lúc sau Giai Hòa đã thở không ra hơi, vội đẩy anh ra: "Còn một miếng chưa ăn này...". Anh chỉ cười: "Vợ ới, từ sau đừng mua phô mai nữa nhé".

Cô nhất thời không hiểu: "Không phải anh thích ăn vị này sao?".

"Tính cả ở đây nữa, thì hôm nay anh đã ăn rất nhiều phô mai rồi đấy". Bộ dạng anh rất bình tĩnh, tay cầm cốc thủy tinh trên giá lên, rót đầy một cốc nước lạnh. Hành động không lời này đã cho Giai Hòa thấy rõ, anh thực sự

ngấy đến sắp chết luôn rồi... Bài hát không biết đã được phát đến lần thứ mấy, một việc rõ ràng là rất vui, nhưng không hiểu sao lại làm cô cay cay mũi.

Nhìn anh uống một hơi hết nửa cốc nước, cô mới bước tới, kéo cánh tay anh.

Anh cúi xuống nhìn cô, đôi mắt quá đổi dịu dàng, gần như khiến cô quên mất mình định nói gì. Im lặng hồi lâu, Giai Hòa mới cố gắng nhìn thẳng vào mắt anh: "Em yêu anh".

Chương 16: Hết sức bất ngờ

Kết quả, anh chỉ cười, uống nốt nửa cốc nước còn lại.

Đơn giản vậy sao?

Trong lòng tự nhiên có chút hụt hẫng, Giai Hòa đang định nói gì thêm thì thấy anh kề sát lại, nhẹ nhàng ôm cô. Cô khó hiểu nhìn anh, chợt thấy cổ mình lạnh lạnh như đang được đeo thứ gì đó.

Anh đứng ngay trước mặt cô, gần như kề sát, tay vòng ra sau cái đầu móc dây chuyền, rất chậm, như thể ánh trăng yếu quá nên anh nhìn không rõ, động tác càng chậm hơn.

"Cái gì thế?", cô đưa tay sờ vào mặt dây chuyền.

"Heo vàng".

Cô không nhìn thấy được, chỉ có thể sờ vào những đường nét lồi lõm, tạo hình rất kì quái: "Nhưng vẫn chưa đến năm tuổi của em mà". Rõ ràng hôm nay là sinh nhật của anh, nhưng anh lại tặng quà cho cô. Ánh sáng từ phòng

khách hắt vào chỉ chiếu sáng nửa căn phòng, anh lại rót một ly nước, uống vài ngụm: "Lúc chiều nhìn thấy hợp với em nên anh mua".

Cô ở một tiếng rồi loạng choạng bước ra khỏi bếp, giả bộ vào nhà vệ sinh, thực ra cô vào để soi gương, nhìn mặt dây chuyền trước ngực. Một chú heo rất dễ thương đang cầm cây kẹo, đường nét của cây kẹo cũng rất tinh xảo, rất thật.

Hình tượng của mình đây hả? Cô ngượng ngùng.

Giai Hòa vốn tưởng anh sẽ không có phản ứng gì, nhưng tới lúc nằm bò trong bồn tắm, được anh chà đây bọt xà phòng lên người, cô mới lẩm bẩm nói: "Tự tạo nghiệp chướng chết cũng đáng đời". Trong làn hơi nước, nụ cười của anh rất nhẹ, nhưng lại được phóng đại hết cỡ, khi anh dùng khăn tắm lông cừu quấn quanh người Giai Hòa, bế cô lên giường, cô đã buồn ngủ díp mắt lại rồi.

Cảm giác có một đôi môi mềm mại chạm lên trán, sau đó cô nghe thấy anh nói: "Ngủ đi em".

Cô sức nhớ mình quên chưa nói với anh chuyện quà sinh nhật: "Em cũng có quà sinh nhật tặng anh". Cô định bò dậy nhưng bị anh kéo lại: "Để mai đi em".

Cô ở một tiếng, bỗng lại nhớ ra món quà của Thiên Sở: "Em quên chưa nói với anh, trên bàn là quà của Thiên Sở tặng anh, sáng mai anh bóc ra xem nhé". Khi nãy nằm trên thảm điện cô vẫn thấy lạnh, thế mà giờ nằm cạnh anh thì lại ấm sức, cô nhích thêm chút nữa vào lòng anh, chỉ nghe thấy anh ừm một tiếng, nói: "A Luân nói với anh rồi, lúc chiều cậu ấy đi họp có gặp Thiên Sở, cô ấy nhờ A Luân gửi quà cho anh".

Vì không quen đeo dây chuyền lúc ngủ nên Giai Hòa có cảm giác hơi ngứa, cô khẽ chỉnh lại con heo trên cổ nhưng chỉ một động tác nhỏ vật thôi cũng

bị Dịch Văn Trạch phát hiện ra, anh cúi đầu nhìn cổ cô: "Sao thế? Khó chịu à?".

"Không", cô thì thào: "Dịch Văn Trạch, sao anh không tò mò về quà sinh nhật của em vậy?". Như thế chẳng phải em thất bại lắm sao?

Anh nghe cô nói mà phì cười: "Món quà sinh nhật quan trọng nhất anh đã nhận rồi còn gì". Một câu nói rất đơn giản nhưng lại chạm vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim Giai Hòa, cô không thể nói rõ được cảm giác của mình.

Lúc này Giai Hòa mới nhớ lại lời mình đã nói, trái tim khẽ run lên, cô ngại ngùng động đậy, nhưng lại bị anh ôm chặt vào lòng, nghe anh nói: "Vợ ơi, anh yêu em".

Rõ ràng không phải lần đầu tiên được nghe, cũng không phải là lần đầu tiên anh nói ra, những vẫn làm tim cô loạn nhịp.

Cô khẽ nói: "Em có quà cho anh thật mà, nhưng không phải đồ quý giá gì đâu". Cô sờ lên con heo trên cổ, im lặng hồi lâu: "Em làm xong giấy tờ đi New Zealand rồi".

Rất lâu sau không thấy tiếng đáp, cô hồi hộp chờ đợi tới mức tim gần như ngừng đập mới nghe thấy anh nói: "Vợ ơi, cảm ơn em".

Cô thầm đọc năm tiếng đó tới bảy, tám lần.

Giai Hòa trộm cười, nhích gần thêm chút nữa, an tâm nằm trong vòng tay anh rồi ngủ thiếp đi.

Hôm sau, lúc cô tỉnh dậy là gần trưa, Dịch Văn Trạch đã ra ngoài từ rất sớm. Giai Hòa chạy xuống bếp xem có gì ăn không mới thấy trong tủ lạnh có cái sandwich, nhìn ngày tháng trên bao bì mới biết là đồ hôm qua mới

mua, sao mình không để ý anh còn mua cả bữa trưa cho mình nhỉ? Cô đang bóc túi sandwich ra, cho vào lò vi sóng thì nghe có tiếng gõ cửa.

Ngoài cửa là khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Ngô Chí Luân, anh ta không thềm bỏ kính râm ra làm cô giật cả mình.

"Nhà anh chẳng còn gì để ăn, nào nào, cho anh ăn bữa trưa với". Giai Hòa ngượng ngùng nhìn anh ta: "Anh chẳng khách sáo tí nào nhỉ". Cô lùi lại nhường đường thì nghe thấy tiếng kêu liên tục của lò vi sóng, cô vội vàng rút hai tờ khăn giấy lấy bánh sandwich ra khỏi lò, dùng dao cắt làm đôi rồi đưa phần lớn hơn cho tên sói già gian ác: "Sao anh biết chỗ em có đồ ăn vậy?".

"Đoán thế", Ngô Chí Luân đón lấy miếng bánh, rồi rót cho mình một ly nước nóng: "Vì biết em ngày nào cũng ngủ đến trưa, nên chắc chắn cậu ta sẽ chuẩn bị đồ ăn cho em, đúng chứ?".

Có những điều rõ ràng rất dễ hiểu, nhưng chỉ khi được người khác nói ra thì mới hiểu.

Cô gật đầu cười, thoải mái cắn một miếng sandwich, nhồm nhoàm nói: "Anh đến đây từ khi nào thế?".

"Hôm qua, lúc nhờ trợ lí của anh mang quà sang đây, sợ làm phiền hai người nên anh không sang", anh ta vừa uống nước vừa giải thích, "Thực ra vì ba mươi mấy tiếng đồng hồ anh không được ngủ nên vừa đến nơi là anh đã chịu không nổi rồi".

Giai Hòa ờ một tiếng, nhưng lòng cô hiểu rõ.

Món quà đó là do Thiên Sở nhờ gửi, anh ta không thể giấu giếm được, mà đích thân đem tới thì lại sợ mang tiếng xấu, nên đành nhờ cậu trợ lí đi chịu họa thay. Tối qua chính tay cô nhận món quà ấy, nên cậu trợ lí ra về chắc hẳn đã khai báo hết với anh ta rồi... Giai Hòa lại cắn thêm miếng sandwich

nữa, vị thịt xông khói rất đậm, quện với salad tan trong miệng, đúng là món ngon để chống đói.

Lúc này Giai Hòa mới tò mò, không biết quà của Thiên Sở là gì?

Cô đang mông lung suy nghĩ thì Ngô Chí Luân nhận cuộc điện thoại gọi đến, vừa ăn sandwich vừa ậm ậm ừ ừ, sau cùng mới ngạc nhiên hỏi: "Mất bao lâu?". Vài giây sau mới cúp máy, quay lại nhìn Giai Hòa từ trên xuống dưới, cười đầy ẩn ý khiến Giai Hòa chẳng hiểu gì cả.

"Gia đình hòa thuận vạn sự thành", cuối cùng ánh mắt anh ta dừng ở bụng cô, "Có tin vui rồi hả?".

Cô sững sờ, suýt thì bị nghẹn: "Anh nói gì thế?".

"A Trạch vừa gọi cho anh", anh ta làm ra vẻ ta đây biết hết rồi, "Sau khi xong khâu hậu kì của bộ phim này cậu ấy sẽ về New Zealand, em có biết sau đó còn bao nhiêu hoạt động quảng bá cần cậu ấy tham gia không? Bộ phim đầu tiên của công ty lại còn hợp tác với Ích Hoa nữa, trên danh nghĩa thì đó là bộ phim của cậu ấy, thế mà cậu ấy giao tất tần tật cho anh rồi". Mặt Giai Hòa liền đỏ bừng, sao quyết định nhanh vậy nhỉ?

Ngô Chí Luân nói xong thì bước ra khỏi bếp, Giai Hòa cũng không dám hỏi thêm, lướt mắt nhìn đồng quà trên ghế sofa, đang định nhắc ra lấy chỗ cho anh ta ngồi thì nghe thấy người ở phía sau ơ một tiếng: "Cái thằng này, còn không thèm xem cơ à?". Cô quay đầu lại mới hiểu Ngô Chí Luân đang nói gì, quà của Thiên Sở vẫn còn nguyên trên bàn, hình như không hề được bóc ra.

Thông thường, quà của fan hâm mộ đều giao cả cho A Thanh mở và chọn lựa. Món quà này anh không mở ra, như vậy cũng thể hiện rõ ý anh rồi.

Ngô Chí Luân đặt hộp quà ấy lại chỗ cũ, cảm thán: "Nên làm gì, không nên làm gì, A Trạch bao giờ cũng biết rõ hơn anh".

Giai Hòa cười, không tiếp lời. Thực ra, nếu Dịch Văn Trạch mở hộp quà ấy ra xem, cô cũng sẽ chẳng nghĩ ngợi gì, không biết từ khi nào, giữa anh và cô đã có một sự tin tưởng tuyệt đối, cảm giác giống như người một nhà vậy.

Mãi đến khi đuổi khéo được Ngô Chí Luân về, Giai Hòa mở điện thoại, gọi cho Dịch Văn Trạch. Hình như anh đang bận, cô cầm điện thoại từ bếp đi vào phòng ngủ, rồi lại vào nhà vệ sinh, lang thang khắp các phòng, đột nhiên đầu dây bên kia bắt máy làm cô giật mình: "Anh đang bận à?".

"Anh vừa nghe điện thoại".

Nghĩ đến New Zealand, toàn thân cô nóng bừng bừng, rõ ràng là tự cô bí mật làm giấy tờ để anh ngạc nhiên, vậy mà không ngờ lại nhanh thế này... Tuy Ngô Chí Luân không nói thời gian cụ thể, nhưng nghe giọng anh ta rõ ràng là ngầm nói với cô rằng cô sắp phải gặp người nhà của Dịch Văn Trạch rồi.

Dịch Văn Trạch thấy cô không nói gì bèn cất tiếng gọi: "Giai Hòa".

Lúc này cô mới sức tỉnh: "Ngô Chí Luân vừa sang ăn tiệc, anh ấy nói anh chuẩn bị xong phần hậu kì là sẽ đi New Zealand?". Anh thản nhiên ừ một tiếng: "Khoảng một tuần nữa". Nghe giọng anh như kiểu cô đang giục anh vậy, Giai Hòa vô thức dùng ngón trỏ vẽ những đường tròn trên bồn rửa tay, vòng vo mãi: "Thực ra, không cần vội thế đâu, em xin visa ba tháng mà". Nói cách khác, thực ra em chưa sẵn sàng nên không cần vội đâu.

Anh chỉ cười: "Không sao, tiện dịp sinh nhật ba tuổi của thằng cháu trai anh, lúc nói chuyện điện thoại với anh, thằng bé cứ dạn đi dạn lại là phải đưa em đến thăm nó, bố mẹ anh cũng rất muốn gặp em".

Giai Hòa nghe anh nói xong thì càng căng thẳng hơn, nhất thời không nghĩ ra có gì hợp lí, đành ậm ờ mấy câu cho có rồi cúp máy. Cô nhìn chăm chăm vào gương đến cả phút, xong rồi xong rồi, chỉ nghĩ đến chuyện lãng mạn, lần này thì đúng là tự chui đầu vào rọ rồi.

Kết quả của sự việc là buổi chiều cô bắt xe tới trước cửa công ty của Tiêu Dư, khẳng khẳng đòi Tiêu Dư xuống uống trà chiều với mình.

Ai dè, mới nghe Giai Hòa nói chưa được ba câu, Tiêu Dư đã uống một ngụm trà, mặt rất thư thái: "Có rồi chứ gì?". Giai Hòa xém chút nữa thì đập đầu vào bàn: "Sao các người toàn hiểu như thế nhỉ?". Tiêu Dư bữu môi, lập tức cầm điện thoại lên gọi cho Kiều Kiều: "Dịch Văn Trạch tuần sau sẽ đưa Giai Hòa về New Zealand".

Tiêu Dư nói xong, áp luôn điện thoại vào tai Giai Hòa, người ở đầu dây bên kia cả kinh hét lên: "Dính chương rồi hả? !".

Với âm lượng này, đến Tiêu Dư đang cầm điện thoại cũng nghe rõ mồn một, Tiêu Dư nhìn gương mặt dờ khóc dờ cười của Giai Hòa, lấy điện thoại về: "Được rồi, chút nữa gọi lại sau", nói xong cô ấy cúp máy luôn, mặc kệ Kiều Kiều đang liên tục truy hỏi. Tiêu Dư nói: "Cậu thấy chưa? Không phải là tớ không trong sáng, mà đây chính là tư duy thông thường của tất cả mọi người".

Giai Hòa hoàn toàn ghen hòng, cúi đầu uống trà, xong lại uống trà tiếp.

"Một tuần thì gấp quá", Tiêu Dư cẩn thận tính toán giúp cô, "Đi làm một gói chăm sóc đặc biệt trong vòng một tuần đi, còn phải nghĩ xem tặng quà gì nữa, người lớn trẻ con đều phải có, lần đầu tiên gặp bố mẹ, anh chị em của chồng, phải chuẩn bị quà đầy đủ cho tất cả mọi người".

Đó là điều đương nhiên, Giai Hòa hiểu ý, gật đầu lia lịa.

Tiêu Dư nhìn bộ mặt hoàn toàn tín nhiệm - "Tớ nghe cậu hết" của Giai Hòa thì lại thấy đau đầu, hằm hằm cầm thìa xúc một miếng bánh gato hạt dẻ: "Tớ có thể spa đây, cậu làm ở chỗ tớ vẫn thường làm đi, không phải đi những nơi linh tinh khác dễ bị lừa tiền lắm. Còn chuyện mua quà gì thì phải xem xét cho kĩ". Tiêu Dư nghĩ ngợi, "Tớ có thể tặng cậu một món quà, tớ sẽ nhờ ông nột viết cho cậu một bức thư pháp mang qua bên đó".

Hai mắt Giai Hòa lập tức rực sáng, ông nội của Tiêu Dư viết thư pháp thì khỏi phải bàn, ông chỉ cần viết bừa mấy chữ, mang ra ngoài cũng có thể bán được giá cao... Nghe nói mấy năm nay, ông chỉ viết chữ để làm quà tặng mọi người thôi. Tuy chữ ông viết không thể sánh với đồ cổ, nhưng chắc chắn là rất quý.

Giai Hòa cười nịnh bợ: "Có bạn thế này, còn mong gì hơn nữa".

Tiêu Dư tiếp tục ăn bánh, nhếch miệng cười: "Không có gì, coi như đổi lại chuyến du lịch ba ngày ở New Zealand", cô ấy cắn thìa, rồi như sực nghĩ ra điều gì, nhồm nhoàm nói: "Phải rồi, hỏi Dịch Văn Trạch nhà cậu xem bao giờ tổ chức, để tớ còn chuẩn bị giấy tờ".

Giai Hòa cắn cắn viên cốt trà, mặt đỏ lựng.

"Còn nữa", Tiêu Dư tháo sợi dây chun màu đen quấn hơn chục vòng trên tay ra, vừa vuốt lại tóc vừa hỏi: "Cậu có chắc là chưa dính chương không?".

Giai Hòa rùng mình, cắn mạnh vào miếng cốt.

Tiêu Dư cũng không vội, buộc tóc gọn gàng, thắt dây ngay ngắn mới nói tiếp: "Chưa từng dùng biện pháp phòng tránh hả?". Chắc chỉ có bà chị Tiêu Dư mới hỏi thế.

Giai Hòa ừ một tiếng, liên tục múc bánh.

Tiêu Dư rút ví tiền, gọi thanh toán, sau đó dẫn Giai Hòa tới thẳng hiệu thuốc. Đang là hơn ba giờ chiều, trong hiệu thuốc cũng không có nhiều người, chỉ có mấy cô trung niên đang tụ tập buôn chuyện. Giai Hòa dáo dác nhìn bốn phía: "Trong siêu thị không có à?".

"Có, nhưng sợ chất lượng không đảm bảo", Tiêu Dư nói xong liền quay ra chỗ mấy người đó đang ngồi, hỏi: "Cô ơi có que thử thai không?". Giai Hòa

không ngờ bạn mình lại có thể tự nhiên như vậy, trong đầu cô lập tức nảy ra ý định bỏ chạy.

Cũng may, mấy cô bác ngồi ở đó chưa gặp phải trường hợp nào thẳng thắn như thế này, tất cả im lặng vài giây, rồi lập tức tản ra. Chỉ còn lại một bác lớn tuổi, hắng giọng, nghiêm túc nói: "Có, cháu dùng loại nào?".

Tiêu Dư mỉm cười: "Cháu không có kinh nghiệm, bác giới thiệu cho cháu một loại đi".

Bác bán hàng chậm rãi nói: "Cháu chờ nhé", rồi bước tới quầy bên cạnh, cầm ra ba hộp, bước lại đặt lên trước mặt Tiêu Dư, nói: "Thực ra giá tiền cũng như nhau cả, nhưng mọi người thường mua loại này". Nói xong, bác ấy đẩy một chiếc hộp ra. Tiêu Dư nói vâng, cầm lên xem xét, rồi nói cháu mua cái này, cho cháu năm hộp.

Bác bán hàng giật mình, rút quyển hóa đơn ra viết.

©STE. NT

Thế là hai người sau khi ra khỏi hiệu thuốc, trên tay đã có thêm một chiếc túi nữa. Túi của Giai Hòa mang theo rất nhỏ, chỉ đựng vừa mỗi cái ví, điện thoại và chìa khóa, nên muốn giấu cũng không giấu được. Dưới ánh mặt trời tươi đẹp, cô nhìn Tiêu Dư bước đi ngạo nghễ, trên tay cầm một cái túi nilon màu hơi đục, biết trốn vào đâu đây.

Cuối cùng Giai Hòa cũng đi mua một chiếc túi nilon có màu để đựng thứ kia vào, buộc miệng túi lại cẩn thận, mới thấy an tâm phần nào.

Về nhà thì có mẹ giám sát, nếu mẹ mà biết con gái cầm đồng này về chắc sẽ ra tối hậu thư đòi gặp bản sao Dịch Văn Trạch luôn quá. Về nhà Tiêu Dư? Cô ấy vừa nói tối nay không ở nhà. Về nhà mình? Cô buồn rầu nhận ra rằng, ở Bắc Kinh, căn nhà chính thức của cô là nhà của Dịch Văn Trạch.

Còn một nơi cuối cùng nữa có thể tới là công ty chế tác, cũng là địa bàn của anh nốt.

Đến giao lộ, cô đang phân vân không biết phải làm sao thì tự nhiên nghĩ ra một cách, đó là đi vào rạp chiếu phim, sau đó vào nhà vệ sinh... sau đó nữa thì điện thoại kêu.

"Em không ở công ty à?", anh hỏi.

Cô nói vâng, rồi bịa chuyện: "Bộ phim mới cần sửa một chút, nên em đi họp với đạo diễn Lưu".

Đầu dây bên kia im lặng giây lát, mới hỏi: "Em ở đâu, anh đến đón".

Cô ngẩn đầu nhìn tòa nhà công ty Tiêu Dư, tiếp tục bịa đặt: "Họp xong em đến chỗ Tiêu Dư, giờ em đang ở dưới lầu quảng trường Đông Phương".

Vừa dứt lời, Giai Hòa đã nghe thấy đầu dây bên kia có một giọng đàn ông rất quen thuộc. Cô lạnh người, nước mắt thành sông, đúng là vài thừa không che được mắt thánh... người đó chính là đạo diễn Lưu. Sao cô lại quên được nhỉ, hai người họ hợp tác với nhau, còn gặp mặt ở Thiên Tân nữa.

Dịch Văn Trạch cười, trò chuyện mấy câu với người kia, rồi mới quay lại nói với cô: "Anh sắp đến rồi, anh đặt chỗ, em cứ vào đó đợi anh".

Mắt Giai Hòa lướt từ mặt cô ma nơ canh trong cửa kính, xuống đến chiếc áo khoác dạ lông lầy, xuống tiếp đôi boots dài, cuối cùng vì đuôi lí nên đành chịu trận: "Được, anh đặt chỗ rồi nhắn tin tên quán cho em".

Lộ rồi, bị lộ rồi. Chắc chắn là anh cố ý...

Cô đã từng đến quán ăn này trong buổi tiệc mừng bộ phim thành công, nên trước lúc Dịch Văn Trạch đến, cô đã tính toán thời gian rồi gọi đầy một bàn

đồ ăn, nghiêng răng nghiêng lợi lãng phí tiền bạc. Lúc cô vừa đặt thực đơn xuống thì có tin nhắn của anh: Anh đến ngay.

Nói là đến ngay, ba phút sau đã có người mở cửa, nhân viên dẫn đường cũng nhiệt tình quá mức, chính chủ vẫn chưa lộ diện mà đã liên tục nói anh Dịch thế này, anh Dịch thế kia. Giai Hòa cầm đầu nhìn thực đơn, mãi đến khi cảm giác có hai người vừa ngồi xuống, một cánh tay đưa ra cầm lấy thực đơn. "Gọi đồ xong rồi hả?".

Giai Hòa ngượng ngập gật đầu lên nhìn ánh đèn qua lớp gỗ chạm rồng, vâng một tiếng rồi mới quay ra nhếch môi cười với người kia: "Đạo diễn Lưu".

"Ồ, là Giai Hòa sao?". Đạo diễn Lưu tươi cười nói: "Cũng là người quen cả, không cần căng thẳng". Giai Hòa ngẩn người nghiêng đầu nhìn Dịch Văn Trạch, anh chậm rãi giở thực đơn, thoáng cười: "Lúc ở Thiên Tân, anh vô tình tiết lộ rồi".

Thế nên, trước giờ cô vẫn toàn tự dối mình dối người sao? Cho nên mới nói, anh cố tình làm thế mà...

Rau chân vịt trộn mù tạt, cô vừa cho vào miệng đã chảy cả nước mắt nước mũi, đang định đưa tay lấy cốc nước cam, chạm vào chiếc cốc mới phát hiện ra là nước cam lạnh. Cô do dự, lại nghĩ đến mấy thứ đang nằm trong túi nilon đen, chợt dạ bảo nhân viên lấy cho mình ly sữa nóng. Cô vừa nói xong thì bị Dịch Văn Trạch quay ra nhìn.

Được rồi, cô thừa nhận là trước nay mình chỉ thích uống nước cam lạnh khi ăn cơm thôi.

Đến lúc lên xe, Giai Hòa cẩn thận để chiếc túi nilon ấy ra ghế sau, anh hỏi: "Hôm nay em đi đâu thế?". Giai Hòa nhớ ra mình nợ anh một lời giải thích, nhưng không thể tìm được lí do nào chính đáng hơn, đành bình tĩnh nói: "Tiêu Dư thất tình, em đến chơi với nó".

Tiểu Tiểu à, tớ xin lỗi cậu.

Cô đang lăm nhăm câu ấy trong đầu thì Dịch Văn Trạch cười bất lực: "Bạn em dễ thất tình thế cơ à?".

Cô lại vâng một tiếng chắc nịch, rồi nói với vẻ vô cùng đau xót: "Tiêu Dư cũng thấy mất mặt quá nên dặn em là nhất quyết không được nói chuyện này với ai".

Cuối cùng anh không hỏi thêm về chuyện ấy nữa: "Hôm nay em không khỏe à?".

Anh chu đáo quá, cô thầm rầu rĩ cảm thán, rồi vâng một tiếng.

Giai Hòa cầm túi nilon đen trong tay mà lòng không yên. Cứ như vậy cô theo anh xuống xe, lên lầu, vào phòng, nhìn anh thay quần áo, tắm rửa, cuối cùng là ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu xem xét cả đồng giấy tờ thì cô mới tìm được cơ hội lẻn vào nhà vệ sinh.

Giai Hòa vừa lấy ra một hộp chăm chú đọc hướng dẫn sử dụng thì nghe thấy tiếng anh bước vào phòng ngủ, sau đó là tiếng anh nghe điện thoại, giọng nói của anh cứ thoảng qua tai khiến cô chỉ đọc mấy dòng chữ mà cũng mất rất nhiều thời gian. Rõ ràng là tờ hướng dẫn sử dụng ghi rất cụ thể, còn có cả hình minh họa, thế mà cô đọc mãi chẳng hiểu, cuộc điện thoại của anh lâu quá, không biết ai mà giỏi buôn chuyện thế.

Vì sợ anh phát hiện mình ở trong nhà vệ sinh quá lâu, Giai Hòa cố ý mở vòi nước, nghe tiếng nước chảy ào ào cô mới nhẹ người đi một chút.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, Giai Hòa giật mình suýt làm rơi tờ giấy trên tay.

"Em chưa cầm quần áo vào à?".

"A, đúng rồi, em quên".

Một lúc sau, anh gõ cửa, cô lúng túng thò đầu ra, thấy anh đang cầm đồ lót và đồ ngủ của mình, nói: "Mấy hôm nay nhiệt độ xuống thấp, em đừng quần khăn tắm ra ngoài".

Cô cầm quần áo, cười cười rồi nhanh chóng đóng cửa lại. Cuối cùng thì dưới áp lực vô cùng to lớn, Giai Hòa cũng treo được quần áo lên giá, rồi xé túi que thử ra. Một giây, hai giây, mỗi giây trôi qua dài như cả thế kỉ, Giai Hòa chỉ cảm thấy cổ họng mình khô rát, vô cùng khát nước.

Kết quả, một vạch đỏ rất rõ hiện lên, chỉ có một vạch. Một vạch là gì nhỉ? Cầm tờ hướng dẫn sử dụng lên đọc thật kĩ, à, là không có.

Sau khi dùng hết cả năm hộp que thử, Giai Hòa mới hoàn toàn yên tâm. Cô nhanh chóng thu dọn, tắm rửa sạch sẽ rồi mặc quần áo đi ra, lúc này mới thấy thoải mái.

Thấy Dịch Văn Trạch đang ngồi trên ghế, khẽ nhú mày đọc tài liệu, Giai Hòa cũng bước tới nhìn lướt qua. Là thông báo lịch quảng bá phim, một danh sách dài phải đến mười mấy tên thành phố, cô im lặng nhìn mốc ngày tháng cuối cùng, hai tuần nữa ở Kuala Lumpur. Hai tuần nữa... lòng cô nhẹ bẫng, tâm trạng lo lắng cả ngày nay tự nhiên được giải tỏa, vô cùng nhẹ nhõm.

Dịch Văn Trạch quay đầu lại, bắt gặp ngay nụ cười xán lạn của cô, anh cũng không kìm được nở nụ cười, hỏi: "Có chuyện gì mà em cười vui thế?".

Chẳng hiểu sao, câu hỏi ấy của anh làm cô rất áy náy. Nên trả lời thế nào đây?

Giai Hòa do dự, kéo tay anh, trịnh trọng bước đến ngồi xuống ghế sofa. Mỗi bước đi Giai Hòa có thể nghĩ ra một câu thoại, nhưng đến khi ngồi

xuống thì cô chẳng biết phải nói gì, hoàn toàn im lặng.

Có lẽ vì hơi mệt, nên anh ngồi dựa vào sofa, kéo Giai Hòa để cô nằm gối lên đùi mình, cúi xuống nhìn cô: "Chưa nghĩ ra phải nói thế nào à?". Nghe có vẻ như anh đã đoán ra được mọi chuyện vậy, Giai Hòa chớp chớp mắt: "Em nói, anh đừng giận nhé". Anh cười dịu dàng, đưa tay cài cúc áo ngủ trên cùng giúp cô: "Sao phải giận?".

Đúng vậy, sao phải giận. Vừa bị anh hỏi lại, Giai Hòa mới cảm thấy mình có lỗi gì đâu, bạn nói xem, nếu thật sự không có thì mỗi người phải chịu một nửa trách nhiệm chứ. Cô suy nghĩ loạn hết cả lên, mặt ửng đỏ. Toàn cái gì thế này, sao mới bị anh nhìn mấy cái mà trong lòng mình đã có cảm giác tội lỗi như thế hai người mong có con suốt mấy năm nay vậy...

Giai Hòa xoay người, quay mặt ra phía ngoài, lí nhí nói: "Hôm nay Tiểu Tiểu bảo em là phải kiểm tra xem có gì chưa", cô dừng lại một lát, thấy anh không nói gì, chắc anh hiểu mình nói gì chứ? "Sau đó... em kiểm tra, phát hiện ra là chưa có gì". Haizzz, mình mang tiếng là làm biên kịch, vậy mà bao nhiêu thứ quan trọng nhất của cuộc đối thoại được thay bằng "gì gì" hết.

Anh vẫn không nói gì, hay là giận rồi? Không phải tại mình mà. Cũng không đúng, vẫn chưa kết hôn, đương nhiên không thể có gì gì được...

Cô ngón ngang suy nghĩ, ngửa đầu nhìn anh, sau đó cảm thấy chiếc cúc áo vừa được anh cài giờ lại bị anh mở ra. Từng chiếc một, không nhanh không chậm, anh còn cười rất khế, hỏi cô: "Thế nên em mới tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị tiếp tục chiến đấu hả?".

Ấy, em thế lúc nào?

Hai người đang ở trong phòng khách, phòng lại ở ngay tầng hai, cạnh cầu thang.

Tuy trong phòng rất yên tĩnh nhưng phía ngoài lại có tiếng người nói và tiếng bước chân, cô ôm cổ anh nhưng trong đầu vẫn phân vân, khẽ nói: "Vào phòng đi anh". Giọng nói của anh ở ngay bên tai, "Ở đây cũng được". Giai Hòa có cảm giác choáng váng hơn tất cả những lần trước, cô ôm cánh tay Dịch Văn Trạch, da thịt cô đều nóng bừng dưới những nụ hôn của anh, hơi thở cũng nóng dần lên.

Ghế sofa rất mềm, bị lún sâu dưới trọng lượng của hai người. Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, Giai Hòa giật mình suýt chút nữa thì kêu lên.

Giai Hòa cắn chặt môi, nghe tiếng Ngô Chí Luân nói: "Tôi đói lắm rồi", cô không biết nên khóc hay nên cười nữa, sau đó cô lại bị tiếng thở của anh làm cho mê loạn. Giai Hòa thấy mặt mình như sắp rỉ máu ra tới nơi, tiếng gõ cửa dai dẳng cuối cùng cũng dừng lại, sau đó có người nói lớn: "Dịch Văn Trạch, cậu là đồ trọng sắc khinh bạn!".

Thiết bị sưởi ấm trong phòng rất nóng, Dịch Văn Trạch lại bật điều hòa, rõ ràng là đang giữa tháng mười mà hai người đầm đìa mồ hôi. Giai Hòa nóng tới mức chỉ cầm mỗi chiếc váy hai dây lao vào phòng tắm, lúc đi ra, cô đang cầm khăn lau khô tóc thì bị anh kéo ngồi xuống giường, lấy chiếc áo thể thao cổ tròn mặc mùa đông ra khoác lên người cô, tiếp đó là quần thể thao.

Động tác của anh rất nhanh, Giai Hòa gần như là ngơ ngác để anh mặc quần áo cho mình, đúng là dịch vụ hạng năm sao.

Cuối cùng, anh thấy tay áo hơi dài, liền giúp cô xắn lên, cô khịt mũi, khẽ nói: "Được rồi", sau đó thấy anh đứng dậy, bước đến giá sách, nhắc điện thoại nội bộ lên: "A Luân, sang đi".

Á? Giai Hòa xem chút nữa thì bổ nhào xuống đất. Anh làm vậy chẳng phải tự khai khi này hai người có ở trong phòng và cố ý không mở cửa sao? !

Vì vừa tắm xong đã mặc nhiều đồ thế này nên Giai Hòa nóng toát mồ hôi. Vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, cô đã nhảy dựng lên nói em đi rót nước cho anh, sau đó lao ngay vào phòng trà nước. Nhìn lướt một lượt trên cái giá đựng trà, trà hoa, trà đen, trà Phổ Nhĩ, pha loại trà nào nhỉ? Cuối cùng cô quyết định pha cafe, vì thời gian pha sẽ lâu hơn một chút...

Bên ngoài, hai người đang cười cười nói nói, pha cafe xong Giai Hòa bưng hai ly cafe và một ly trà ra, Ngô Chí Luân lúc này mới dừng lại, cầm một chiếc túi giấy lên, nói: "Anh đến đưa đồ, tiện xem có gì ngon không, vậy mà em nỡ đối xử với anh như thế này đấy hả?".

Giai Hòa vốn rất lo lắng, nhưng bị anh ta nói vậy lại thấy kì lạ: "Liên quan gì đến em chứ?".

Ngô Chí Luân cười nhìn Dịch Văn Trạch, Dịch Văn Trạch cầm chiếc ly thủy tinh từ tay Giai Hòa, nhưng anh chỉ cười, không nói gì. Giai Hòa đưa cafe cho Ngô Chí Luân, cầm túi giấy từ tay anh ta, trên đó viết mấy chữ rất đơn giản: Dịch Văn Trạch - "Có em". Cô không hiểu, lại nhìn Dịch Văn Trạch nhưng anh vẫn không nói gì.

Cuối cùng Ngô Chí Luân húng hắng ho: "Hai người vẫn chưa quán quýt đủ hả? Có câu nói thế nào nhỉ, liếc mắt đưa tình". Quen nhau lâu như vậy, Giai Hòa biết rõ tiếng phổ thông của anh ta thực sự "rất tốt", lần nào nói chuyện kiểu này cũng làm cô cười lăn cười bò... Giai Hòa đặt túi giấy lên mặt bàn, không thèm để ý đến anh ta nữa, quay lại kéo tay áo Dịch Văn Trạch, mắt lấp lánh: "Anh ra đĩa đơn à?". Tin này kinh thiên động địa đây, bao nhiêu năm rồi anh không hát.

Dịch Văn Trạch mỉm cười gật đầu: "Em vui không?".

Cô vội gật lia lịa: "Đương nhiên là vui rồi".

Ngô Chí Luân cười nói: "Anh bận túi bụi mà vẫn phải dành thời gian viết lời đây", anh ta lại cầm chiếc túi lên, đưa đưa trước mặt Giai Hòa, "Gia

đình hòa thuận vạn sự thành, anh nói cho em biết Dịch Văn Trạch có những khuyết điểm rất lớn, ví dụ như trọng sắc khinh bạn, ví dụ như rất lười, cái gì cũng vứt cho anh làm hết".

Giọng anh ta khi nói ra bốn chữ "trọng sắc khinh bạn" hơi nhấn mạnh một chút, Giai Hòa vừa nghe đã cúi đầu, vội uống cafe, xem chút nữa thì bỗng lười. Cuối cùng Dịch Văn Trạch cũng mở miệng, nói với Ngô Chí Luân: "Cảm thấy thế nào?".

Ngô Chí Luân cười tí mắt, đáp: "Rất tốt, cực kì tốt. Nhạc của cậu, lời của tớ, ca sĩ lại là cậu, tớ chắc chắn không cần ra chiêu quảng cáo, đĩa này cũng sẽ rất hot".

Sau đó hai người toàn nói chuyện quảng bá cho đĩa đơn, Giai Hòa nghe như vẹt nghe sấm, không ngờ trong lúc cô không hay biết gì thì đĩa đã được thu xong, làm xong, sắp được quảng bá rộng rãi.

Đến lúc Ngô Chí Luân đi rồi, Giai Hòa mới vừa rửa ly vừa hỏi anh: "Sau khi ra đĩa đơn thì anh sẽ ra album mới hả?". Anh đón ly cô đưa, đặt lên giá: "Vẫn chưa lên kế hoạch".

Giai Hòa à một tiếng, rồi lại nói tiếc thật, cô chẳng cần nghe cũng biết bài này sẽ rất hot, tranh thủ ra luôn album mới thì mới là thượng sách. Tuy cô không hiểu lắm về thị trường âm nhạc, nhưng ở liveshow đêm đó khi Dịch Văn Trạch cất tiếng hát, cô đã biết anh sinh ra để làm minh tinh, chỉ ngẫu hứng hát bài của người khác mà đã hay như vậy rồi...

Nghĩ đến chuyện này, lại nhớ tới câu nói đó của anh, Giai Hòa bỗng thấy hạnh phúc vô bờ, có mỗi chiếc ly mà cô rửa đi rửa lại, đến lúc định thần lại mới thấy anh vẫn đứng dựa vào bệ rửa, nhìn cô cười, lúc này cô mới tắt nước, đặt chiếc ly vào tay anh: "Đi ngủ thôi".

Ba ngày tiếp theo, Dịch Văn Trạch bay tới bốn, năm thành phố, Giai Hòa lúc nào cũng cầm điện thoại, đợi tin nhắn. Vì còn chuyện đi New Zealand

là đại sự nên cô dồn tất cả công việc sang tháng sau. Tiêu Dư mang bức thư pháp đã được bọc cẩn thận đến, Giai Hòa mở ra xem, tuy không am hiểu lĩnh vực này lắm nhưng cô cũng giơ ngón tay cái liên tục khen đẹp đến mười mấy lần.

Tiêu Dư ngồi trong phòng khách, nhìn đồ gia dụng xung quanh, rất đau lòng hỏi cô: "Toàn đồ cậu chọn hả?".

Giai Hòa rất cảnh giác nhìn cô ấy: "Không được chê".

Tiêu Dư ngồi dựa vào sofa, thở dài: "Tớ nhớ có người đánh giá trong số các sao thì Dịch Văn Trạch có gu thẩm mỹ rất tốt, đáng tiếc quá, đáng tiếc quá".

Giai Hòa đang lau cửa kính ban công, đến chỗ cao quá đành phải nhảy lên lau, Tiêu Dư cuối cùng cũng cầm khăn lên, lau giúp Giai Hòa: "Cậu chăm chỉ từ khi nào vậy, căn nhà bé tí ở Thượng Hải vẫn phải thuê người lau dọn theo giờ, vậy mà về Bắc Kinh lại chăm chỉ nết na thế này". Giai Hòa thấy cô ấy dễ dàng lau sạch mọi góc ngách thì vô cùng ghen tị: "Giờ chưa dám thuê người, sợ mọi người nói này nói nọ".

Tiêu Dư nhìn cô: "Kết hôn được rồi đấy".

Giai Hòa ở một tiếng, vứt khăn lau xuống thùng nước ngoài ban công để giặt, lúc đang vắt khăn, nghe thấy tiếng kêu thất thanh của một người luôn bình tĩnh như Tiêu Dư, cô giặt mình vội vàng chạy vào phòng khách: "Sao thế? Sao thế?".

Tiêu Dư ôm laptop của Giai Hòa, ngẩng đầu nhìn cô: "Tin cực nóng".

Tim Giai Hòa đập thành thịch, thấy chột dạ: "Đừng có dọa tớ".

"Không liên quan đến cậu", Tiêu Dư chậm chậm xoay laptop lại phía Giai Hòa, "Cậu thấy chiếc nhẫn kim cương này to cỡ nào?".

Giai Hòa ngồi xuống cạnh Tiêu Dư, là một đoạn video. Vì câu hỏi của Tiêu Dư nên cô chỉ chú ý đến chiếc nhẫn kim cương trong đó, cố gắng nhìn cho rõ chiếc hộp và size tay, đoán: "Chắc phải hai ca-ra trở lên ấy nhỉ? Lấp lánh quá".

"Cậu quen người này không?", Tiêu Dư chỉ vào một người đàn ông trong đoạn clip.

Lúc này Giai Hòa mới để ý đến người đàn ông đó, trông quen quá... "Tớ nhớ ra rồi, là Trình Hạo, một trong những phó đạo diễn của đoàn làm phim Vĩnh an". Từ sau khi chia tay đoàn làm phim hồi tháng ba, đã nửa năm rồi cô không gặp lại.

"Anh ta quen Kiều Kiều không?", Tiêu Dư tiếp tục gợi mở.

"Quen chứ, lúc trước đi ăn, đi hát, toàn đi cùng nhau mà", Giai Hòa nói tiếp: "Nhưng chắc không thân lắm đâu. Chưa nghe Kiều Kiều nhắc đến anh ta bao giờ".

Tiêu Dư ừ một tiếng, lấy lại bình tĩnh: "Được cầu hôn rồi. Anh chàng này cũng chân thành ghê, còn đưa lên weibo nữa... xem lượng chia sẻ kìa..."

"Á? Không phải chứ?", Giai Hòa run tay ấn nút play.

Trong clip, Trình Hạo đang cầm chiếc hộp, nhìn vào máy quay nói: "Kiều Kiều, chúc em sinh nhật vui vẻ. Nhẫn kim cương 10.25 ca-ra anh tạm thời vẫn chưa mua được, chiếc nhẫn này chỉ có 2.25 ca-ra, anh đã tìm rất lâu rồi", anh ta lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, hắng giọng nói: "Giờ anh đang ở Liên hoan phim Tokyo, không biết lần này có thành công không, nhưng dù thành bại thế nào thì em cũng lấy anh nhé".

Cảnh này hình như quay ở bãi biển, còn có cả tiếng gió nữa. Vì hồi hộp nên bàn tay cầm hộp của Trình Hạo nắm lại rất chặt.

Đoạn clip rất ngắn, nhưng không hiểu sao Giai Hòa xem xong lại thấy sống mũi cay cay, cảm động ghê.

Nhưng mà... Cô nhìn Tiêu Dư, xem đoạn clip, rồi lại nhìn Tiêu Dư: "'Trước giờ cậu ấy yêu ai thì cả thế giới đều biết, nên không thể có chuyện yêu Trình Hạo mà lại không nói cho tớ biết được'".

Tiêu Dư suýt thì phì nước: "Vậy là chưa yêu mà đã cầu hôn rồi hả? !".

Hai người nhìn nhau, ánh mắt đầy ẩn ý, cùng lúc rút điện thoại ra, gọi cho Kiều Kiều. Điện thoại của Giai Hòa kết nối trước, đầu dây bên kia Kiều Kiều nhắc máy, khịt mũi nói: "A lô". Giai Hòa lập tức hai mắt sáng long lanh: "Cậu cảm động quá nên khóc hả?".

Giai Hòa nhấn nút bật loa, đặt điện thoại xuống bàn.

"Cái gì cơ? ", Kiều Kiều nói đặc giọng mũi, "Lạnh chết đi, tớ đang quay ngoại cảnh".

"Cậu vẫn chưa biết hả? !". Giai Hòa liếc nhìn số lượng chia sẻ, được đấy, mới hai mươi phút mà đã hơn chín nghìn lượt chia sẻ rồi, thế mà người trong cuộc vẫn chưa hay biết gì.

Người ở đầu bên kia mất bình tĩnh: "Có việc gì nói nhanh, tớ còn có điện thoại".

"Chuyện đó...". Giai Hòa quyết định vào đề từ từ, "Dạo này cậu có bạn trai mới à? Sau tay bass ấy?". Kiều Kiều im lặng giây lát: "Cậu đang yêu đương hạnh phúc quá nên trêu tức người thất tình hả?".

Giai Hòa lúng túng, liên quan gì đến tớ chứ: "Không có thật hả? Cậu có mối quan hệ nào mập mờ hoặc đang nảy nở không, kiểu tình trong như đã mặt ngoài còn e ấy?". Không có lửa thì làm sao có khói? Nếu không thì anh chàng kia chẳng phải là tự tìm đến cái chết hay sao?

"Tất nhiên là không, cậu định giới thiệu cho tớ hả?", Kiều Kiều sắp phát điên lên rồi.

"Có chuyện này, cậu phải bình tĩnh nhé". Giai Hòa nhìn Tiêu Dư, ý tứ rất rõ ràng: Cậu nói với cậu ấy đi.

Tiêu Dư hắng giọng: "Này, điên tình, thông báo với cậu một chuyện rất không may nhé, cậu tránh xa chỗ đông người ra, tìm chỗ nào yên tĩnh ấy". Kiều Kiều á lên một tiếng: "Hai cậu đang ở cạnh nhau à?". Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi lại kêu lên: "Tớ biết rồi, hai cậu cuối cùng cũng biết áy náy hả, hôm nay sinh nhật tớ mà chưa nhận tin chúc mừng đâu nhá. Cậu có biết suốt từ mười hai giờ đêm qua, có bao nhiêu nghệ sĩ nhắn tin cho tớ không? Người ta bận thế mà còn nhớ tới tớ, chỉ có hai cậu ngày nào cũng ăn rồi chờ chết, vậy mà lại quên sinh nhật tớ".

Giai Hòa lúng túng nhìn Tiêu Dư, Tiêu Dư lên tiếng ngắt lời Kiều Kiều: "Trình Hạo, cậu có quen không?".

"Quen chứ", Kiều Kiều lập tức nói: "Giai Hòa cũng quen nữa, cùng làm phim Vĩnh an. Sau đó anh ta không làm ở công ty tớ nữa, sao thế? Cậu thích anh ta hả?".

Tiêu Dư cũng thấy khó xử, nhìn Giai Hòa, rồi rất bình tĩnh nói vào điện thoại: "Anh ta cầu hôn cậu đấy".

Im lặng, rất im lặng.

Giai Hòa xoắn hết cả lên, đầu dây bên kia mới cất tiếng: "Hôm nay là sinh nhật tớ chứ có phải ngày cá tháng tư đâu, đã nửa năm nay tớ không gặp anh ta, đến số điện thoại của anh ta tớ cũng chẳng lưu".

"Cậu lên weibo của cậu mà xem, có người đã share cho cậu rồi, nhấn kim cương 2.25 ca-ra, lấp lánh lắm, nhất là khi để nó dưới ánh mặt trời". Tiêu Dư nhanh chóng tổng kết, đầu dây bên kia lập tức cúp máy.

Một phút sau, điện thoại để trên bàn lại rung lên, Giai Hòa hít sâu một hơi, còn phấn khích hơn cả mình được cầu hôn, vừa ấn nút nghe đã thấy bên kia lấp ba lấp bấp, nữ nhân vật chính không nói nên lời: "Cậu nói xem... thế này chẳng phải là chơi xỏ người ta à...". Tiêu Dư rất bình thản nói: "Nhìn lượng chia sẻ vượt cả mười nghìn thế này thì chắc là không ai tự chơi xỏ mình kiểu ấy đâu".

Hai người nghe Kiều Kiều bô lô ba la rất lâu, Giai Hòa không kiềm chế nổi, hỏi Kiều Kiều: "Này, cậu định thế nào", cô nghĩ ngợi nghiêm túc rồi nói: "Cậu nghĩ mà xem, tên Trình Hạo này cũng thật là, chưa yêu nhau mà đã cầu hôn rồi, chẳng phải là làm khó cậu sao?". Tuy rất lẳng mạn, nhưng cũng phải xem đương sự có đồng ý hay không đã chứ?

"Tớ cảm thấy", đầu dây bên kia do dự, rồi nói một câu vô cùng chấn động: "Tớ yêu anh ấy rồi".

Giai Hòa thấy não mình bị quá tải, Tiêu Dư chỉ ừ một tiếng: "Giờ đi làm giấy tờ ngay, có lẽ sẽ kịp dự lễ bế mạc liên hoan phim". Hai người thuộc trường phái hành động nói chuyện qua lại thêm mấy câu nữa rồi cúp máy, Giai Hòa lúc này mới hiểu ra Kiều Kiều định làm gì, lập tức trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Dư: "Không phải chứ, cậu ấy ầm đầu như thế mà cậu cũng ủng hộ đi sao? Đi Tokyo?".

"Một người đàn ông chưa chắc chắn điều gì mà dám đánh cược cả danh dự của mình để làm như vậy, thì cũng đáng để cưới làm chồng lắm", Tiêu Dư không phản đối, "Không phải ai cũng gặp được chuyện thế này đâu, hơn nữa, dù yêu bất cứ ai thì cũng có khả năng sẽ chia tay, vậy tại sao không chọn người vừa ngốc vừa có tài như thế? Cậu nên biết rằng, nếu anh ta được giải, thì video tỏ tình ấy không chỉ được mười nghìn người chứng kiến thôi đâu".

Giai Hòa hoang mang gật đầu, rồi lại gật đầu, sao Tiểu Tiểu nói gì cũng đúng thế nhỉ?

Đến lúc Tiểu Tiểu đi rồi, Giai Hòa nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không kiềm chế nổi, liền dứt khoát gọi điện cho Dịch Văn Trạch, vô vùng hưng phấn kể chuyện tên ngốc đó chưa yêu đã cầu hôn, rồi đến đoạn vô cùng đặc sắc là Kiều Kiều được cầu hôn một cái thì yêu luôn. Đầu dây bên kia chỉ nghe rồi cười, cuối cùng nói như nghĩ ngợi điều gì: "Lần này đúng là có hai phim Trung Quốc lọt vào danh sách, hi vọng cậu ta thành công".

Rất bình tĩnh, rất dịu dàng, Giai Hòa lập tức không nói nữa, chỉ ừ một tiếng.

Chương 17: Yêu nhiều thêm chút nữa

Khi Dịch Văn Trạch từ Cáp Nhĩ Tân quay về, nhiệt độ ở Bắc Kinh lại giảm lần nữa.

Giai Hòa đi ra khỏi nhà sớm một tiếng, nhưng lại đến muộn những hai tiếng, nguyên nhân của sự việc chỉ có một, đó là đồng chí ấy lại dính vụ quẹt xe. Lúc cô vội vàng đến bãi đỗ xe thì Dịch Văn Trạch đang được phỏng vấn. A Thanh thấy Giai Hòa lái xe đến thì giúp cô lùi xe vào chỗ đỗ rồi kéo tay cô, nói: “Chờ chút nhé, có mấy phóng viên đang ở trên xe”.

Giai Hòa cam phận gật đầu: “Sao lại phỏng vấn ở bãi gửi xe thế này?”.

“Đã hẹn trước là một tiếng nữa ở gần Trung tâm Thương mại thế giới”, A Thanh nháy mắt ra hiệu, “Nhưng vì chút nữa phải đến đài truyền hình làm talk show nên không kịp, cho nên phóng viên lái xe đến sân bay luôn”.

Giai Hòa nhìn đồng hồ hỏi: “Thế giờ còn kịp không?”.

A Thanh cũng nhìn đồng hồ: “Phải đi rồi, tôi ra giục bọn họ”, cô ấy nói xong liền bước lên xe. Một lúc sau có hai người bước xuống xe, Giai Hòa đang định lên xe thì có người ngấp ngừng gọi tên cô, cô quay đầu lại thì thấy hóa ra là phóng viên vừa ở trên xe bước xuống, cũng chính là bạn học thời cấp ba của cô.

Cô gái kia vừa cất bút, vừa bước tới chào hỏi: “Đến đón ai à?”. Giai Hòa định lắc đầu, nhưng lại nghĩ mình không đến đón ai thì tự dừng tới bãi gửi xe sân bay làm gì, liền gật đầu nói: “Ừ, còn cậu?”.

Cô gái kia nhanh chóng bước tới, kéo tay cô: “Phỏng vấn Dịch Văn Trạch đây”.

Giai Hòa ồ một tiếng, cô gái kia lại chỉ người đứng phía sau, nói: “Đây là đồng nghiệp của tớ, à phải rồi, dạo này cậu làm gì rồi?”

“Biên kịch”. Giai Hòa liếc mắt nhìn chỗ đầu xe vừa mới bị quẹt, rồi lại liếc nhìn chiếc xe kia, A Thanh vừa bước xuống, thấy tình hình đằng này liền quay đầu lại, vào trong xe nói gì đó.

“Biên kịch à”, người đứng trước mặt Giai Hòa tươi cười, “Thế thì sớm nổi tiếng nhé, để tớ có ngày được phỏng vấn cậu”.

Giai Hòa cười ha ha: “Được được, nhớ viết tớ thành sao Văn Khúc[1] giáng thế nhé”. Người đó cười, vỗ vai cô: “Được rồi, giờ kiểu đó hết thời rồi, tớ sẽ viết cậu mười mấy tuổi đã làm anh chị, ngày nào cũng bay nhảy ngoài xã hội, sau đó ra nước ngoài, khi về nước thì gặp được duyên kỳ ngộ, được đạo diễn nổi tiếng chăm”.

[1] Văn Khúc là ngôi sao nắm giữ công danh và văn vận của thế nhân.

Giai Hòa ngượng ngáp nhìn bạn mình, nghĩ đến chương trình tiếp theo của Dịch Văn Trạch, cô vội vàng đặt tay lên vai bạn, ngắt lời: “Thôi, khi nào có cơ hội thì tớ mời cậu ăn bữa cơm, giờ tớ đang vội đi đón người”. Nói xong,

cô khóa xe, quay lưng bước đến chỗ thang máy. Mãi đến lúc thấy họ lái xe đi rồi, Giai Hòa mới thở phào, quay lại chỗ cũ.

A Thanh đứng ở đuôi xe liên tục nháy mắt ra hiệu cho Giai Hòa, mặt nhăn nhó, nhưng cô không để ý, mãi đến lúc bước từ phía đuôi xe ra, cô mới thấy Dịch Văn Trạch đang cúi người nhìn xe...

Thôi xong.

Cô huých A Thanh một cái, ra hiệu cô ấy tạm tránh đi, rồi bước tới, ôm Dịch Văn Trạch từ sau lưng, dụi dụi mặt vào lưng anh, nịnh bợ: “Mừng anh về nhà, anh yêu”. Ngượng mồm quá, nhưng nếu lúc này không dùng mỹ nhân kế thì còn để đến lúc nào nữa?

Giai Hòa chưa nhìn thấy Dịch Văn Trạch, đã bị anh đòi chìa khóa xe, sau đó còn bị anh xốc lên xe. Cắm chìa khóa xe xong, anh mới im lặng nhìn cô: “Học lái xe mấy năm rồi?”.

“Từ hồi đại học” , Giai Hòa tính, “Lâu lắm rồi”.

“Sau này đừng lái xe nữa” , anh nhìn đồng hồ, rất bình thản nói: “Nếu cần thiết thì anh đưa em đi, nếu anh không có ở Bắc Kinh thì gọi taxi, nếu thấy bất tiện quá thì thuê tài xế riêng”.

Khóe miệng Giai Hòa dần dần méo xệch, như thế nào gọi là dùng một câu nói mà quyết định được sự sống chết? Chính là thế này đây.

Không ngờ trong lúc Giai Hòa đang trầm tính kể xem làm thế nào thay đổi quyết định của anh thì Dịch Văn Trạch đã vươn người, vòng tay qua cổ cô, nhẹ nhàng kéo cô lại gần, trao một nụ hôn rất dịu dàng. Vì hai người vừa đứng ở ngoài trời nên môi đều rất lạnh nhưng nụ hôn này lại nồng ấm vô cùng.

Tiếng điều hòa hơi ồn, Giai Hòa không kịp phản ứng, chỉ biết đáp lại nụ hôn của anh, mãi đến khi anh rời lỏng tay, cô mới lí nhí nói anh không sợ bị người khác nhìn thấy à. Cô chưa nói hết câu đã thấy anh áp sát lại, cúi người hôn cô lần nữa. Cuối cùng, anh giúp cô thắt dây an toàn: “Đưa bằng lái cho anh”.

... Thế nào gọi là mỹ nhân kế? ! Đây chứ đâu!

Giai Hòa giao nộp tấm bằng lái mà khó khăn lắm cô mới thi được, lòng nhói đau khi Dịch Văn Trạch đút nó vào túi, không thể đùa chuyện này với anh được, thôi vậy, thôi vậy.

Mãi đến lúc ra khỏi bãi đỗ xe, anh mới nhếch miệng mỉm cười. Vì cuộc nói chuyện với người bạn cũ khi nãy nên Giai Hòa không kịp về nhà, đành phải theo Dịch Văn Trạch đến đài truyền hình. Cô định ngồi chờ trên xe nhưng A Thanh nói talk show này sẽ kéo dài, nên cô ấy dẫn cô lên lầu. Trong phòng hóa trang có nữ MC, vừa nhìn thấy Dịch Văn Trạch, cô ta lập tức bước đến bắt tay anh: “Anh Dịch, mấy năm rồi mới gặp”.

Dịch Văn Trạch khẽ bắt tay cô ta, cười cười: “Xin lỗi, lúc đến hơi tắc đường”.

Nữ MC cười, nhường lối cho anh vào phòng hóa trang: “Đĩa đơn lần này hay quá. Mới vài ngày mà mấy cô gái ở đây đều đổi nhạc chờ hết, cả bản tiếng Quảng lẫn bản tiếng phổ thông, em sắp phát điên luôn rồi, gọi cho ai cũng được nghe bài này”.

Không hổ danh là MC nổi tiếng, Dịch Văn Trạch ít nói như thế mà lúc này cũng phải đáp lại vài câu, đến lúc anh ngồi xuống, Giai Hòa mới đứng cạnh, nhìn chuyên viên trang điểm sửa tóc giúp anh. Trước nay Giai Hòa toàn nhìn thấy Dịch Văn Trạch lúc đã hóa trang xong, chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến quá trình đó, cô còn tưởng nó hay ho thế nào, giờ mới biết cũng chẳng có gì đáng xem.

Trong khi nữ MC vẫn đang đứng trước gương chỉnh sửa thì anh đã ngồi uống nước chờ đợi rồi.

Thế nào gọi là vẻ đẹp bẩm sinh? Đây chứ đâu.

Buổi tối lúc về nhà, Giai Hòa tự tay nấu mì cho anh. Cô chống cằm nhìn anh ăn mì, cổ dùng giọng điệu dịu dàng nhất để hỏi: “Ngon không anh?”. Dịch Văn Trạch chậm rãi kéo Giai Hòa lại ngồi cạnh mình, gấp mì cho cô.

Mùi gia vị rất đậm, cô ăn một miếng, ngẩng đầu lên đang định nói thì Dịch Văn Trạch đã hỏi trước: “Ngon không em?”. Giai Hòa vâng một tiếng, hoàn toàn quên mất chuyện lái xe.

Đến lúc anh đi tắm, Giai Hòa mới mở máy tính ra đeo tai nghe và bắt đầu giải quyết đống email công việc. Nửa đêm rồi còn nhận được mười mấy email, cô mở từng email ra xem, đến cái cuối cùng thì gần như phát điên. Có rất nhiều kịch bản nộp từ hai, ba năm trước, nhưng không khởi quay, đến giờ là khi tỉ lệ người xem Vĩnh an tăng cao, họ mới lôi những kịch bản đó ra đòi sửa để chuẩn bị khởi quay. Tất cả đều do Giai Hòa viết, nên cô phải chịu trách nhiệm đến cùng, có điều, quả thực là rất nhiều.

Giai Hòa nhìn đống email đến đỏ cả mắt thì nghe thấy tiếng điện thoại, gọi lúc nửa đêm thế này chỉ có thể là mẹ mà thôi. Cô giật mình, vội vàng nghe máy, đầu dây bên kia mẹ kêu la thảm thiết: “Chết rồi con gái ơi, đầu óc bố con không tỉnh táo nữa rồi, cứ gọi tên con suốt”.

“Sao ạ?” , Giai Hòa đặt tay trước ngực, “Mẹ đừng cuống, còn đi được không? Động đậy được không? Mẹ gọi 120 chưa?”.

“Gọi rồi” , mẹ cô ở đầu dây bên kia liên tục nói, “Ông ơi đừng vội, có gì thì mọi người cùng nói, đừng vội”.

Giai Hòa nghe thấy vậy thì kinh hồn bạt vía: “Xe cấp cứu đến thì mẹ lên trước, xong nhắn tin tên bệnh viện cho con, con về ngay”. Giai Hòa cúp

máy xong, Dịch Văn Trạch cũng vừa tắm xong bước ra, thấy cô vội vội vàng vàng mặc áo khoác, cầm điện thoại lao ra ngoài, anh liền kéo lại: “Đợi anh mặc đồ rồi cùng đi”.

Đầu óc Giai Hòa rối tung lên, nghe anh nói thế thì càng giật mình: “Anh đi làm gì?”.

Dịch Văn Trạch nhanh chóng lấy áo sơ mi ra, vừa gài cúc áo vừa bảo cô đi lấy ví tiền và chìa khóa xe. Giai Hòa làm hết theo những gì anh nói, mãi đến lúc lên xe rồi, cô mới gọi cho mẹ, người nghe máy không phải mẹ cô, mà là Mục Mục: “Chị, em đang cầm điện thoại, 120 đến rồi, để em nhắn tin địa chỉ cho chị nhé” , nói xong lập tức cúp máy.

Giai Hòa đau đầu, tim đập rất nhanh, cô hoảng hốt nhìn Dịch Văn Trạch. Anh đang khởi động xe, cảm thấy Giai Hòa đang nhìn mình, anh liền kéo cô lại, ôm cô: “Không sao đâu”. Nói xong, anh hôn lên trán cô.

Điều hòa mới bật, trong xe lạnh đến kinh người, nhưng chỉ một hành động đó của anh đã giúp cho cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều. Đôi tay vốn lạnh lẽo cũng có lại cảm giác. Điện thoại đột nhiên rung lên, là tin nhắn của Mục Mục.

Giai Hòa nói tên bệnh viện, nhưng lại do dự: “Để em tự lái xe đến đó nhé?”. Ở những nơi công cộng như thế, Giai Hòa vẫn thấy không nên để anh xuất hiện.

Dịch Văn Trạch chỉ cười: “Tuy thời điểm gặp mặt không tốt lắm, nhưng em không thể cướp đi quyền lợi của người làm bạn trai như anh, đúng không?”. Giai Hòa vâng một tiếng, như thế câu nói này đã khiến cô yên lòng.

Lúc đến bệnh viện đã là nửa đêm, nhưng ở đại sảnh vẫn chật kín người, mùi thuốc khử trùng nồng nặc.

Giai Hòa chẳng để ý đến thứ gì khác, vừa gọi điện thoại hỏi số tầng vừa theo chỉ dẫn của Mục Mục chạy tới phòng cấp cứu. Dịch Văn Trạch theo cô bước nhanh vào, liên tục có người dừng lại, quay đầu nhìn anh, dường như tất cả đều vô cùng ngạc nhiên, không dám tin vào mắt mình.

Mãi đến khi đi tới ngoài phòng cấp cứu, Giai Hòa mới đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Dịch Văn Trạch. Anh không nói gì, khẽ nắm tay cô, giúp cô mở cửa. Trong phòng bệnh rõ ràng có rất nhiều người, nhưng lập tức im phăng phắc sau giây phút cô và anh bước vào.

Giai Hòa nhìn bốn phía, thấy ngay một chiếc giường bệnh có rất nhiều người đang đứng vây quanh, đều là cô dì chú bác của cô. Giai Hòa đang định bước tới thì một tiếng hét vang lên khiến cô giật mình suýt ngã.

Mục Mục lao tới kéo tay Giai Hòa: “Sao anh rě em lại đến đây vậy? !”. Giai Hòa thở hốt hển, hỏi Mục Mục: “Bố chị sao rồi”. Cô chưa nói hết câu, tất cả những người đứng cạnh giường đều quay đầu lại, bày ra bộ dạng bị ghen bánh chưng mà chưa tìm thấy nước để uống.

Mục Mục nhìn cảnh tượng ấy cũng run rẩy, lắp bắp nói: “Không, không sao... chỉ, chỉ là bị hạ đường huyết thôi...”.

“Hạ đường huyết? !”. Giai Hòa có cảm giác như sắp xung huyết đến nơi, “Bố chị chẳng phải vẫn bị đường huyết cao sao? !”.

Mẹ Giai Hòa không biết từ đâu chạy về, đứng ngay sau cô và Dịch Văn Trạch giải thích: “Làm mẹ sợ chết mất con gái ơ, không sao đâu, không lo, chụp CT xong rồi, não không vấn đề gì, bác sĩ nói bố con uống thuốc hạ đường huyết quá liều thôi”.

Lúc này Giai Hòa mới an tâm, quay đầu nhìn Dịch Văn Trạch không biết nói sao, thấy mẹ bước lại, chắc bà cũng đoán được người đàn ông đứng quay lưng lại phía mình chính là bản sao của Dịch Văn Trạch được con gái mình giấu giếm bấy lâu, nên bước đến, nghiêm nghị nhìn anh.

Sau đó, hoàn toàn im lặng.

Dịch Văn Trạch trịnh trọng cúi đầu nói: “Bác gái, cháu chào bác, cháu là Dịch Văn Trạch”.

Mẹ Giai Hòa sững sờ đứng năm giây, rồi mới hắng giọng, vỗ vào cánh tay anh: “Tiểu Dịch à, làm cháu lo lắng rồi, thật là, lần đầu gặp mặt đã khó xử vậy trời” , nói xong, bà còn cười cười.

Ung dung phóng khoáng không ai sánh bằng.

Các cô dì chú bác cũng lập tức cười phối hợp, nhường chỗ ở cạnh giường: “Mau lại thăm bố đi, ông ấy truyền nước xong đã đỡ hơn rồi”. Mọi người nhường chỗ, còn bố cô thì rõ ràng là vừa bị ai đó gọi dậy, đang được dì hai đỡ ngồi dậy, mơ màng dựa vào đầu giường.

Đột nhiên Giai Hòa có cảm giác như mình vừa bị bắt gian vậy, không dám nhấc chân bước tiếp.

Cuối cùng lại là Dịch Văn Trạch bước lên trước, Giai Hòa lễ đờ theo sau, Dịch Văn Trạch bước đến cạnh giường, hơi cúi người: “Bác trai, cháu chào bác, giờ bác cảm thấy thế nào?”. Nói xong, rất tự nhiên, anh đưa tay chỉnh lại gối tựa lưng cho bố Giai Hòa.

Bố Giai Hòa mơ màng nhìn anh, không lên tiếng, mẹ cô bước lại, nhéo tay ông một cái: “Nói chuyện với ông kìa!”.

“Hả” , lúc này bố cô mới tỉnh hẳn, “Cũng ổn, rất ổn” , nói xong ông còn động dậy cánh tay, “Đừng lo, vẫn còn khỏe lắm”. Nói xong, ông còn quay ra nói nhỏ với vợ: “Nhìn giống y đúc nhỉ?”. Một câu nói mà suýt làm Giai Hòa khóc một dòng sông, toàn cái gì với cái gì vậy trời?

Nếu có giống thật thì cũng không thể giống đến thế này được...

“Đây chính là Dịch Văn Trạch thật đấy!”. Mắt mẹ cô như tóe lửa đến nơi, nhưng bà vừa ngẩng đầu đã nở nụ cười mỉm vô cùng chừng mực, “Phiền cháu quá, cháu bận trăm công nghìn việc thế này, đúng là, haizz”. Bà càng nghĩ càng bức, lại nhéo chongo một cái rõ đau.

Dịch Văn Trạch cười nói: “Đây là chuyện cháu nên làm mà, bố mẹ cháu còn đặc biệt dặn dò cháu, theo đúng tập tục thì cháu nhất định phải đến thăm hai bác trước khi đưa Giai Hòa sang New Zealand”. Chỉ một câu nói đã dồn mọi ánh mắt về phía hai người.

Giai Hòa cầm tay anh, một lúc lâu sau mới lí nhí nói: “Tại đợt này đang rảnh...”

“Shit, nửa đêm canh ba thế này mà vẫn có minh tinh quay chương trình từ thiện hả? !”.

Tiếng nói lớn ngoài cửa ngắt lời Giai Hòa, mọi người đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy cậu em họ của Giai Hòa đang đứng khom lưng, chắc là do chạy nhanh quá, vừa thở gấp vừa vẫy tay nói với đứa em đằng sau: “Nhanh gọi cho chị Giai Hòa, là Dịch Văn Trạch, đang ở bệnh viện”.

Thật là... Cô đau khổ nhìn Dịch Văn Trạch, đúng là một cuộc gặp mặt cả đời không quên...

May mà mẹ cô đứng ra giải quyết nên mọi người nhanh chóng ra về. Lúc Dịch Văn Trạch lái xe đưa mọi người vào tiểu khu, mẹ cô rất phối hợp, nhanh chóng bước xuống xe trước vì sợ bác bảo vệ nhìn thấy người lái xe, đến cả việc đi lên nhà mà cũng phải tim đập chân run. Giai Hòa thấy mẹ nhanh nhẹn nhảy lên lầu, lúc mở cửa còn nhìn trước ngó sau, hoàn toàn khuất phục trước khả năng thích ứng của mẹ.

Chỉ chưa đến một tiếng đồng hồ mẹ đã hoàn toàn chấp nhận chuyện Dịch Văn Trạch là bạn trai của cô.

Vào nhà, Giai Hòa tranh thủ lúc mẹ đi pha nước liền theo vào bếp, nhìn mẹ từ đầu đến chân: “Mẹ, mẹ không sao chứ?”.

“Thế nào” , mẹ cô nhướn mày, cười đắc ý, “Mẹ không làm con mất mặt chứ?”.

Giai Hòa ậm ậm ờ ờ: “Cực kì ung dung quý phái, phóng khoáng đúng mực”.

“Bê vào đi” , mẹ cô đưa cả đĩa hoa quả cho cô, “Đến lúc thể hiện vẻ hiền thực nết na của con rồi đấy, mẹ sẽ xử con sau”. Giai Hòa lè lưỡi, ngoan ngoãn bưng khay hoa quả vào phòng mình.

Cô vừa bước vào đã nhìn thấy Dịch Văn Trạch ngồi cạnh năm cuốn album to đùng, vui vẻ xem ảnh.

Vừa có người đến nhà là lập tức thể hiện thành quả nuôi dạy con ngoan của mình ngay, đây đúng là thói quen ngàn năm không đổi của các bà mẹ. Giai Hòa chỉ sợ Dịch Văn Trạch xem được mấy tấm ảnh xấu xí ngốc nghếch của mình, vội vàng đặt đĩa hoa quả sang một bên, nhón mấy quả nho đưa lên miệng anh.

Mẹ cô rất thích ăn nho lạnh, mùa đông ngồi trong phòng ấm áp ăn một quả nho lạnh, chua chua ngọt ngọt, còn có thể giải nhiệt nữa.

Giai Hòa nhìn trộm vào trang album anh đang mở, là bức ảnh cô tham gia đội múa Tân Cương ở cung thiếu nhi, lại phải mặc đồng phục, mọi người mặc thì rõ đẹp, còn cô mặc thì lại rộng thùng thình. Nhìn màu son đỏ bắt mắt của mình trong ảnh, Giai Hòa vô cùng xấu hổ: “Đừng xem nữa, xem tivi đi”.

Anh cắn một quả nho, cười nhìn cô: “Em học múa à?”.

Giai Hòa vâng một tiếng, thừa thế giật quyển album: “Lúc nhỏ em có học qua, không chỉ học múa thôi đâu, vì từ nhà em đi tới cung thiếu nhi Cảnh Sơn phải mất hai tiếng đồng hồ, mẹ bảo đằng nào cũng đến đó, nên báo danh cho em học ba, bốn lớp liền. Nhưng vì em chẳng có tài cán gì cả, nên cuối cùng cũng không ra ngô ra khoai gì”.

Cô ngẩng đầu thở dài, mới sức nhớ trên tường nhà dán đầy poster, lập tức đứng hình. Xong, sao mình không gỡ ra trước nhỉ? !

Giai Hòa nhìn trộm Dịch Văn Trạch, thấy anh đang cầm một quyển album khác lên, lật ra xem, cô liền lao đến bên cạnh anh, khẽ hỏi: “Hay anh đi tham quan phòng làm việc của em?”.

Dịch Văn Trạch nhìn Giai Hòa, cô chột dạ nói: “Em phải thay đồ”. Mình sẽ tranh thủ lúc thay quần áo gỡ hết poster xuống... Dịch Văn Trạch hình như đang cười, lại như chẳng coi đó là vấn đề gì lớn lắm: “Em thay đi”.

Thôi được rồi, cái cơ này ngớ ngẩn quá.

Giai Hòa cố chống chọi thêm: “Lâu rồi em không về nhà, anh cũng phải cho em dọn phòng chứ?”.

Cuối cùng anh cũng gấp album lại, ngẩn đầu nhìn tấm poster to nhất dán trên cửa ban công: “Tấm này đẹp quá, mang về nhà mình nhé em”. Chỉ một câu của anh cũng đủ đập tan mọi dự định của cô, Giai Hòa ậm ừ nói tùy anh, rồi cầm cốc trà anh mới uống được một ngụm ra ngoài rót thêm.

Kết quả là, anh không chỉ mang tấm poster đó về mà còn tịch thu luôn cả bốn mươi mấy tấm ảnh của cô.

Mẹ cô thì rất hào phóng, vung tay nói cháu cứ mang về hết đi, để lại chỉ thêm chật nhà. Giai Hòa nước mắt lưng tròng nhìn mẹ, không dám phản bác, chỉ có trời mới hiểu cô mong mẹ mình thương hại con gái một chút thôi cũng được...

Đến nửa đêm, Giai Hòa ôm bộ chăn gối mới vào phòng mình, nói nhỏ với anh: “Đêm nay anh ngủ ở đây nhé, em ngủ ở phòng dành cho khách”. Mẹ cô khăng khăng đòi Dịch Văn Trạch ngủ lại, vì đã nửa đêm canh ba nên cô chẳng dám có ý kiến gì, Dịch Văn Trạch cũng rất tự nhiên đồng ý.

Giai Hòa trải ga đệm cẩn thận cho anh, đang định quay lại thì bị anh bế lên giường. Đây là phòng của mình, ánh đèn và chiếc giường quen thuộc, còn cả chiếc bàn làm việc mà cô vẫn thường dùng, cây cối ngoài ban công đều do cô trông từ hồi học cấp ba. Cô từng nằm trên chiếc giường này học bài, xem tivi, sáng nào cũng bị mẹ lật chăn gọi dậy, còn lúc này, cả người cô đều lún trong chăn, nằm trong vòng tay anh, được anh hôn thật khẽ.

Cửa phòng khép hờ, Giai Hòa nghe thấy tiếng mẹ giục bố đi ngủ. Bố cô khẽ hỏi có cần nấu đồ gì ăn đêm không thì bị mẹ cô quát cho một câu lập tức tắt ngấm ý định, sau đó cửa phòng ngủ của bố mẹ đóng lại, cả căn nhà đột nhiên chìm trong yên lặng.

Giai Hòa vừa tắm gội xong, tóc chưa khô, nhanh chóng thấm ướt chăn. Nụ hôn của anh chưa bao giờ ấm áp đến vậy, từ môi xuống tai, rồi anh khẽ cắn vào da tai cô, nói: “Vợ ơi?”. Giai Hòa hơi tránh ra, nhưng lại bị anh kẹp chặt, cô chỉ có thể dùng chút lí trí cuối cùng: “Dạ”.

Anh không vội nói, nhẹ nhàng hôn từ cổ cô xuống xương quai xanh, rồi dùng miệng tháo một cúc áo của Giai Hòa.

Không phải là có gì muốn nói sao? Vì Giai Hòa đang tập trung nghĩ xem Dịch Văn Trạch định nói gì, mãi đến lúc anh khẽ khàng mở chiếc cúc áo thứ ba thì cô mới phát hiện ra, lập tức lăn qua một góc giường: “...Để tối lúc về nhà mình đi”. Cô lúi ra sau một chút, nhưng hẫng một cái, suýt nữa thì rơi xuống đất.

Cũng may là anh nhanh tay, kéo cô lại: “Em bảo sao?”.

Giai Hòa bị anh hỏi thế thì á khẩu, ngượng không dám nói lại lần nữa, cảm giác cơ thể mình dần nóng lên, kề sát cơ thể đang nóng hừng hực của anh, giây giụa khẽ nói: “Trước lúc ra ngoài cũng vừa...”.

Cô cố gắng tỏ ra nghiêm túc, nhưng lại chợt dạ vênh tai nghe động tĩnh ngoài phòng khách.

Anh bỗng khẽ cười: “Gì cơ?”.

Không gian yên tĩnh thế này, lại ở trong phòng của mình, tất cả đều mờ mờ ảo ảo khiến tim Giai Hòa đập gấp gáp.

Hơi thở rối loạn bởi cơ thể này quá quen thuộc. Giống như có một chiếc cân trong lòng Giai Hòa liên tục dao động, cô đấu tranh tư tưởng mãi đến khi anh áp lên môi cô một nụ hôn đầy khiêu khích, cô mới nhắm mắt, đành cam lòng chấp nhận số phận.

Nụ hôn rất mềm mại dịu dàng, rất sâu.

“Vợ ơi” , giọng nói bên tai rất khẽ, đầy vẻ dỗ dành: “Mau ngủ đi”.

Hả?

Giai Hòa mở to mắt nhìn, thấy hình bóng của mình trong đôi mắt đen láy của anh. Trong không gian yên tĩnh thế này, cô đắm đuối nhìn anh, một lúc lâu sau mới vụt dậy, nhảy xuống giường, vội vàng rời khỏi hiện trường.

Chạy qua phòng khách yên tĩnh vào đến phòng ngủ dành cho khách, mặt Giai Hòa càng lúc càng đỏ.

Cố ý! Chắc chắn là anh ấy cố ý!

Giai Hòa ngủ đến khi thấy cổ họng khát khô mới thức dậy, mặt trời đã lên rất cao, mình lại ngủ quên đến trưa rồi. Cô mơ màng bò dậy, định đi gọi Dịch Văn Trạch thì nghe thấy tiếng mẹ đang nấu cơm trong bếp: “Đi từ lâu

rồi, xem xem người ta chăm chỉ thế chứ, hơn năm giờ đã dậy đi rồi, nhìn con kìa, haizzz, quả nhiên là chim dậy sớm mới bắt được sâu, thảo nào mà nó nổi tiếng sớm như thế”.

Giai Hòa lặng người, sức nhớ hình như hôm nay anh phải đi Thượng Hải quảng bá cho bộ phim, cô mới an tâm: “Ngành nghề khác nhau mà mẹ, con gái mẹ cũng chăm chỉ lắm đấy”.

Mẹ Giai Hòa quay ra nhìn cô, nhìn đến lúc cô dựng tóc gáy, bà mới than thở: “Con xem giờ giấc hai đứa lệch nhau như thế thì sau này có con phải làm sao?”.

Giai Hòa đang ngậm bàn chải, chuẩn bị gửi tin nhắn thì nghe thấy câu đó, lập tức quay đầu, hoàn toàn đầu hàng khi thấy mẹ đang vô cùng lo lắng. Sau gần một tiếng truy hỏi của mẹ, cô phải giả vờ nghe điện thoại thì mới được giải thoát.

©STE. NT

Ngồi lên taxi, Giai Hòa tháo khăn quàng ra, thở phào nhẹ nhõm. Tài xế hỏi địa chỉ, nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ: “Khu vực đẹp đấy”. Giai Hòa cười, đang định đáp lại thì nghe thấy tin tức giải trí trên radio nói đến Thiên Sở. Cô ta đã nhanh chóng đính hôn với một công tử giàu có chưa từng xuất hiện trước công chúng. Mấy năm nay toàn những tin tức kiểu như vậy, vì Thiên Sở là vợ cũ của Dịch Văn Trạch nên lúc nào nói đến cô ta, họ đều ít nhiều đề cập đến anh.

DJ rất hoạt ngôn, Giai Hòa nghe câu được câu chẳng, tiện tay gửi tin nhắn cho Dịch Văn Trạch: Anh đến chưa? Tin nhắn trả lời đến rất nhanh: Đến rồi, đang họp. Em về chưa?

Giai Hòa trả lời tin nhắn, lúc cất điện thoại đi mới nghe bác tài nói: “Hai năm nay là năm kết hôn của làng giải trí à, từ người quá lứa lỡ thì mãi không gả đi nổi đến người tái hôn đều tranh thủ lấy chồng trước năm

2012”. Giai Hòa tiện miệng hòa theo, bác tài lại nói: “Hai hôm nay có rất nhiều tin tức về cái cô Thiên Sở này, hôm trước bác chở một vị khách, hình như người đó biết rõ nội tình đấy”.

Giai Hòa phụ họa vâng một tiếng. Ở thời đại này, hình như ai cũng tự xưng là người biết nội tình?

“Cháu không biết chứ, minh tinh rất có giá, bao nhiêu ông chủ ở đại lục đều ra giá, bảo công ty quản lí cung cấp nữ minh tinh để làm bạn gái đấy, không bao nuôi thì cũng là để tạo tin đồn bạn gái. Tin tức này còn hiệu quả hơn quảng cáo ấy chứ, hiệu ứng thu được không phải là bình thường đâu. Cái cô Thiên Sở này á, trong thời gian xử lý hôn, cô ta nổi tiếng hơn rất nhiều, giá làm bạn gái của cô ta bây giờ cao nhất giới đấy”.

Giai Hòa im lặng, thế này chính là người đại diện kiểu mới trong thời đại mới sao?

Bác tài càng lúc càng hưng phấn, càng nói càng hăng.

Lúc Giai Hòa gần về đến nhà thì bỗng nhận được một cuộc gọi từ số lạ, là người của công ty Dịch Văn Trạch, hình như đang đứng đợi dưới nhà cô, nhưng lại không nói là có việc gì. Khi xuống xe, Giai Hòa mới nhìn thấy cậu chàng đứng đợi ngoài cửa thang máy lạnh đến mức nhảy lên nhảy xuống, vừa thấy cô đã cười hi hi chạy tới: “Bà chủ, chị mà không tới thì chắc em chết cóng mất”.

Giai Hòa áy náy lấy thẻ mở cửa ra: “Lên nhà rồi nói”.

“Không cần, không cần, em đem đến cho chị một thứ” , cậu ta đặt vào tay cô một chiếc hộp được bọc kĩ, “Nhiệm vụ ông chủ giao coi như em đã hoàn thành” , cậu ta nói xong liền chạy vụt đi.

Giai Hòa ôm chiếc hộp lên lầu, vừa đi vào nhà vừa bóc, trong hộp có mười mấy cái khung ảnh, cô nhìn một cái là biết ngay những chiếc khung này để

treo lên tường. Cô quay người đóng cửa lại, lấy từng chiếc khung ảnh ra, bày đầy lên sofa, to có, nhỏ có, tất cả đều là ảnh của cô từ bé đến lớn...

Cô ngồi trên thảm, dựa vào sofa chậm rãi ngắm nghía.

Các bức ảnh đều đã được qua xử lí, dưới ánh đèn ấm áp, Giai Hòa vẫn có thể nhìn thấy dấu tích thời gian trong từng bức ảnh, nhưng lại sưởi ấm trái tim cô.

Đang lúc Giai Hòa ngắm ảnh đến thất thần thì di động đặt trên bàn trà rung lên, là Mục Mục. Người ở đầu dây bên kia nói với giọng vô cùng hưng phấn, liên tục nói là phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, Giai Hòa nghe mà dở khóc dở cười, nói: “Này, gọi nhầm số à? Sao gọi rồi lại độc thoại thế? ”.

“Chị, em phải bình tĩnh lại đã” , Mục Mục vô cùng nghiêm túc nói với Giai Hòa, “Tivi thì chị không xem được rồi, chị lên mạng ngay đi, lên Tudou hay Youku đều được, miễn là trang web có video clip là đều tải xuống được hết, talk show của anh rể em ấy”.

“Nói rõ ràng xem nào” , Giai Hòa cầm chặt điện thoại trong tay, tự nhiên lại thấy tim mình đập nhanh hơn.

Đầu dây bên kia chỉ thở dài, lại thở dài, rồi bỗng đổi giọng: “Chị tự mà xem đi, chị nhớ dùng nước đá trong tủ lạnh mà hạ nhiệt cho bình tĩnh nhé” , nói xong, cô bé lập tức cúp máy.

Giai Hòa nghĩ đi nghĩ lại, rồi vào phòng ngủ lấy laptop ra, gõ mục tìm kiếm: Talk show mới nhất của Dịch Văn Trạch, ngay lập tức hiện ra mấy chục kết quả, là chương trình hôm cô đưa anh đi quay. Đủ mọi loại tên, cô lướt mắt, mở trang Bí mật kinh thiên động địa, Dịch Văn Trạch tiết lộ lịch sử tình trường, nhìn chăm chăm vào màn hình, hít một hơi thật sâu.

Đừng có lãng mạn quá nhé, em ghen thật đấy.

Phần mở đầu rất bình thường, MC còn hoạt ngôn hơn khi cô gặp ở phòng hóa trang, luôn nở nụ cười trên môi, tự nhận mình là fan hâm mộ của anh đã nhiều năm, Dịch Văn Trạch chỉ ngồi thoải mái trên sofa, liên tục gật đầu mỉm cười, thỉnh thoảng nói vài câu đã làm đám fan dưới khán đài hò hét ầm ĩ. Những video kể về quá khứ, ghép nối rất nhiều hình ảnh của anh từ khi thành danh đến giờ, Giai Hòa xem mà cảm động vô cùng.

MC cười, hỏi anh: “Không biết liệu hôm nay tôi có thể phá vỡ thông lệ của anh không? ”.

Dịch Văn Trạch cười: “Tôi biết chị định hỏi gì”.

MC cười tươi như hoa, hít thở thật sâu rồi quay ra nói với các fan bên dưới: “Các bạn có muốn biết không?”.

Phía dưới cười ầm ĩ, có vài cô gái đồng thanh nói lớn: “Không muốn”.

Giai Hòa phì cười, cô MC này tội nghiệp thật, chắc chưa từng gặp loại fan nào bảo vệ thần tượng như thế.

MC vẫn cười, nói mình đã chuẩn bị tâm lí trước rồi, hôm nay mình sẽ không chỉ đối diện với sự im lặng của một người mà còn phải đối diện với sự bảo vệ thần tượng của mấy chục fan nữa. Các fan cùng hò hét ầm ĩ là không được hỏi chuyện đời tư, không được nói chuyện đời tư. Không khí trong hội trường bỗng nhiên trở nên rất buồn cười. Dịch Văn Trạch chỉ cười, sau cùng mới nói: “Tôi và chị là bạn mười mấy năm rồi”.

“Đúng thế” , MC vô cùng cảm kích vì anh đã nói một câu hóa giải sự khó xử vừa rồi, “Thế nên, tôi quyết định bất chấp áp lực của đạo diễn chương trình, tôi sẽ tha cho anh một lần”.

Anh cười, chỉnh lại trang phục và tư thế ngồi.

Giai Hòa mò mẫm lấy ra hộp bánh quy dưới bàn trà, mở vị bánh mình thích ăn nhất.

“Lần đầu tiên tôi gặp vị hôn thê của mình cũng là ở Bắc Kinh, mười mấy năm trước”.

Trong clip là một khoảng im lặng, sau đó là những tiếng hét chói tai.

Chiếc bánh quy vừa mới cắn được một nửa, ngón tay Giai Hòa đã cứng đờ.

Ở Bắc Kinh, mười mấy năm trước? Sao lại thế?

Đợi đã... Mình thành “vị hôn thê” từ lúc nào vậy?

MC lấy tay che miệng một cách khoa trương rồi đứng bật dậy, quay ra nói với ống kính: “Đạo diễn, phải tăng lương cho tôi rồi, lần đầu tiên nhé, lần đầu tiên Dịch Văn Trạch chủ động tiết lộ chuyện tình cảm đấy nhé”. Cô ta vừa nói xong, lại đặt tay lên ngực, nhìn Dịch Văn Trạch: “A Trạch, anh cho tôi chút thời gian để bình tĩnh, đầu óc tôi trống rỗng rồi, không biết hỏi gì nữa”.

Các fan ngồi dưới càng gào thét điên cuồng.

Anh cười: “Không cần hỏi, tôi khai thật đây”.

Sau đó anh rất tự nhiên cầm chai nước khoáng lên, uống một ngụm nhỏ.

Giai Hòa nhìn chăm chăm vào máy tính, không chớp mắt, phát hiện ra chiếc bánh quy đã bị mình bóp nát từ lúc nào.

“Tôi tự thấy mình khá may mắn, vào nghề rất thuận lợi, gần như chưa từng gặp phải trắc trở gì”, anh dừng một chút, rồi nói tiếp: “Thực ra trước khi vào nghề, tôi là một người rất nhút nhát, bỗng dưng ngày nào cũng phải đối mặt với giới truyền thông và công chúng, nên cũng có chút khó làm quen.

Cũng may chị Mạch là một người rất độ lượng, cho tôi hai tháng nghỉ phép mà không kèm theo bất cứ yêu cầu gì khác”.

Trong giọng nói của anh dường như có một sức mạnh vô cùng ấm áp, làm cho mọi người đều phải im lặng lắng nghe.

“Khi đó tôi đã ở Bắc Kinh được khoảng một tháng. Tôi nhớ là lúc đó hiệu sách Tây Đơn mới khai trương, tôi và một người bạn hẹn gặp ở tiệm trà ngay gần đó. Lúc tôi đến, anh bạn đã ngồi đợi rất lâu rồi, bạn tôi chỉ ra ngoài cửa kính, nói: ‘Tớ chẳng bao giờ cảm thấy cậu là thần tượng, hôm nay tớ mới thật sự cảm nhận được điều này. Cô bé kia vì mua poster của cậu mà đã tiêu hết tiền đi xe về nhà đấy’”.

Ổng kính quay gần lại, từ đầu đến cuối anh vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, sao lại hư ảo đến vậy?

Giai Hòa gần như nín thở, bắt đầu mơ hồ nhớ lại, hình như rất nhiều năm về trước, mình đã từng làm một việc như thế. Nhưng lâu lắm rồi, đến chính cô cũng không nhớ rõ, vậy mà chuyện ấy lại có liên quan đến anh? Hóa ra mười mấy năm trước mình đã từng gặp anh, chỉ cách nhau một tấm kính?

Hoặc có thể nói, đúng ra là anh đã gặp cô.

Biên tập chương trình rất biết phối hợp. Bài hát đơn mới ra của anh - Có em - được phát rất chậm.

Giai điệu rất mượt mà nhẹ nhàng, khiến giọng nói của anh càng thêm dịu dàng.

“Khi đó tôi nhìn qua cửa kính, thấy một cô bé đeo ba lô rất to, chắc trong đó đựng đầy sách, một góc ba lô lộ ra một cuộn giấy rất dài, trông giống như một tờ poster được cuộn lại. Tôi hỏi bạn mình: ‘Sao cậu biết cô bé hết tiền về nhà?’, bạn tôi nói, lúc cậu ấy đứng chọn sách đã nhìn thấy cô bé

lầm bầm tính toán xem tiền đi xe về nhà có thể mua được những gì, sau đó cô bé rất vui vì mua được ba tờ poster”.

“Sau đó thì sao?”.

“Sau đó” , anh cười, “Ý chị hỏi hôm đó, hay hỏi sau đó nữa?”.

Giai Hòa đứng dậy, rồi lại ngồi xuống, ba giây sau lại đứng dậy. Hôm ấy, lúc cô ngồi ở phòng nghỉ cũng chính là lúc anh nói những điều này, vậy mà cô không hề hay biết.

Sau đó thì sao? Sau đó thì sao? Rất nhiều fan hỏi.

Anh cười, lắc đầu: “Hôm đó không có gì nữa cả, tôi nợ cô ấy tiền xe về nhà, sau rất nhiều năm gặp lại cô ấy, tính cả tiền lãi thì tôi nợ nhiều quá, nên đành phải dùng cách mà người Trung Quốc hay dùng nhất để trả nợ”.

Rõ ràng là anh đang nói đùa. Cô ngẫm ngợi rất lâu, sau đó mới sực tỉnh trong tiếng đáp “lấy thân báo đáp” của các fan.

Cảm giác hạnh phúc vô bờ như tràn ra từ bên trong cô, khiến mọi thứ trước mắt trở nên nhạt nhòa.

MC cũng bị câu chuyện làm cho cảm động không thốt nên lời, sau khi im lặng rất lâu mới nói, tất cả đều là định mệnh, trong số những fan ngồi đây, có lẽ ai cũng nguyện đi bộ về nhà để đổi được mấy tấm poster của Dịch Văn Trạch, nhưng trong biển người ấy, anh chỉ nhìn thấy cô, khi cô chỉ là một cô bé. Điều làm cho người ta ngưỡng mộ hơn nữa là, hai người còn có thể gặp lại nhau sau bao nhiêu năm như thế.

Đoạn clip đến đó là hết, xem ra người đăng video là fan ruột của Dịch Văn Trạch nên đã cố ý cắt riêng đoạn này ra.

Giai Hòa quên cả đóng cửa sổ, chậm rãi đi vào bếp. Giữa mùa đông giá lạnh mà cô cầm chai nước khoáng, uống mấy ngụm to, nhưng ngọn lửa trong lòng vẫn hừng hực cháy khiến toàn thân cô nóng như lửa đốt, nóng đến kinh người.

Mãi đến khi uống hết chai nước, Giai Hòa vứt vỏ chai vào thùng rác, rồi lại đứng dựa vào tường, thất thần.

Trước giờ cô không ngờ lại có thể trùng hợp đến như vậy.

Anh đã từng gặp cô, cũng là ở Bắc Kinh.

Trong đầu Giai Hòa là những mảnh kí ức rời rạc, cô nhớ có lần anh từng ám chỉ chuyện này, đó là lần thứ hai anh và Cố Vũ gặp nhau. Anh từng nói rằng năm cô mười lăm tuổi anh từng gặp cô. Mật mật quá, lúc đó cô còn tưởng anh đang đọc lời thoại trong bộ phim nào chứ...

Cô ôm mặt, đang than thở thì đột nhiên nghe ngoài cửa có tiếng động. Thôi chết, Dịch Văn Trạch về rồi.

Giai Hòa vừa đi được một bước đã xấu hổ đứng lại, nghe tiếng bước chân tiến lại gần, cô mới cúi mặt bước ra khỏi bếp. Anh bước đến bên bàn trà, rót một cốc nước nóng, thấy cô bước ra liền hỏi: “Nhận được khung ảnh chưa?”.

Giai Hòa đỏ mặt, lí nhí nói là nhận được rồi.

Không xong rồi, chỉ cần nghĩ đến việc trước kia anh từng nhìn thấy mình, lại đúng thời điểm mình còn nhỏ, xấu xí hết chỗ nói, là cô thấy ngượng nghịu vô cùng.

Giai Hòa giả vờ bình tĩnh, lúc bước qua chỗ anh thì bị anh kéo lại, ôm vào lòng: “Sao thế?”.

“Sao là sao?” , cô cười ngọt ngào.

Anh mỉm cười, cúi đầu phủ lên môi cô một nụ hôn, hai người hôn nhau rất tự nhiên. Vì vừa uống hết chai nước lạnh nên lưỡi Giai Hòa vẫn còn lạnh buốt, lưỡi Dịch Văn Trạch thì lại rất ấm áp, hai người cứ môi lưỡi không rời như thế, đến khi hơi thở của cô trở nên gấp gáp, anh mới bế bổng cô lên, vào phòng khách.

Trên sofa bày đầy khung ảnh, anh lướt mắt nhìn, rồi ôm cô ngồi trên tấm thảm cạnh bàn.

Giai Hòa ngồi gọn trong lòng Dịch Văn Trạch, đang định hỏi anh có cần ăn gì không em nấu thì nhìn thấy laptop để trên bàn vẫn đang mở, cô lập tức vòng tay ôm cổ anh để che tầm nhìn của anh: “Anh mệt không?”.

Xong rồi, xong rồi, đoạn clip đã được tắt rồi nhưng kết quả tìm kiếm vẫn đầy rẫy trên màn hình, anh mà nhìn thấy thì xấu hổ chết mất.

Dịch Văn Trạch dựa vào ghế sofa sau lưng: “Anh không đói, trước lúc lên máy bay anh đã ăn rồi”.

Cô lại ngồi thẳng người lên chút nữa, vội vàng nghĩ cách để anh tránh xa cái laptop này ra. Dịch Văn Trạch nhìn nét mặt căng thẳng của Giai Hòa thì bật cười, đang định nói gì đó thì cô đã chủ động hôn anh. Lưỡi cô do dự lướt trong miệng anh, như muốn trốn tránh, lại như đang chủ động, rõ ràng là đang phóng hỏa.

Nhưng anh không phản ứng gì, chậm rãi hưởng thụ sự chủ động hiếm có này của cô.

“Này” , Giai Hòa cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ánh mắt mơ màng nhìn anh, “Sao anh không phản ứng gì thế?”.

Anh hỏi lại cô: “Phản ứng gì cơ?”.

“Em đã thế rồi...” , Giai Hòa muốn khóc quá, “Không phải là anh có người khác ở bên ngoài đấy chứ?”. Ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu là cô đã hoàn toàn quên mất mục đích chính của mình, leo ngay lên người anh hít hít người người. Đúng lúc Giai Hòa cúi đầu xuống, Dịch Văn Trạch lướt mắt nhìn qua màn hình laptop, lập tức hiểu ra điều cô muốn làm.

Giai Hòa ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn anh: “Không lẽ dạo này anh mệt quá? Không muốn chuyện ấy nữa?”.

Nhất định là thế rồi. Nếu không thì mình quá thất bại rồi, cô đã chủ động hiến thân, vậy mà, vậy mà anh không thêm phản ứng!

Anh ôm Giai Hòa, xoay người đè cô xuống, tay chống đầu, nhìn cô.

Giai Hòa vui ra mặt: “Có phản ứng rồi hả?”.

Nói xong, cô mới thấy mình quá lộ liễu, lập tức im bật. Anh bị cô chọc cho bật cười: “Báo cáo đồng chí vợ, phản ứng mạnh là khác”.

Nói xong, anh cúi đầu hôn nhẹ lên má cô, từ từ xuống đến tai, nói rất khẽ: “Chuyện này anh nói với em từ lâu rồi mà, sao giờ mới nhớ?”.

Giai Hòa á một tiếng, lập tức hiểu ra anh đang nói gì: “Hôm đó em... em tưởng anh nói đùa”.

Anh nói ồ, rồi lại thì thầm rất nhỏ: “Có bao giờ anh lấy em ra để đùa cợt chưa?”.

Hình như, hình như là chưa bao giờ.

Anh cứ thế tiếp tục rất bài bản, đến khi luồn tay vào sau lưng cô, mở nút áo con, anh mới hỏi: “Ở đây hay vào phòng ngủ”.

Một câu hỏi đơn giản như thế đã làm dừng khí hiến thân khi nãy của Giai Hòa bay biến hết, cô do dự mãi mới nói: “Phòng ngủ...”. Dịch Văn Trạch

nói được, anh đang định bế cô lên thì cô sức nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, lập tức tròn mắt nhìn anh: “Hay là, anh đi ngủ đi, đi lại từ Thượng Hải đến Bắc Kinh cả ngày rồi, mệt lắm đó? Em đi chuẩn bị chăn nệm cho anh”.

Anh dở khóc dở cười: “Vợ ời, lại sao nữa thế?”.

Hậm hực mãi, cô mới áy náy hôn anh: “Em quên mất, hôm nay không tiện...”.

Chương 18: Khúc nhạc trước hôn lễ

Xem lịch trong máy tính, chỉ còn một tuần nữa thôi.

Trước đó, Giai Hòa mất cả một tuần để hỏi xem bố mẹ và em gái anh thích gì, chọn một món đồ chơi mà cũng xem xét mất ba ngày. Đến tuần này, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ thì Giai Hòa lại bắt đầu đứng ngồi không yên.

Tâm trạng căng thẳng như vậy đã ảnh hưởng trực tiếp đến giấc ngủ. Mới hơn bảy giờ sáng, Giai Hòa đã đón nắng mới, mò mẫm bò dậy, mớ màng lần vào bếp ộp trứng cho anh. Đến lúc có mùi cháy thì chiếc chảo mới được người đứng sau cô cầm lên: "Chiên lại nhé?".

Thế là... lại có một cơ hội nịnh nọt, trở thành người có thâm niên chuốc thêm việc cho thần tượng.

Đĩa trứng ộp thơm lừng bày lên bàn, kèm bát cháo trắng thanh đạm.

Anh đưa đĩa cho cô: "Hôm nay có việc à?". Cô tập trung tinh thần suy nghĩ: "Không, tháng này chẳng bận việc gì cả". Dịch Văn Trạch đặt thìa

vào bát cô: "Sao dậy sớm thế?". Giai Hòa lại cố gắng suy nghĩ: "Không ngủ được, toàn nằm mơ thôi".

Anh cười, không nói gì.

Giai Hòa ăn một thìa cháo, hồi hộp nhìn anh: "Liệu mẹ anh có hỏi em gì không nhỉ? Em không giỏi tiếng Anh đâu, chỉ nghe được thôi, mà tiếng Quảng thì hình như cũng...". Thôi được, cô thừa nhận, khi này cô mơ gặp mẹ anh, một người rất nho nhã thanh tao. Nhưng bà toàn nói với cô bằng thứ ngôn ngữ mà cô chẳng hiểu gì cả, biết rõ là nằm mơ, nhưng càng lo lắng thì lại càng không tỉnh dậy nổi.

Ngoại ngữ thì có cố học đến mấy cũng không thể thành thạo trong thời gian ngắn được.

Anh chọn một đĩa CD nhạc cổ điển. Sau đó trong tiếng nhạc du dương, anh bước lại, ngồi đối diện với cô: "Tiếng Hán của anh là bố mẹ anh dạy đấy, nên chắc em không gặp trở ngại gì khi nói chuyện với bố mẹ anh đâu".

Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ăn hết cháo và trứng ốp, rồi lại mãn nguyện đi ngủ tiếp.

Ngủ đến trưa thì có điện thoại gọi đến. Cả đêm cô ngủ không ngon nên giờ cũng chẳng buồn nhắc máy, mặc kệ cho chuông kêu liên tục, tới khi Dịch Văn Trạch nhắc máy, nói mấy câu rồi mới đỡ cô dậy, khẽ nói: "Vợ ơi, bạn em gọi này".

Giai Hòa ư hự mấy tiếng rồi quay người lại: "Bảo nó đợi lúc em tỉnh rồi nói chuyện".

Dịch Văn Trạch bất đắc dĩ một tay ôm cô, một tay áp điện thoại vào tai cô: "Bạn em nói muốn nhờ em làm phù dâu kìa".

Phù dâu... Phù dâu? !

Giai Hòa trợn tròn mắt, sợ đến mức đau tim, sau đó cứ cuộn chăn như vậy, ngồi trên đùi Dịch Văn Trạch, run giọng nói vào điện thoại: "Ai... ai muốn nhờ tôi làm phù dâu đấy?".

"Tớ! bạn thân của cậu, tớ đây!", giọng Kiều Kiều đầy hưng phấn.

Giai Hòa hít một hơi thật sâu, cẩn thận hỏi lại Kiều Kiều: "Cưới anh chàng weibo của cậu hả?".

Từ khi Tiểu Tiểu gọi như vậy, Giai Hòa cũng gọi theo, khiến Kiều Kiều ngẩn người. Sau đó ở đầu dây bên kia, Kiều Kiều nói với người bên cạnh: "Này, anh được đổi tên rồi nhé, anh chàng weibo". Nói xong, Kiều Kiều mới tiếp tục nói với Giai Hòa: "Anh chàng weibo được giải, nên để ăn mừng, tụi mình sắp kết hôn rồi".

Giai Hòa im lặng hồi lâu, ngẩng đầu nhìn Dịch Văn Trạch, định nói gì đó nhưng đầu óc trống rỗng.

Kết hôn chớp nhoáng thế này sợ thật.

"Người đủ tư cách làm phù dâu của tớ chỉ có cậu và Tiểu Tiểu, nhưng Tiểu Tiểu vừa cao lại vừa xinh hơn tớ, nên chắc chắn bị loại", Kiều Kiều hớn hờ nói tiếp: "Thế nên chúc mừng cậu, đã được vinh dự làm phù dâu của tớ".

Giai Hòa bất giác ờ một tiếng, sau đó sức nhớ: "Bao giờ?".

"Cuối tuần này".

Cuối tuần? Giờ cô mới hoàn toàn tỉnh táo: "Kịp đặt khách sạn và váy cưới không?".

Kiều Kiều cười: "Trước khi sang Nhật anh ấy đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi, chỉ đợi tớ về làm cô dâu thôi".

Mỗi câu mỗi chữ được nói ra như lẽ đương nhiên, nhưng khi xâu chuỗi chúng lại với nhau mới thấy đó hoàn toàn không phải là việc mà một người bình thường có thể làm được. Trước khi Trình Hạo đi Nhật, anh ta chưa yêu đương gì đã cầu hôn, hóa ra anh ta không chỉ mua nhẫn kim cương, mà còn chuẩn bị cả khách sạn, váy cưới. Đầu óc Giai Hòa rối mòng mòng, thế mà đương sự Kiều Kiều lại cảm thấy vô cùng bình thường.

"Hôm nay về nước sẽ nói rõ với cậu sau". Cô ấy nói đúng mười tiếng rồi cúp máy.

Dịch Văn Trạch đặt điện thoại sang một bên: "Ngủ nữa không?".

Làm sao mà ngủ được nữa.

Giai Hòa dụi dụi vào ngực anh để tìm chút cảm giác chân thực, sau đó mới lí nhí nói: "Kiều Kiều sắp kết hôn rồi, muốn em làm phù dâu, cuối tuần này". Giọng nói của anh mang cả ý cười: "Cần anh đưa em đi mua váy dạ hội không? Hay nhờ luôn thợ may ở công ty may cho?".

Váy dạ hội? Đây không phải là mấu chốt của vấn đề.

"Không phải chúng mình sắp đi New Zealand rồi à?", cô im lặng hồi lâu mới nói ra câu trọng điểm.

"Qua cuối tuần rồi đi, không vội".

Cô nhầm tính lịch trình: "Cuối tuần chẳng phải anh đang ở Kuala Lumpur sao?".

Anh không để ý, vừa lật chăn ra mặc đồ ngủ cho cô vừa nói: "Anh sẽ cố về kịp".

Cô cười, Kiều Kiều và Trình Hạo đều là người trong giới, nếu có Dịch Văn Trạch xuất hiện ở hôn lễ thì con nhỏ đó chắc chắn sẽ vui như hoa nở. Nghĩ

xong, đã được anh mặc đồ thể thao cho, cô liền vui vẻ ghé vào môi anh, hôn một cái: "Cảm ơn anh".

Anh không ngờ Giai Hòa lại vui đến vậy.

"Xem ra, mình phải cố gắng về thật rồi".

Chỉ một câu nói của Kiều Kiều đã khiến cô đến Thượng Hải cả tuần.

Về đến nhà, Giai Hòa mới phát hiện ra từ khi yêu Dịch Văn Trạch, lâu lắm rồi cô không về nhà, đồ dùng trong nhà đều bị phủ một lớp bụi. Giai Hòa mất cả ngày mới dọn xong căn nhà, rồi gọi cho anh: "Anh nói xem, nhà ở Thượng Hải nên để hay nên bán? Nếu để thì nên cho thuê hay để không? Nếu cho thuê thì phiền lắm, để không thì lại bẩn, phải gọi người đến lau dọn định kì".

Cô nói một thôi một hồi, cũng chỉ để đưa ra những lựa chọn ABCD. Dịch Văn Trạch cười, anh nghe xong mới nói: "Ở Thượng Hải anh cũng có nhà, bình thường về đó ở cũng được, còn chỗ của em, em xem thích thế nào thì làm thế".

Cô biết ngay mà, hỏi anh thế nào anh cũng trả lời vậy.

Im lặng rất lâu, cô mới cố tình thở dài: "Thôi để lại vậy, sau này nếu ly hôn thì em còn có nhà để về".

"Kí thỏa thuận trước hôn nhân nhé?".

Thỏa thuận trước hôn nhân? Thực ra cô đã nghĩ tới điều này rồi, nếu như vậy thì công bằng cho anh hơn.

"Được", cô trả lời rất nghiêm túc, "Thuê luật sư nhé? Hay nhờ bộ phận tư pháp công ty anh làm thỏa thuận cho luôn?".

Anh im lặng rất lâu mới uống ngụm nước, nhẹ nhàng nói: "Không cần, anh làm được, chỉ cần một câu thôi là đủ rồi", giọng anh trở nên hết sức dịu dàng: "Nếu ly hôn thì Dịch Văn Trạch sẽ ra đi tay trắng".

Giai Hòa nghe xong lặng cả người, cô ngồi trên sofa, nghe tiếng tim mình đập ngày một rõ.

Cuối cùng cô mới cười: "Đánh chết em em cũng không kí, anh mà lang thang đầu đường thì fan của anh giết em chết mất".

Anh cười, khẽ nói: "Vợ ời, anh phải lên máy bay rồi".

Nhà thì có thể để, nhưng xe thì phải bán.

Lúc mua chiếc Mini Cooper này, Giai Hòa phải nhờ Tiêu Dư đặt loại xe số lượng hạn chế. Khi đó cô còn tiếc tiền, Tiêu Dư phải khuyên mãi cô mới chịu mua, bây giờ lúc nhờ người bán, cô mới thấy cái lợi, cứ tưởng đến khi từ New Zealand về cô mới bán được xe, không ngờ mới hai ngày sau đã có người muốn đến thử xe.

Giai Hòa không thường xuyên lái nên xe mua hai năm rồi mà lượng cây số đã đi còn không bằng người mới mua hai tháng.

Cô gái đến thử xe rất vui, luôn miệng khen mua được chiếc xe này cũng đáng tiền, rồi hỏi: "Xe khó đặt như vậy, sao lại muốn bán? Chị cũng chưa đi được nhiều kilomet lắm?".

Giai Hòa còn đang nghĩ xem nói thế nào thì Kiều Kiều đã xúc một thìa kem đút cho cô, quay ra nói với cô gái kia: "Bạn chị tìm được một bản độc nhất vô nhị, bản số lượng hạn chế này đã thấm vào đâu".

Cô gái kia vô cùng ngưỡng mộ: "Độc nhất vô nhị? Lần tới lên đời xe thì nhớ tìm em nhé".

Giai Hòa im lặng, nhìn Kiều Kiều, Kiều Kiều thì cười quặn cả ruột gan.

Đến lúc giao xe, Kiều Kiều mới khẽ than thở: "Đầu xuân năm nay còn nói, nếu tớ mà gặp được người vừa đẹp trai vừa có tài, lại chung thủy thì tớ sẽ không yêu tay bass nữa. Không ngờ, thật là không ngờ, tớ hết yêu hẳn thật thì ông trời lại tặng người đàn ông như vậy cho cậu".

Giai Hòa nghe cô bạn nói mà bật cười: "Hay là, bọn mình đổi đi?".

Kiều Kiều ngẫm nghĩ, mặt tỏ vẻ cậu đùa tớ đấy à: "Thôi đi, kiss thần tượng của toàn dân, lại còn làm những chuyện mà thiếu nhi không nên làm ấy nữa... tiểu nữ đây không dám".

Thực ra Giai Hòa cũng từng nghĩ như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác đều là Dịch Văn Trạch... anh quá thông minh, gần như gạt bỏ được mọi chương ngại, phá vỡ tất cả lo lắng bất an của cô.

Tối đến, lúc gọi điện thoại, Giai Hòa kể chuyện Kiều Kiều than thở, rồi bỗng hỏi anh: "Có phải anh bị bệnh thích trẻ con không? Lúc em học cấp hai chẳng xinh đẹp gì, tóc ngắn, lại còn không thích mặc váy". Dịch Văn Trạch đang đợi chuyển máy bay, giọng nói có chút mệt mỏi: "Ý em nói là, trò đợi Loli lớn lên ấy hả?".

Giai Hòa cười: "Cũng giống thật".

Hình như Dịch Văn Trạch thở dài, nói: "Em gái anh chắc chắn sẽ thích em lắm đấy".

Giai Hòa hỏi: "Vì sao?".

"Cụm từ đó, nó dạy anh từ lâu lắm rồi, bảo anh nhất định phải nói với em".

Giai Hòa bật cười: "Anh nói với cô ấy, em hiểu rồi, cũng lĩnh hội tinh thần rồi nhé".

Hai người lại nói thêm vài câu nữa, Giai Hòa mới nhớ ra anh vẫn chưa nói lí do thực sự là gì. Thực ra cô chỉ muốn hỏi anh vì sao? Vì sao lại là cô mà không phải ai khác? Bao nhiêu năm như vậy, những người đã từng hợp tác với anh, chỉ tính biên kịch cũng nhiều không đếm xuể. Nếu nói trong số fan của anh, thì cô là người kín đáo nhất, cũng không làm gì quá cảm động cả.

Giai Hòa nằm bên cửa sổ, đặt hai chân lên tấm kính, vì nhiệt độ trong phòng và bên ngoài chênh lệch rất nhiều, nên chỉ một lúc đã có hai dấu chân hằn rõ trên mặt kính. Dịch Văn Trạch nói chuyện công việc với người bên cạnh mãi, cô đợi rất lâu sau, anh mới hỏi: "Chưa đi ngủ à?".

Hiếm lắm mới thấy cô bức bối: "Em chưa hỏi hết mà?".

Anh cười: "Hỏi đi".

"Sao anh lại chọn em?".

Người ở đầu dây bên kia im lặng giây lát như đang suy nghĩ gì đó. Trong lòng Giai Hòa vang lên một tiếng nói khẽ khàng, trách anh: Có cần phải nghĩ ngợi lâu như vậy không?

"Câu này, em hỏi rồi mà," anh cười, "Nếu là câu hỏi tương tự, nhưng là anh hỏi em, em sẽ trả lời thế nào?".

Cô không ngờ anh lại đá câu hỏi về phía mình, trong đầu nghĩ ra rất nhiều lí do, nhưng cuối cùng cô đều bỏ qua hết, chỉ úp úp mở mở nói: "Thực ra không phải vì anh là thần tượng của em, vì sao... em cũng không biết nói sao nữa".

Dường như anh đã đoán ra được câu trả lời của cô: "Chuyện này phải nói trực tiếp, mà gặp mặt rồi thì cũng chẳng cần nói nữa".

Kiều Kiều nhờ thợ may của công ty may áo cưới cho, cô ấy tải mười mấy mẫu váy về, chỉ dẫn cho thợ may từng li từng tí. Giai Hòa ngồi chống cằm

đợi bạn, đến khi hai người mệt rồi, Kiều Kiều mới nhớ ra chuyện của Giai Hòa: "Có cần may luôn cho cậu không?".

Cô giơ tay trước cây sưởi: "Không cần, người nào đó nói là đã chuẩn bị hết cho tớ rồi".

Giai Hòa quen với hệ thống sưởi ấm ở Bắc Kinh rồi, nên về đến Thượng Hải là thấy lạnh chịu không nổi.

Kiều Kiều ghen tị nhìn Giai Hòa: "Sao cậu từ một cô gái trẻ có chí tiến thủ lại trở thành cây tầm gửi thế hả? Người nào đó của cậu có cái gì là không chuẩn bị chu đáo giúp cậu không? Chắc chỉ có sinh con là cậu phải tự làm, còn lại anh ấy đều làm hộ hết nhĩ".

Giai Hòa thu mình trên sofa cười đắc ý: "Ghen tị chứ gì?".

"Vênh váo chưa kìa, nhìn xem, mới có thể mà đã vênh váo rồi". Kiều Kiều giơ cao cánh tay để thợ may lấy số đo cơ thể. "Tớ kết hôn rồi đấy, cậu thì sao? Không lẽ định giấu dài kì?".

Giai Hòa chớp chớp mắt, nhìn bạn: "Gái đã có chồng, sao cậu lại kiêu ngạo thế nhĩ?".

Chỉ bốn chữ thôi cũng đủ làm Kiều Kiều quay lại, chạy tới nhào vào cô, hai người cười đùa ấm ỉ.

Thực ra... Giai Hòa luôn có cảm giác Dịch Văn Trạch đang chuẩn bị, nhưng chỉ là cảm giác vậ thôi.

Lúc nhân viên chuyển phát nhanh giao váy dạ hội tới, Giai Hòa đang xếp những đồ trang trí nhỏ vào thùng, để lần sau về không phải lau chùi lại nữa. Chiếc hộp đựng váy dạ hội rất lớn, Giai Hòa cẩn thận dùng kéo cắt băng dính và túi bọc bên ngoài, mở hộp màu trắng ra, từng lớp từng lớp giấy nhám, mỗi lớp giấy được mở, phát ra tiếng kêu soạt soạt.

Chiếc váy dạ hội màu tím nhạt có gắn kèm một dải ruy băng màu trắng, trên dải ruy băng là chữ kí của nhà thiết kế.

Cầm váy trải lên giường, Giai Hòa ngẫm ngợi hồi lâu, nghĩ nếu mình mặc chiếc váy này chắc chắn sẽ bị Kiều Kiều giết người diệt khẩu...

Thế nên để có được sự phê chuẩn của cô dâu, buổi tối lúc đi ăn đồ Nhật, Giai Hòa mang cả chiếc váy ấy đi.

Kiều Kiều mắt chữ O, mồm chữ A, nói: "Tớ bảo này, lão Dịch Văn Trạch nhà cậu cố tình phải không? Định biến đám cưới của tớ thành buổi diễn tập đám cưới của hai người hả?". Giai Hòa uống một ngụm trà ấm, tỏ vẻ ngây thơ vô tội: "Tớ cũng không biết nữa, anh ấy đặt của cửa hàng đó, nên tớ mang đến cho cậu xem luôn...". Ánh điện rất mờ, cá hồi rất tươi.

Giai Hòa vừa nói vừa gấp một miếng cá hồi, rụt rè chằm xì dầu, nhưng vì cứ dán mắt vào Kiều Kiều nên cô chằm quá nhiều mù tạt, vừa bỏ vào miệng mà nước mắt nước mũi đã giàn giụa.

Lúc nhân viên phục vụ kéo cửa bước vào định thay đĩa giúp hai người, thấy Giai Hòa mắt mũi tèm lem, còn người ngồi trước mặt thì lạnh tanh, cô ta quay ra nhìn Giai Hòa bằng ánh mắt thông cảm rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

"Cậu nói xem, cô bé khi này nghĩ gì?". Giai Hòa định đánh trống lảng để lấp liếm tội bộ váy của mình quá nổi bật, "Liệu có phải nghĩ là hai đứa mình đang đánh ghen, một trong hai chúng ta là bồ nhí?".

Kiều Kiều xém chút nữa thì cắn phải lưỡi: "Biên kịch đại nhân, cậu thấy hai đứa mình trông giống bồ nhí lắm hả?".

Giai Hòa khịt khịt mũi, biết điều im lặng.

Đến tối, lúc Dịch Văn Trạch vừa về đến Thượng Hải thì trời mưa xối xả. Giai Hòa cầm điện thoại, nghe tiếng sấm ngoài trời, bàn bạc với anh xem có nên tới đón cô qua đó không, tại ở đây hơi chật, lại không có quần áo cho anh tắm rửa, nên hơi bất tiện.

Anh thì lại không để ý lắm: "Không cần phiền phức thế đâu, anh ở lại chỗ em được mà".

Giai Hòa vâng một tiếng: "Thế thì lát nữa anh nhờ cô giúp việc ra cửa hàng tạp hóa mua ít đồ ăn rồi mang đến đây nhé, em chẳng có gì ăn cả, hai hôm nay toàn ra ngoài ăn thôi. Sáng mai cũng không có gì nấu bữa sáng cho anh".

Giai Hòa chỉ nghĩ mua đồ để nấu bữa sáng, vậy mà Dịch Văn Trạch mang tới hai túi to bụi, chỗ đồ ăn này ăn ba ngày không hết... Cô mở tủ lạnh, phân loại các món đồ rồi bỏ vào trong đó, xem xét mấy thứ nguyên liệu xem mai sẽ nấu gì cho anh. Vì mãi suy nghĩ nên chỉ một lát sau tay cô đã lạnh cóng vì hơi tủ lạnh phả ra.

"Sao lại ngồi ngây người ở trước tủ lạnh thế?", Dịch Văn Trạch đóng cửa tủ lạnh, ôm cô từ phía sau, "Đi tắm không?".

Người anh thoang thoảng mùi sữa tắm, chính là mùi dưa hấu mà cô rất thích. Giai Hòa hít hà mãi, đến khi mũi có cảm giác hơi khó chịu, đây là lần đầu tiên anh ở lại nhà cô. Căn nhà này cô đã mua được năm năm rồi, tính ra thì chưa từng có đàn ông đến đây... Cô ngả người về phía sau, hai tay anh ôm cô. Vì anh mới tắm xong nên cái ôm này lại càng ấm áp hơn, và còn có cảm giác hơi ướt át.

"Anh hại chết em rồi", cô quay đầu lại nhìn anh, "Em đâu phải cô dâu mà anh đặt cái váy đẹp như vậy, Kiều Kiều sẽ xé em ra thành tám mảnh mất". Anh cười, áp vào má cô, không trả lời, mà hỏi lại: "Em có thích không?".

Giai Hòa hít ngửi mùi hương trên cơ thể Dịch Văn Trạch, cố tình bóp méo ý của anh: "Thích lắm, ngửi mùi ngọt ngọt".

Anh phì cười, bế phốc cô lên.

Căn nhà rất nhỏ nên không gian bếp cũng chật hẹp.

Một hành động lãnh mạn như vậy nhưng lại làm chân Giai Hòa đá trúng lọ xì dầu trên mặt bàn, cốc một tiếng khiến cô giật mình. Dịch Văn Trạch một tay bế cô, một tay cầm lọ xì dầu lên, khẽ nói: "Nhà em biết nhận ra người lạ thì phải".

"Đúng đấy", cô ôm cổ anh, cười, "Đây là khuê phòng đích thực đấy nhé, chưa từng có anh chàng nào ở lại đâu". Anh cười, không nói gì, cẩn thận bế cô thẳng vào phòng ngủ.

Vì thích ngồi trên thảm đọc sách, nên cô chỉ mua chiếc giường đơn cỡ lớn.

Giờ mới thấy, đúng là có chút ngại ngùng...

Kết quả là cả đêm Giai Hòa không dám ngo nguậy, cũng chẳng dám trở mình, nên sáng sớm hôm sau thức dậy, cô đau người mỗi lưng muốn xỉu luôn. Sáng sớm tỉnh dậy, Giai Hòa mới cố gắng động đậy một chút, nói: "Lần sau ngủ luôn dưới sàn đi, thế này khổ quá". Dịch Văn Trạch ôm cô, rồi bế cô nằm lên người mình, xoa lưng cho cô.

Động tác rất chậm, bàn tay rất ấm áp, dễ chịu quá đi.

Cô rất mãn nguyện nằm trên ngực anh, lập tức đổi ý: "Em nghĩ lại rồi, cứ ngủ trên giường đi".

"Sao lại thế?". Tay anh luồn vào trong áo ngủ của cô, tiếp tục xoa.

Giai Hòa nhắm mắt hưởng thụ, lí nhí nói có dịch vụ phục vụ năm sao thế này, cũng đáng lắm. Dịch Văn Trạch cười không nói gì, đến khi cô hơi thở

dốc, đang định đào tẩu khỏi giường thì bị anh lột sạch quần áo, phục vụ một lần tới nơi tới chốn.

Kết quả ngay sau đó là, cô chẳng muốn xuống giường nữa, nằm trong chăn rên rỉ, nhìn anh đứng dậy rất thoải mái mà cô ghen tị, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh ngủ cả đêm trong một tư thế vậy mà không khó chịu à? Khỏe thật đấy...".

Anh cười, cúi người xuống, đang định nói gì thì nghe thấy có tiếng gọi cửa. Là giọng của cô Triệu hàng xóm, cô ấy đang lớn tiếng hỏi: "Giai Hòa, có nhà không?".

Cô đang định lệnh cho Dịch Văn Trạch ra mở cửa mới sức nhớ, vội vàng mặc quần áo, chạy ra mở cửa.

Vì mới từ trong chăn chui ra, lại vừa phải tập một bài thể dục buổi sáng rất tốn sức nên toàn thân Giai Hòa toát đầy mồ hôi. Cô vừa mở cửa đã bị gió lạnh ủa vào co ro cả người. Cô Triệu đứng ngoài cửa, tay cầm chổi, trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, nhìn thấy Giai Hòa, cô ấy mới đặt thứ trên tay xuống, thở phào: "Sợ quá đi mất, Giai Hòa, cô tưởng nhà cháu có trộm".

Giai Hòa nhìn cô Triệu, hoảng hốt: "Sao thế cô?".

Cô Triệu tận tình giải thích: "Cháu không nói năng gì mà biến mất mấy tháng trời, hôm qua về cũng không nói với cô tiếng nào. Nửa đêm qua cô nghe tiếng động lớn, sợ quá đi".

Tiếng động lớn?

Cùng lắm cũng chỉ là tiếng chai xì dầu rơi thôi mà...

Có điều, cô Triệu trước giờ vẫn vậy, đến giờ cô vẫn nhớ một kết luận kinh điển của cô ấy: Ngô Chí Luân chỉ là chơi bời thôi. Giai Hòa dụi dụi mắt,

láng máng đoán ra mục đích cô Triệu đến đây: "Cô ơi, khu mình lại thu phí gì hả cô, cô bảo cháu để cháu gửi tiền cô".

Cô Triệu vội vàng xua tay: "Không, khu mình phát cho mỗi hộ mười tệ, cô nhận giúp cháu rồi, giờ đưa cháu đây", vừa nói, cô Triệu vừa rút từ trong túi ra tờ hai mươi tệ, "Cô không có tiền lẻ, cháu có tiền trả lại không?".

"Thôi cô ạ", Giai Hòa cười đùa, "Coi như tiền này đền bù cho sự lo lắng tối qua của cô".

"Thế sao được", vẻ mặt cô Triệu rất nghiêm túc, "Cô cầm tiền của cháu gần hai tháng nay, ngày nào cũng mất ngủ đấy". Giai Hòa thấy cô Triệu kiên quyết như vậy nên đành bảo cô chờ cháu một chút, đang định quay vào nhà thì có cảm giác mình được khoác một chiếc áo lên người, vô cùng ấm áp.

"Để anh đi lấy", Dịch Văn Trạch đứng sau cô, nói xong thì lập tức quay người đi vào nhà.

Lại thêm một đợt gió lạnh nữa thổi tới.

Vẻ mặt cô Triệu vẫn nguyên như cũ, hai ngón tay cầm tờ hai mươi tệ, ngạc nhiên tới mức không nói nên lời. Mãi đến lúc Dịch Văn Trạch bước ra, đưa tờ mười tệ cho cô Triệu, cô ấy mới lắp bắp: "Hân hạnh được gặp, hân hạnh được gặp cậu".

Dịch Văn Trạch cười rất lịch sự, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: "Cảm ơn cô trước giờ vẫn quan tâm Giai Hòa".

"Nên thế mà, nên thế mà...". Cô Triệu cầm tờ mười tệ, rồi đưa tờ hai mươi tệ cho Giai Hòa, sau đó đi về nhà với bước chân hơi run rẩy. Giai Hòa dờ khóc dờ cười nhìn Dịch Văn Trạch: "Em nghĩ là phải bán căn hộ này đi thôi...".

Nếu không lần sau quay lại, chuyện anh từng qua đêm ở đây chắc ai cũng biết hết.

Hôn lễ của Kiều Kiều ngày một tới gần, Giai Hòa bận tối tăm mặt mũi. Đến chiều, sau khi tiễn Dịch Văn Trạch đi, Giai Hòa dứt khoát đến văn phòng môi giới nhà đất đăng kí thông tin bán nhà, rồi tới khách sạn tổ chức hôn lễ. Cô rất tò mò không hiểu vì sao anh chàng weibo kia lại biết rõ những thứ Kiều Kiều thích để tổ chức hôn lễ đến vậy, lại còn không sai lệch chút xíu nào nữa chứ.

Bãi cỏ của khách sạn trông chẳng giống đám cưới chút nào, mà giống sân khấu tổ chức đêm party thác loạn hơn.

Chỉ cần nghĩ đến việc đám cưới sẽ diễn ra suốt mười hai tiếng đồng hồ là Giai Hòa đã tuyệt vọng tới mức muốn giết người luôn rồi...

Người chủ trì hôn lễ bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về trình tự tiến hành buổi lễ, Kiều Kiều nghe rất chăm chú, mỗi một khâu, mỗi một trình tự đều được bàn bạc kĩ lưỡng, một cuộc họp chuẩn bị hôn lễ mà ba tiếng sau mới coi như bàn luận xong về quy trình buổi lễ. Giai Hòa cầm cuốn sổ nhỏ, ghi chép lại những việc mình phải làm, cuối cùng nhìn mười mấy trang giấy kín chữ, cô ai oán kêu than: "Cậu giết tớ đi còn hơn, từ hồi học đại học đến giờ không ghi chép gì...".

Kiều Kiều đang đắp mặt nạ, không thèm quan tâm đang ở nơi công cộng, phong thái cứ như ngôi sao ở phim trường ấy.

Có điều, thứ mà mỗi cô gái mong mỏi nhất chính là trong ngày cưới có một sân khấu chỉ dành cho riêng mình, sự quan tâm chỉ dành cho riêng mình. Bỗng nhiên Giai Hòa lại nghĩ, không biết ngày ấy của mình sẽ như thế nào...

Đang lúc Giai Hòa nghĩ ngợi linh tinh thì Kiều Kiều hăng giọng, nói: "Bình thường thì phù dâu sẽ phải đi kèm với phù rể, nhưng tớ chẳng dám mời anh

nhà cậu vì sợ làm như thế sau này ra đường tớ sẽ bị giết chết. Nhưng nếu tớ mời người khác thì lại sợ Dịch Văn Trạch nhà cậu giết chết tớ. Hay là cậu hỏi Ngô Chí Luân giúp tớ nhé? Tuy không bằng Dịch Văn Trạch nhà cậu nhưng có anh ấy làm phù rể thì cũng làm mọi người ghen tị rồi".

Giai Hòa gập cuốn sổ lại: "Cậu không sợ anh ấy nổi bật quá át cả chú rể à?"

Kiều Kiều bỏ lớp mặt nạ xuống, dương dương tự đắc nói: "Cậu không thấy Trình Hạo rất có khí chất sao? Trông ổn hơn Ngô Chí Luân nhiều".

Giai Hòa bĩu môi, hai chữ "khí chất" quả là vạ năng...

Kết quả là điện thoại vừa được kết nối, Ngô Chí Luân đã rất vui vẻ đồng ý, lại còn vô cùng phấn khích, nói mình chưa bao giờ được mời làm phù rể, chắc tại mình đẹp trai quá nên khiến chú rể thấy áp lực.

Giai Hòa bó tay toàn tập, phụ họa nói: "Phải rồi, chắc tại mời anh làm phù rể, cô dâu cũng gập áp lực lớn...". Đầu dây bên kia đáp rất thản nhiên: "Cũng đúng, thế thì anh phải bàn bạc lại với A Trạch, đám cưới của hai người anh tránh mặt vẫn hơn, không em lại thấy áp lực".

Tim Giai Hòa đập mạnh, cô muốn hỏi xem có phải Dịch Văn Trạch đã nói gì với anh ta không.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô lại không hỏi gì.

Đúng là thiên thời địa lợi, ngày diễn ra hôn lễ chan hòa ánh mặt trời, chỉ có điều vì đang là mùa đông nên vẫn lạnh kinh người.

Giai Hòa ngồi trong phòng hóa trang, nhìn gương mặt trang điểm dày cộp phần của Kiều Kiều, cảm thán: "Nếu cậu chịu đi gọt cằm thì cũng làm diễn viên được đấy". Kiều Kiều giận dữ nhìn cô: "Cậu đừng nói những lời mà tớ ghét nhất trong ngày tớ phấn khởi nhất được không?". Cô cười: "Tớ đọc được trên weibo một câu, rất muốn nói với cậu, thường thì người nói

chuyện với bạn bằng những lời cay nghiệt nhất chính là người quan tâm đến bạn nhất".

Kiều Kiều cười: "Nếu vậy thì cậu chỉ xếp thứ hai thôi, ăn nói cay nghiệt thì không ai vượt qua được Tiêu Dư".

Giai Hòa đồng tình, bước tới sửa lại váy áo cho bạn: "Chút nữa có sáu đứa nhỏ cầm hoa đi trước đấy, cậu đi từ từ thôi, vấp một cái thì phiền lắm".

Giai Hòa chỉ nói vậy thôi mà Kiều Kiều lập tức thần hồn nát thần tính, bắt đầu bàn bạc với cô chuyện nếu chẳng may vấp ngã thì phải làm sao, rồi còn luyện tập luôn cả tư thế ngã và đứng dậy làm sao cho nho nhã, khiến chuyên gia trang điểm cười ngặt nghẽo, chắc chưa thấy cô dâu nào lỗ thế này.

Nhưng có một điều cô ấy không ngờ tới là những điều bất ngờ luôn ở khắp mọi nơi.

Khi cha xứ vừa tuyên bố hai người có thể trao nhẫn thì anh chàng phù rể diễn trai đứng cạnh đột nhiên lên tiếng gọi: "Kiều Kiều".

Kiều Kiều lạng người, chú rể cũng đứng ngẩn ra.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, Ngô Chí Luân nói rất mùi mẫn: "Thực ra trước giờ anh vẫn rất thích em, lúc đồng ý làm phù rể cho em, anh vốn nghĩ rằng mình có thể thật lòng chúc phúc cho em, nhưng anh lại không làm thế được", anh ta từ từ đưa tay ra, "Em vẫn còn cơ hội lựa chọn đấy".

Mọi người bỗng im bật, đến cả cha xứ cũng mắt tròn mắt dẹt, có lẽ vì không ngờ hôm nay mình lại được chứng kiến những việc vốn chỉ có thể thấy trên phim ảnh.

Một bên là đạo diễn vừa đoạt giải, một bên là diễn viên thần tượng đã nổi tiếng mười mấy năm nay.

Cuộc đời Kiều Kiều cuối cùng cũng hoàn toàn đảo lộn ngay trong ngày cưới...

Kiều Kiều im lặng hồi lâu như đang suy nghĩ.

Tiêu Dư ngồi ở dãy bàn chính, nhìn Giai Hòa bằng ánh mắt chẳng lấy gì làm hiền hậu: "Cậu đạo diễn vụ này đấy à?". Giai Hòa á lên một tiếng: "Sao cậu biết?". Tiêu Dư dờ khóc dờ cười: "Anh bạn tốt của Dịch Văn Trạch nhà cậu cũng dám diễn cơ đấy, có điều đoạn thoại này dờ ẹc, chắc tại cậu không chú tâm viết rồi". Giai Hòa nhìn Tiêu Dư với ánh mắt thất bại, đang định nói thì Kiều Kiều đã lên tiếng.

Kiều Kiều hôn chú rể, nói: "Anh yêu, em xin lỗi", sau đó quay ra nhìn Ngô Chí Luân đăm đũa, cảm giác như cô ấy sắp chạy theo Ngô Chí Luân đến nơi rồi.

Nhưng thật bất ngờ, ngay sau đó, Kiều Kiều không nhịn nổi, phì cười: "Nói đi, Giai Hòa trả anh cát-xê bao nhiêu? Em định diễn cùng anh, nhưng tiếc là người đàn ông tốt nhất trên đời này lại đang đứng ngay cạnh em, hoàn toàn áp đảo anh rồi".

Ngô Chí Luân bất giác sờ lên mũi: "Thực ra Giai Hòa cũng chưa ra giá, nên thôi, không diễn tiếp nữa".

Hai người vừa nói thế, mọi người ngồi dưới mới hiểu ra, cười rộ lên. Lúc này, Kiều Kiều mới quay lại dịu dàng cười với chú rể, nói nốt nửa câu còn lại: "Anh yêu, em xin lỗi, vì lũ bạn dờ hơi của em đã làm anh hú vía". Trình Hạo sửa lại ca vát, sắc mặt vẫn trắng bệch...

Một buổi tiệc cưới vô cùng hoành tráng đã bắt đầu như vậy...

Trong ánh nắng ấm áp của ngày đông, Kiều Kiều tay trong tay với chú rể, nhảy vũ khúc mở màn đám cưới mà cô ấy đã ước mong suốt hai mươi mấy năm nay, vừa nhảy Kiều Kiều đã bật khóc. Giai Hòa đồng cảm, thấy sống mũi mình cũng cay cay, nhìn Trình Hạo ôm Kiều Kiều, liên tục thì thầm nói gì đó bên tai cô ấy, nhưng Trình Hạo càng khuyến khích thì Kiều Kiều càng khóc to, cuối cùng cô ấy hai mắt đầm lệ, quên cả việc khiêu vũ.

Vì mơ ước nhảy điệu vũ mở màn của Kiều Kiều mà Trình Hạo đã phải luyện tập cả tuần, mọi người chỉ sợ anh hồi hộp mà nhảy nhầm, nhưng không ngờ anh lại ôm Kiều Kiều nhảy rất thuần thục, đưa mọi người vào vũ khúc mở màn một cách hoàn hảo.

Giai Hòa ngồi chống cằm, nhìn cảnh tượng đó mà đột nhiên thấy ngưỡng mộ vô cùng.

"Muốn nhảy không?", bên tai cô thoảng qua một giọng nói. Giai Hòa giật mình, quay đầu lại thì thấy Dịch Văn Trạch đang cười, tim cô đập mạnh hơn: "Chẳng phải anh bảo không về kịp sao?". Dịch Văn Trạch chỉ cười: "Không muốn nhảy à?".

Giai Hòa nhìn anh trách móc: "Em nhảy tệ lắm".

Kết quả là, đương nhiên cô vẫn bị anh kéo lên sàn khiêu vũ. Cô lo lắng nhìn anh, ở đây có rất nhiều người, tuy nhiều người quen nhưng cũng không ít người lạ, đây là lần đầu tiên anh công khai với cô như thế này.

Giai Hòa nhìn anh mãi, cuối cùng anh cũng cúi đầu nhìn cô: "Hôm nay là đám cưới của bạn em, em lại muốn làm nhân vật chính hả?".

Giai Hòa chưa kịp hiểu ý anh nói, vẫn đứng nhìn anh nghi hoặc, anh tiến lại gần cô hơn: "Bao nhiêu ngày không gặp em rồi, nếu em có ý nghĩ đó thì anh cũng không thấy phiền đâu". Ánh mắt này, góc nhìn này... cô khóc một

dòng sông: "Em là phù dâu đó, phải làm cho tử tế, không được phá hỏng buổi tiệc đâu... Kiều Kiều giết chết em đấy".

Hôn lễ kéo dài mười hai tiếng đồng hồ, cuối cùng mọi người đều uống nhiều, vô cùng phấn khích, Giai Hòa kéo Kiều Kiều lại, nói: "Tớ về trước đây, mệt lắm rồi". Kiều Kiều hiểu ngay vấn đề: "Về đi, cậu sợ Dịch Văn Trạch nhà cậu bị mọi người để ý chứ gì?". Giai Hòa hừ mũi, không dám nói thực ra Dịch Văn Trạch phải ngồi hai chuyến bay liên tục mới kịp về tham dự đám cưới, cô sợ anh mệt quá.

Buổi tối, về đến nhà, Giai Hòa lập tức luôn tay thu dọn đồ đạc. Từ trên tầng xuống dưới nhà, cô không ngừng mở túi ra, hỏi anh xem cái này được không, rồi lại cẩn thận nhét vào vali. Dịch Văn Trạch ngồi ở quầy bar uống nước, thấy cô căng thẳng nhìn mình, anh mới xua tay nói: "Không cần gấp gáp vậy đâu, mai mình bay chuyến chiều, để sáng mai thu dọn đồ cũng được".

Nghe anh nói vậy cô mới phát hiện giờ đã là nửa đêm rồi.

Anh mệt cả ngày, lại phải cùng cô ở chỗ Kiều Kiều suốt mười mấy tiếng đồng hồ... Cô bước lại, uống một ngụm nước ở cốc của anh, dịu giọng nói: "Anh mệt chưa? Đi ngủ nhé?". Anh cầm cốc nước, rót thêm nước nóng vào: "Mùa đông em đừng uống nhiều nước lạnh".

Cô vâng một tiếng, cầm cốc nước trong tay cho ấm, rồi ngoan ngoãn theo anh lên tầng.

Vào đến phòng ngủ, đột nhiên Giai Hòa lại có cảm giác vô cùng đặc biệt. Hai người nên duyên ở Thượng Hải, nhưng lại sống ở Bắc Kinh, nên mỗi căn phòng ở đây cô đều thấy quen thuộc, chỉ có phòng ngủ của anh là cô chưa từng bước vào. Nhưng dù nhắm mắt Giai Hòa cũng có thể đoán được cách bố trí và màu sơn quen thuộc trong phòng của anh, cô đi chân trần, tay

cầm cốc nước bước vào xem xét, lại còn cố ý chun mũi: "Hình như, có mùi phụ nữ thì phải?".

Dịch Văn Trạch phụ họa: "Có một người phụ nữ vừa bước vào đây thôi".

Cô uống một ngụm nước, rồi hài lòng đặt cốc nước xuống bàn, chủ động bước tới, vuốt ve mặt anh, cười nói: "Trai đẹp ời, khi này ở buổi tiệc em nhìn anh lâu lắm đấy nhé".

Dịch Văn Trạch không mấy khi thấy Giai Hòa hưng phấn như vậy, có lẽ do ảnh hưởng bởi đám cưới của Kiều Kiều, nên anh cũng phối hợp cùng cô, một tay ôm eo cô, cúi thấp người xuống, nhìn cô chăm chăm. Một lát sau, Dịch Văn Trạch khẽ nói: "Việc tán tỉnh, phải dành cho đàn ông".

Nói xong, anh mỉm cười, tim cô đập thành thịch.

Đừng nên tùy tiện khiêu khích người có khả năng diễn xuất...

Ngày hôm sau trời mưa tầm tã.

Giai Hòa vừa thu dọn nốt những thứ cuối cùng vừa gọi cho Kiều Kiều: "Cậu may thật đấy, hôm qua thời tiết quá đẹp". Kiều Kiều ậm ậm ờ ờ, một lát sau mới hỏi: "Cậu biết hôm nay là ngày gì không?". Giai Hòa đóng vali lại: "Chủ nhật". Đầu dây bên kia, Kiều Kiều im lặng một lát, rồi trách móc: "Là ngày đầu tiên sau lễ cưới của tớ! Ngày đầu tiên sau đêm động phòng! Người ta vẫn gọi là trăng mật đấy, hiểu không hả? Hiểu không hả!".

Thôi xong...

Giai Hòa biết bên kia nhím đã xù lông, đang định nói câu gì đó rồi nhanh chóng cúp máy thì Kiều Kiều đã nói: "Mà thôi, nể tình cậu đang hưng phấn cho chuyến bay chiều nay nên tớ tha. Nhưng phù dâu đại nhân này, tớ tặng cậu một món quà du lịch cực xịn nhé, cậu nhớ lúc ra sân bay phải đeo kính

đen, khâu trang, đội mũ đấy", Kiều Kiều hạ giọng nói tiếp: "Tốt nhất là loại mũ đi biển vành rộng ấy, vành càng rộng càng tốt".

"... Đâu nghiêm trọng đến mức ấy?" Lịch trình của Dịch Văn Trạch cũng không công khai mà.

"Ai bảo hai người hôm qua công khai nhảy với nhau trong bữa tiệc, giờ là thời đại weibo, hiểu chưa?".

Xong rồi...

Giai Hòa cúp máy, thấp thỏm đợi Dịch Văn Trạch từ trên tầng đi xuống, từng bước từng bước tiến về phía mình: "Gay rồi anh ới". Anh thoáng cười, nói: "Cái gì gay?". Giai Hòa lo lắng nắm tay anh: "Lát nữa lúc ra sân bay, mình phải đi riêng anh ạ, đi hai xe từ đây luôn".

"Vì sao?".

"Em sợ phóng viên...", cô thật thà nói: "Hôm qua trong bữa tiệc chắc chắn có người chụp ảnh, đăng lên weibo rồi. Em sợ đi cùng anh sẽ bị chặn đường, vây kín, lại phiền anh".

Anh cười: "Em phải quen dần đi".

Quen dần?

Giai Hòa nhìn nét mặt không mấy bận tâm của anh, lại càng thấp thỏm hơn. Từ trước tới nay cô vẫn quen là người núp sau ánh hào quang, tốt nhất là tất cả mọi người đừng ai chú ý đến cô, để cô thoải mái, thích làm gì thì làm. Nhưng... cô vốn đã lo lắng về chuyện đi New Zealand, giờ nghĩ đến việc làm sao ra khỏi cửa thôi cũng thấy bất an rồi.

Dịch Văn Trạch thấy cô chăm chăm nhìn mình, do dự muốn nói lại thôi, anh vuốt tóc cô: "Lần đầu tiên, nên mọi người đều muốn biết mặt em, cứ

thoải mái để người ta chụp hình, lần sau em sẽ thấy bình thường thôi".

Về lí thuyết là vậy, nhưng thực tế đâu đơn giản như thế... Sau đó cô sẽ liên tục bị quan sát, rồi gì mà bạn gái Dịch Văn Trạch ăn mặc lôi thôi ra đường, rồi gì mà hai người lâu lắm không gặp, nghi ngờ chia tay, vân vân và vân vân... Cô mới nghĩ thôi đã thấy đau cả đầu. Bảo sao rất nhiều người đều chọn cách giữ bí mật, mỗi cách lựa chọn đều có ưu điểm riêng, với tính cách của cô, không chừng cứ bí mật lại tốt hơn...

Lúc Giai Hòa đang nghĩ ngợi linh tinh thì Dịch Văn Trạch đã đưa ra quyết định: "Vợ ơi, em cưới một thần tượng của công chúng, thì em cũng phải cho họ biết chứ, các fan của anh đều rất lí trí, chắc sẽ bảo vệ em".

Anh lại bắt đầu dùng mỹ nhân kế rồi đây... Giai Hòa ngậm ngùi thở dài.

Thôi kệ thôi kệ, giờ đâu ra thì cũng phải chịu một đao, mà rứt cổ lại cũng vẫn phải chịu một đao.

Cô nghiêng răng, lí nhí nói: "Ai cưới anh...".

Anh cười rất khê, đáp đầy ẩn ý: "Mục tiêu của em không phải là 'giấu chàng trong nhà' à? Anh đợi mấy tháng nay rồi". Giai Hòa há hốc miệng, hoàn toàn á khẩu.

Không phải anh ấy... muốn mình cầu hôn đấy chứ?

Ý nghĩ ấy cứ quẩn quanh trong đầu Giai Hòa, đến tận lúc ra sân bay, cô vẫn suy đoán ý của anh. Nhưng trước kia anh từng nói, có một số việc nên để anh làm... Thôi kệ, chẳng nghĩ nhiều nữa. Tại đám cưới của Kiều Kiều làm mình hưng phấn quá, chứ thực ra mình với anh ấy ở bên nhau chưa được một năm, sao nhanh thế được.

Trước lúc xuống xe, Giai Hòa nghiêm túc hỏi mượn khẩu trang ở chỗ A Thanh.

A Thanh tròn trĩnh nhìn cô: "Bà chủ, bà chủ mượn cái đó làm gì, chỉ cần đứng bên cạnh ông chủ là lập tức thành nữ chính rồi". Giai Hòa suýt thì nghẹn chết, khẽ nói: "Tha cho tôi đi, nhanh lên, có cái gì che được mặt thì mau nộp ra đây".

Dịch Văn Trạch ngồi bên nhìn cô, có vẻ rất buồn cười, nói: "Em không sợ người ta viết tin: 'Vị hôn thê của Dịch Văn Trạch phẫu thuật thẩm mỹ chưa hồi phục, đeo khẩu trang để tránh ống kính' hả?".

Chương 19: Chuyển du lịch New Zealand

Giai Hòa há hốc miệng, á khẩu.

Cuối cùng vẫn là A Thanh xuống xe trước, nhanh chóng nói: "Không có nhiều người lắm đâu, mình đi nhanh chút, lúc có nhiều người chụp ảnh quá thì cô chỉ cần cúi đầu, nhìn xuống sàn rồi bước qua là xong ấy mà".

Giai Hòa thầm niệm trong đầu mấy câu A Di Đà Phật, rồi cẩn thận bước xuống xe.

Lúc đầu còn chưa có ai để ý, nhưng khi hai người bước ra từ phòng check-in dành cho khách VIP thì lập tức bị phóng viên vây kín. Giai Hòa định nhìn trong đầu mấy lời dăn dò của A Thanh khi nãy, bám chặt tay Dịch Văn Trạch, vẻ mặt cứng đờ, hoàn toàn không ý thức được mình đang cười hay là không thể cười nổi nữa...

Liên tục có người hét tên Dịch Văn Trạch, rất nhiều phóng viên không ngừng truy hỏi.

A Thanh và nhân viên công ty lịch sự chặn đám phóng viên lại, nhưng không thể chặn họ đặt hàng loạt câu hỏi: "Xin hỏi, lần này hai người ra nước ngoài để kết hôn hay đã bí mật đăng kí rồi?"; "Anh Dịch, anh có thể nói mấy câu được không? Đây có phải vị hôn thê mà anh nói trong chương trình lần trước không?"; "Xin hỏi anh Dịch! Hai người đã gặp gia đình hai bên chưa?"...

Cô chỉ muốn tìm cái hố nào mà nhảy xuống cho rồi...

Từ đầu đến cuối, Dịch Văn Trạch chỉ ôm vai cô, giữ cô ở trước ngực, không nói gì. Không biết ai đó kéo tay cô, móng tay sượt qua mu bàn tay làm Giai Hòa giật mình rụt khuỷu tay lại.

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn, khẽ nắm tay cô, rồi đột nhiên dừng bước. Vài giây dừng lại ngẩn ngui mà làm tất cả mọi người đều im lặng.

Đang lúc mọi người đều khó xử, Dịch Văn Trạch rất nhẹ nhàng cười đùa: "Các vị, nếu các vị còn hỏi nữa thì cô ấy sẽ sợ không dám cưới tôi đâu, nếu vậy tội nghiệp tôi lắm". Hiếm khi anh nói đùa trước đám đông, nên tất cả đám phóng viên đều sững sờ, sau đó lịch sự lùi lại mấy bước, tiếp tục hỏi những câu khi nãy, nhưng âm lượng đều giảm xuống rất nhiều.

Giai Hòa theo sát bước chân anh, không dám chậm trễ, bước thẳng vào cửa an ninh.

Mãi đến lúc lên máy bay rồi, đầu óc Giai Hòa vẫn còn choáng váng. Tuy bình thường cô thường xuyên chứng kiến những cảnh này, nhưng khi đặt mình vào vị trí nhân vật chính thì vẫn thấy không thích ứng nổi. Tiếp viên hàng không kéo rèm lại, chặn vô số ánh nhìn soi mói từ bên ngoài, đến lúc này Giai Hòa mới thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu nhìn anh: "Giờ thì em đã hiểu được phần nào vì sao hồi mới vào nghề anh lại bị trầm cảm rồi, nếu là em chắc em điên luôn mất".

Anh cười, nhìn cô: "Cảm ơn vợ đã hiểu anh".

Giọng nói của anh rất khê, nhưng ở đây vẫn còn hai hành khách và cô tiếp viên, rõ là những khán giả không cần mua vé.

Cô hậm hực nhìn anh: "Em quyết định đi ngủ đây, đừng nói gì với em nữa, nhất định là đừng nói thêm gì nữa đây...".

"Em định ngủ mười một tiếng luôn hả?". Anh cười, xoa xoa trán cô, "Đến New Zealand là ổn thôi, ở đó anh không phải diễn viên, cũng chẳng phải ca sĩ, sẽ không có ai quan tâm đến hai đứa mình đâu".

Dịch Văn Trạch đã đặt trước đồ ăn cho cô, toàn là những thứ cô thích. Giai Hòa ăn uống no nê, nghĩ đến chuyện khi xuống máy bay, bỗng nhiên cô lại có chút mong đợi.

Từ khi yêu anh, đây là lần đầu tiên hai người công khai đi du lịch giữa thanh thiên bạch nhật. Ở trong nước, gương mặt anh chính là một quả bom hẹn giờ, hai người hầu hết chỉ ở nhà và công ty, gần như rất ít ra ngoài, thỉnh thoảng cô cùng anh đi công tác, đi ăn đã là thú vui lớn nhất. Giai Hòa ngẫm nghĩ, than thở, khê thầm thì: "Thực ra em thiệt thòi lắm đấy, yêu anh nên có rất nhiều thứ chưa bao giờ được làm".

Anh cười, nhìn cô, đang định nói gì đó thì Giai Hòa đã bổ sung thêm: "Có điều, em không thích vận động và ra khỏi nhà nên nghĩ đi nghĩ lại thì em quá hợp với anh luôn".

Anh nói: "Vậy thì lần này em chịu khó vậy, đến New Zealand cùng anh ra ngoài chơi nhé?".

Cô tát nước theo mưa, cố tình thờ dài: "Được thôi, em đành chịu khó cùng anh tìm lại những năm tháng tuổi trẻ vậy".

Dịch Văn Trạch nghiêng đầu, hôn lên má cô, ra hiệu bảo cô ngủ đi.

Chuyến bay rất dài, lúc Giai Hòa khát khô cổ, tỉnh dậy, thấy Dịch Văn Trạch vẫn đang ngủ.

Nét mặt rất bình yên, đúng là... quá đẹp trai. Cô thầm cảm thán sự ưu ái mà Thượng đế dành cho anh, rồi quay đầu khẽ xin cô tiếp viên một ly nước lạnh. Cô tiếp viên bưng ly nước tới, nở một nụ cười rất thân thiện.

Giai Hòa lập tức hiểu ra, cô tiếp viên này chắc chắn là fan của Dịch Văn Trạch. Cô cũng cười, khẽ nói: "Cảm ơn".

Cô tiếp viên hai mắt long lanh, thầm nói cổ lên, rồi đón lại ly nước.

Giai Hòa nghiêng đầu nhìn Dịch Văn Trạch, trước ngực anh còn đặt một cuốn sách đang mở, bìa sách rất đơn giản, chỉ có một màu xanh đậm. Bàn tay anh đặt ngay trên cuốn sách, những ngón tay cong cong, chỉ có vậy thôi mà cô nhìn ngắm rất lâu, cô cứ nằm nghiêng như vậy ngắm nhìn anh, rồi mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trời cũng đang mưa, nhưng không khí ở đây mang hương vị của mùa hè, từ một nơi lạnh căm như Thượng Hải đặt chân xuống mảnh đất này, thật chẳng khác gì đang đi nghỉ. Đương nhiên, nếu không có Dịch Văn Trạch phiên bản nữ xinh đẹp kia nhìn Giai Hòa cười hớn hở, cô sẽ tự nhiên hơn chút xíu.

"Giai Hòa", Dịch Văn Nhuận bước lại, ôm Giai Hòa rất mạnh, "Chị dễ thương quá, rất nhỏ nhắn".

... Được thôi, coi như một lời khen đi.

Cô cười, ôm lại Dịch Văn Nhuận: "Anh ấy nói chị sẽ thích em, giờ thì chị tin rồi".

Dịch Văn Nhuận buông cô ra, khẽ nói: "Thực ra, anh ấy rất sợ em bắt nạt chị".

Tiếng phổ thông của Dịch Văn Nhuận không giỏi lắm, nhưng cách nhả chữ lại rất dễ thương, đặc biệt là gương mặt này, giống Dịch Văn Trạch đến bảy, tám phần, nên nhìn thẳng vào Dịch Văn Nhuận thế này, Giai Hòa tự nhiên lại hơi đỏ mặt. "Đỏ mặt rồi hả?", Dịch Văn Nhuận lập tức quay sang nhìn Dịch Văn Trạch, "Em làm bà xã anh sợ rồi kìa?".

Hai chữ "bà xã" thốt ra rất tự nhiên, lại càng làm tim Giai Hòa đập nhanh hơn. Dịch Văn Trạch chỉ mỉm cười nhìn cô: "Vì cô ấy nhìn mặt em nên nghĩ đến anh thôi".

Bị âm thầm đả kích, cô ấy không cam tâm, quay ra tiếp tục hỏi Giai Hòa: "Chị không thấy gương mặt này nếu là con gái thì sẽ đẹp hơn hả? Chị không thấy em đẹp hơn anh ấy sao?". Giai Hòa gật đầu như thật, nói: "Lúc đầu thì không nghĩ vậy, nhưng giờ nhìn thấy em chị mới phát hiện ra, gương mặt này quả nhiên hợp với con gái hơn".

Hai cô gái nhìn nhau, lập tức cười rộ lên.

Dịch Văn Nhuận tự lái xe đến, tới khi vào đến thành phố Auckland, Giai Hòa mới sực nhớ nhà bố mẹ anh ở thủ đô Wellington chứ không phải ở đây, "Mình không đi thăm bố mẹ anh trước à?", cô khẽ thì thầm vào tai anh.

"Bố mẹ đang đi du lịch", Dịch Văn Trạch cười, "Với lại sợ em căng thẳng nên mình về nhà Văn Nhuận ở vài ngày, sau đó sẽ sang thăm bố mẹ sau". Anh chu đáo quá... Giai Hòa bỗng thấy nhẹ nhõm đôi chút, thở phào: "Anh chẳng nói sớm, làm em lo lắng cả ngày nay".

Biết nghĩ cho người khác, về điểm này thì gia đình anh ai cũng vậy cả.

Giai Hòa bỗng nghĩ tới những kịch bản phim gia đình trước đây mình từng viết, mẹ chồng nàng dâu chỉ vì việc dùng nhà vệ sinh lâu hay chậm mà cũng lời qua tiếng lại. Đúng là viết kịch bản nhiều quá nên Giai Hòa rất sợ cái mà người ta vẫn gọi là "quan hệ mẹ chồng nàng dâu".

"Đang nghĩ gì thế?", anh đưa cho cô một hộp sữa.

Cô đón lấy, uống một ngụm: "Đang nghĩ đến quan hệ mẹ chồng nàng dâu".

Anh thoáng cười, lại đưa cho cô một tờ giấy ăn, Giai Hòa đón lấy lau miệng, đúng lúc ấy thì nghe thấy Dịch Văn Nhuận cất tiếng: "Mẹ em mà nghe thấy chị nói câu này thì chắc mừng lắm đấy. Cả đời mẹ chưa bao giờ được cảm nhận thứ gọi là 'quan hệ mẹ chồng nàng dâu', nên mẹ kêu ca với em suốt là cuộc đời vẫn còn điều thiếu sót". Giai Hòa liếc nhìn Dịch Văn Trạch, lại thấy Văn Nhuận nói: "Chết thật, em lỡ mồm rồi".

"Không sao mà", Giai Hòa cười thành tiếng, lúc đầu cô chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi, nhưng nghe Văn Nhuận nói vậy lại thấy hơi ngượng, "Chị cũng chưa được cảm nhận bao giờ, thực sự là rất sợ". Giai Hòa nói xong, nghiêng người về phía Dịch Văn Trạch, thầm thì vào tai anh: "Anh bạn đã từng kết hôn này, em lấy anh với tấm thân hoàn toàn trong trắng đó, anh phải quý trọng đấy".

Dịch Văn Trạch nhìn cô cười: "Em muốn anh trân trọng thế nào nào?".

Cô chăm chăm nhìn anh, đột nhiên trong đầu lại hiện ra những hình ảnh không trong sáng, vội vàng cup mắt, quay ngoắt ra nhìn ngoài cửa sổ.

Chồng của Dịch Văn Nhuận là thầy giáo cấp ba, mặc dù ngày ngày phải đứng trên bục giảng nhưng lại không giỏi ăn nói, cả bữa ăn, ngoài câu "chị ăn nhiều chút" bằng tiếng Anh ra, anh ta chẳng nói thêm câu nào. Tới lúc Dịch Văn Trạch và Giai Hòa ngồi trên chiếc xích đu ngoài vườn nói chuyện, cô mới cảm thán: "Văn Nhuận nói nhiều mà gặp được một người không giỏi ăn nói như vậy, chắc là cô đơn lắm nhỉ".

"Vợ yêu", Dịch Văn Trạch nhìn cô, "Cậu ấy là bạn cùng trường với anh, học khoa Luật đấy". Giai Hòa rất ngạc nhiên, nhìn anh chăm chăm: "Vậy sao chẳng thấy anh ấy nói năng gì thế?".

"Tại Văn Nhuận không cho cậu ấy nói nhiều", anh bật mí, "Cậu ấy không biết tiếng Trung, nên sợ nói nhiều sẽ làm em khó xử".

Giai Hòa à lên một tiếng, rồi xấu hổ lí nhí: "Thực ra tiếng Anh của em đâu tệ đến thế...".

Hai con chó to bụi không hề lạ người, cứ quần quanh dưới chân hai người, có một con còn thè lưỡi liếm vào chân Giai Hòa, cô thấy nhột nên co chân, gác lên chân anh. Dịch Văn Trạch nói mấy câu tiếng Anh với con chó, nó rất nghe lời ngồi xuống, Giai Hòa nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ, rồi lại nhìn con chó: "Sao tự nhiên em lại ngưỡng mộ hai con chó này thế, chúng nó nghe hiểu được tiếng Anh, vậy là đạt cấp bốn rồi đấy...".

Dịch Văn Trạch buồn cười quá, đang định nói thì nghe thấy từ xa có tiếng trẻ con gọi "Aunt", đứa cháu trai mới hơn hai tuổi loạng choạng chạy chân trần trên thảm cỏ, Giai Hòa nhìn thế mà thót tim, đang định chạy tới bế nó thì Dịch Văn Trạch giữ cô lại: "Không sao, nó biết đi từ lâu rồi".

Thật nhân tâm...

Giai Hòa chăm chăm nhìn từng bước đi của thằng bé, giơ tay ra, ôm nó vào lòng. Cô vốn đang ngồi trong lòng Dịch Văn Trạch, giờ lại bế đứa bé, ba người ngồi ôm lấy nhau, cảm giác này bỗng khiến tim cô mềm nhũn. Thằng bé chưa biết nói nhiều, chỉ liên tục gọi "Aunt", rồi đưa tay sờ lên mặt Giai Hòa, sờ mũi, rồi sờ miệng. Cô mặc thằng bé sờ mặt mình, bất giác quay ra nhìn Dịch Văn Trạch, không ngờ anh cũng đang nghĩ gì đó, cùng lúc cúi đầu nhìn cô.

Mặt hai người gần sát, gần như có thể cảm nhận được cả hơi thở của nhau.

"Này, có trẻ con ở đây đấy".

Giai Hòa chớp chớp mắt, ngả người về phía sau, đang định nói thêm thì bỗng nhiên cô á lên một tiếng.

“Sao thế?”.

Giai Hòa lúng túng nhìn anh, lại nhìn thằng bé trong lòng, ai oán nói: “Nó vừa sờ vào... của em”, cô chỉ tay vào ngực mình, thằng bé “hư” thật, còn dám thò tay vào trong... Dịch Văn Trạch cười, giữ tay thằng bé, nói rất nghiêm túc: “Của bác đây, cháu không được sờ bừa bãi đâu, biết chưa?”.

Giai Hòa dở khóc dở cười: “Có ai dạy trẻ con như anh không?”.

Anh cúi đầu nhìn cô: “Anh đang dạy nó, làm đàn ông thì phải biết bảo vệ những thứ thuộc về mình”.

Hai người còn đang tranh luận, không ai nhường ai thì thằng bé đã ngủ gật trong lòng Giai Hòa từ lúc nào, một tay nó còn ngang nhiên đặt lên ngực cô. Cuối cùng Dịch Văn Trạch không nói gì, bế thằng bé đang ngủ rất say vào phòng. Giai Hòa vừa thấy anh từ trong nhà bước ra, đang định hỏi anh có muốn ra ngoài đi dạo một chút không thì anh đã đi đến, khom lưng nói: “Anh đưa em ra ngoài đi dạo nhé”.

Giai Hòa nhìn anh, ngẩn người: “Anh làm gì thế?”.

Anh đưa tay ra hiệu cho cô, giọng nói ấm áp khiến cô say mê: “Có rất nhiều việc khi ở Trung Quốc anh không làm được, nhưng ở đây, anh sẽ lưu lại thật nhiều kỉ niệm cho em”.

Trong đêm tối, ánh đèn sân kéo dài bóng anh.

Giai Hòa im lặng hồi lâu, rồi mới đưa tay ra ôm cổ anh, anh giữ chân cô, nhẹ nhàng công cô lên. Thời tiết đang rất nóng, hai người dính chặt lấy nhau nên chỉ một lát sau đã toát cả mồ hôi, cô sờ lên mặt anh: “Mình đi đâu hả anh?”.

“Ra bờ biển”, anh nói rất ngắn gọn, không hề hột hơi.

“Thần tượng đại nhân, có phải anh đang luyện tập vác nặng đường trường không?”. Giai Hòa thấy nóng, nhưng không nỡ xuống, đặt cằm lên vai anh, “Nếu là trước kia, nhìn thấy anh công người con gái khác thế này, chắc hẳn em sẽ đau lòng tới mức gặm luôn cả máy tính rồi”.

Phép so sánh này... chỉ có thể là người ngày ngày ngồi trước máy tính như cô mới nói ra được.

Con đường rất dài, nhưng rất ít người qua lại, có một đôi trẻ đạp xe lướt qua hai người, cô gái vụt quay đầu lại như nói gì đó. Giai Hòa có chút ngượng ngùng, gục mặt xuống vai anh, khẽ nói: “Sao em lại có cảm giác như đang cùng anh diễn phim thần tượng nhỉ?”.

Dịch Văn Trạch ừ một tiếng: “Phim ngắn mang tên Tình yêu đích thực”.

Cô bật cười thành tiếng.

Bỗng nhiên Giai Hòa thấy anh thật khác với khi ở Trung Quốc, có lẽ là vì được trở lại nơi mình sinh ra và lớn lên, bỗng không còn là người nổi tiếng mà chỉ là một người bình thường. Tất nhiên, là một người bình thường đẹp trai tới mức khiến người khác phải ghen tị...

Giai Hòa tưởng anh nói đùa vậy thôi, không ngờ chỉ một lát sau cô đã nhìn thấy biển. “Nhà của Văn Nhuận ở ngay gần biển, nên mỗi lần ra biển rất tiện”, anh thả cô xuống, “Nó là người rất biết hưởng thụ cuộc sống, lúc trước chị Mạch cũng muốn kéo nó về làm người mẫu nhưng nó không chịu”.

Giai Hòa cười, dùng ngón trỏ chọc chọc vào cánh tay anh: “Ngưỡng mộ chứ gì? Anh thì lỡ bước nên hận ngàn thu rồi”.

Tiếng sóng rì rào bên tai, xa xa là một nhóm thanh niên đang cười đùa rộn rã. Anh cười, nhìn cô, không nói gì, tay vòng qua gáy cô. Anh đang áp sát lại thì cô đã tránh ra, khẽ nói: “Mặc dù không có phóng viên nhưng em vẫn

thấy xấu hổ”. Nói xong, cô nhanh chân lùi lại nửa bước, nhưng lại giẫm phải mấy viên đá.

Vì ý tưởng tức thời của anh nên Giai Hòa không kịp đi giày, cứ vậy chân trần ra khỏi nhà. Cô do dự nhìn bãi cát không mịn màng chút nào, đã vậy còn có rất nhiều vỏ ốc, bàn chân trần chỉ đứng trên cát cũng đã thấy khó chịu rồi.

Dịch Văn Trạch nhìn nét mặt lúng túng của cô, rồi rất tự nhiên, anh ôm eo, nhắc cô lên: “Giẫm lên chân anh đi”.

Giai Hòa ồ một tiếng, rồi nghe lời giẫm lên bàn chân anh, vòng tay ôm eo anh. “Dịch Văn Trạch”, bỗng nhiên cô khẽ cất tiếng gọi. Anh đáp: “Ừm”.

Hay là, mình cầu hôn nhỉ... Cô cố gắng động viên bản thân. Thế này cũng được gọi là trời đất phải sợ, quỷ thần phải khóc rồi, ai bảo chỉ có đàn ông mới có thể cầu hôn, chẳng qua chỉ là làm tờ đăng kí rồi sống với nhau thôi mà? Thực ra ở sâu thẳm trong tim cô, hai người họ như đã kết hôn, sống một cuộc sống rất bình lặng, từng giây từng phút đều vô cùng chân thực.

Nhưng phải nói như thế nào đây? Nói thế nào đây?

Mình thật sự chưa có kinh nghiệm mà...

“Muốn nghe anh hát không?” , anh đột nhiên hỏi.

Chỉ một câu nói của anh đã làm cho bao nhiêu dũng khí cô gom góp này giờ bay theo mây gió. Cô úp mặt vào ngực anh, nghe tiếng trái tim anh đập những nhịp ấm áp, cô vô cùng tự hào khẳng định rằng, nhịp tim của chồng mình là hoàn mỹ nhất... “Đi theo anh” , anh đặt Giai Hòa xuống bãi cát, dắt tay cô đi đến chỗ đám thanh niên kia, rất lịch sự nói bằng tiếng Anh: “Tôi có thể mượn cây đàn ghi ta của anh một chút không?”.

Anh chàng đang ôm đàn ghi ta lập tức đứng dậy, nhiệt tình đưa đàn cho anh. Mấy người đang ngồi quây quần ở đây hình như đã nhận ra anh là ai, thì thầm bàn tán với nhau vài câu, một cô gái đỏ mặt hỏi: “Anh có phải Dịch Văn Trạch không?”. Dịch Văn Trạch cười, gật đầu nói: “Vâng” , rồi kéo Giai Hòa ngồi xuống, “Đây là vị hôn thê của tôi”.

Giai Hòa không ngờ anh lại thẳng thắn như vậy nên ngẩn người, chỉ biết cười với mọi người.

Tất cả những người đang ngồi ở đó liền trở nên phấn khích, liên tục hỏi anh có phải về đây để kết hôn không? Hay anh đã bí mật kết hôn rồi? Tuy chẳng khác gì những câu hỏi của đám phóng viên, nhưng trong hoàn cảnh này, với thái độ nhiệt tình thế này, cô lại cảm thấy rất thoải mái, chỉ ngượng ngùng ngồi cạnh anh, nhìn ngón tay anh khẽ gảy đàn.

Giai điệu này quen thuộc quá.

Mọi người đều im lặng, Dịch Văn Trạch nhìn cô, rất tự nhiên cất giọng hát bài Có em. Bài hát đứng đầu bảng xếp hạng hai tháng liền, đây là lần đầu tiên Giai Hòa nghe anh hát trực tiếp, ánh mắt anh bình thản, chỉ nhìn cô. Lúc đầu anh hát bằng tiếng Trung, bên cạnh có người cất tiếng hỏi có bản tiếng Anh không? Anh cười, nhanh chóng chuyển sang hát lời tiếng Anh.

Ca khúc này lúc phát hành chỉ có bản tiếng Trung và tiếng Quảng, cô không ngờ còn có cả bản tiếng Anh nữa.

Dịch Văn Trạch khẽ nghiêng đầu, lúc hát câu cuối cùng, anh bỗng ngừng lại, rất dịu dàng hôn lên môi cô, nụ hôn rất sâu nhưng cũng rất nhanh. Giai Hòa không kịp phản ứng, mãi đến khi anh rời ra, cô mới lặng lẽ nhìn anh, tim cô như ngừng đập...

Lúc hai người đi, đám thanh niên còn lưu luyến, liên tục chúc phúc hai người, nhưng tuyệt nhiên không có ai rút điện thoại ra chụp ảnh hay yêu cầu chụp chung. Về đến nhà, cô bước sau anh, tiện tay tắt đèn.

Anh quay người lại nhìn cô.

“Anh nói xem, sao họ lại không yêu cầu chụp ảnh chung? Hình như ở đó có hai người là fan của anh đấy”. Cô bước lại, khẽ cởi chiếc cúc áo trên cùng của anh, ngón tay rất mềm.

Anh cười hiểu ý, khẽ nói: “Họ đều rất thích em, nên sợ em khó xử đấy mà”.

Cô cởi chiếc cúc thứ hai, ngón tay bất giác run run.

Thật là, rõ ràng hai người đã sống với nhau rất lâu rồi, vậy mà hiếm khi cô chủ động thế này. Cô thầm than thở, quả nhiên, đi nghỉ để làm người ta kích động, anh còn làm bao nhiêu việc như thế nữa, chỉ trong vài tiếng đồng hồ mà anh như thể muốn làm hết những thứ có thể làm.

Rõ ràng anh cố ý làm vậy.

Giai Hòa thầm thở dài rồi đưa tay ôm mặt anh: “Dịch Văn Trạch”.

Được rồi, em chuẩn bị sẵn sàng rồi, em không tin là anh lại không muốn...

Anh cúi đầu nhìn cô, như đang cười.

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa. “Hai người về rồi à?” , là Văn Nhuận.

Giai Hòa nhìn Dịch Văn Trạch với ánh mắt tội nghiệp, anh cũng nói vọng ra vẻ bất đắc dĩ: “Về rồi, sắp ngủ đây”.

Ngoài cửa im lặng một lát rồi Văn Nhuận rất tủi thân nói: “Thằng bé không chịu ngủ, cứ đòi ngủ với aunt, trăn trọc mấy tiếng rồi, anh làm việc thiện đi mà, dỗ nó ngủ giúp em...”. Nói xong, cô ấy khẽ cất tiếng dỗ con. Dịch Văn Trạch véo nhẹ mũi Giai Hòa, nói: “Có những việc hãy để anh làm”.

Mặt Giai Hòa nóng bừng lên, nhìn anh bước ra mở cửa. Văn Nhuận đang ôm con trai đứng ngoài cửa, buồn ngủ díp mắt, nhìn Giai Hòa, nói với

giọng rất áy náy: “Chị dâu, chị có sức hút với thằng bé thật đấy, đến mẹ mà nó cũng không cần nữa rồi”.

Giai Hòa đưa tay đón thằng bé đang nửa tỉnh nửa mơ, khẽ nói: “Không sao đâu, chị cũng thích nó lắm”.

Văn Nhuận nói thêm mấy câu rồi đi về phòng.

Giai Hòa ôm thằng bé, cảm thấy tay nó lạnh mướt, rồi lại sờ vào ngực mình... Cô mếu máo nhìn Dịch Văn Trạch, khẽ nói: “Sau này lớn lên nó nhất định sẽ là công tử đào hoa cho xem”. Dịch Văn Trạch cũng bất lực, dùng ngón trỏ gạt tay nó ra một cách thành công, nhưng bị kích hơn là, bàn tay nhỏ xíu kia lại nắm chặt lấy ngón tay anh, không chịu buông.

Hai người cứ đứng như vậy, chẳng biết phải làm thế nào.

Một lúc sau, hai người mới dùng khẩu hình để nói chuyện, khó khăn lắm mới đặt được thằng bé xuống giường. Từng người một bế thằng bé rồi thay phiên nhau đi tắm, đến khi cả hai tắm xong thì thằng bé mới hoàn toàn ngủ say trong lòng Giai Hòa.

Giai Hòa ôm thằng bé, nằm nghiêng nhìn anh, khẽ nói: “Sao anh chưa ngủ?”.

Ánh trăng rọi vào từ cửa sổ, ngắm nhìn gương mặt nghiêng và đôi mắt của Dịch Văn Trạch đúng là một sự hưởng thụ, tiếc là đêm đầu tiên tới New Zealand lại có một “người thứ ba” nằm ngay giữa.

Anh nheo mắt cười: “Em phóng hỏa xong không đập lửa, giờ anh ngủ làm sao?”.

Giai Hòa chột dạ: “Cháu anh tán gái giỏi lắm rồi, không cần dạy hư nó thêm đâu”.

Im lặng một lúc, thằng bé lại cựa quậy.

Dịch Văn Trạch cảm nhận được nên khẽ khàng vòng tay ôm thằng bé, bế vào nhà vệ sinh. Lúc bế thằng bé quay trở lại giường, nó đã ngủ say nên anh đặt nó vào lòng Giai Hòa.

Trong bóng tối, cô lặng lẽ nhìn mọi việc anh làm, bỗng cảm thán: “Nhất định anh sẽ là một ông bố tốt”.

Anh cười, khẽ nói: “Mau ngủ đi”.

Giờ giấc sinh hoạt của trẻ con rất lành mạnh, nên khi Giai Hòa vẫn đang say giấc nồng thì cảm thấy người nằm trong lòng mình cựa quậy. Cô mơ màng mở mắt, thằng bé đang nhìn mình bằng ánh mắt rất tội nghiệp: “Aunt”.

Cô lại tiếp tục mơ màng, nhìn nó, một giây, hai giây...

Cuối cùng Giai Hòa cũng nhớ ra nó là ai, lập tức tỉnh táo, ôm nó ngồi dậy, kiểm tra xem có dấu tích nào của việc thằng bé đã tè dầm không. Sờ soạng hồi lâu, tất cả đều rất khô ráo, cô mới thở phào.

“Dậy rồi à?” , Dịch Văn Trạch bê sữa và hoa quả vào.

Cô vâng một tiếng: “Thật là thần kì, thằng bé mới hai tuổi mà đêm ngủ không tè dầm”.

Dịch Văn Trạch đưa ly sữa lên miệng cô, nói rất thản nhiên: “Lúc đêm anh đưa nó ra ngoài ba lần, em không biết sao?”. Giai Hòa đang uống sữa, suýt thì phun ra ngoài: “Không phải chứ?”.

Anh lại đưa hoa quả lên miệng cô: “Em muốn ngủ nữa không?”.

Lẽ ra, bình thường giờ này Giai Hòa vẫn ngủ rất say, cô nhắm mắt, ăn hoa quả, nói với vẻ ngượng ngùng: “Ở nhà em gái anh, sao có thể không biết

ngượng mà ngủ nướng được”. Trong lòng bỗng nhẹ bẫng, anh bế thẳng bé lên: “Không sao, em gái anh vẫn đang ngủ, anh bế thẳng bé sang cho bố nó rồi sẽ quay lại với em”.

Cô vâng một tiếng, lại lăn ra ngủ tiếp.

Trước đây cô ôm Dịch Văn Trạch ngủ thấy rất thoải mái vì vòng tay anh rất rộng. Nhưng hôm qua phải ôm thẳng bé cả đêm, lại còn phải nằm cong người, nên giờ vừa được thả lỏng người đã thấy lưng đau eo mỏi, đến cánh tay cũng chẳng nhấc lên nổi.

Lúc Giai Hòa đang nửa mơ nửa tỉnh thì thấy trên môi mình có cảm giác mềm mềm, rồi bị khẽ khàng ngậm lại.

Giai Hòa ư ư mấy tiếng, đầu lưỡi anh đã lướt vào trong miệng, trao cho cô một nụ hôn chào buổi sáng thật dài, thật mềm mại và ấm áp. Chỉ có điều, nụ hôn của anh kéo dài quá khiến Giai Hòa thở không ra hơi, cổ họng khô khốc, cô nuốt nước bọt. Chỉ một động tác nhỏ vậy thôi, anh đã ngừng lại, Giai Hòa mơ hồ mở mắt: “Sao thế anh?”.

Anh cười, ôm cô vào lòng: “Mau ngủ đi”.

Buổi chiều, Văn Nhuận đưa con trai đi siêu thị, Dịch Văn Trạch đưa Giai Hòa về thăm trường cũ.

Lúc Giai Hòa còn đi học, cô luôn có nhiều cảm xúc với những ngôi trường rộng rãi, cổ kính, nhưng khi vào trường Đại học Auckland, cô lại cảm thấy nó chẳng giống trường học chút nào. Tất cả kiến trúc của ngôi trường đều được ẩn giấu trong sắc xanh mượt mà, vì không có cổng lớn và tường bao, những người đi lại ở đây rất nhiều người không phải là sinh viên, bởi vậy trông khuôn viên trường càng thấy giống vườn bách thảo. Cô bước đi bên Dịch Văn Trạch, nghe anh kể lại vài chuyện thời sinh viên, cảm thán: “Tính ra thì trong bảng xếp hạng các trường đại học trên thế giới, trường của em đứng dưới trường anh cả trăm bậc, thật mất mặt quá đi”.

Anh nhìn cô cười: “Sao em biết?”.

Cô nương mày nói: “Trước đây em có đọc qua lí lịch của anh mà, sau khi biết anh tốt nghiệp trường nào, em còn tra cứu về trường của anh nữa” , cô rất đặc ý nhìn anh, nói tiếp: “Em còn biết ở gần trường anh có công viên quốc gia lớn nhất Auckland, khai thật mau, lúc trước anh có từng hẹn hò với ai ở đây không?”.

Cô chỉ định hỏi đùa, nhưng anh lại cười, không đáp.

Hử, mình biết là có mà...

Giai Hòa làm bộ rộng lượng: “Trẻ người non dạ, nhất định là có lúc bông bột, yên tâm đi, em không để bụng chuyện cũ đâu”.

Dịch Văn Trạch vẫn im lặng, cười nhìn cô.

Cuối cùng Giai Hòa không nhịn nổi nữa, nhìn anh chăm chăm: “Không phải anh tức cảnh sinh tình, nhớ lại tình cũ đấy chứ?”.

“Thật tiếc” , cuối cùng anh cũng cười, “Trước kia, ngoài thư viện và các giảng đường ra, hình như anh chẳng đến chỗ nào khác”. Giai Hòa ồ một tiếng: “Tiếc thật” , trong lòng cô vui như hoa nở.

Hai người đi dạo quanh trường, tâm sự chuyện trên trời dưới bể.

Tuy đứng trong một ngôi trường rất mở, nhưng vẫn khiến Giai Hòa có cảm giác như được trở lại thời học sinh, cô đi theo bước chân anh, nhẹ nhàng nắm bàn tay anh, mười ngón tay đan vào nhau: “Đối rồi”.

“Ừ, về thôi” , anh nói rất ngắn gọn, đưa tay lên xoa đầu cô, “Em làm anh bắt đầu thấy hối hận vì không có tình yêu thời sinh viên rồi đấy”. Giai Hòa suy đi ngẫm lại câu nói của anh mấy lượt, mới gật đầu mãn nguyện: “Này anh bạn, muộn rồi, anh giờ là trai có vợ rồi”.

Tán cây rất thấp, có thể nhìn thấy tháp đồng hồ màu trắng phía xa xa sau những kẽ lá, thật đẹp.

Cô nín thở, bước từng bước, đột nhiên cảm khái, nói: “Có lúc em nghĩ, giá mà hồi đại học em chăm chỉ học hành, không yêu đương, chỉ yêu một mình anh thôi, thì tốt biết mấy. Nhưng có lúc lại nghĩ, nếu không có những chuyện đã xảy ra, em sẽ không chuyển nghề làm biên kịch, cũng có nghĩa là sẽ không quen anh...”.

Cuộc sống thật màu nhiệm! Không hiểu vì sao, cô lại bồi hồi cảm xúc.

Anh cười rất nhẹ, nghe cô nói xong mới đáp: “Này bạn, mình có thể làm quen với bạn được không?”.

Cô ngẩn ra một lát, rồi lập tức hiểu ngay ý đồ của anh, nhanh chóng buông tay anh ra, lùi lại hai bước, giả bộ như đang ôm chồng sách, e thẹn nhìn anh: “Vì sao?”.

Ánh nhìn của Dịch Văn Trạch trở nên dịu dàng hơn: “Mình nghĩ, tương lai của bạn có lẽ sẽ liên quan đến mình”.

Hơi nóng mùa hè và cả ánh mắt của anh như đang đốt cháy trái tim cô.

Không biết vì anh diễn xuất quá tốt, hay vì không gian này dễ khiến người ta sinh ra ảo tưởng. Giai Hòa bỗng thấy dường như Dịch Văn Trạch thực sự là một mỹ nam của khoa Kiến trúc, còn mình chỉ là một nữ sinh bình thường, mỗi ngày chỉ nghĩ đến việc làm sao để khỏi bị nợ môn. Ánh mắt Giai Hòa xa xăm vô định, cô cố gắng nghĩ ra một lời đối đáp thật đặc biệt, nhưng nghĩ ngợi hồi lâu mà vẫn không tìm ra lời thoại nào thích hợp.

Dịch Văn Trạch chỉ đứng nhìn cô, một tay đút túi, dáng đứng rất thoải mái.

“Biên kịch, đoạn tiếp theo diễn thế nào?” , anh mỉm cười, cuối cùng cũng lên tiếng: “Có cần ‘cut’ không?”.

“Không cần” , Giai Hòa cố gắng lấy lại chút thể diện, “Anh không biết là lúc này không nói lời nào còn hơn cả ngàn lời nói à?”.

Đột nhiên cô nhớ đến hai cảnh được diễn cùng anh, đều là cảnh bị chồng ruồng bỏ, khóc lóc thảm thương, vốn định tìm một chút cảm xúc, nhưng cuối cùng đành đầu hàng kí ức. Cô nhìn anh, thở dài: “Em xin lỗi, thời đại học em không muốn...”.

Được rồi, mình thử một lần diễn vai từ chối người khác xem sao.

“Vậy sao?”. Anh nhìn cô cười, bước lên trước hai bước, rồi cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô.

Một nụ hôn rất nhẹ, cũng rất đơn thuần. Xung quanh, mọi người vẫn đang đi lại, tìm Giai Hòa đập thành thịch, cô không ngờ anh lại làm như vậy, nên chỉ bất giác lùi lại phía sau, nhìn anh bằng ánh mắt sững sờ: “Anh nháy tập hả? Sao mới làm quen đã tới ngay cảnh hôn thế này? Mà em lại vừa từ chối anh nữa”.

Dịch Văn Trạch rất nghiêm túc nhìn cô: “Anh chưa diễn vai gã háo sắc bao giờ, nên muốn thử xem”.

Giai Hòa ồ một tiếng, đưa tay nghịch con heo nhỏ trên chiếc dây chuyền, rõ ràng kịch bản bị thay đổi, nhưng cô vẫn cười như vừa trúng số độc đắc.

Buổi tối, Dịch Văn Trạch nhận được một cuộc gọi.

Giai Hòa nhìn anh đứng bên cửa sổ, nói chuyện rất dịu dàng, lập tức thấy tim mình lỗi nhịp. Cuộc điện thoại gọi vào giờ này, chắc là Lão Phật Gia muốn gặp con dâu rồi... Cô đã xem ảnh gia đình Dịch Văn Trạch, không thể phủ nhận là hai anh em anh rất giống mẹ, đặc biệt là đôi mắt đó, đều rất ấm áp dịu dàng, ánh nhìn chăm chú khiến người khác có cảm giác rất an toàn.

Nhưng dù gì cũng là gặp mẹ chồng tương lai. Cô lo lắng nhớ lại lời dặn dò của mẹ. Nhất định phải nói năng nhẹ nhàng, không được ăn mặc tùy tiện quá, phải giúp mọi người làm gì đó để chứng tỏ mình không phải hạng lười biếng... Lúc Giai Hòa đang nghĩ đến những lời này thì Dịch Văn Trạch đã cúp máy, thấy cô lục quần áo trong vali, lấy ra một chiếc áo khoác tay lửng, rồi lại chọn một chiếc váy rất dài.

Anh nhìn cô đứng ướm thử trước gương, cười nói: “Em mặc thế không nóng à?”.

Cô nhìn anh rất nghiêm túc: “Thà cổ hủ một chút còn hơn mặc hở hang”.

Dịch Văn Trạch cũng nhìn cô rất nghiêm túc: “Vợ này, nói thật là bình thường em đã rất cổ hủ rồi”.

Cô há hốc miệng, hoàn toàn á khẩu.

Đây có thể coi là lời khen ngợi? Hay là lời trách móc?

Cuối cùng, vì buổi gặp mặt ngày hôm sau mà cả đêm Giai Hòa trăn trở. Dịch Văn Trạch thấy cô quá căng thẳng nên nói chuyện với cô, nhưng vì Giai Hòa còn ôm cháu anh trong lòng, nên hai người không dám nói to, chỉ thì thầm, đến khi trời gần sáng mới chợp mắt một lát. Kết quả là hôm sau sắc mặt cô vô cùng tệ.

Lúc xe đến Wellington, Giai Hòa chốc chốc lại liếc nhìn Dịch Văn Trạch, làm anh không nhịn được cười: “Vợ à, em làm anh cũng bắt đầu căng thẳng rồi đấy. Em biết giờ trông em thế nào không?”.

“Thế nào?” , Giai Hòa lo lắng nhìn anh, “Sắc mặt em tệ lắm hả?”.

“Trông giống như công chúa Bạch Tuyết phải đi gặp mẹ dì ghẻ vậy” , anh cố gắng lấy truyện cổ tích ra so sánh để cô thoải mái hơn, “Em thử nghĩ thế

này nhé, không phải mình đi gặp mẹ dì ghẻ, mà là gặp mẹ của hoàng tử vừa dùng nộ hôn đánh thức em”.

Hiếm lắm Dịch Văn Trạch mới nói những lời “sến” như thế, làm cô bật cười, thấy nhẹ nhõm được đôi chút: “Lẽ ra em phải ghi âm đoạn anh vừa nói lại, rồi bán cho giới truyền thông trong nước, đảm bảo sẽ gây bão lớn cho mà xem”.

Anh chỉ cười cười: “Anh không bận tâm đâu”.

Giai Hòa nhìn anh, anh không bận tâm nhưng mà em bận tâm...

Kết quả là, hai người vừa bước vào cửa, mẹ Dịch Văn Trạch mới nói ba câu đã khiến Giai Hòa im bật.

Câu thứ nhất: Hai đứa định làm đám cưới ở New Zealand phải không?

Câu thứ hai: Quyết định ngày chưa?

Câu thứ ba: Cần mẹ bắt đầu chuẩn bị chưa?

Cô nhìn bà mẹ chồng đang tươi cười trước mặt, rồi quay đầu nhìn Dịch Văn Trạch. Sao lại có cảm giác như vừa mua vũ khí đắt tiền, lo lắng khiếp sợ chuẩn bị đánh đại boss, nhưng vừa mới đến cửa trận đã nhận được thông báo: Bạn đã qua cửa thành công.

“Sao thế?” , mẹ Dịch Văn Trạch cũng nhìn anh, “Lần này về không phải để tổ chức đám cưới à?”.

Dịch Văn Trạch cười, đưa ly trà nóng cho Giai Hòa, ra hiệu bảo cô bình tĩnh lại, rồi quay ra nói với mẹ: “Mẹ còn nói nữa là nói hết lời của con đây”.

Mẹ Dịch Văn Trạch kinh ngạc nhìn anh, lại nhìn Giai Hòa, rồi lại nhìn anh.

Cuối cùng, bà thở dài thườn thượt: “Thật là quá đáng” , rồi lại quay sang nhìn Giai Hòa, “Hai đứa yêu nhau lâu như thế rồi mà nó vẫn chưa cầu hôn sao? Giai Hòa, con phải xem xét cho kĩ, không thể thả rông đàn ông như thế được”.

Giai Hòa lúng túng gật đầu. Đây đâu phải là mẹ chồng? Là mẹ đẻ mới đúng...

Hai người nói chuyện rất hợp, mẹ anh giống như người chỉ có một cậu con trai bình thường, không hiểu biết nhiều về chuyện trong làng giải trí. Bà chỉ cười, liên tục hỏi Giai Hòa những chuyện vui khi làm biên kịch, nghe chuyện vui quá, bà còn gọi Dịch Văn Trạch đang ngồi nói chuyện với bố anh ở đằng xa lại, để anh kể thêm những chuyện hay ho. Trong không khí này, Giai Hòa nhanh chóng cảm thấy thoải mái.

Đến nửa đêm, cuối cùng mẹ Dịch Văn Trạch cũng bí mật kéo Giai Hòa dậy: “Hôm qua về đến nhà, mẹ đã đặc biệt chuẩn bị phòng cho hai đứa rồi, con vào xem có thích không?”. Giai Hòa hạnh phúc nhìn Dịch Văn Trạch, rồi lại nghe mẹ anh thì thầm: “Đêm nay bắt nó phải cầu hôn đi”.

Giai Hòa yên lặng, chỉ biết gật đầu trước thịnh tình của mẹ anh, không biết nói gì hơn.

Phòng của hai người ở tầng hai, là căn phòng cuối cùng ở hành lang.

Lúc mẹ Dịch Văn Trạch mở cửa phòng ra, Giai Hòa sốc toàn tập.

©STE. NT

Cô suốt ngày bị Tiêu Dư và Kiều Kiều cười chê vì tội thích màu hồng giống con gái mới lớn, giờ cô mới phát hiện, người giống con gái mới lớn thực sự chính là mẹ chồng đại nhân xinh đẹp đang đứng cạnh cô đây.

Dịch Văn Trạch cùng cô bước vào phòng, mẹ anh đã chủ động đóng cửa phòng lại.

Trong phòng có mấy trăm ngọn nến, không bật đèn.

Trong ánh nến lung linh, trên giường và dưới sàn nhà trải đầy cánh hoa hồng, khiến người ta chẳng thể rời mắt.

Đây là khung cảnh mà tất cả các cô gái đều yêu thích.

Nhưng lúc này đứng cạnh anh, Giai Hòa lại chỉ muốn bật cười, cuối cùng không nhịn nổi nữa, hai tay cô ôm cánh tay anh dụi dụi một hồi, cuối cùng cũng phì cười. Vì cô cố gắng nén cười, nên bụng đau quặn lại. Cuối cùng Giai Hòa mới ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt cũng vừa kinh ngạc vừa buồn cười của anh: “Nếu em không biết anh là Dịch Văn Trạch, em nhất định sẽ nghĩ anh là một ông chú ế vợ... mẹ anh dễ thương quá đi”.

Anh bước tới, cầm chai rượu vang lên mở nắp, rót rượu vào ly, sau đó khẽ nhấp một ngụm: “Chắc chắn là có cả phần của Văn Nhuận”.

Giai Hòa không nín nổi cười, bước tới, uống một ngụm rượu trong ly của anh: “Thôi được, em nhận thua, em đầu hàng”.

Anh cười, nhéo má cô: “Cả đêm qua em không ngủ còn gì, mau ngủ đi”.

Cô chỉ vào chiếc giường, cười: “Chồng ơi, anh muốn ngủ trên cả đồng cánh hoa này thật à?”.

Thế là hai người phải vất vả lắm mới xử lý được hết đồng cánh hoa trên giường và trong chăn. Giai Hòa nhìn sàn nhà đầy cánh hoa, thở dài: “Cái đồng này sáng mai dọn mới mệt, quả nhiên, muốn lãng mạn thì phải trả giá”.

Mười mấy tiếng mệt mỏi trên máy bay, cộng với hai ngày nay luôn phải chăm sóc thằng cháu nhỏ khiến hai người mệt mỏi rã rời.

Lúc này có chỗ yên tĩnh, thoải mái để ngủ, không quan tâm xem không gian lãng mạn cỡ nào, hai người vừa nằm xuống đã chìm vào giấc ngủ.

Chương 20: Bào thai song sinh nhà họ Dịch

Mười mấy ngày sau đó, Giai Hòa nhanh chóng hòa nhập với nhịp sống của gia đình anh.

Mẹ Dịch Văn Trạch là người rất thích nấu nướng, lại rất thích nấu đồ Trung Quốc. Giai Hòa cũng vui vẻ cùng bà trò chuyện, mấy ngày kế tiếp, ngày nào cô cũng dành rất nhiều thời gian ở bên mẹ anh, hai người vừa ngủ dậy liền bắt đầu nghiên cứu xem hôm nay nấu món gì. Những món cả cô và mẹ anh đều không biết nấu thì lên mạng tìm công thức, rồi nghiên cứu thật kĩ.

Cuối cùng Dịch Văn Trạch và bố anh chịu không nổi nữa, mới thuyết phục hai người họ buổi tối ăn đồ nướng ngoài vườn, chứ không thì ngày nào mẹ chồng nàng dâu cũng mất hai, ba tiếng đồng hồ chuẩn bị một bữa cơm, không thềm quan tâm tới hai người đàn ông này nữa.

“Giai Hòa, con ăn rất ngon miệng”, mẹ anh rất vừa ý, dùng chiếc chổi quét gia vị màu trắng bạc quét dầu ô liu lên rau cải tươi, “Mẹ thích những cô bé ăn nhiều uống nhiều, thế mới khỏe mạnh”.

Con không còn là cô bé từ lâu rồi...

Cô cười nói: “Bình thường mùa đông con ăn nhiều, mùa hè thì không thích ăn lắm, nhưng giờ con vẫn đang ở trong trạng thái ở Trung Quốc, nên vẫn

có cảm giác thèm ăn của mùa đông”. Người ngồi trước mặt nhìn cô đầy ẩn ý, đột nhiên hạ giọng hỏi: “Hai đứa có dùng biện pháp phòng tránh không?”. Giai Hòa á lên một tiếng, rồi im bật.

Thằng thẩn quá, mẹ đẻ của cô cũng không hỏi thằng như vậy...

Cô cúi đầu, liên tục múc dầu tưới lên cánh gà, im lặng hồi lâu rồi mới khẽ nói: “Không ạ”.

Chắc không phải đâu, mấy tháng nay rất đều mà, cũng chẳng có dấu hiệu gì đặc biệt, ngoài việc... Cô nghĩ ngợi, ngoài việc ngực mình có chút thay đổi, còn lại đều bình thường, chắc không phải đâu nhỉ?

Cô càng nghĩ càng thấy xấu hổ, nhưng người ở bên cạnh thì nhìn cô chăm chăm.

Ngọn lửa bập bùng cháy, chiếc cánh gà đặt trên bếp nhanh chóng tỏa ra hương thơm sực nức. Đột nhiên bên cạnh có người cầm chổi quét gia vị quét gia vị vào cánh gà, cô mới giật mình, vội vàng quét gia vị, bỗng nghe tiếng anh hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”.

Mặt cô càng nóng bừng, ấp úng mãi không nói nên lời.

Lần trước đã tưởng nhầm là mang bầu, mong chờ kiểm tra nửa ngày trời, cuối cùng kết quả là không có. Lần này lại thế nữa, chắc sẽ bị mọi người cười cho thối mũi...

Hương thơm càng ngày càng nồng đậm, Giai Hòa thấp thỏm không yên, lén lút nhìn Dịch Văn Trạch: “Anh cảm thấy... em có nên thử thai không?”.

Thôi xong, nói ra rồi.

Cô lúng túng nhìn quanh, suýt thì bị bóng tay.

Dịch Văn Trạch cầm mấy thứ trong tay cô, tỏ vẻ tất cả đã nằm trong dự liệu của mình: “Anh đã hẹn trước rồi, sáng mai có lẽ em phải dậy sớm một chút đấy”. Á? Giai Hòa nhìn anh, không dám tin vào tai mình: “Anh hẹn từ lúc nào thế?”.

“Trước khi đến đây, lúc ở Thượng Hải” , anh đặt tất cả những thứ đã nướng xong lên đĩa, “Sợ em căng thẳng quá nên anh không nói trước với em”.

Giai Hòa giương mắt chờ đợi nhìn anh bưng đĩa thức ăn ra, rồi quay trở lại, tiếp tục nướng những thứ khác, một lúc lâu sau cô mới nhìn anh, lắp bắp nói: “Đến em còn chẳng cảm thấy gì, sao anh lại cảm thấy được...”.

“Anh là bố của đứa bé, sao lại không có cảm giác gì chứ?”. Vẻ mặt anh rất bình thản, như thể lẽ đương nhiên phải vậy.

Cô ngẫm nghĩ, thấy hình như cũng có lí, tuy không có căn cứ khoa học nào, nhưng coi như có thần giao cách cảm là được rồi...

Ngày hôm sau, Giai Hòa còn chưa tỉnh giấc đã bị Dịch Văn Trạch bế dậy, mặc quần áo vào.

Cô mơ mơ màng màng hồi lâu, mới sực nhớ hôm nay phải làm gì, cô nhìn anh đang định nói gì đó, phát hiện anh mặc rất đẹp. Từ khi yêu anh đến giờ, Giai Hòa tưởng rằng mình đã dần dần miễn dịch, nhưng sáng nay vừa mở mắt đã bị vẻ đẹp của anh làm cho mê hoặc, thật là muốn cầm máy ảnh lên chụp một pô làm kỉ niệm mà.

Anh thấy cô cứ nhìn mình chăm chăm như thế, vô cùng bất lực nói: “Tỉnh rồi à?”.

Cô ừm một tiếng, từ bỏ ý nghĩ vô cùng ngớ ngẩn kia, ngoan ngoãn theo anh xuống nhà.

Hai người vào bệnh viện, bắt đầu kiểm tra hết thứ này đến thứ kia, cô chỉ đi theo Dịch Văn Trạch, vào hết phòng này đến phòng khác, làm đủ mọi loại

xét nghiệm. Tất cả bác sĩ đều tỏ ra khách sáo với cô, nhưng không hề nói thêm câu nào có thông tin hữu ích.

Cuối cùng, lúc đợi kết quả, anh mới nói chuyện riêng với bác sĩ mấy câu.

Giai Hòa ngồi trên sofa, nhìn vẻ mặt bình thản của anh, đoán có lẽ anh không muốn làm mình thất vọng nên mới nói trước với bác sĩ. Cô phải công nhận rằng ở điểm này, anh vô cùng chu đáo.

Cuối cùng Giai Hòa lòng đầy thấp thỏm, ra khỏi bệnh viện mà không truy hỏi anh điều gì.

Nếu như có gì thì bác sĩ chắc chắn sẽ dặn dò và giải thích rất kỹ... Nhìn mặt Dịch Văn Trạch, có vẻ như anh chẳng có gì để nói, chắc anh sợ mình thất vọng thêm lần nữa, bần khoản nghĩ xem phải nói với mình như thế nào. Đang lúc nghĩ ngợi linh tinh như vậy, Giai Hòa lại có cảm giác vô cùng áy náy, thầm nghĩ ra đủ cách nói.

Tới tận khi anh lái xe đến một thảm cỏ xanh rất rộng, mới từ từ dừng lại.

Phía cuối thảm cỏ là bãi cát, là biển xanh thăm thẳm dưới ánh mặt trời chói chang, cảnh vật này chỉ cần nhìn ngắm cũng đủ làm người ta thấy vô cùng hạnh phúc. Cô theo anh xuống xe, đi men theo bãi cát, bờ biển không một bóng người, chỉ có anh và cô.

Vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng con sóng vỗ bờ.

Có hay là không?

Anh muốn mang đến cho mình niềm vui bất ngờ? Hay muốn an ủi mình?

Giai Hòa thầm thở dài, thật là rối rắm, sao mình không hỏi thẳng nhỉ?

“Sau này, em muốn đặt tên con là gì?” , anh khẽ khàng hỏi.

Giai Hòa bước theo sau anh, gương mặt thấp thoáng dưới vành mũ, cô bước từng bước lên những dấu chân của anh trên cát. Tên gì nhỉ? Thực sự là cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Cô nhìn dáng vẻ bảnh bao của anh, lại thấy vô cùng áy náy, khi về nhất định mình phải cố gắng nhiều hơn nữa mới được...

“Anh đã nghĩ ra chưa?”.

“Ngài Giai, Ngài Hòa” , anh đáp rất tự nhiên.

Cô chợt dừng bước, thấy anh quay đầu lại: “Em không thích à?”.

Khóe mắt cô bỗng thấy cay cay. Sao thế nhỉ? Vì anh càng lúc càng biết nói những lời đường mật, hay vì trái tim cô càng lúc càng mong manh như trái tim thiếu nữ? Chẳng phải chỉ là hai cái tên thôi sao? Còn là cách thể hiện tình yêu thông dụng nhất và dễ hiểu nhất Trung Quốc. Cô đã viết những lời thoại như thế này bao nhiêu lần rồi, vậy mà vừa nghĩ đến việc đưa bé sẽ mang họ Dịch, và cái tên đó... [1]

[1] Chữ “ngài” trong tên Ngài Giai, Ngài Hòa có cách phát âm giống từ “yêu”.

Nhịp tim cô mỗi lúc một chậm, như sắp ngừng đập.

Cô nhìn anh bước lại, cúi đầu nhìn mình, rồi chun mũi nói: “Sao anh biết chắc chắn là thai đôi?”.

Giọng anh mang theo tiếng cười, bình tĩnh nhìn cô: “Bác sĩ nói với anh, kết quả xét nghiệm cũng nói như vậy”.

Cô nhìn anh chăm chăm, cứ nhìn anh như vậy một hồi.

Một lúc sau Giai Hòa mới lắp bắp hỏi: “Thật, thật hả?”. Tay bất giác đặt lên bụng, cô không dám tin những lời anh vừa nói, đột nhiên cảm thấy một

niềm vui vô bờ đến mức muốn khóc, cảm giác ấy chân thực đến phát sợ.

Anh đưa tay, vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay của Giai Hòa, cúi đầu ghé vào tai cô, nói: “Giai Hòa, lấy anh nhé”.

Một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng lại dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn.

Như thế mỗi buổi sáng, anh dịu dàng nói với cô “Chào buổi sáng, vợ yêu” , như thế mỗi lần anh hỏi cô “Đói rồi à?” , nhưng lại làm cô xúc động đến tận sâu thẳm trái tim. Giai Hòa ngẩng đầu, ngấn người nhìn anh, không kiềm chế nổi, nước mắt liền tuôn trào.

Thật là đáng chết, chỉ một câu cầu hôn đơn giản như vậy thôi mà cũng khóc sướt mướt...

Là một biên kịch, cô thừa hiểu những điều lãng mạn trong phim nếu diễn ra giữa đời thực thì rất lố. Cô thậm chí đã từng nghĩ, nếu Dịch Văn Trạch có nói gì hay làm gì trước công chúng, có lẽ mình sẽ xấu hổ chết mất, xấu hổ đến mức còn chưa kịp cảm thấy hạnh phúc thì đã lên cơn đau tim rồi. Vậy nên cô luôn nghĩ rằng hay là mình cầu hôn cho xong, để khỏi phải lo lắng.

Hạnh phúc không cần niềm vui bất ngờ, chỉ cần mỗi ngày thức dậy được nhìn thấy anh là đủ. Đó mới là điều mà cô mong muốn.

Và giờ đây, mọi việc diễn ra đúng như cô muốn. Anh trước giờ vẫn luôn hiểu những mong muốn của cô, chỉ đơn giản là một bãi biển không bóng người, không có ai vây quanh, không có ai hay biết.

Chỉ có anh và cô, vô cùng bình lặng, và chỉ có sự ngọt ngào, chỉ có sự ngọt ngào mà thôi.

“Không đồng ý sao?” , anh hạ giọng, hỏi thêm câu nữa.

Giai Hòa giận dỗi nhìn anh, anh cố tình đúng không, trong bụng em mang đứa con của anh, lẽ nào còn muốn làm bà mẹ đơn thân hay sao? Nhưng cô cố gắng một hồi mà mãi chẳng thốt nên lời, chỉ thấy cơ thể mình nóng rực, có lẽ còn nóng hơn cả ánh mặt trời đang chiếu trên bờ biển. Cô hắng giọng, định nói điều gì đó nhưng khóe mắt lại ươn ướt.

Dịch Văn Trạch cười, nhắc chiếc mũ che nắng Giai Hòa đang đội ra, khẽ hôn lên mũi cô, quỳ một chân xuống. Bộ quần áo màu trắng cùng bãi cát trắng mịn dưới ánh nắng, cả hai hòa hợp một cách hoàn mỹ.

Giai Hòa ngẩn người nhìn anh, tâm hồn như đã lìa khỏi cơ thể, đứng ở một nơi xa nhìn chính mình...

Trong ánh mắt anh chỉ có sự chân thành, chỉ một ánh nhìn chăm chú như thế thôi đã khiến cô không giữ nổi nhịp tim bình thường, hai tay mềm nhũn.

“Trước kia anh từng bị trầm cảm, nhưng mùa hè năm đó anh may mắn gặp được một người, người đã làm anh thuận lợi đi tới ngày hôm nay. Anh từng có một cuộc hôn nhân thất bại, nhưng cũng may mắn là vào mùa xuân năm 2011, anh đã gặp được một người, người khiến anh không chỉ muốn được ở bên cô ấy, mà còn muốn cả đời này, cô ấy chỉ nhìn một mình anh thôi”.

Anh lấy một chiếc hộp nhỏ mang theo người ra, khẽ mở, đó là chiếc nhẫn cưới lấp lánh dưới ánh nắng khiến người ta mê mẩn.

“Điều may mắn nhất là, cả hai người đó là cùng một người, em nghĩ xem, nếu anh không cưới cô ấy về làm vợ, chẳng phải cả thế giới này sẽ đều sẽ phản đối anh sao?”.

Tại một bãi biển xa lạ, trên một đất nước xa lạ, chỉ có người đứng trước mặt là quen thuộc.

Giai Hòa nhìn anh, đến cả tư thế và lời cầu hôn cũng đều vô cùng hoàn hảo. Hai người cứ nhìn nhau rất lâu, sau đó cô đưa tay ra, khẽ nói: “Em nghĩ là, em không thể chống lại cả thế giới được”.

Chiếc nhẫn rất nhỏ, kích cỡ rất vừa vặn, sau khi đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út cho cô, Dịch Văn Trạch nắm tay cô, từng ngón tay đan vào nhau.

Giống như hiệu ứng đặc biệt trong kịch bản, ống kính zoom gần vào ánh mắt và gương mặt anh. Lần đầu tiên hai người chính thức gặp nhau, lúc anh quay đầu lại, anh cũng đã nhìn cô như thế này. Ánh mắt anh chỉ nhìn một mình cô, trong đôi mắt đen thăm thẳm ánh lên nét cười.

Trong đầu Giai Hòa hiện lên rất nhiều hình ảnh, anh cúi đầu xuống, nhưng khi môi sắp chạm môi thì cô bật cười: “Em cảm thấy, em nói sai rồi, hình như em vừa làm một việc khiến mình trở thành kẻ địch của cả thế giới mới đúng”.

Nói xong, cô đưa tay ôm mặt anh, chủ động hôn lên môi anh.

Khoảnh khắc môi chạm môi, cô bỗng cảm thấy cả đời mình thế là xong rồi, năm năm, mười năm, hai mươi năm, bốn mươi năm nữa, cô đã trao cả cuộc đời phía trước của mình cho anh.

Vì anh là Dịch Văn Trạch, nên sẽ chỉ có hạnh phúc mà thôi.

Ngoại truyện 1: Mang thai

Sáng sớm thức dậy, Giai Hòa đi đi lại lại trong phòng.

Đối với người bao năm nay nhờ vào máy vi tính để tìm niềm vui như cô, giờ lại được lệnh hạn chế dùng máy tính, ngày nào cô cũng chỉ ngẩn ngơ ngẩn ngơ đến tối anh về để lấy chiếc máy tính trong ngăn tủ khóa chặt ra...

“Chồng ơi...” , năm nay hiếm lắm mới có ngày anh ở nhà, cô nhào về phía anh nịnh nọt, xoa xoa bụng, “Mẹ của con anh sắp mắc chứng trầm cảm trước khi sinh rồi đây này”.

Trước mặt anh có hai chiếc laptop đang mở, cô chỉ nhìn lướt qua phần mềm word quen thuộc là lập tức có cảm giác như gặp được người thân, chỉ cần lướt tay trên bàn phím là có thể đánh chữ rất nhanh, trình cao thế cơ mà... Cô phát hiện ra một điều, mình trầm cảm thật rồi.

Dịch Văn Trạch gấp ngay laptop lại: “Em muốn làm gì, anh làm cùng em”.

Cô nghĩ ngợi hồi lâu. Ra ngoài? Bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta chụp được hình ảnh cô đang khệ nệ với cái bụng bầu, rồi nhất định sẽ được lên trang nhất, giật tít cực giật gân, ví dụ: Vợ mới cưới của Dịch Văn Trạch phát phì, rồi gì gì đó nữa... Nhưng nếu không ra ngoài, thì cô đi mòn hết mọi ngóc ngách trong căn nhà này rồi.

Cuối cùng, cô chỉ khê thờ dài, biết điều ngồi trên chiếc xích đu ngoài ban công: “Đọc sách cho em nghe đi, khi xem phim The reader, em khóc như mưa, diễn viên diễn quá tốt, nhất là cảnh nam chính đọc sách cho nữ chính nghe”.

Cô lúc nào cũng dễ cảm động trước những câu chuyện tình. Cặp tình nhân trong The reader không quan tâm đến tuổi tác, cậu thanh niên đọc đủ loại sách cho người phụ nữ trung niên nghe, hai người hẹn gặp nhau ở một căn phòng nhỏ cũ kĩ, tình cảm giữa hai người đã khiến tất cả người xem cảm động. Nhưng sự hèn nhát của cậu thanh niên đã khiến người phụ nữ kia chết trong oan ức...

Giai Hòa ngồi trên xích đu, mãi nguyện nhìn Dịch Văn Trạch. Nếu không phải là anh, mình nhất định còn đang e dè lo lắng, không chịu tiến tới.

Anh bước lại, cầm vài cuốn sách, rồi lấy cuốn kịch bản Lion King bản tiếng Anh ra, ngồi xuống cạnh cô. Giọng đọc rất nhẹ trong ánh mặt trời giữa hè,

Giai Hòa tựa vào cánh tay anh, ngồi sưởi nắng, hóng điều hòa, thật là sang chảnh hết chỗ nói... Giọng của anh rất nhẹ, đúng là giọng London dịu dàng tiêu chuẩn, khiến Giai Hòa mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Lúc Giai Hòa tỉnh dậy, anh vẫn ngồi cạnh cô, cánh tay bị cô gối vào không hề động dậy, tay kia đang lật từng trang sách.

Cảnh tượng này làm cô nhớ đến lần đầu ngồi uống cafe cùng anh, ánh mặt trời ngoài cửa sổ, còn cả góc độ rất thích hợp, người ngồi trước mặt làm Giai Hòa có cảm giác như mình đang ngắm poster. Lúc này, cô không chỉ chìm đắm, mà còn hạnh phúc vô bờ.

“Dậy rồi à?” , Dịch Văn Trạch cảm thấy đầu cô khẽ động dậy.

Giai Hòa vâng một tiếng, hai tay bám lấy cánh tay anh: “Em đang nghĩ, thật hạnh phúc quá, hạnh phúc quá đi”.

Anh cười, hôn lên mũi cô: “Hạnh phúc ‘đó’ á[1]?”.

[1] Nguyên văn là “tính phúc” (性福) , có âm đọc giống “hạnh phúc” (幸福) , đây là cách chơi chữ, ám chỉ hạnh phúc trong chuyện chăn gối.

Giai Hòa lại ừm một tiếng, đang định nói những điều mình vừa nghĩ với anh thì lại thấy anh cười đầy ẩn ý, lúc này cô mới hiểu ra, lập tức chun mũi, ngăn anh hôn mình: “Này này, phải chú ý thai giáo chứ”.

Anh hôn mũi cô, rồi xuống đến môi: “Anh đọc cho các con nghe truyện Lion King cả chiều nay rồi, chắc chúng ngủ hết rồi”.

Cô ngửi mùi hương của anh, từ quần áo đến cơ thể, cuối cùng hít một hơi thật sâu, rồi kéo cổ áo anh, nghiêm mặt nói: “Em không muốn các con trưởng thành sớm như cháu trai anh đâu, cho nên, chồng yêu à, thai giáo rất quan trọng đấy”.

Hai người nhìn nhau rồi mỗi người cầm một cuốn sách, một người ngồi trong phòng làm việc, một người chiếm lĩnh phòng ngủ, suốt ba, bốn tiếng sau không nhìn mặt nhau. Mãi đến tối, Dịch Văn Trạch mới lấy laptop đưa cho Giai Hòa, cô lập tức chơi trò Plant vs Zombie, cả đám Zombie bị cô đập cho te tua.

Cô đang vô cùng vui sướng trong tiếng nhạc quý dị thì Dịch Văn Trạch đột nhiên quay ra khẽ nói: “Dịch phu nhân, buổi tối mà em chơi thứ rùng rợn như thế liệu có ảnh hưởng đến các con không?”.

Giai Hòa đang trồng một cây súng ngô, bắn vào lũ Zombie đang ồ ạt lao tới: “Là hoạt hình mà, hợp với bọn trẻ nhất còn gì”.

Dịch Văn Trạch chỉ cười không nói, tạm thời tha cho cô một lần, anh ngồi xuống cạnh cô, mở laptop ra, bắt đầu xem những kịch bản công ty chế tác gửi tới. Thình thoảng anh lại nói với cô vài câu, vừa làm việc vừa buôn chuyện, nên cô nhanh chóng mất tập trung, một con Zombie đã chui được vào nhà, sau đó là tiếng cười rùng rợn, một dòng chữ tiếng Anh màu đỏ tươi như máu hiện ra: Não bạn đã bị ăn.

Giai Hòa thở dài, đang định trách móc thì Dịch Văn Trạch đã nhìn vào màn hình: “Em có chắc đây là trò chơi dễ thương không vậy?”.

Dưới ánh đèn nhàn nhạt, ánh mắt anh đen láy, dịu dàng đến mức làm cô toát mồ hôi.

Sợ gì chứ, bà bầu là to nhất...

Giai Hòa liên tục lấy tinh thần cho mình, nín thở nói: “Từ nhỏ em đã sợ ma, lại sợ độ cao, nên có rất nhiều trò em không dám chơi, khó khăn lắm mới đủ dũng cảm chơi trò này đây, nhân tiện rèn luyện lòng dũng cảm cho bọn trẻ, tốt thế còn gì?”.

Dịch Văn Trạch chỉ gật đầu cười: “Anh chỉ nói vậy thôi, em chơi tiếp đi, anh ra ngoài gọi điện thoại”.

Giai Hòa vâng một tiếng, ấn nút new start, tiếp tục cuộc chiến chống Zombie. Không biết bao lâu sau, đánh đến cửa rất khó, bị ăn não vô số lần, cô thở dài thườn thượt, lúc này mới phát hiện Dịch Văn Trạch vẫn chưa quay lại.

Căn phòng làm việc trống trải, trên màn hình xanh biếc hiện lên một dòng chữ màu đỏ tươi như máu.

Cuối cùng cô bắt đầu thấy sợ, nhanh chóng gấp laptop lại, chạy ra phòng khách nhìn ngó, Dịch Văn Trạch đang xem đĩa, lại còn đeo phone nữa... Thảo nào cô không nghe thấy tiếng động gì. Thấy vậy Giai Hòa mới đỡ hoảng, lập cập chạy lại, trèo lên sofa, gỡ tai nghe của anh xuống: “Chồng ời, em tưởng anh bị người ta ăn mất não rồi...”.

Gương mặt anh gần ngay trong gang tấc, cười bất đắc dĩ.

“Sợ rồi à?”.

Cô vâng một tiếng: “Khi nãy chơi xong quay đầu lại không thấy anh đâu, đúng là sợ thật”.

"Không chơi nữa à?". Anh kê một chiếc gối mềm vào sau lưng cô, đứng dậy nhanh chóng lấy một đĩa hoạt hình của Miyazaki Hayao thay vào. Giai Hòa đấu tranh tư tưởng mãi, cuối cùng cũng ừ ừ hứa: “Em không chơi nữa”.

Cô biết thừa là anh cố ý, nhất định khiến cô phải từ bỏ hoạt động giải trí mà cô yêu thích nhất.

Anh bước lại, tháo dép, ngồi dựa vào sofa, Giai Hòa lập tức ngồi ở tư thế thoải mái nhất, được anh ôm trong lòng cùng xem phim hoạt hình. Cái

bụng bầu hơn bốn tháng, nhưng vì là thai đôi nên to hơn bụng người khác rất nhiều, những lúc được anh ôm thế này cô thấy thoải mái nhất, cả lưng cả eo đều có cảm giác rất ấm áp, thư thái.

Một chú heo bay lướt qua màn hình, cuối cùng cô cũng sức nhớ ra điều gì, khẽ hỏi: “Hôm trước em xem tin tức trên mạng, họ nói anh ăn cơm trước keng”. Dịch Văn Trạch ừ một tiếng: “Rồi sao?”.

“Anh không sợ ảnh hưởng xấu đến hình tượng à?”. Cô dụi người vào ngực anh, thoải mái quá.

“Anh chỉ sợ em lên mạng đọc mấy tin đồn vớ vẩn rồi ảnh hưởng đến tâm lí thôi”. Anh chỉ nói vậy, rồi khẽ đặt tay lên vùng bụng đã lồi lên của cô, “Anh còn nghe nói, hình như đợt này anh có tin đồn gì nữa thì phải”.

Giai Hòa sững ra, hai mắt lập tức long lanh phát sáng: “Nói đi, nói đi, sao em không biết nhỉ?”. Hỏi xong, cô lại nhìn anh, ánh mắt đầy oán trách, “Nói thật đi, có phải mỗi ngày anh chỉ cho em lên mạng một tiếng đồng hồ vì sợ em đọc được những tin tức anh hoa lá ong bướm ở bên ngoài, đúng không”.

“Anh có phải là người làm vườn đâu”, anh lập tức đập tan sự hóng hớt của cô, nghiêm túc nói: “Chú ý thai giáo”.

Giai Hòa hậm hực nhìn anh: “Em đang nghiêm túc hỏi anh đấy, anh mau khai thật đi, nếu không em sẽ lập tức ôm bóng bỏ chạy đấy”.

Dịch Văn Trạch cười cười, nhìn cô: “Ôm bóng bỏ chạy á?”.

Giai Hòa cười híp mắt: “Nghe dễ thương không, dạo gần đây em đọc tiểu thuyết trên mạng, những người phụ nữ mang thai mà bỏ nhà đi thì đều gọi là ‘ôm bóng bỏ chạy’ đấy”.

Anh nhìn cô đầy ý tứ: “Đạo này A Luân bị bạn gái quản ghê lắm, nghe nói còn dùng cả phần mềm hạn chế lên mạng nữa, anh nghĩ chắc cũng phải cài một cái cho em mới được”.

Giai Hòa im bật, tiếp tục quay ra xem lũ cây cỏ đang bay qua bay lại trên màn hình.

Một lúc sau, trong lòng vẫn ngửa ngáy không thôi, cô lại tiếp tục: “Nói tiếp đi, chuyện tin đồn của anh ấy”.

“Muốn biết thật hả?” , anh nhìn cô phì cười.

“Bà bầu là dễ nghĩ ngợi lung tung lắm” , Giai Hòa nhìn anh, “Giờ nếu anh không nói, em lại nghĩ ngợi lung tung, anh nghĩ xem, sau này anh cứ vắng nhà là em lại nghĩ anh đang hoa lá ong bướm...”.

Dịch Văn Trạch im lặng giây lát, tiếp lời: “Rồi em ôm bóng bỏ chạy hả?”.

Cô gật đầu cười, đúng là có tổ chất, tiếp thu nhanh thật.

“Mấy hôm trước trong buổi họp báo, đạo diễn khi được phỏng vấn đã nói đùa một câu” , Dịch Văn Trạch nhớ lại, “Hình như nói anh từ khi kết hôn sẽ không đóng những cảnh hot nữa, có lẽ vì không chung chăn gối với vợ trong thời gian dài nên sợ xảy ra chuyện”.

Giai Hòa mẫn nguyện nhìn anh: “Rồi sao nữa?”.

“Có một vài báo cố ý hiểu sai đi, nói cuộc hôn nhân của chúng ta có vấn đề nên mới lấy lí do không chung chăn gối thời gian dài ra để cấm anh quay những cảnh hot”. Anh thò tay ra, cầm ly sữa ấm đưa lên miệng cô.

Giai Hòa thấy bó tay, nói lung tung mà cứ như thật vậy.

Cô uống một ngụm sữa: “Sau đó, đạo này anh bị chụp ảnh với cô nào, rồi thành tin đồn hả?”.

Anh cười: “Em chưa nghe Kiều Kiều nói gì à?”.

Cô nhìn anh nghi hoặc, mãi mới hiểu ra, lập tức phì cười: “Không phải chứ? Anh dính tin đồn với nó à?”.

Đúng là cũng có khả năng thật, vì gần đây hai người gặp nhau để bàn về kịch bản suốt, hình như Dịch Văn Trạch vừa nhận một phim mới của Trình Hạo... Giai Hòa càng nghĩ càng thấy buồn cười, không nhin nổi, vỗ vỗ tay anh, nói: “Mau, mau, mau đưa điện thoại cho em”.

Dịch Văn Trạch cười khó hiểu, đưa tai nghe Bluetooth cho cô, còn rất chu đáo, ấn số Kiều Kiều cho cô nữa.

Một lúc lâu sau, đầu dây bên kia mới nghe máy, có vẻ Kiều Kiều đang ngạt mũi, nói rất nhẹ nhàng: “Thưa bà bầu, bà có gì cần dặn dò?”. Giai Hòa không nhin nổi cười, hạ giọng nói: “Cậu với chồng tớ làm gì rồi hả?”.

“Làm gì có gì?” , Kiều Kiều giả bộ thoải mái.

“Nói mau...” , Giai Hòa càng hờn tủi, “Làm bạn với nhau bao nhiêu năm, nếu cậu còn lương tâm thì nói thẳng với tớ đi” , cô đang nói thì Dịch Văn Trạch đứng dậy đi xuống bếp, hình như đã hầm xong nồi tổ yến, “Anh ấy vừa cãi nhau với tớ một trận xong đấy, bỏ đi rồi”.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, lập tức lắp ba lắp bắp: “Thật, thật sự là không có gì mà. Cậu nói bậy bạ gì thế, cậu không tin tớ à?”.

Giai Hòa vốn chỉ định đùa thôi, không ngờ Kiều Kiều khóc thật khiến cô cuống lên: “Này, cậu khóc cái gì, người phải khóc lúc này là tớ mới đúng chứ?”. Cô vừa nói dứt câu, đầu dây bên kia khóc lóc thất thanh, nói năng không đầu không cuối.

Giai Hòa lúng túng ngẩng đầu nhìn Dịch Văn Trạch, anh đang dùng khăn lót tay bê chiếc bát sứ đến, đặt bát tổ yến xuống bàn.

“Tớ sai rồi, tớ đùa cậu chút thôi... Người đàn ông hoàn hảo nhà tớ vừa nói với tớ xong, tớ định gọi trêu cậu tí thôi mà”.

Dịch Văn Trạch nhướn mày nhìn cô, khẽ hỏi: “Đùa đủ chưa?”.

Kiều Kiều càng khóc to hơn. Giai Hòa hối hận vô cùng, vẻ mặt khổ sở, dùng khẩu hình để nói với anh: Khóc rồi...

Dịch Văn Trạch cười, đổ một ít sữa vào bát tổ yến.

Giai Hòa bất đắc dĩ mở miệng, anh dứt một miếng tổ yến cho cô, cô bắt đầu giải quyết hậu quả mình vừa gây ra, liên tục khuyên nhủ Kiều Kiều, một lúc sau mới coi như tạm ổn. Kiều Kiều liên tục khịt mũi: “Khí gió, ‘hũ giấm’[2] nhà tớ vừa cãi nhau với tớ xong, cậu còn dám dọa tớ nữa”.

[2] Kiều Kiều ám chỉ chồng mình hay ghen.

Giai Hòa không ngờ: “Hũ giấm nhà cậu không tin cậu à?”.

“Tin, nhưng đến gã chuyển phát nhanh mà lão ấy còn ghen được, huống hồ là Dịch Văn Trạch nhà cậu. Mà cho dù có tin thì cũng vẫn ghen bóng ghen gió...”. Trong tiếng kêu than của Kiều Kiều mang theo vẻ kiêu ngạo, Giai Hòa nghe mà thấy dở khóc dở cười.

Hai người nói chuyện thêm vài câu rồi cúp máy, cái kiêu không có lửa mà vẫn có khói thế này Giai Hòa đã thấy nhiều rồi, nên chỉ định đùa Kiều Kiều một chút, tiện thể chọc cô ấy vài câu, nhưng không ngờ lại làm cô ấy khóc. Giai Hòa ử rữ ăn hết tổ yến, lại tiếp tục ngả đầu vào lòng Dịch Văn Trạch, dụi qua dụi lại.

Bảo sao người ta đều nói tâm trạng bà bầu thay đổi thất thường, khi này thì rất thỏa mãn, vậy mà bây giờ không hiểu sao lại thấy buồn chán thế này?

Lúc Giai Hòa đang ôm anh, thầm than thở thì anh khẽ nhắc nhở cô: “Đừng cử động”.

Giai Hòa nghi hoặc nhìn anh, một lúc sau mới thấy trong mắt anh ánh lên tia thèm muốn, cô lập tức cứng đờ người, chỉ nhìn anh, không dám nói gì linh tinh nữa. Đến khi anh khẽ thở dài, ôm chặt cô, cô mới thắp thỏm ôm cổ anh, hỏi: “Ngủ sớm thế à?”.

Anh ừ một tiếng: “Em lên giường trước đi, anh đi tắm”.

Giai Hòa chớp chớp mắt, hiểu được ý anh, lập tức cười lăn cười bò, cắn tai anh đầy ẩn ý: “Sao em cảm thấy mười tháng em mang thai mà anh còn khổ hơn cả em vậy?”.

Giọng nói của anh rất dịu dàng, thoảng bên tai cô, vừa cứng nựng lại vừa bất lực: “Chú ý thai giáo, bà xã đại nhân ạ”.

Ngoại truyện 2: Sinh con

Gần đến ngày sinh, có mỗi việc chọn nơi sinh thôi mà hai người bàn bạc rất lâu.

Dù ở Hồng Kông hay New Zealand thì đó cũng đều là những nơi cô chưa từng sinh sống, Dịch Văn Trạch vốn đã sắp xếp bệnh viện xong hết rồi, nhưng đến gần ngày sinh lại đổi ý, cuối cùng quyết định sẽ sinh hai bé ở Bắc Kinh.

Vì giai đoạn đầu của thai kì Dịch Văn Trạch chăm cô như chăm heo nên số cân nặng của hai bé có phần vượt tiêu chuẩn, thế là anh đành hạn chế lượng đồ ăn của Giai Hòa.

Giai Hòa nhìn Dịch Văn Trạch đang đứng nấu ăn với ánh mắt vô cùng tội nghiệp: “Chồng ơi, em muốn ăn thật nhiều đồ ngon”.

Thật là sến, sến quá đi mất.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, từ ngày mang bầu, lời nào Giai Hòa nói ra cũng vô cùng sến. Cứ mở mắt ra mà không nhìn thấy Dịch Văn Trạch là cô lại có cảm giác như sắp đến ngày tận thế, đến chính cô còn cảm thấy mình biến thái, nhưng vị thần tượng của đại chúng kia lại chẳng có phản ứng gì khác thường.

Anh quay đầu nhìn cô: “Anh sẽ làm cho em mỗi thứ một ít, mỗi thứ em ăn ít đi một chút nhé”.

Giai Hòa vâng một tiếng, rồi miễn cưỡng quay lại phòng khách, chờ được anh hầu hạ.

Đúng như những gì anh nói, anh làm cả một bàn đầy thức ăn.

Đồ ăn chua chua cay cay, vô cùng hợp khẩu vị, Giai Hòa đang thỏa thuê ăn uống thì bị tịch thu bát đĩa, thức ăn trước mặt bị đổi thành hoa quả. Thôi được... hoa quả thì hoa quả... nhưng không đến mức mỗi thứ chỉ có một miếng như thế này chứ?

Cô im lặng, nhìn Dịch Văn Trạch, cái kiểu kích thích vị giác rồi không cho ăn nữa đúng là cực hình.

“Anh nói xem”, cô im lặng tiêu diệt hết chỗ đồ ăn cuối cùng, “Sau này con mình không xinh đẹp thì làm thế nào?”. Anh cười không nói gì, thu hết những thứ trong tay cô.

“Em nói thật đấy...”. Càng đến ngày dự sinh, Giai Hòa càng lo lắng chuyện đó.

Thực ra con có xinh đẹp hay không thì cũng đều là con mình, chắc chắn là mình sẽ thấy các con thật xinh đẹp. Nhưng nếu bọn trẻ mang gene chất lượng cao của Dịch Văn Trạch mà lại giống mẹ thì thật là phí của trời.

Đến khi cô hỏi câu này lần thứ N, anh cuối cùng cũng thấy bất lực, vừa nhẹ nhàng nắn bóp đôi chân hơi phù nề của vợ, vừa nghiêng đầu đọc email mới nhận được: “Vợ yêu, chuyện đó quan trọng thế cơ à?”.

Giai Hòa suýt thì nước mắt tràn mi: “Ai chẳng mong con mình xinh đẹp chứ, nhất là con anh, nếu sau này lớn lên bọn trẻ biết mình không xinh đẹp thì chúng lại trách em”.

“Em cứ nghĩ thế này đi” , anh gấp laptop lại, cười, “Có xinh đẹp thế nào đi nữa thì sau này lớn lên chúng cũng là của người khác, cuối cùng thì người ngày ngày ở bên cạnh em vẫn là anh. Thế nên chỉ cần em không thấy anh xấu là đủ rồi”.

Giai Hòa ngẫm nghĩ, thấy câu nói này rất sâu sắc, nên cô miễn cưỡng đứng dậy, tiếp tục đi lại trong phòng coi như tập thể dục.

Cứ như vậy đến tối, khi anh đang nấu ăn thì Giai Hòa bắt đầu thấy đau bụng. Nhưng khi cô được đưa vào bệnh viện, lúc tất cả mọi người đều vây quanh hỏi han, thì cô lại không thấy đau đớn gì nữa, cầm hộp cơm mẹ mình mang tới, thở dài thườn thượt: “Cao lương mỹ vị biến thành món ăn gia đình rồi”.

Khóe miệng mẹ cô giật giật, không dám nói gì phật ý cô, chỉ quay ra vô cùng áy náy nhìn Dịch Văn Trạch: “Mấy tháng nay vất vả cho con rồi, Tiểu Dịch, ngày trước con bé này không kén ăn như thế đâu, cho gì ăn nấy, thế mà bầu bì vào liền trở thành Vương Mẫu nương nương”.

Anh cười: “Con cũng chỉ vừa học vừa nấu thôi”.

Mấy tháng nay, ngoài sách nuôi dạy con ra thì thứ được nhà anh mua nhiều nhất chính là sách dạy nấu ăn, nhưng cái gọi là vừa học vừa nấu của anh lại vượt mặt cả “cơm mẹ nấu” mà Giai Hòa trước giờ thích ăn nhất...

Giai Hòa ăn qua loa vài miếng rồi đặt hộp cơm xuống, nói: “Mẹ và mọi người cứ về đi, con nghĩ lần này chắc lại là hai bảo bối của con đùa cợt chút thôi, mai mọi người đến cũng được, mọi người về muộn quá con cũng không an tâm”.

Mẹ Giai Hòa thấy cô thực sự không có vấn đề gì lớn nên cũng thu dọn đồ ra về, để hai người ở lại phòng bệnh.

Vì đây là phòng bệnh đặc biệt, nên không khác gì phòng khách sạn thu nhỏ. Giai Hòa từ bé tới giờ chưa khi nào bị bệnh gì nặng, nghe mẹ cô kể, chỉ có một lần hồi ba tuổi cô bị ốm phải nằm viện, nhưng đến giờ Giai Hòa cũng chẳng còn nhớ rõ nữa. Lần này hiếm hoi lắm mới được nằm viện một lần nên cô rất hưng phấn. Muộn lắm rồi mà mắt cô vẫn mở thao láo nhìn anh: “Hay là cho em chơi thêm một ván Plant vs Zombie nữa nhé?”.

Từ hôm hứa với anh đến giờ đã là gần bốn tháng Giai Hòa không động đến trò này, nên lúc nào cô cũng nghĩ tới đại Boss ở cửa cuối cùng.

Dịch Văn Trạch kéo rèm cửa sổ lại, ung dung nhìn cô: “Được, để anh mang vào cho em, anh ra ngoài gọi cuộc điện thoại đã”. Chỉ một câu nói đã bóp nghẹt mong muốn của cô.

Bệnh viện là nơi thường được người ta sử dụng làm bối cảnh trong truyện ma nhất, nên có bị đánh chết, Giai Hòa cũng không dám một mình chơi trò Zombie trong bệnh viện. Giai Hòa thầm thở dài, nhìn Dịch Văn Trạch tắt đèn, lúc anh chuẩn bị nằm xuống chiếc sofa ở phía bên kia phòng, cô mới khẽ lên tiếng: “Mình nằm chung giường đi?”.

Hiếm khi thấy Dịch Văn Trạch sững người: “Ngủ một mình sợ à?”.

Khoảng cách giữa hai người chỉ độ mười lăm centimet, không ngờ cô lại nhát gan đến vậy.

Giai Hòa im lặng hồi lâu, ngại không dám nói là mình quen được anh ôm ngủ rồi. Mấy tháng nay bụng ngày càng to, nên cô hay trần trọc, nhưng chỉ cần anh nằm bên, thì dù ngủ không ngon cũng vẫn có cảm giác rất an tâm.

Hơn nữa lại đang ở trong phòng sinh đặc biệt, chỉ cần nghĩ đến việc sau này mình sẽ sinh con ở đây là Giai Hòa chẳng còn tâm trạng ngủ nghê gì, chỉ thấy lo lắng mà thôi.

Cuối cùng Dịch Văn Trạch cũng rời khỏi sofa, đến nằm cạnh Giai Hòa, khẽ đặt tay lên bụng cô: “Các con ngủ rồi à?”.

Giai Hòa vâng một tiếng: “Hình như thế, nhưng em thấy có lẽ chúng chưa ngủ say lắm”.

Anh cười: “Vì sao?”.

“Chắc là lạ giường” , Giai Hòa ngử ngử, “Không phải là mùi ở nhà mình, nên các con cũng cần thời gian làm quen chứ”.

Vòng tay ôm phía sau thật ấm áp, Giai Hòa nhắm mắt lại, một lúc sau vẫn không ngủ được, cô khẽ hỏi: “Anh ngủ chưa?”.

“Chưa” , giọng anh ngay bên tai, mang theo cả hơi thở ấm áp.

“Em cứ có cảm giác, hình như đêm nay hai đứa sẽ đòi ra” , không hiểu sao cô rất lo lắng, “Nhưng sao giờ lại không đau nữa nhỉ?”. Dịch Văn Trạch cười, dỗ dành cô: “Ngủ đi, các con ngủ rồi em ạ”.

Cô ừm một tiếng: “Tự nhiên em lại nghĩ đến một chuyện”.

“Chuyện gì?”.

“Tên Ngải Giai hợp với con gái hơn, nhưng hai đứa nó là một trai một gái, anh không thấy tên Ngải Hòa không hợp với con trai à?”. Nhắc đến vấn đề này, cô bỗng thấy phấn khích.

Dịch Văn Trạch im lặng một lát rồi nói: “Chẳng còn cách nào khác, vợ anh tên là Giai Hòa, muốn thêm một chữ cũng chẳng có nữa”.

Cô ồ một tiếng, cười ngọt ngào: “Vậy nếu sinh thêm đứa nữa thì làm thế nào?”.

“Giai Ngải Dịch” , anh đáp như đúng rồi.

Giai Hòa thầm nhẩm lại cái tên này ba lần, rồi thản nhiên lên tiếng: “Dịch Văn Trạch, chúng ta đều là người có văn hóa, anh lại là nhân vật của công chúng, nên cũng phải đặt cho con cái tên có ý nghĩa nghệ thuật một tí chứ...”.

Anh ngẫm nghĩ: “Giai Ngải Văn, vậy chắc hay hơn”.

Giai Hòa ngượng ngùng im lặng.

Tới khi mơ màng chìm vào giấc ngủ, cô bỗng thấy cơn đau ập tới. Lúc đầu còn thấy không vấn đề gì, nhưng càng lúc càng không ổn, Giai Hòa kéo tay Dịch Văn Trạch, lắp bắp nói: “Em thấy, sắp, sắp sinh rồi”.

Đây là câu đầu tiên, cũng là câu cuối cùng cô nói trước khi sinh.

Dịch Văn Trạch ở bên vợ trong suốt quá trình sinh, tới khi sinh xong, Giai Hòa mới được chuyển lên giường bệnh để nghỉ ngơi, cô mơ màng chào những người đến thăm. Rõ ràng là có rất nhiều người, nhưng cô chỉ thấy hình bóng của anh là chân thực. Hai người nhìn nhau hồi lâu, cô mới nghe tiếng anh hỏi nhỏ: “Đau không?”.

Đúng là...

Cô bật đến bật cười, mắt ngấn lệ, giọng vẫn còn run run, đáp trả: “Anh nói xem đau không?”.

Cũng chỉ vì câu nói này mà sau khi cô tỉnh dậy, câu đầu tiên Dịch Văn Trạch nói là: “Sau này không đẻ nữa”.

Miệng Giai Hòa khô rát, được anh dùng tấm bông thấm nước chấm nhẹ lên môi, cô nghỉ ngơi một lát rồi nói: “Em có giận anh đâu...”. Thực ra bây giờ nghĩ lại, cô mới thấy câu hỏi của anh dạt dào tình cảm, chỉ nghĩ tới thôi cũng thấy ấm áp.

Anh mỉm cười, dịu dàng nói: “Anh biết mà”.

Hai người lại nhìn nhau, Giai Hòa cố gắng kiềm chế cảm giác cay cay nơi sống mũi, hỏi anh: “Ngài Giai, Ngài Hòa đâu?”.

“Đang ngủ” , anh cười, “Giống em lắm, lúc ngủ toàn cười thôi, vẻ mặt rất mãn nguyện”.

Giai Hòa chun mũi: “Anh lại ám chỉ em là heo chứ gì”.

“Anh ám chỉ bao giờ?”. Dịch Văn Trạch đưa tay chạm khẽ vào mặt dây chuyền trên cổ cô, “Anh nói rất rõ ràng đấy chứ”.

Giai Hòa không biết nói gì hơn, thôi được, dù sao giờ mình cũng chẳng còn hơi mà nói chuyện nữa, chẳng thà làm luôn con heo chỉ biết ăn và ngủ.

Một tuần sau khi cô xuất viện, Tiêu Dư và Kiều Kiều đến thăm, Giai Hòa mới biết cảnh cô ra khỏi phòng đẻ đã khiến bao nhiêu người phần nộ.

“Cậu được lắm” , Kiều Kiều nhìn cô muôn phần báỉ phục, “Dịch Văn Trạch nhà cậu đó, chăm sóc cậu suốt đêm, nhìn cậu thăm thiết như thế, còn nói với cậu bằng giọng cảm động hơn cả khi diễn, nhẹ nhàng hỏi ‘Em đau không’” , Kiều Kiều nói xong, lắc đầu thở dài, “Thế mà cậu thì quá kém, làm hỏng hết bầu không khí đầy cảm xúc ấy, hỏi lại đúng như một bà vợ già cẩu bần ‘Anh nói xem có đau không? ’. Thật không biết điều gì cả”.

Giai Hòa đang húp canh, suýt thì phun canh ra ngoài.

“Thôi được rồi” , Tiêu Dư cũng cười lẫn lộn, “Trông Giai Hòa hồi hận thế kia, cậu còn thêm mắm dặm muối làm gì nữa?”.

Kiều Kiêu chống cằm, cười hớn hở nhìn Giai Hòa: “Biết hồi hận rồi hả?”.

Giai Hòa cầm đầu ăn canh, im lặng hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn cô bạn: “Cậu cứ thử mà xem, đau muốn chết luôn ấy...”.

Giai Hòa vừa dứt lời, mẹ cô ngồi cạnh xen vào, lắc đầu than thở: “Người ta hai mấy năm nay ngoài việc làm thần tượng của con ra thì có làm việc gì nên tội đâu, mà sao lại lấy phải người vợ như con chứ...”.

Nói xong, bà cầm bát canh gà, than thở bước đi.

Chỉ một câu nói ấy thôi mà tới tận buổi tối, lúc Dịch Văn Trạch trở về, Giai Hòa vẫn thấy trong lòng vô cùng áy náy.

Mẹ cô đang ở trong phòng của hai đứa trẻ dỗ chúng ngủ, còn cô thì đi đôi dép bông đi lại trong phòng. Mới đi được ba, bốn bước, mà bước nào cũng thấy đau ghê gớm, giờ thì cô đã cảm nhận sâu sắc cảm giác bi ai của Tào Thực khi bước bảy bước phải làm được một bài thơ.

Dịch Văn Trạch tắm xong, bước tới vuốt má cô: “Em đang nghĩ gì thế?”.

Giai Hòa hờn tủi nhìn anh: “Chắc em bị chứng trầm cảm sau sinh rồi anh ạ”.

Trên người anh vẫn vương đầy hơi nước, không biết do cô cảm thấy áy náy, hay tại anh trở nên đẹp trai hơn, mà đôi mắt anh khiến người ta không thể rời mắt được. Hai người nhìn nhau một lúc, anh mới mỉm cười: “Vợ yêu, đừng nhìn anh như thế”.

Cô ở một tiếng, chớp chớp mắt, hai má hây hây đỏ.

“Anh không vào xem con thế nào à?” , Giai Hòa kiểm chuyện để nói cho đỡ ngượng.

“Hai đứa đang ngủ” , Dịch Văn Trạch ngồi trên sofa, ra hiệu cho cô lại gần, “Thời gian có hạn, anh tranh thủ ngấm người đang thức vẫn hơn”. Giai Hòa chậm chạp bước lại, cẩn thận ngồi xuống: “Bắt đầu chọn diễn viên cho phim mới rồi hả anh?”. Anh ừ một tiếng rất nhẹ, lại như sức nhớ ra điều gì, nhìn cô cười: “A Luân đang hỏi chuyện tổ chức tiệc đầy tháng của con mình đấy”.

Giai Hòa ồ một tiếng, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói: “Nhanh thật, ngày nào còn nằm trong bụng em, thế mà giờ đã sắp đầy tháng rồi” , nói tới đây, cô mới tìm được chủ đề trò chuyện, “Lúc mang bầu vẫn sướng hơn, ngày nào anh cũng ở nhà làm đồ ăn ngon cho em”.

Dịch Văn Trạch nhìn ánh mắt lấp lánh của cô, bình thản nói: “Đợi thêm hai năm nữa, anh sẽ sắp xếp công việc để hằng ngày được rảnh rỗi ở nhà cùng em”.

Giai Hòa miễn cưỡng gật gật đầu, tiếp tục gợi mở: “Thực ra bây giờ em nghĩ sinh con cũng tốt, nói không chừng sinh rồi khắc quen, nên hai năm sau mình lại sinh thêm hai đứa nữa anh nhé?”.

Cô nói xong, chăm chú nhìn gương mặt anh dưới ánh đèn, vẻ đăm chiêu ngẫm nghĩ của Dịch Văn Trạch khiến cô thất vọng. Không lẽ anh vẫn còn giận vì chuyện mình cáu kỉnh lúc vừa sinh xong? Nhưng mà... tính ra thì từ lúc yêu nhau đến giờ chưa lần nào to tiếng, đó chắc là lần mình dữ dằn với anh nhất...

Cô đang nghĩ ngợi lung tung thì cảm thấy anh ôm mình vào lòng, rất bình tĩnh hỏi: “Hôm nay Kiều Kiều lại nói gì với em à?”.

Thôi xong, Kiều Kiều, tớ xin lỗi cậu.

Anh uống một ngụm nước, im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Anh không muốn đợi lâu như thế đâu vợ ạ”.

Giai Hòa tiếp tục cố gắng: “Chỉ là mấy tháng không được làm chuyện đó thôi mà...”.

“Ý anh là không muốn đợi thêm mấy tiếng như thế nữa” , anh cười rồi nhéo mũi cô, “Tin anh đi, giày vò lắm”.

Cô ồ một tiếng, leo lên giường trong niềm vui rạo rực.

Ngoại truyện 3: Dạy con

Đến năm mười tuổi, Ngải Giai và Ngải Hòa đã trở thành nỗi lo thường trực của Giai Hòa.

Mấy năm nay Dịch Văn Trạch không đóng phim nữa mà rút về hậu trường. Giai Hòa vẫn chăm chỉ càn cù với công việc biên kịch, thế nên việc ăn sáng cùng hai “tiểu bá vương” đương nhiên rơi vào tay Dịch Văn Trạch.

Một hôm, anh không có nhà, Giai Hòa cũng muốn làm một bà mẹ tốt một lần, nên quyết định sẽ ăn sáng cùng hai đứa nhỏ. Vừa xuống nhà, Giai Hòa đã thấy hai đứa nhỏ đang thi nhau bóc vỏ trứng gà, bốn quả đã được bóc sạch sẽ, còn một quả cuối cùng, hai chị em đang nhìn chăm chăm vào đó, đang định xuống tay thì quả trứng đã bị Giai Hòa cầm lên.

“Mẹ” , hai đứa nhỏ cùng quay lại, nhìn đôi mắt vẫn đang mơ màng của mẹ, rồi lại cùng quay đầu nhìn nhau, tỏ vẻ vô cùng bất lực.

“Để mẹ xem hai đứa bóc nào?” , Giai Hòa nói giọng thân thương.

©STE. NT

Hai đứa lập tức đẩy đĩa lại, những quả trứng được bóc rất sạch sẽ, trơn tru.

Giai Hòa thầm nghĩ, đúng là con nhà mình, đến việc bóc trứng gà mà cũng thành thục như vậy, rất tự lập, không hề dựa dẫm vào người lớn. Thầm tán dương trong lòng xong, Giai Hòa bắt đầu bóc quả trứng trong tay, rồi hỏi: “Sao khi này hai đứa phải bóc trứng vất vả thế? Hằng ngày ăn với bố cũng vậy hả?”.

Thực ra, điều mà cô tò mò nhất là, chẳng lẽ ngày nào Dịch Văn Trạch cũng thi bóc trứng gà với hai đứa nhỏ?

Hai đứa nhìn nhau, Ngải Hòa liếc nhìn Giai Hòa: “Trước lúc bố đi, bố bảo ai bóc ít trứng hơn sẽ phải rửa bát”.

Giai Hòa ồ một tiếng, tiếp tục bóc trứng.

Những mẩu vỏ trứng rơi vãi khắp bàn, vậy mới bóc xong được quả trứng. Mãi tới lúc đưa trứng vào miệng cắn một miếng, Giai Hòa mới phát hiện ra hai đứa nhỏ đang nhìn mình bằng ánh mắt hả hê.

“Sao thế?”. Giai Hòa cố gắng nhớ lại, mình có làm gì sai đâu nhỉ?

“Mẹ, mẹ không nên dậy sớm”, Ngải Giai chớp chớp đôi mắt to, rồi than thở đầy ản ý, “Mẹ thua rồi”. Tuy nó rất thông cảm với cô, nhưng nụ cười trên môi lại vô cùng hả hê. Giai Hòa nghĩ ngợi một lúc, mới hiểu chị cả nhà ta đang nói gì...

Thế là hiếm lắm mới có một hôm dậy sớm, Giai Hòa lại trở thành người gánh tội cho hai đứa nhỏ.

Trong giờ hành chính, ở nhà Giai Hòa lúc nào cũng có cô giúp việc, nhưng cứ đến cuối tuần, Dịch Văn Trạch vì muốn rèn luyện hai tiểu bá vương nên cho cô giúp việc cơ hội nghỉ ngơi. Lúc này, Giai Hòa đành phải nhìn hai đứa nhỏ ăn xong rồi dọn dẹp những thứ trên bàn.

Tối lúc dọn dẹp xong xuôi, Giai Hòa quay về phòng, đóng cửa rồi gọi cho Dịch Văn Trạch. Đầu dây bên kia có tiếng gió ù ù, chắc anh đang quay ngoại cảnh: “Sao thế? Sao em dậy sớm thế?”. Anh vừa nói vừa nhanh chóng vào xe, “Tụi nhỏ làm ồn đánh thức em dậy à?”.

Giai Hòa than thở: “Không, tự nhiên em nảy ra ý định ăn sáng cùng hai đứa nên mới dậy sớm”.

“Rồi sao?”. Trong giọng nói của Dịch Văn Trạch mang theo tiếng cười, có lẽ anh đã đoán được ở nhà xảy ra chuyện gì.

“Sau đó cái quy định bóc vỏ trứng gà của anh làm em chưa tỉnh ngủ đã phải chịu tội thay chúng nó”.

Anh cười: “Vợ anh phải làm việc nhà vất vả quá”.

Giai Hòa ai oán: “Bao giờ anh về?”.

“Chắc phải đến tối” , anh tính toán một lúc rồi dịu dàng nói: “Sao thế em?”.

Giai Hòa không nói gì, còn sao nữa? Bình thường anh nhẹ nhàng dịu dàng như vậy mà hai đứa nhỏ chỉ sợ anh chứ không sợ cô, lúc chúng chưa tới năm tuổi còn dễ thương, nhưng sau đó thì ngày càng khó bảo.

Ầy... sao bây giờ thời kì khủng hoảng tuổi dậy thì của bọn trẻ lại tới sớm vậy nhỉ?

Hai người nói chuyện thêm một lúc rồi cúp máy. Buổi sáng hai đứa nhỏ đều phải học nhạc, Giai Hòa đón giáo viên xong lại leo lên giường tiếp tục ngủ. Thực ra cô rất muốn ở bên Ngải Giai và Ngải Hòa xem hai đứa nhỏ đánh đàn, nhưng từ khi lên bảy, hai đứa đã tâm sự đêm khuya với cô một buổi ra trò, đại ý là phải tôn trọng không gian học tập của chúng, không nên lúc nào cũng kè kè bên cạnh.

Thế nên cô đành phải tuân thủ phương pháp giáo dục của Dịch Văn Trạch, tuyệt đối tôn trọng hai đứa nhỏ, để chúng tự do phát triển.

Tới khi đồng hồ báo thức đổ chuông, Giai Hòa cũng không nghe thấy tiếng đàn ở ngoài cửa nữa. Lúc cô xuống nhà nấu cơm trưa cho hai đứa nhỏ, hiếm khi thấy hai đứa ngồi ngoan ngoãn trên sofa như vậy, chúng chỉ im lặng nhìn cô.

Giai Hòa thấy lạ, hỏi: “Sao vậy?”.

Sao lại thấy hơi hoang mang thế này, tính cách hai đứa trẻ này quá giống Dịch Văn Trạch. Trong nhà có một người bụng dạ đen tối thì còn có cảm giác hạnh phúc khi hoàn toàn bị anh lấn át, chứ có những ba người như thế thì đúng là tai họa. Mỗi bước đi là một cái bẫy, vừa trèo lên được thì lại rơi vào cái bẫy sâu hơn... Đây chính là cảm xúc lớn nhất của Giai Hòa suốt năm năm nay.

“Mẹ, bọn con cần tâm sự với mẹ”.

Giai Hòa thở dài thườn thượt, rồi lập tức cười, ngồi lên sofa: “Được rồi, có cần ăn cơm trước không?”.

Ngái Giai cũng cười: “Không cần, giảm béo mẹ ạ”.

Được, phải tôn trọng ý kiến con trẻ, thực ra con bé cũng hơi mập thật.

Ngái Giai uống một ngụm nước lạnh rồi vào thẳng chủ đề: “Bọn con muốn đổi tên”.

Giai Hòa sững sờ: “Vì sao? Tên của các con chẳng phải là rất hay sao?”.

Ngái Giai bày ra vẻ mặt không thể tin nổi: “Mẹ, mẹ không thấy tên con trùng với tên của người nổi tiếng hả? Là con gái của Dịch Văn Trạch thì sao có thể trùng tên với người khác như vậy được?”. Nói xong, con bé lại

thấy mình hơi gay gắt, nên lập tức cười ngọt ngào, “Mẹ có thấy thế không? Mẹ?”.

Giai Hòa rùng mình, suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này. Thực ra trước đây cô cũng từng nghĩ về vấn đề này, chỉ tại Dịch Văn Trạch cứ cương quyết không đổi ý.

Ngải Giai nhìn Ngải Hòa, ý tứ rất rõ ràng: Đến lượt em rồi đấy.

Ngải Hòa chỉ cười nhẹ: “Con thì càng khổ, tên con rõ là tên con gái”. Nói xong, thẳng bẻ uống một ngụm nước lạnh. Giai Hòa nhìn nó, chỉ biết than thở hành động vừa rồi sao mà giống Dịch Văn Trạch đến vậy.

Cô nghĩ ngợi nghiêm túc rồi nói: “Thực ra mẹ cũng thấy, việc làm này của bố các con hơi thiếu suy nghĩ”.

Ngải Giai tròn tròn mắt, quay sang nhìn em trai.

Ngải Hòa phụt luôn cả nước trong miệng ra: “Tên bọn con là do bố đặt ạ?”.

Giai Hòa gật đầu, bắt đầu mơ màng nhớ lại chuyện cũ: “Lúc đó bố các con còn nói dối là mẹ chưa mang thai, rồi đưa mẹ đến bờ biển không bóng người để cầu hôn, sau đó nói với mẹ sẽ đặt tên hai con là gì. Khi mẹ khóc tèm lem cũng là lúc mẹ phát hiện ra bố các con đã mời tất cả mọi người hai bên gia đình và bạn bè của mẹ đến đó, bãi biển đó chính là nơi bố mẹ tổ chức lễ cưới...”.

Ngải Giai đứng bật dậy: “Mẹ, con đói rồi”.

Giai Hòa nhìn con bé: “Không phải đang nói chuyện đổi tên à? Mẹ cũng nghĩ đổi có lẽ tốt hơn, cần phải để cho hai con được tự do, hưởng hồ tên tuổi là chuyện cả đời”.

Ngải Hòa cũng cầm cốc nước đứng dậy: “Khi này bọn con nói đùa đấy, tên nghe hay thế cơ mà”.

Hai đứa theo gót nhau vào phòng ăn, ý đồ rất rõ ràng: Chuyện này coi như kết thúc, mẹ có thể vào nấu cơm được rồi...

Từ sau khi nói chuyện đó, cả buổi chiều hai đứa nhỏ đều vô cùng ngoan ngoãn nghe lời làm cô thấy kì kì. Vốn định sẽ ép chúng học bài, vậy mà chúng lại chủ động chui vào phòng học, đóng cửa lại, tới tận khi Dịch Văn Trạch về nhà vẫn chưa thấy chúng ra.

"Chồng ời", Giai Hòa thấy anh đang thay bộ đồ ở nhà, “Lần này em nộp kịch bản xong, mình cho hai đứa nhỏ về New Zealand nghỉ hè nhé?”.

Dịch Văn Trạch ừ một tiếng rồi bắt đầu thay quần.

Giai Hòa vốn đang nói chuyện rất nghiêm túc, thấy anh thản nhiên như vậy mặt cô lại hơi nóng lên. Ôi đúng là tai họa ngàn năm mà, sao đã kết hôn được mười năm rồi mà anh không già đi chút nào vậy? Càng ngày càng manly nữa chứ...

Dịch Văn Trạch thấy Giai Hòa không nói gì thì quay đầu nhìn cô: “Hôm nay hai đứa có bắt nạt em không?”.

Đã làm mẹ mười năm nay, bị anh hỏi như vậy cô vẫn có cảm giác rất thất bại. Cô hàm hồ nói: “Ngoại trừ việc bóc trứng gà buổi sáng ra thì hai đứa đều ngoan lắm”, càng lúc cô càng cảm thấy kì lạ, “Đặc biệt là buổi chiều, hai đứa chẳng giống bình thường tẹo nào, ngoan ngoãn nghe lời tới mức em muốn cắn lưỡi xem mình có nằm mơ hay không đấy”.

Lúc anh bước lại, Giai Hòa vẫn đang nghĩ đến chuyện lạ ngày hôm nay, mãi đến lúc được anh bế lên giường cô mới nhận ra anh không hề mặc quần áo, những thứ có thể không mặc anh đều bỏ qua luôn... Cô ngượng ngập đẩy anh ra: “Em còn phải kiểm tra bài tập cho bọn nhỏ nữa”.

“Mai là chủ nhật, anh kiểm tra bài cho chúng là được”. Anh cười dịu dàng vô hại.

Cô than thở: “Em thấy mình đã làm mẹ mười năm mà chẳng có cảm giác thành tựu gì cả, chỉ tại anh hoàn hảo quá đấy”.

Dịch Văn Trạch chỉ cười, hôn lên mặt cô: “Vợ à, cống hiến lớn nhất của em là sinh ra bọn nhỏ rồi”.

“Đúng thế”, Giai Hòa cười, ôm lấy cổ anh, áp sát vào người anh, “Nhưng mấy tháng đó, thực sự em chẳng làm gì cả”. Mấy tháng đó Giai Hòa quá hạnh phúc, Dịch Văn Trạch chẳng làm gì, ngày nào cũng ở nhà với cô, hai người ngày ngày ở nhà nhìn nhau, vậy mà không hề có cảm giác chán ngán.

Kiều Kiều và Tiêu Dư đầu tiên không biết chuyện ấy, nhưng sau đó phát hiện ra lần nào đến chơi cũng thấy Dịch Văn Trạch ở nhà, mới thực sự bái phục ông chồng hoàn hảo này. Vấn đề quan trọng là, khi mang thai Ngải Giai và Ngải Hòa, Giai Hòa không hề bị nghén, chỉ cần nghĩ đến món ngon là lại thèm...

Giai Hòa thấy mình quá hạnh phúc, cũng dễ dàng bước qua những đau đớn, vất vả khi sinh con, cô khẽ nói bên tai anh: “Hay mình đẻ thêm đứa nữa nhé?”. Lần này sinh con, nhất định mình sẽ đích thân dạy dỗ, nhất định đứa bé sẽ nghe lời mình.

Dịch Văn Trạch im lặng một lúc rồi mới khẽ nói: “Thôi em ạ, hai đứa là đủ rồi”.

Nhưng em muốn đích thân nuôi dạy con mà...

Giai Hòa càng nghĩ càng thấy mình thiệt thòi, dịu dàng nói: “Giờ nghĩ lại, hồi ấy em cũng chỉ đau có nửa ngày, mình sinh thêm đứa nữa anh nhé?”.

Anh không tỏ rõ ý kiến, bắt đầu hôn từ trán cô xuống, từng chút từng chút một, khiến cô không nói thêm được gì nữa.

Hôm sau tỉnh dậy, anh đã hâm nóng sữa cho cô.

Hai tay cầm ly sữa, cô nhớ lại chủ đề ngày hôm qua: “Hôm qua chưa nói xong, sao tự nhiên hai cô cậu nhà mình lại ngoan thế nhỉ?”. Dịch Văn Trạch đặt laptop lên đùi, ngồi cạnh cô, dựa lưng vào thành giường: “Lúc trưa anh có gửi email cho Ngải Giai”.

Giai Hòa à lên một tiếng: “Gửi email? Hai bố con anh bắt đầu có nhã hứng ấy từ khi nào vậy?”

“Anh đã giao ước với con, nếu có chuyện gì quan trọng thì nhất định phải gửi email để nói ra”, anh cười, nhìn cô uống sữa, “Uống mau đi em, sắp đến giờ ăn trưa rồi”.

Giai Hòa ừm một tiếng, rồi tò mò hỏi: “Sao lại giao ước như vậy?”.

“Con bé rất thích chữ nghĩa”, Dịch Văn Trạch dịu dàng giải thích, “Điểm này nó rất giống em, con bé thích viết những tâm sự trong lòng ra, rồi gửi cho anh”.

Giai Hòa lại ừm tiếng nữa, rồi nhìn anh đầy ghen tị.

Bảo sao người ta hay nói bố và con gái thân thiết với nhau, xem ra mình cũng phải làm một vài trò với Ngải Hòa mới được, không thì thiệt lắm.

“Thế thì có liên quan gì đến việc hai đứa nó tự nhiên trở nên ngoan ngoãn?”, Giai Hòa sực nhớ thực ra mình đang muốn hỏi điều này cơ mà.

“Anh đã dặn con là không được bắt nạt mẹ”.

...